



SILVER, FLACĂRA ARGINTIE A DRAGOSTEI
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1

HELENA MONTANA

IANUARIE 1889

Valerie Stewart îl văzu prima când intră în salonul de muzică, și surprinderea o făcu să caște ochii mari. Trey Braddock-Black la un recital de pian de după amiaza! Cu siguranță așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Mica ei tresărire de mirare stârni o rapidă reacție în lanț de capete întoarse, și Erik Satie, cea mai recentă descoperire a Emmei Peabody de la Paris, fu privat pentru câteva clipe de atenția publicului. Holtelui care constituia cea mai bună partidă din Montana stătea lângă ușă, cu un umăr rezemat de peretele de un cenușiu pal, cu brațele încrucișate nonșalant la piept, și zâmbea vag remarcând efectul produs. Era obișnuit să atragă atenția tuturor: atât datorită scandalosoasei sale reputații cât și chipeșei lui înfățișări de metis, sau considerabilei averi a familiei lui, Trey

Braddock-Black era întotdeauna ținta tuturor privirilor. Își înclină capul cu o aplecare ușoară, calculată, într-un salut adresat întregii încăperi, mișcarea făcând să I se legene puțin părul lung și negru spre față. Aducându-și aminte de bunele maniere, toți cei prezenți își întoarseră imediat capul spre tânărul cu barbă și pince-nez care cânta cea mai recentă compoziție a sa la pianul cu coadă a Emmei Peabody. Și pe durata următoarelor douăzeci de minute, oaspeții Emmei se străduiră să-și îndrepte fățiș ochii spre fiul cu proastă reputație al lui Hazard Black, în timp ce mințile tuturor se frământau febril și în tăcere, întrebându-se care femeie îl atrăsese pe Trey la recitalul din acea după-amiază. Pentru nimeni nu exista nici o îndoială că neobișnuita lui apariție era determinată de o femeie.

Salonul de muzică al Emmei era mare, pereții săi de un alb-periat erau ornamentați cu șiruri aurite, iar pardoseala parchetată cu un motiv reprezentând plăci dispuse în unghiuri drepte fusese realizată de muncitorii italieni care renovaseră de curând palatul țarului de la Țarskoe Selo. Banchetele elegante, îmbrăcate în mătase imprimată cu trandafiri de un galben încântător erau aranjate ca într-un salon, cu scaune de trestie împrăștiate printre ele, iar din loc în loc erau măsuțe, presărate în așa fel ca nici un oaspete să nu fie nevoit să întindă prea mult mâna pentru a se servi cu un pahar de șampanie sau cu dulciuri. Printre oaspeții de tot felul, numeroase tinere mondene frumos îmbrăcate de mamele lor cu banii bogaților tați, trândăveau pe banchete, în fustele lor ample drapate în falduri de diferite nuanțe, cu bretele înzorzonate și împopoțonate, semănând cu tot atâția boboci de toate culorile. Pe fondul purității muzicii lui Satie care plutea prin aer umplând luxoasa încăpere, privirile cercetătoare treceau peste politicieni, oameni de afaceri și bancheri; alunecau peste matroane și însoțitoarele tinerelor fete; și se opreau din când în când scrutătoare pe câte una din drăguțele domnișoare. Pe care dintre ele venise el s-o vadă? Astfel că atunci când Satie termină și când aplauzele politicoase se stinseră, așteptau cu toții cu atenție discretă să vadă cine era femeia.

Nu trecură decât câteva clipe până ce Valerie Stewart, elegantă în rochia grena și cu o bonetă modernă alcătuită din azalee din mătase, se ridică și se îndreptă spre Trey. Se auzi un Ah! în surdină, în timp ce tinerele domnișoare cugetau în mod democratic: la dracu! Valerie se opri în fața lui, așa cum obișnuia întotdeauna, ca să fii conștient de frumusețea sânilor ei.

— Bună ziua, dragul meu, arăți... Valerie făcu o pauză sugestivă, în vreme ce ochii ei machiați măsurau pe-ndelete trupul înalt și musculos al lui Trey, îmbrăcat în cel mai bun costum de comandă de pe Savile Row. Apoi își încheie fraza cu un tors voluptuos:

—... bine. El ar fi vrut să spună: „Nu poți, dragă Valerie, să mă mănânci de viu chiar aici, în salonul de muzică al Emmei”, dar ar fi fost un gest de îngâmfare și de lipsă de maniere, așa că, zâmbi politicoș și zise în schimb:

— Mulțumesc, Valerie, ești frumoasă ca întotdeauna. Părul ei negru și tenul alb îi erau puse în valoare de nuanța caldă a grena-ului.

— Ți-au plăcut compozițiile lui Erik? o întrebă el.

Fiuturându-și într-un gest disprețuitor mâna înmănușată în piele de căprioară, ea schiță o ușoară grimasă, adăugând:

—Toate sună la fel, nu ți se pare? Modul în care Valerie aprecia artele se limita la a fi văzută la recepțiile și recitalurile la care era bine să-i fie remarcată prezența și la a înțelege amănuntele în materie de apreciere a bijuteriilor. Ochii de culoare deschisă ai lui Trey se deschiseră mari vreme de câteva clipe, refiectând la crasa ei incultură, sau mai degrabă la crasa ei impolitețe.

—Nu, dragă, murmură el, fiecare sună remarcabil de diferit față de celelalte. Privind în sus către el, pe sub genele-i dese, cu fața înclinată delicat în așa fel încât să se prezinte sub unghlui cel mai avantajos, Valerie întoarse conversația spre subiectul ei preferat — propria-i persoană.

—Ți-a fost dor de mine? Fiirta șoptind timid cuvintele cu glasul voalat ca să le imprime o notă de intimitate.

—Desigur. Răspunsurile necesare veneau fără efort. Depărtându-se de perete, el se uită pe deasupra azaleelor de mătase ale bonetei ei spre grupul care-l înconjura pe Satie, la pian.

—Când te mai pot vedea, dragul meu? Vocea îi era mieroasă, și se mai apropie cu un pas, astfel că parfumul ei umplu nările lui Trey.

—Mai târziu, zise acesta evaziv. Se afia aici ca să-și vadă prietenul, nu ca să fiirteze, și făcând o jumătate de pas, începu s-o ocolească. Ridicându-și aproape imperceptibil evantalul, Valerie îi blocă mișcarea.

—Când anume, mai târziu? întrebă ea, țuguindu-și drăgălaș buzele.

—Dragă Valerie, spuse Trey cu un zâmbet scurt și atingându-i ușor buzele, faci un botic încântător, dar astăzi am venit la Emma pentru a-l vedea pe Erik.

—Este doar un pianist de mâna a doua dintr-un club parizian, replică Valerie cu dispreț, valorile ei fiind bazate pe bani, poziție socială și îmbrăcăminte. În plus, e bizar și neîngrijit... și boem. De ce aș vrea să stau de vorbă cu el?

—Dar este și un compozitor plin de imaginație, ripostă Trey cu calm, enervat de atitudinea ei burgheză. Și acum, dacă ești amabilă să mă scuzi...

Și o dădu cu blândețe la o parte din drumul lui. Trey îl cunoscuse pe Erik Satie cu un an în urmă la Paris, și când se dusesese să îl felicite pe pianist pentru virtuozitatea sa, descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Născuți la un interval de câteva luni unul față de celălalt, erau amândoi îndrăgostiți de pian, nu le plăcea Wagner, îl adorau pe Chopin și se împotriveau metodei de studiu de la conservator. Pianist autodidact, Trey fu atras în mod instinctiv de tânărul și excentricul compozitor care se îmbrăca „a la boheme“, purtând lavalieră, haină de catifea și o pălărie din fetru moale.

Ori de câte ori se afia Trey la Paris, făceau împreună turul cluburilor și saloanelor, și apoi, spre dimineață, retrași în locuința lui Trey, cu Pernod și coniac, exersau cele mai recente lucrări ale lui Satie. Datorită, în mare măsură, insistenței entuziaste a lui Trey, Satie îi fusese prezentat Emmei Peabody — arbitra muzicii de avangardă din Helena. O distinsă doamnă căruntă, înaltă și cu o ținută foarte dreaptă, Emma se exprima în fraze succinte și

rituoase, dar se pricepea la muzică, și fusese prietena lui Trey încă din copilăria acestuia.

—Văd c-ai scăpat din ghearele ei, îi spuse pe un ton morocănos când el se apropie s-o salute. Ai întârziat.

—La care remarcă să răspund mai întâi? întrebă Trey, cu un zâmbet tineresc.

—La nici una, replică ea sec. Nu pot s-o sufăr pe Valerie. Îmi displace profund nepunctualitatea. Și în plus, îmi displac scuzele. Și nu încerca să mă îmbunezi cu zâmbetui ăsta fermecător... Sunt prea bătrână. Păstrează-l pentru fiurturile de felul domnișoarei Stewart. Este bun! declară brusc, clătinându-și în semn afirmativ capul împodobit cu un coc impresionant, de parcă l-ar fi cumpărat pe Satie la o licitație. Al dracului de bun.

—Ți-am spus eu! La început, când Trey i-i sugerase pe Satie pentru recitalul ei anual, Emma manifestase rețineri, având impresia că acesta era prea exagerat, așa că vagul lui reproș avea o nuanță de amuzament.

—Ce știi tu, cățelușule? protestă ea zgomotos. Încă mai ai caș la gură.

—Știu destul cât să nu-mi placă Wagner, replică el.

—Deștept băiat! Ai dreptate. A nenorocit muzica vreme de zece ani. Fața Emmei se congestiona întotdeauna când venea vorba despre Wagner, și Trey, ca s-o calmeze, îi abătu gândurile în altă direcție:

—Nu se aseamănă cu lucrările lui Erik. „Gymnopedies“ mi s-a părut deosebit de proaspăt. Culoarea din obrajii Emmei se estompă. Lipsurile lui Wagner fură înlocuite de minunatul talent al lui Satie.

—Opera lui este obsedant de simplă, conveni ea, și îndrăzneată, iar pasajele lui de disonanță medievală, îți dau impresia că ești transportat în alt timp. Cum reușește să facă asta?

—Pernod, pentru pornire.

—Băiat rău ce ești! zise ea, trăgându-i o lovitură usturătoare pe braț cu evantalui ei de fildeș. Într-o bună zi va trebui să-ți îmbunătățești manierele scandaloase. Dar dincolo de cuvintele dure se simțea un zâmbet, iar ochii ei căprui și pătrunzători erau plini de afecțiune.

—De acord, atâta vreme cât „într-o bună zi“, rămâne undeva, într-un viitor vag, replică Trey, tachinând-o.

Acum vino, vreau să-l felicit pe Erik, iar tu poți să-i spui că, datorită acestui „Gymnopedies“, te va costa încă cinci mii în plus. Strecurându-și mâna sub cotul ei, începu s-o conducă printre grupurile de melomani răspândite sub plafonul înalt al salonului de muzică.

—Îl plătesc deja mai mult decât pe Liapunov! Protestă Emma, în timp ce-l ocoleau pe guvernator și pe soția acestuia, salutându-i cu un zâmbet.

—Poftim, murmură Trey, luând o cupă de șampanie de pe tava purtată de un valet ce trecea pe lângă el și oferindu-i-o. Exact asta, este opinia mea. E mai bun decât Liapunov.

—Dacă crezi că valorează atât de mult, plătește-l tu! replică ea, golindu-și cupa dintr-o singură înghițitură. Stilul ei de a bea era foarte asemănător cu sintaxa

vorbirii ei: neceremonios și direct. Trey o scăpă politicos de paharul gol, îl puse în hârdăul unui palmier pe lângă care trecuseră, și întorcându-se iar spre ea, spuse, trăgându-și cuvintele:

—De la mine nu ar primi bani. Și-n afară de asta, Emma, scumpa mea, nu-ți poți lua banii cu tine. Oprindu-se brusc în loc, ea se răsuci spre el și, ridicându-și privirile spre fața lui fin modelată, încadrată de un păr lung și neted, de culoarea miezului de noapte, întrebă ironic, pe tonul acela dur, de om de afaceri, datorită căruia banca pe care o conducea era cea dintâi în întregul ținut:

—Ce vei face tu pentru mine dacă mai bag încă cinci mii în prietenul tău?

—Voi veni la unul din dineurile tale și mă voi ocupa de strănepoata aceea a ta, pe care mi-o vâri mereu pe gât. Și când el își răsfrânse buzele într-un zâmbet larg și îi făcu cu ochiul, îi străfulgeră prin minte imaginea de „deja vu“ a tatălui lui în urmă cu douăzeci și ceva de ani: toate femeile îl doriseră, așa cum se întâmpla și cu băiatul.

—Biata micuță își închipuie că s-a îndrăgostit de tine, spuse cu candoare și înălțând o sprânceană în semn de apreciere. Dacă te însori cu ea, o să-ți dau toți banii mei. Oricum i-aș da ei, adăugă ea cu sinceritate.

—Doamne, Emma — replică Trey, părând șocat nu de felul deschis în care vorbea ea ci de ideea căsătoriei

— Oare dau impresia că m-aș pregăti de licitație? Am bani mai mulți decât îmi trebuie.

—Dar nu ai o soție, sublinie ea pe un ton amical.

—Și nici nu vreau vreuna! Vocea i se ridicase îndeajuns încât să atragă atenția asupra lor, și înălțându-și sprâncenele dese cu o expresie de exasperare, coborî glasul și șopti:

—Zău așa, Emma, nu îngreuna lucrurile în halul ăsta. Dă-i pur și simplu lui Erik cele cinci mii în plus și-ți fâgăduiesc pe tacul de biliard al tatălui meu că voi fi atât de drăguț cu strănepoata ta încât va zâmbi o săptămână.

—Pungaș încrezut, ești prea frumos... la fel ca taicătau. Îl cunoșteam dinainte ca el s-o fi întâlnit pe mama ta, pe vremea când toate femeile din Virginia City se hotărâseră să-și liberalizeze atitudinea invitând la cină un indian.

—Nu-i vorba de înfățișare, Emma. Femeile își doresc pur și simplu ceva ce nu pot avea! Ele văd asta ca pe o provocare, refiectă el, cu o reală modestie din partea unui bărbat care avea toate motivele să fie vanitos.

—Într-o bună zi vei găsi pe cineva care te va învinge, zise Emma, căreia îi plăcea să aibă ultimul cuvânt.

—Până atunci... discutăm despre cinci mii de dolari. Ultimul lucru din lume despre care Trey Braddock-Black avea chef să discute era însurătoarea. Subiectul respectiv se afia pe lista de priorități imediat după o ședere de o lună în Antartica.

—Cină la mine acasă... mâine seară. El zâmbi larg și îi întinse mâna.

—Ai făcut târgul!

—Îl voi vedea ceva mai târziu — îi spunea Valerie Cyrellei Skoreham, discutând pe deasupra unui serviciu de ceai din argint aflat pe măsuta instalată între fotoliile lor — dacă trebuie neapărat să știi.

—Nu te cred! Ticăloasă mică și prefăcută ce ești, gândi Valerie, asta numai pentru că nu s-a uitat niciodată la tine.

—Ai vrea să fii martoră din umbră? Te-aș putea ascunde în dulap, răspuse cu afectare blazată.

—Ai de gând să te duci la Trey acasă? întrebă Cyrille, făcând ochii mari și părând fascinată.

—M-a invitat el, replică Valerie, potrivindu-și dantela manșetei și întinzând mâna să-și ia ceașca de ceai. Suntem foarte buni prieteni — murmură, arătându-și o clipă dinții frumoși și albi. Credeam că știi. De fapt...cred că foarte curând îmi va cere mâna.

—Nu! Nu te cred! strigă Cyrille, îndoiaia ei exprimând nu o invidie plină de ciudă, ci o nemaipomenită uluire. Cu un gest delicat, foarte potrivit cu o adevărată doamnă, Valerie înălță ușor dintr-un umăr.

—Ar trebui să crezi, replică cu bunăvoință. Ține foarte mult la mine.

Cel ce constituia subiectul conversației lor se simți descumpănit o oră mai târziu, când, intrând împreună cu Erik în apartamentul său din oraș, o găsi pe Valerie așteptându-l.

—Cum ai pătruns aici? întrebă Trey cu calm, gândindu-se că trebuia să aibă o discuție cu administratorul.

—Harris mi-a deschis. Surâsul Valeriei era grațios, atitudinea reținută, ca și cum în fiecare zi s-ar fi tolănit pe canapeaua lui Trey. Adevărul era, desigur, că toamna trecută stătuse culcată de multe ori, de obicei nudă, exact pe aceeași canapea. Dar se scursese destulă vreme de când Trey nu se mai întâlnește cu ea; niciodată nu întreținea prea mult timp relațiile cu femeile, din cauza tendinței generale a acestora de a deveni posesive. .

—Erik, dă-mi voie să ți-o prezint pe Valerie Stewart, spuse el pe un ton mios, cu o mină inexpresivă, nelăsând să se vadă ușoara enervare produsă de invadarea intimității sale. Valerie, dânsul este Erik Satie. Înclinând puțin capul ca răspuns la plecaciunea schițată de Satie, Valerie își ridică fața zâmbitoare spre Trey.

—Vei întârzia mult? Întrebarea ei era grosolană și precisă. Vreme de câteva clipe penibile, Trey se întrebă dacă să fie la rândul său bădăran.

—Dacă aveai alte planuri... începu Erik, părând stânjenit și mai mototolit decât de obicei, în costumul din catifea cenușie reiată.

—Nu, se grăbi Trey să răspundă, la loc, Erik. Pernod-ul e acolo, adăugă arătând spre dulapul cu băuturi spirtoase. Apoi, întorcându-se spre Valerie, îi întinse o mână.

—Aș putea sta de vorbă cu tine între patru ochi? Discuția pe care o purtară în hol fu scurtă.

—Erik se afiă aici doar pentru două zile, spuse el.

—Dar ai spus că ne vom întâlni mai târziu, replică ea.

—Îmi pare rău dacă m-ai înțeles greșit, zise el. Avem de gând să exersăm o compoziție nouă a lui Erik,

—Și eu când te voi vedea?Trey nu avea impresia că ea ar reacționa bine la cuvântul niciodată.

—Ce-ai zice despre un mic fiecușteț de la bijuteria „Westcott“, ca despăgubire? Ochii ei se luminau, și zâmbetul lui exprima ușurarea.Trey detesta scenele. Îi atinse ușor obrazul cu degetele,gândurile îndreptându-i-se din nou la problemele muzicale.

—Dă fuga acolo chiar acum și alege ce-ți place.Ridicându-se pe vârful picioarelor, ea îl sărută.

—Ești un scump! gânguri fericită.

—Îți mulțumesc, zise el.Trei zile mai târziu, după ce plecase Erik, Trey și cei doi veri ai săi stăteau comod în salonul bordelului lui Lily, privind, în timp ce beau și purtau o conversație deslănătă, norii negri tot mai deși ce puteau fi zăriți printre faldurile perdelelor.

—Schimbarea asta a vântului anunță venirea furtunii dinspre munți. Azi-dimineată când veneam în oraș, am văzut că vitele se întorceau deja spre adăposturi.Termină de băut paharul acela și hai să pornim la drum.

—Mai bine, să rămânem peste noapte, replică Trey blajin, umplându-și din nou paharul. Nu există nici un motiv pentru care să ne întoarcem acasă în seara asta. Verii lui, Blue și Fox, se priviră în tăcere, convinși de inutilitatea încercării lor. Știau amândoi pentru ce nu se grăbea Trey să se înapoieze acasă. Petrecerea dată în seara aceea de părinții lui o includeau pe Arabella McGinnis, o altă femeie care, fără nici o subtilitate, îl considera pe vârul lor ca pe viitorul ei mire. După ce fusese nevoit să suporte o Valerie insistentă și apoi pe nepoata Emmei, Trey nu avea chef de femei pisăloage.

—Doar nu vreți să le faceți curte unor domnișoare dulci la dineul oferit în seara asta de mama, nu-i așa?întrebă Trey. Răspundeți-mi sincer, nu din politețe. Zâmbetul răutăcios al lui Trey îi făcu pe amândoi să surâdă. Nu era corect să le pună în balanță pe fetele lui Lily cu niște tovarășe de cină care se îmbujorau sfios la fiecare remarcă prietenoasă și care, atunci când nu roșeau, chicoteau.

—În cazul ăsta, tu vei prezenta scuzele, spuse Blue.

—Nici o problemă. Mama știe cât de nesuferită poate fi Arabella, iar tata și Ros McGinnis n-au fost parteneri de afaceri, replică Trey ridicând din umeri. Drace, doar n-o să suport curtea cu zâmbete prostești a Arabellei!

—Credeam că-ți plac blondele voluptuoase.

—Dar îmi place și să aibă un pic de creier.

—De când? întrebă în cor cei doi bărbați. Sprâncenele negre ale lui Trey se înălțară puțin. Își cunoștea reputația, și ei aveau dreptate.Îi plăceau femeile fiindcă ofereau cea mai mare plăcere a vieții. Nu mințile lor erau cele care-l interesau în primul rând.

—Țintă lovită, spuse. Dar acum n-am putea să schimbăm subiectul?

—Umblă zvonul că Arabella s-a culcat cu judecătorul Renquist. Trey zâmbi. Și cu el? Știa precis că ea posedă destulă energie, de blondă voluptuoasă, pentru a face față unei armate. Cu atât mai bine. Poate că în felul acesta va fi abătută de la planurile ei matrimoniale. El unul începea să nu mai găsească scuze politicoase.

—Este marți și afară e gata să înceapă o furtună afurisită, zise Trey, încercând să scape de subiectul „Arabella. Ce-i cu asaltul ăsta de bătrâni bogați?

—Vor fi vândute tinere chinezoaice, spuse Blue.

—De-asta e atâtă lume la Lily, chiar și pe vremea asta nenorocită! replică Trey.

—Ai văzut vreodată o vânzare?

—Nu.

—Ai de gând să licitezi, Trey, scumpule? murmură în glumă o frumoasă brunetă cu rotunjimi atrăgătoare, lipindu-se de el.

—Dumnezeule, nu! exclamă el, golind restul de coniac din pocalul de cristal cu încrustații bogate.

—Nu-mi închipuiam că ți-ar place pielea galbenă, șopti cu glas răgușit fata cu ochi negri. El izbucni în râs și se uită amuzat la femeia pe care o înconjura familiar cu brațul. Punându-și alături paharul gol, făcu semn să i se aducă încă o sticlă, apoi, cu un surâs vag, spuse:

—Cât despre culoarea pielii, te adresezi cui nu trebuie, draga mea Fio.

Trey Braddock-Black era mândru de originea lui absarokee, și îi făcea o deosebită plăcere să le reamintească celor care se uitau cu dispreț la o piele de altă nuanță cine era de fapt. „Sunt fiul lui Hazard Black“, spunea.

„Pe vremuri stăpâneau Montana.“ „Și al dracului să fie dacă n-o stăpânesc și acum“, gândeau cu ciudă unii. Mai întâi aurul din prima mină a tatălui său, zăcămintele mai recente de cupru, suficiente pentru douăzeci de vieți de om; averea mamei lui; puterea lui Hazard Black; armata personală de indieni absarokee din spatele acestuia pe care Trey o numea „familie“ — toate contribuiau la atitudinea de oarecare aroganță a tânărului care, după patru ani de școală în est, părea acum decis să se joace, tot atât de intens pe cât muncise, cu micul imperiu care într-o bună zi avea să fie al lui. Trey și cei doi însoțitori ai săi băuseră în cel mai bun bordel din Helena încă de când pășiseră înghețați și acoperiți de zăpadă, pe covorul roz al lui Lily, pe la primele ore ale după-amiezei.

—Am nevoie de un coniac, Lily, scumpa mea, ca să-mi încălzesc sângele! exclamase Trey, scoțându-și haina grea din piele de bivoliță. Afară nu-i o vreme potrivită nici pentru animale, dar și pentru oameni. Cei doi prieteni ai săi se descotorosiră de hainele lor îmblănite în timp ce el îi vorbea blondei și bine conservatei proprietărese a bordelului de clasă, dar își păstraseră pistoalele înfipite în centurile prinse de șolduri, iar în ochi li se remarcă o ciudată expresie de pândă. Fusese adus cu promptitudine un coniac francezesc de bună calitate, și scump, și acum cei trei bărbați se aflau la cea de-a doua sticlă. După-amiază rece și cenușie se transformă în curând într-un amurg de iarnă, și la vremea când se

lăsase întunericul, fiecare bărbat avea alături câte o fată drăguță de la Lily. Pe măsură ce se apropia seara, salonul se umpluse, și muzica ușoară a unui pian se îmbina discret cu murmurul scăzut al conversației, cu fumul unor țigări de foi scumpe și cu parfumul coloniei costisitoare. Stabilimentul lui Lily era dintre acelea care se ocupau de satisfacerea bărbaților în căutare de plăceri. Era confortabil, scump, și frumos decorat cu mobilier autentic și mari vase pline cu trandafiri de seră... poate nu tot atât de rafinat ca „Micul Trianon“ al doamnei de Pompadour, dar apropiindu-se foarte mult de acesta în viziunea celor din preeriile bătute de vânturi ale Montanei.

Cu un pahar proaspăt umplut, Trey părea că se simte bine în încăperea aurită și parfumată, stând tolănit, cu trupul puternic și zvelt, pe o canapea cu broderii, ca un prinț răsfățat al împărăției. Deși metis, era înzestrat cu întreaga frumusețe clasică a strămoșilor absarokee ai tatălui său: un nas drept, fin și bine proporționat; o statură osoasă atât de superbă încât orice sculptor ar fi plâns de invidie; sprâncene dese și negre, trasate deasupra unor ochi neastâmpărați, remarcabili prin luminozitatea lor argintie; iar silueta lui înaltă, cu umeri lați, lăsa să se ghicească, sub atitudinea lui de eleganță nonșalantă, o neîndoielnică forță brută.

Societatea plină de conveniențe era onorată din când în când de acest frumos vlăstar de bogătaș — primejdios de chipes pentru propriul său bine, după cum spuneau unii și tinerele domnișoare îl consideraseră un premiu de râvnit, încă de când devenise adolescent. Dar Trey se purta cam imprudent, în prea multe dormitoare, pentru a fi pe placul taților prevăzători ai unor debutante.

Nerezistând însă firii lui nestăpânite, mamele acestora îl socoteau extrem de potrivit. Milionarii erau gineri foarte agreabili. El prefera totuși salonul liniștit al lui Lily față de amuzamentele cu domnișoare din lumea bună dormice să-i intre în grații. Se bucura de prietenia ei neprefăcută și sinceră, și uneori avea relații cu vreuna din tinerele „doamne“ de la Lily. Cu chipul său plăcut, cu farmecul plin de îndrăzneală și cu excepționala lui iscusință și rezistență la pat, constituia obiectul adorației generate.

— Fir-ar să fie, Lily! exclamă un bărbat mai în vârstă, bine îmbrăcat, unul din noii magnați din domeniului creșterii vitelor, adresându-i-se cu reproș gazdei sale, într-un soi de muget împleticit. Ai zis ora șapte pentru vânzare. Al dracului să fiu dacă nu-i deja trecut de și jumătate!

— Liniștește-te Jess, replică Lily cu calm. Strălucirea globurilor pictate ale lămpilor smulgeau scânteieri sclipitoare de pe fiecare fațetă a cerceilor ei cu diamante. Își trecu ușor mâna peste talia îngustă a rochiei și adăugă:

— Chu întârzie puțin, atâta tot. O să apară. Și-n afară de asta, Jess, acesta nu-i decât un serviciu pe care-l ofer pentru a-mi mulțumi clienții. Eu una nu am nici un interes în treaba respectivă, și nu-i pot controla graficul de timp.

Vânzarea chinezoaicelor era mai obișnuită pe China Alley decât în localul lui Lily, unde așa ceva se organiza numai atunci când cererea unui client devenea

insistentă. Pe China Alley fenomenul era predominant, bazându-se pe o tradiție de mii de ani care aproba această soluție de a te descotorosi în mod rentabil de niște fiice nedorite. Trey auzise și mai înainte despre aceste vânzări dar nu asistase la nici una. Imun la motivul care îndemna la cumpărarea altei ființe umane, preferase să nu ia parte niciodată la o asemenea licitație. Din întâmplare, în seara aceasta avea să asiste la cea dintâi din viața lui.

CAPITOLUL 2

Peste zece minute se deschiseră ușile duble lambrisate și Trey, îndemnat doar de o foarte slabă curiozitate, întoarse capul să le vadă pe cele două tinere orientate care își făceau intrarea în încăperea caldă și parfumată. Erau mici, fragile, și îmbrăcate în jachete de mătase cadrilată și pantaloni de mătase neagră. Își țineau ochii plecați în jos, cu sficiune, rezultat al unei educații tot atât de adânc înrădăcinate ca și adorarea strămoșilor. Licitația începu imediat, rapid și cu însufiețire. Trecător Trey simți o străfulgerare de inimă deși plăcuta ceață în care plutea datorită alcoolului băut îndulcea aspectele dure ale realității, apoi înălță din umeri ca să alunge scurta senzație de jenă, spunându-și că viața de la somptuosul ranch al lui Jess Alveen sau din vila de pe colină a lui Stuart Langly putea fi considerată o îmbunătățire față de o existență dusă pe China Alley.

Dar când licitația luă sfârșit și se efectua schimbul efectiv de valori, el o ridică brusc pe Fio de pe genunchii săi și, părăsind canapeaua tapițată cu damasc, zise cu glas scăzut:

—Mă întorc într-un minut. Ocolind masa din spatele lor și adresându-le un scurt salut din cap celor doi bărbați de vârsta tatălui său care ședea acolo, se îndreptă spre sufrageria învecinată. Când Trey se ridică în picioare să plece, amândoi însoțitorii lui îl urmau cu privirea. Dar văzându-l că se oprește în fața marilor ferestre cu arcade se simțiră liniștiți în privința securității lui și se întoarseră spre prietenele lor. Bărbații care îl însoțeau pe Trey îi erau, în afară de rude și prieteni, și gărzi de corp. Hazard Black avea destui dușmani, și fiul său îi moștenise. Existau vreo douăzeci de oameni infiuenți, dacă nu mai mulți, cărora le dispăcea puterea de care se bucura Hazard în colțul lui din Montana, și mulți dintre ei n-ar fi avut nimic împotriva decesului lui Trey. Bineînțeles, dacă acesta ar fi fost realizat cum se cuvine, fără martori. Astfel că Trey se deplasa deseori însoțit de bodyguarzi. „O pacoste”, se plângea el. „O prevedere practică”, replica tatăl lui. „O necesitate”, insista mama lui, a cărei insistență avea ca martori muți patru morminte mici din cimitirul familiei. Trey era singurul ei copil care supraviețuise vârstei copilăriei, și ea îl proteja așa cum doar o mamă își poate apăra unicul copil. Stând în picioare în fața ferestrei mari, Trey contempla fulgii grei de zăpadă ce cădeau de pe bolta întunecată a cerului și auzea cu o vagă neplăcere cum Chu, Alveen și Langly își încheiau tranzițiile. Când acestea se terminară, simți că poate să respire iar normal, și scuturându-și ușor capul ca să-și alunge turbureala coniacului, întoarse spatele peisajului de afară pentru a

reveni în salon.Îi auzi glasul înainte s-o vadă.Se exprima în fraze scurte și rapide, cu un ușor accent. Și acesta nu era chinezesc.

—Vreau să fie clar. De vânzare sunt numai trei săptămâni. Nu mai mult.

În momentul în care ea termina de vorbit, Trey se afia sub arcada ce despărțea cele două încăperi. Ochii lor se întâlneau vreme de o clipă fugară, dar ai ei, cu gene dese,cercetau salonul și nu zăboviră asupra lui.Era suplă ca o trestie, îmbrăcată cu niște pantaloni din camgaru, cizme uzate și o cămașă din fianelă în culori spălăcite. Părul ei bogat era nedomolit, asemenea unei vijelioase cascade blond-aurii, iar ochii ei — în scurtul interval de timp în care îi întâlniseră pe-ai lui —erau verzi ca primăvara. Tenul îi era bronzat; fusese afară, la soare, și îi stătea bine, potrivit-se cu ținuta dreaptă și cu fața frumos modelată.

Dar părea foarte tânără, cu părul lung și ciufulit, iar dacă acesta ar fi fost legat la spate cu o panglică de mătase roz în loc de a-i cădea pe jumătate peste frunte i-ai fi putut da paisprezece ani. O fetiță de paisprezece ani foarte voluptuoasă, în ciuda îmbrăcăminții grosolane,bărbătești, sub care se ascundea.

—S-a înțeles? adăugă ea, înălțându-și puțin bărbia.O mică furie neîmblânzită în acel mediu de bogăție încinsă și parfumată.Trey aproape că putu să vadă cum însufiețirea iscată de cuvintele ei se răspândea în valuri prin încăpere. Ea nu-și dădea seama că cele trei săptămâni asupra cărora insista le ușura tuturor posibilitatea de a licita pentru ea. Până acum nici o femeie albă nu fusese scoasă la licitație. Așa ceva ar fi fost lipsit de etică chiar și în această societate din zona de frontieră, unde noțiunea de etic era interpretată în mod vag ca un folos personal.Dar să instalezi o făptură tânără, drăguță și dulce, pe durata a trei săptămâni, într-un hotel ales cu discreție —drace! asta i-ar potoli oricui o trecătoare criză de conștiință.În timp ce Trey stătea în prag, Blue se apropie de el.

—Ce părere ai de treaba asta? îl întrebă, ridicându-și bărbia cu vreo trei centimetri în direcția fetei.

—Itrikya-te batsa-tsk, replică Trey cu calm, cu ochii săi luminoși ațintiți asupra micuței femei. Foarte drăguță.

—Ceva fără precedent, din câte se pare.

—Dar al dracului de rentabil, presupun, spuse Trey,înregistrând cu privirea expresia lacomă de pe chipul tuturor bărbaților din încăpere.Era disperată, și de aceea stătea în picioare aici, în acest bordel aurit, ospăț al ochilor bărbaților, cu inima bătându-i nebunește. Hrana mai durase șase luni după moartea părinților ei, dar aproape se terminase, și ea trebuia să aibă grijă de frații și surorile ei mai mici. Cu trei zile în urmă îi părăsise lăsându-le alimente cât pentru o lună și le făgăduise că la sfârșitul acesteia avea să se înapoieze cu provizii și cu bani. Fiind cea mai în vârstă și avându-i în grijă, se împăcase cu situația și venise la Helena să vândă singurul lucru de valoare pe care-l posedea — pe ea însăși.

Așa că stătea aici, sperând că avea să obțină destui bani cât să-și hrănească frații și surorile până se vor strânge recoltele verii. Adică șapte luni de-acum încolo.

Degetele i se încleștaseră, strângându-se pumn pentru a-și stăpâni teama cumplită. Te rog, Doamne, fă-i să mă vrea... Jess Aiveen, care în acea seară se afia în mod evident în toane amoroase, începu cu cinci mii de dolari — dublu de cât plătitese cu puțin înainte pentru chinezoaică. Ochii fetei cu păr blond-auriu care stătea în picioare în mijlocul estradei se măriră o clipă, dar expresia de uimire fu ascunsă atât de rapid încât Trey se întrebă, o secundă mai târziu, dacă nu cumva și-o imaginase. Ofertele urcară în trepte de câte o mie până când nu mai rămaseră să liciteze decât Jess Aiveen și Jake Poltrain, iar apoi, în fine, numai Jake Poltrain. Când Jess abandonă, o tăcere învălui încăperea — o liniște jenantă, deoarece toți auziseră despre excesele dezgustătoare la care se deda Jake cu femeile. Umbla zvonul că alcoolul și petrecerile cu opiu îi vlăguiseră bărbăția, și tratamentul efemer la care recurgea era cruzimea. Ochii prudenți ai lui Chu cercetară încăperea.

—Douăzeci și cinci de mii o dată, domnilor! Privirea lui trecu întrebătoare peste asistență.

—De două ori! Deja formase cu buzele cuvântul adjudecat și Jake Poltrain înaintase cu un pas, când Trey se depărtă de canatul ușii ce despărțea salonul de sufragerie și rosti:

—Cincizeci de mii. Icnetul de uimire care explodează în mica încăpere era o combinație de ușurare și spaimă ca în urma unui trăsnet. Toți ochii se rotiră fascinați către îndrăznețul fiu al lui Hazard Black. Trey avea reputația de a fi excentric, dar asta depășea cu mult oricare dintre precedentele lui manifestări de risipă. Cu o atitudine degajată, de la luclui părului său până la vârful cizmelor lui superbe, stătea în picioare, așteptând calm. Și toți bărbații care îl știuseră încă din copilărie recunoscuseră postura aceasta. Precum și surâsul vag încântat. Și aroganța lui.

—Am o ofertă de cincizeci de mii de dolari! Anunță Chu, lăsând să i se întrevadă avariția în foarte slabul zâmbet apărut pe chipul lui îndeobște de nepătruns. Doriți să continuați licitația, domnule Poltrain? Întrebă el politicos.

Fața lui Jake Poltrain căpătă o culoare purpurie intensă, și dacă privirile tăioase ar fi ucigătoare, lui Trey i s-ar fi putut lua măsurile pentru cutia din lemn de brad. Bărbatul scurt și îndesat îndreptă spre unica odraslă a lui Hazard Black o privire plină de ură. Era o aversiune totală, nutrită cu furia numeroaselor certuri nefructuoase în legătură cu drepturile de pășunat pe pământurile indiene. Niciodată nu câștigase împotriva lui Hazard. Poltrain reușea doar cu mari eforturi să-și stăpânească furia, încordarea fiindu-i evidentă în linia strânsă a buzelor și în dilatarea nărilor. Dar nu avea de gând să se ia la întrecere cu fiul lui Hazard, care, știa prea bine, ar fi putu să liciteze mai mult decât un bancher. Va veni vremea și pentru răzbunarea lui, și momentul avea să și-l aleagă el. Umerii mătăhăloși ai lui Jake se scuturară și, lăsând să iasă aerul pe care și-l ținuse în plămâni, rosti brusc un „nu“ răstit.

—Foarte bine, continuă Chu, de parcă în fiecare zi a vieții lui ticăloase ar fi scos la licitație femeii în valoare de cincizeci de mii de dolari. Fata este a dumneavoastră, domnule Braddock-Black, pentru cincizeci de mii de dolari. Acum, când Jake Poltrain fusese blocat, neliniștea se risipi imediat. Nimănui nu i-ar fi plăcut s-o vadă pe fată căzând în mâinile lui, fie chiar și vreme de trei săptămâni, dar douăzeci și cinci de mii de dolari însemnau o mulțime de bani, și nimeni nu simțise că mila creștină ar fi cerut un sacrificiu atât de mare. Totuși, pentru cățelandrul lui Hazard Black, nici chiar cincizeci de mii de dolari nu aveau să producă vreo dificultate. Mama lui adusese, la măritiș, douăzeci și două de milioane; și aceia fuseseră dolari din anul 1865, care valorau mult mai mult decât bancnotele federale actuale, după două perioade de criză financiară la nivel național în decurs de șase ani. La care se adăugau minele de aur și de cupru ale tatălui său, și vitele și caii de rasă pe care îi creșteau. Omul de afaceri al tatălui lui nici nu avea să clipească atunci când va verifica cecul. Apoi gândurile se îndreptară spre amuzamentele plăcute pe care drăgălașa în valoare de cincizeci de mii de dolari a lui Trey avea să i le acorde pentru o sumă atât de generoasă. Și sentimentele fură exprimate obscen, cu voce tare.

—S-ar părea că o să fii foarte ocupat, Trey, în următoarele trei săptămâni, declară în glumă judecătorul Renquist.

—Dacă ai nevoie de ceva ajutor, dă-mi de știre, anunță un alt mucalit bătrân.

—Adu-ți aminte, fiule, să mai și dormi din când în când, niciodată n-o să dureze o veșnicie, sugeră cu răutate un alt glas. Fata pare puțin cam costelivă.

—Mai degrabă seamănă cu un înger, declară apăsător Jess Aiveen. Și cei mai mulți dintre cei afiați în încăperea fură de acord, chiar dacă unii dintre ei păstrară tăcerea. Trey licitase împotriva lui Jake Poltrain dintr-un imbold intuitiv, fără nici o intenție clară de a și-o face amantă pe fata aceea cu păr blond-roșcat. Fusese o acțiune impulsivă de milă sau, poate, de curtoazie; sau de răzbunare împotriva unui vechi dușman. Însă în timp ce stătea acolo privind-o și ascultând comentariile bărbaților, înfățișarea fetei zvelte începu să-l atragă. Părul ciufulit era mătăsos și lung, ajungându-i până la jumătatea spatelui... îndeajuns de lung — gândi el, simțindu-se invadat de un val cald de plăcere — pentru a-i acoperi sânii. Oare o fi având experiență sau, mai degrabă, câtă experiență o fi având? reflecția, simțind cum deja i se stârnește plăcerea anticipând. Trey văzu mâinile ei mici încleștându-se iar în pumni la auzul unei sugestii deosebit de crude, și trase concluzia că, spre deosebire de femeile orientale poate că umilința autodisprețuitoare nu-i stătea în fire. Întrerupse replica obscenă, glasul lui cald punând capăt unei discuții insufiețite.

—Vă mulțumesc, domnitor, zise zâmbind, dar cred că mă voi descurca și fără ajutorul domniilor voastre. Și apoi privirea trecu peste capetele oaspeților lui Lily și întâlnește ochii verzi și agitați de sentimente furtunoase.

—Poate că da, adăugă ca pentru sine, în șoaptă. Dar ochii luminoși, de culoarea argintului, sclipeau de amuzament. Cu o reputație de succes constant în budoare, Trey Braddock-Black nu se îndoia niciodată în mod serios de iscusința sa de a le

fermece pe femei. Chiar și pe femeile îmbrăcate în straie bărbătești. Chu o luase de umăr pe fata cu părul ca mierea și o împingea înaintea lui, îndreptând-o spre Trey. Când se apropiară, Chu întrebă:

—Mergem în sufragerie ca să perfectăm afacerea?

—Perfect, răspunse Trey. Aruncându-i o scurtă privire lui Blue, schiță un zâmbet rapid și ștregăresc, iscat de mândria de a-i fi întrecut pe Poltrain, de voioșia cauzată de alcool și de perspectiva, dintr-o dată fascinantă, de a o vedea de aproape pe acea tânără atât de neobișnuită. De foarte aproape, îi sugera sângele încălzit de coniac. Așezându-se la una din măsuțe, Chu vorbi primul:

—Asta nu-i una din vânzările mele obișnuite. Femeia m-a rugat să-i servesc drept intermediar. Procentajul meu este de douăzeci și cinci la sută. Restul banilor sunt ai ei. Trey ceru un toc și hârtie, și Empress îl privi în timp ce completa cecul pentru Chu. Era cel dintâi prilej al ei de a-l vedea pe Trey Braddock-Black în carne și oase. Prima ei apreciere fu că el era mult prea chipeș. Uluitor de frumos, când îl vedeai așa de aproape, cu ochii lui argintii care păreau să aibă o viață a lor proprie, neastâmpărați și vioi, ca două ferestre deschise spre un paradis tainic. Genele sale lungi, ca de femeie, se ridicară o clipă când îi puse lui Chu o scurtă întrebare, și o surprinse cu privirea ațintită asupra lui. Trey zâmbi, și căldura rar întâlnită a surâsului lui păru să fie ceva tangibil. Nu numai prea frumos, ci și prea fermecător. Trey se simțea foarte în largul său — obișnuit, desigur — când femeile nu-și luau ochii de la înfățișarea lui plăcută, i-ar fi răspuns la zâmbet, însă seara aceasta era prea bogată în emoții pentru ca reflexele ei de comportare politicoasă să funcționeze cum trebuie. Seara aceasta era bătălia ei supremă. Un sfârșit. Și totodată un început... un viitor pentru familia ei. Când își lăsă repede ochii în jos în fața zâmbetului lui devastator, se pomeni uitându-se la țesătura fină de lână a cămășii lui. Era un merinos delicat, de o nuanță dulce vișinie. Cândva, în Franța, avusese și ea o rochie din același material. Parcă asta se petrecuse într-o altă lume... viața ei de dinainte să fi murit Grand-mere, înainte de duel, înainte de începutul vremurilor greie. Cu efort își alungă melancolia, reamintindu-și că singurul lucru care conta era viitorul. Acum, numai următoarele trei săptămâni și suma de bani extraordinar de mare pe care avea s-o ducă acasă, constituiau o prioritate. Empress observă că Chu făcea o plecăciune luându-și rămas bun, și își îndreptă umerii înguști.

În cursul tranzacției femeia fusese tăcută, evaluându-l cu ochii aceia verzi, enormi. Trey se întrebă în treacăt ce calcule s-or fi petrecând în spatele ochilor inteligenți. Când se întoarse, primi răspuns la această întrebare deoarece ea spuse de-a dreptul:

—Drepturile mele le vreau în aur. Cuvintele îl blocară vreme de câteva clipe. Prea mult coniac vreme de prea multe ceasuri, plus cererea neașteptată, făcută într-o seară cu ninsoare la o oră la care băncile se închiseseră de mult necesita o secundă pentru a i se înregistra în creier. Mintea lui trecu rapid în revistă soluțiile realizabile, și nici una din ele nu făcea rost la această oră din noapte de treizeci și șapte de mii cinci sute de dolari în aur.

—Ascultă, draga mea... începu el, privind-o cu toată atenția pentru prima oară de când intraseră în sufragerie.

—Nu sunt draga dumitale. Vocea ei era ușor defensivă; ochii verzi și ispititori îl priveau cu o siguranță sfidătoare. Sprâncenele negre ale lui Trey zvâcniră în sus, ochii i se măriră plini de interes, și se scurseră iar câteva clipe de nedumerire în care Trey se abținu să nu relice că, pentru cincizeci de mii de dolari ea era orice ar fi avut el chef să-i spună că este.

—Scuză-mă — îi zise în schimb, zâmbind ușor față de curajul ei nesăbuit și de bărbia ei mică înălțată cu hotărâre. Așadar, ai un nume? adăugă pe un ton vag întrebător, privirea ochilor lui alunecând în jos, de-a lungul gâtului ei, până spre locul ispititor în care fianelul ei uzat se întâlnea cu pielea bronzată de soare.

—Desigur, declară ea pe același ton. El tăcu, așteptând, în vreme ce privirea îi rătăcea lent, revenind în sus până când ochii lui nepăsători îi întâlniră pe cei ușor amenințatori ai ei. Nu pare ca doamna să fie călduță în pat Mai degrabă ceva asemănător cu a face dragoste cu o micuță pisică sălbatică, trase el cu nonșalanță concluzia. Și perspectiva aceasta îi stârni dorința. Toate femeile din vastul și variatul lui trecut fuseseră extreme de dornice să-i fie pe plac. Și deși a face dragoste era o plăcere indiferent de împrejurări, interesul lui era atârnat de această puștoaică foarte costisitoare și agresivă, îndeajuns de independentă și sigură de sine pentru a se oferi spre vânzare fără nici una din capcanele femeiești alcătuite din mătase sau satin, panglici sau funde. Deoarece tăcerea dintre ei se prelungea, iar bărbatul destul de bogat cât să plătească o avere pentru trei săptămâni din timpul ei o contempla calm, ea zise, cu reținere:

—Empress Jordan. Micuța frumoasă era plină de surprize. Rostise numele de parcă ar fi meritat fără discuție acel titlu, și pe deasupra și o împărăție. O împărăție de origine galică, dacă era să te iei după accentul dulce cu care pronunțase numele.

—Ei bine, Empress — spuse Trey cu calm — băncile sunt închise acum, și Lily nu ține la îndemână o asemenea cantitate de aur, dar dacă vei lua acum cecul, vom traversa mâine dimineață strada și-i vom cere lui Ferguson să-ți achite aurul. E bine așa? Se rezemă de spătarul fotoliului, se uită la ea cu interes, și adăugă, cu o precizare inutilă:

—Sunt om de încredere. Fii liniștită. Chiar și locuind departe în munți, într-o vale retrasă, Empress auzise despre cei din neamul Braddock-Black. Cine din Montana nu auzise? Se gândi câteva clipe, ezitând, apoi cu un oftat, spuse:

—Bine. Voi accepta cecul până mâine dimineață.

—Îți mulțumesc, draga mea, replică Trey cu ironie, pentru încântătoarea ta încredere... De astă-dată ea nu-l mai corectă.

—Așadar... poftim... zise el peste câteva clipe, rostind cuvintele lent și înmânându-i cecul. Glasul lui grav era încărcat de subînțelesuri, dar vreme de câteva secunde după ce degetele lui dăduseră drumul hârtiei, Trey nu mai spuse nimic, de parcă ar fi rămas adâncit în gânduri. Apoi, mâna lui, cu palma

bătătorită ca aceea a unui cowboy truditor, recăzu pe masă, și sprâncenele lui negre se înălțară puțin.

—Mergem? întrebă arătând cu grație către coridorul ce ducea spre etaj.O văzu înghițind o dată în gol înainte de a răspunde cu un glas ciudat de nesigur:

—Da... de acord.După care se grăbi să-și îndese cecul în buzunarul cămășii.

Trey se ridică în picioare și, ocolind masa îngustă, îi oferi brațul.Scuturând din cap, ea își feri privirile. Cu tact, Trey propuse:

—Poate că dorești s-o iei înainte. Este a doua ușa pe dreapta, la capătul de sus al scării.O să-ți trimit o cameristă cu apă pentru baie.

—Apă pentru baie? întrebă Empress cu un firicel de voce.

—Și un capot, adăugă el. Nu sunt de acord cu genul tău de veșminte.Câteva clipe, Empress își îndreptă trupul pregătindu-se să dea o replică tăioasă jignirii aduse îmbrăcămintei sale, dar imediat se răzgândi. La urma urmei, el avea să-i plătească mâine dimineață treizeci și șapte de mii cinci sute de dolari în aur, și imaginile modului în care avea să-i ajute familia averea aceea îi înăbușiră cuvintele.Sângele ei era tot atât de albastru ca și al lui, chiar mai albastru, dacă s-ar fi ținut seama și de sferturi, ceea ce nu era cazul aici, la granița necivilizată, unde, pentru moment, supraviețuirea depindea de aur și de nici o origine aristocrată, oricât de bun i-ar fi fost pedigree-ul.

—Vei întârzia mult? întrebă ea, ca să mascheze năvala ezitărilor și temerilor sale.

—Nu, răspuse el, cu glas grav și înfierbântat. Nu te voi lăsa să aștepți.Revenind în salon, Trey purtă o scurtă convorbire cu Lily, care trimise imediat o cameristă să dea zor cu treaba. Apoi el primi cu voioșie tachinările bărbătești ce i se adresară, ignoră ura cumplită din privirile de om beat ale lui Jack Poltrain și bău cu vărul său încă o jumătate de sticlă. Abia pe urmă se scuză și urcă scara.

Bătu o dată în ușa înainte s-o deschidă, și păși înăuntru cu o grație dezinvoltă care îi accentua în mod paradoxal atât suplețea cât și forța.Empress tocmai ieșea din cadă, învelită într-un prosop mare ținut de cameristă. Lumina pâlpâitoare a focului îi aurea trupul subțire și sclipea de-a lungul părului ei mătăsos. Lui Trey i se tăie respirația. Corpul ei zvelt, cu sâni plini, era încadrat de prosopul mare și alb, care îi scotea în evidență rotunjimile voluptuoase și pielea catifelată, făcând-o să semene cu o Venus de aur. Ca bărbat cu experiență, considera că nimic nu-l mai putea surprinde în materie de nuduri de femei frumoase, dar chiar și el fusese izbit de perfecțiunea care fusese ascunsă sub veșmintele bărbătești.

Cu o înclinare a capului o concedie pe cameristă,neluându-și ochii de la uluitoarea frumusețe a femeii tinere și goale din fața lui, vrăjit de intensa impresie de inocență pe care o inspira ea. Poate că decorul era de vină. Nu te așteptai să vezi o asemenea puritate și delicatețe într-un bordel. Sau poate că explicația stătea în mireasma de liliac alb care adia spre el din părul și pielea ei umede. În această noapte furtunoasă de iarnă parfumul părea primăvărat, ca și femeia care îi amintea de o copilă. Pe neașteptate, nu mai fu deloc sigur pentru ce îl impresiona într-o așa măsură,deoarece trupul îi era departe de-a fi ca de

copil. De fapt era foarte generos și feminin, în stare să-ți ispitească toate simțurile trupești.

CAPITOLUL 3

Ochii ei erau cauza — decise ei în cele din urmă: erau înspăimântați și mult prea măriți de teamă. Așa că, fără să se gândească, spuse:

—Nu-ți fie frică. Eu nu am gusturile lui Jake Poltrain. Cuvintele lui criptice nu erau deloc liniștitoare, lucru de care el își dădu seama imediat, pentru că mâinile ei tremurau ușor pe lângă trup. Dar întocmai ca mai înainte, la parter, bărbia ei se înalță, și Trey recunoscuse același temperament temerar. Ca și cum vreo voce interioară, unică dar neîmblânzită, s-ar fi opus fricii.

—Nu-ți voi face nici un rău, spuse el cu multă blândețe. Ești în deplină siguranță. Păru că spaima se risipește, deoarece tânăra răspunse cu calm, în timp ce întindea mâna să ia un prosop atârnat lângă foc.

—Presupun că în siguranță, domnule Braddock-Black, dar numai dacă termenul este interpretat din punct de vedere al generozității. Însă la căldură și curată sunt, în mod cert. Și aruncându-și prosopul pe cap, se aplecă și începu să-și usuce părul frecându-l. Străbătând din trei pași rapizi distanța care îi despărțea, Trey trase la o parte prosopul, îl azvârli cât colo și, cu un glas calm, stăpânit cu grijă, spuse:

—Nu îți voi face nici un rău, vorbesc serios. Îndreptându-și trupul, ea rămase în picioare în fața lui, mândră în goliciunea ei, și înfigându-și ochii de smarald în ai lui, zise cu o intonație inflexibilă:

—Ce vei face cu mine, domnule Braddock-Black?

—Trey! porunci el, fără a-și da seama de tonul lui cam imperios.

—Ce vei face cu mine, Trey? repetă ea, corectându-se potrivit ordinului.

Dar tonul ei, ca și colțurile gurii și sprânceana arcuită exprimau mai mult decât o ușoară obrăznicie. Reacționând la acea obrăznicie cu puțin din propria-i neobrăzare, el replică, zâmbind ușor:

—Orice preferi tu, draga mea Empress. Îmbrăcat și încălțat cu cizme, o domina cu înălțimea, tot atât de întunecat ca Lucifer, și era conștientă de forța și dimensiunile sale, prezența lui părând s-o invadeze.

—Tu stabilești ritmul, iubito, îi spuse el încurajator, întinzând mâna ca să alunece lent cu vârful degetului peste umărul ei. Dar nu te grăbi, adăugă, dându-și seama de propria nerăbdare în timp ce își petrecea palma caldă spre gâtul ei, și îi cuprindea ușor ceafa, ca într-un căuș. Glasul lui Trey coborî cu o jumătate de octavă.

—Avem la dispoziție trei săptămâni... Și pentru prima oară în viața lui se gândea cu plăcere la perspectiva a trei săptămâni neîntrerupte în compania unei femei. Era ca și cum ar fi simțit mirosul perechii sale primordiale. Își înclină mult capul și buzele lui le atinseră pe ale ei, trecând de două ori ușor peste ele, cu o căldură mătăsoasă înainte de a aluneca pe gura ei cu limba, trimițând o zguduitoare dâră de foc care se încolăci până în cele mai adânci fibre ale ființei ei.

Ca o reacție inconștientă, ea se trase înapoi, dar simțise și el fiacăra aceea fierbinte, și din expresia uimită a ochilor lui ea înțelese că scânteia îi atinsese pe amândoi. Respirația lui Trey se accelerează, mâna lui își întări brusc strânsoarea pe ceafa ei, trăgând-o insistent și cu autoritate mai aproape de el, în vreme ce cealaltă mână alunecă în josul spatelui ei. Și când gura lui o acoperi pentru a doua oară pe-a ei, brusc insistentă și mai exigentă, ea îi simți bărbăția erectată, tare și apăsându-i trupul. Deși neștiutoare în ceea ce privește relațiile dintre un bărbat și o femeie, Empress știa cum se împreunează animalele, și pentru întâia dată simți cum în ființa ei se agită o dulce căldură. Era ceva ciudat și totodată nespuse de plăcut, și vreme de o clipă, suspendată în timp, se simți foarte matură, ca și cum brusc i s-ar fi dezvăluit o taină a universului. Ca să simți focul acesta nu-i necesar să iubești un bărbat, reflectă ea.

Asta contrazicea tot ce îi spusese mama ei. În mod inexplicabil, avea sentimentul copleșitor de a fi făcut o descoperire, de parcă numai ea ar fi știut un principiu fundamental al omenirii. Dar apoi trecătoarea ei stare de filozofie fu brusc întreruptă, deoarece se pomeni că, sub apăsarea ușoară a buzelor lui Trey, propriile ei buze se întredeschideau, și mângâierea fierbinte și catifelată a limbii lui Trey pătrunse lent în gura ei, explorând, lingându-i dulceața, iar gustul lui amețitor, de coniac, era ca o nouă comoară ce trebuia savurată. Răspunse și ea șovăitor, și când limba ei o atinse ușor pe-a lui și gustă la rândul ei, fără grabă, gura lui, îi auzi geamătul adânc. Mișcându-se ușor într-o parte și-n alta, sexul lui întărit se apăsă mai ispititor în trupul ei moale și primitiv. Un foc arzător se năpusti în jos, spre un loc fremătător din adâncul ființei ei când erecția lungă și insistentă a lui Trey izbi rotunjimea catifelată a pântecului ei. Cu mâna lui mare pe șalele ei, o ținu captivă în timp ce se sărutau, și ea simți cum o fiacăra țâșnește de-a lungul terminațiilor ei nervoase neexperimentate, dând naștere unor încântătoare senzații până acum necunoscute. Sfârcurile sânilor i se întăriră, și era ciudat de plăcut să simtă cămașa lui din lână moale. O căldură ce o topea cu totul se strecura prin simțurile ei, și Empress se strânse mai aproape de trupul bărbătesc și puternic, ca și cum ar fi știut în mod instinctiv că el avea să risipească vraja. O clipă mai târziu, când gura ei se deschise supusă sub a lui, mâinile i se ridicară de bunăvoie și, pline de făgăduințe, se rezemară ușor pe umerii lui. Naivitatea ei neprefăcută încingea în mod periculos sângele lui Trey. Îi dădu femeii note mari pentru subtilitate. Mai întâi, încercarea de retragere, și acum această reacție ingenuă erau mai erotice decât orice viciu al celei mai iscusite amante. Și totuși trebuia să fie un fel de teatru, tot atât de eficace ca și scena de la parter, când ea ascunsese mai muft decât oferise prezentându-se în straie bărbătești care-i ascundeau trupul, făcându-i pe toți bărbații din încăpere să dorească s-o dezbrace. Fie că era prefăcătorie, pretext, sfială, sau implorare ispititoare, trupul catifelat și rugător ce se strângea topindu-se lângă al lui și mâinile mici și calde de pe umerii lui făcură brusc ca orice întârziere să fie imposibilă.

—Cred, scumpă Empress, spuse el într-o șoaptă caldă lângă gura ei, că abia data viitoare vei imprima ritmul...Aplecându-se iute, o ridică în brațe și o purtă spre pat.Culcând-o pe cuverturi de catifea roz, rămase o clipă în picioare și o contemplă. Lacomă ca o nimfă de-a lui Circe, se uită și ea la el, ațintindu-și privirea drept în ochii lui înfocați și văzu dorința aprinsă ce radia din ei.

Ea semăna cu o perlă aurie în contrast cu catifeaua trandafirie, și când își înălță lent brațele spre el, Trey,nemaistăpânindu-se, nemaifiind dezinvolt sau nonșalant sau pus pe joacă așa cum era de obicei când făcea dragoste, își culcă trupul peste al ei, întinzând mâna ca să-și descheie cu degete tremurătoare nasturii pantalonilor. Ea scânci ușor când catarama de aur masiv a centurii lui se înfipse în pielea ei mătăsoasă, însă el își ceru scuze printr-un sărut, dornic să se cufunde în trupul de o voluptate carnală al uluitoarei domnișoare Jordan. Ultimul nasture al pantalonilor alunecă din butonieră, și bărbăția lui țâșni afară, eliberată.Picioarele lui desfăcură coapsele ei palide, și singurul lucru la care fu el în stare să se gândească fu senzația picioarelor ei strângându-se în jurul lui. Se înfipse brusc înainte și ea scoase un țipăt slab. Înnebunit de dorință,el se împlântă încă o dată. De data aceasta îi auzi țipătul.

—Vai, Christoase! exclamă abia respirând, dorința înăbușindu-i plămâinii. Nu se poate să fii virgină!Niciodată nu-și complica viața cu virgine. De ani de zile nu se mai culcase cu vreuna. Doamne, ce întărit era!

—Nu contează, replică ea, încordându-se sub el.

—Nu contează, repetă el încet, simțind cum sângele îi zvâcnește în tâmpile, în vârfurile degetelor și în tălpile picioarelor încălțate cu cizmele făcute de comandă, și mai ales în erecția lui rigidă, insistentă ca un berbec ce izbește doar la distanță de un fir de păr de locul în care dorea cu atâta aprindere să ajungă.

Nu contează, repetă conștiința lui. Ea spunea că nu contează, așa că nu conta, și Trey se înfipse încă o dată.Strigătul ei înăbușit explodează între buzele lui când gura i se coborî s-o sărute pe-a ei.

—Ei, drace! oftă el din adânc, retrăgându-se.Și rezemându-se în coate, se uită la ea șovăitor, părul lung, întunecat, încadrându-i fața ca o mătase neagră.

—N-o să mai țip, șopti éa, în glas simțindu-i-se mai multă siguranță decât în profunzimile sfâșietoare ale ochilor ei umbriți. Te rog... trebuie să capăt banii.

Totul era prea ciudat și prea neobișnuit pentru el. Fir-ar să fie... să violeze o fecioară, s-o facă să țipe de teamă și durere.

Liniștește-te, n-o să mori dacă n-o s-o ai, își spuse în sinea lui. Dar dorința fremătătoare preluă rolul avocatului diavolului față de această platitudine. Ea continua să-l ispitească intens. Trupul lui cerea imperios s-o posede.

—Fir-ar al dracului! bombăni el nemulțumit.Problema era cumplită, cerând răspunsuri imediate,iar el nu avea gândirea prea limpede, simțind doar o dorință nebună.Dar în clipa aceea gândirea rațională căpătă un firav control asupra poftei lui trupești dezlănțuite.

—Păstrează banii. Nu vreau să... spuse repede, înainte să se răzgândească. Nu obișnuiesc să distrug fecioare.Empress nu supraviețuise morții părinților ei și

lunilor de după aceea, luptându-se să rămână în viață, fără a descoperi în ea o forță imensă. Zguduită, dar cu hotărâre, făcu acum apel la acea tărie.

—Nu-i o dilemă de ordin moral. Este o problemă de afaceri și răspunderea este a mea. Insist.El izbucni în râs, zâmbetul fiindu-i prietenos și încântător de cald, exprimând o reală admirație pentru tenacitatea ei.

—Iată-mă în situația de a refuza o femeie care insistă să-i iau virginitatea. Probabil că sunt nebun.

—Cred că uneori lumea întreagă este nebună, replică ea cu blândețe, conștientă de motivele complexe care îi dictau purtarea.

—În seara asta, cel puțin, șopti el, a luat-o razna mai rău decât de obicei.

Dar chiar și pentru un bărbat tânăr și fiușturistic renumit ca fiind amator de femei, acea nevinovăție oferită era mult prea ciudată. Și poate că prezentată prea asemănător cu o afacere pentru a fi pe gustul unui bărbat care găsea plăcere și desfătare în actul sexual în sine. Nu era măgulitor să fii surogatul unei probleme de afaceri.

—Uite ce-i, spuse Trey făcând un evident efort,mulțumesc dar mai bine mă lipsesc. Nu mă interesează.Dar banii păstrează-i. Îți admir curajul.Și rostogolindu-și trupul jos de pe ea, rămase culcat pe spate și chemă:

—Fio!

—Nu! strigă ea.Și mai înainte ca el să apuce să tragă o dată aer în piept, fu deasupra lui, îngrozită la gândul că el s-ar putea răzgândi de dimineată, când mintea îi va fi limpede și se va trezi în brațele lui Fio. Cincizeci de mii de dolari reprezentau o sumă de bani prea mare ca s-o dăruiești dintr-un capriciu, sau ca s-o pierzi din cauza vreunui scrupul moral greșit înțeles. Trebuia să-l convingă să rămână cu ea, și așa măcar și-ar putea câștiga banii. Sau cel puțin ar încerca. Culcată ca o încântare catifelată peste trupul lui suplu și musculos, îi acoperi fața cu sărutări. Sărutări grăbite,pe nerăsufiate, sărutările simple ale unei fete tinere. Apoi, sub un imbold de îndrăzneală, împinsă de necesitate, limba ei mică alunecă șovăielnic către gura care o aștepta. Când limba ei mângâie ușor curba arcuită a buzei sale superioare, mâiniie lui se ridicară și îi cuprinsesă umerii goi, și Trey îi trase în gura lui vârful ispititor. Îl supse blând, lent, până când umerii mici și bronzăți de sub mâinile lui începură să freamăte de un tremur ușor.

Senzații stranii, asemănătoare cu bățiile unor aripi fiuturânde, goneau prin sângele ei încins, și o ciudată moleșeală o făcu pe Empress să-și împreuneze brațele în jurul gâtului puternic al lui Trey. Dar inima ei bătea puternic ca tobele indienilor al căror sunet ajungea vara până departe, în valea lor tainică. Strecurându-și degetele prin luclui negru al părului lui lung, răvășit în bucle dezordonate, ea îi atinse ușor obrazul cu gura.

—Te rog, șopti lângă urechea lui, în timp ce imagini ale speranței sale de a-și salva familia îi alungau reținerea, rămăi cu mine.Era o rugămintă exprimată cu simplitate. Poate că asta era ultima ei șansă. Buzele ei urmăriră conturul perfect al urechilor lui, și mâinile lui își întăriră strânsoarea.

—Spune că-i în ordine. Spune că pot să rămân...murmură ea repede, într-un șuvoi năvalnic de cuvinte.Oare trebuia el să răspundă acelor cuvinte, pe jumătate timide și rezezi ca mercurul? De ce avea importanță măgulirea unei femei care îl dorea?Apoi ea se mișcă puțin, în așa fel încât un picior i se strecură între ale lui — o mișcare instinctivă, senzuală — și catifeaua netedă a bărbăției lui se înalță apăsându-I coapsa. Era caldă, era fierbinte, și asemenea unui copil care cercetează o senzație nouă, ea își mișcă alene piciorul de-a lungul sexului lui.

Trey simți că i se usucă gura, și nu se mai putu convinge că refuzul lui ar avea vreo importanță. Mana îi tremura când îi apropie din nou gura de a lui. Peste câteva clipe, când Fio bătu în ușă și-l strigă pe nume, Empress răspunse:

—Pleacă!Iar când Fio îi repetă numele, glasul lui Trey, atât de diferit încât el se întrebă dacă îi aparține, răzbătu limpede prin ușa închisă:

—Voi coborî mai târziu la parter.Era excitat dar încordat și nedecis, și Empress se baza pe puținul pe care-l știa ea despre dorința bărbătească pentru a realiza ceea ce explicația ei logică nu reușise să obțină. Fiind franțuzoaică, știa prea bine că amourul putea fi înfierbântat și încărcat de o emoție imperioasă,dar nu era sigură în privința gradului exact de nevoie urgentă în raport cu dorința. Știa însă ce se întâmplase cu câteva clipe mai înainte, când îi gustase gura, și își amintea cum reacționase el la moliciunea ei supusă, așa că, insufiețită de o încăpățănare plină de hotărâre, își puse în practică priceperea limitată. Trebuia să fie sigură că va avea banii. Și dacă avea să asigure viitorul familiei sale, virginitatea ei era de mică însemnătate în târgul încheiat.

— Hai să încercăm încă o dată, șopti ea.

— Ba nu, ripostă el, gemând.

— Spune-mi dacă nu fac bine ceea ce fac.

— Empress, draga mea, murmură el într-un suspin, cu un imens efort de a se abține când fundul ei se mișcă ușor între mâinile lui, faci totul exact așa cum trebuie.

— Trebuie să mă înveți.N-ar fi corect din partea mea, spuse Trey, stăpânindu-se.

— Mai bine tu, zise ea în șoaptă, decât Jake Poltrain.

— Așadar, vorbești serios.Ea confirmă dând din cap, și șuvițe de păr aurit de soare alunecară gingaș peste pieptul lui. Mâinile lui urcară încet de-a lungul satinului cald al spatelui ei, și numele lui Jake Poltrain îl ajută să se hotărască.

— Mă poți opri oricând. Până la un punct, spuse el.

— Nu vreau să te oprești.O invitație ispititoareTrey trase adânc aer în piept.

— În acest caz, pisicuțo, mai bine m-aș dezbrăca.Lecția — șopti el — va necesita un oarecare timp.

— Lasă-mă pe mine să fac asta! zise ea, zâmbindu-i cu ochii plini de recunoștință, și cu o sclipire vicleană lucind jucăuș.Sprâncenele lui negre se înălțară întrebător. Oare înțelesese ceva greșit?

—Să te dezbrac, răspunse ea, văzându-i privirea cercetătoare.El șovăi câteva clipe, nefiind convins că o asemenea experiență i-ar fi pe plac. În definitiv, ea era o novice, și încercarea s-ar fi putut dovedi penibilă.

—N-o să-ți produc nici un rău, făgădui ea cu nerușinare, apărându-i pe față un zâmbet viclean, El își lăsă capul pe spate și izbucni n răs.

—Ei drace! exclamă el o clipă mai târziu, păstrându-și zâmbetul larg, în seara asta totul va fi nou... de ce nu? Dar ea nu era stângace, și nici timidă, și din primul moment în care mâinile sale atinseseră catarama centurii lui, Trey simți o plăcere mai intensă decât tot ce trăise vreodată. Se ridică puțin ca s-o ajute să scoată cureaua, apoi așteptă, cu nervii chinuți de o ciudată senzație de anticipare. Oare de ce îl făcea atingerea ei să aștepte cu atâta nerăbdare... să fie atât de încordat de dorință? Să fi fost de vină noutatea virginității ei? Oare era atât de excitat din cauza unei stranii și dulci inocențe care până acum nu-l interesase niciodată? Ea ridică mâna spre nasturele de sus al cămășii lui și, cu gesturi lente, îl descheie. Nasturii erau din os, de culoare deschisă, bine lustruiți, fiecare având sculptat în mijloc un soi de animal. Desenul era complicat, cerând ore ntregi de muncă cheltuită pentru fiecare nasture. Empress își petrecu ușor vârful degetului peste un animal ghemuit. O pumă?

—O pumă neagră. Talismanul meu aducător denoroc, explică Trey. Totemul moștenit de la tatăl meu, simbolul lui de căpetenie a clanului, dăruit de spirite în tinerețea lui. Ochii ei se ridicară ca să se uite într-ai lui.

—Sunt foarte frumoși, zise, mintea ei incluzând cu sfială în această apreciere ochii lui argintii și calzi, care-i priveau pe ai ei.

—Dar în seara aceasta frumusețea le este întrecută, draga mea, murmură Trey, atenția fiindu-i îndreptată spre încântătorul ei chip. Empress se îmbujoră la auzul complimentului rostit în șoaptă și cu căldură, și sub efectul dorinței care ardea ca focul în privirea lui. Puțin nervoasă, se grăbi să descheie ultimul nasture al cămășii. Silindu-se să respire calm, își aminti pentru ce se afia aici, își aduse aminte de sacrificiul făcut cu scopul folosului, și de miza afiată în joc. Apoi își alungă temerile copilărești, înlăturându-și ezitățile trecătoare, îi trase în jos cămașa și, atingându-I ușor cu palmele umerii puternici, zise:

—Ești foarte bine clădit.

—Iar tu ești foarte... Voia să spună ispititoare, atât de al dracului de voluptuoasă și ispititoare încât ar fi vrut s-o răstoarne pe pat și s-o posede în clipa aceea fără preliminarii.

—...pricepută să mă dezbraci, murmură în schimb, schițând un zâmbet leneș și seducător care îi spori strălucirea ochilor.

—Am un frate mai mic pe care să exersezi, replică ea cu sinceritate, zâmbindu-i ușor la rândul ei și înălțându-și provocator sprâncenele negre. Acea franchețe prozaică îl nedumeri vreme de câteva clipe. Faptul de a menționa un cămin, o familie și frați mai mici ar fi trebuit să-i răcorească senzualitatea pe care i-o stârnea ea, dar în mod straniu sporea misterul erotic al frumoasei delicate care îngenunchea goală, lângă el, dezbrăcându-l cu încetineală. Fata era ciudat de lipsită de sfială, și asta dădea întregii împrejurări bizare o notă de intensă voluptate.

—Ai frați? îl întrebă ea calm, trăgându-i poalele cămășii afară din pantaloni și întrerupându-i gândurile.

—Nu.

—Eu am și frați și surori, spuse ea. Trey era pe punctul de a răspunde politicos, sau cel puțin să încerce să-și concentreze atenția care era absorbită atât de încântător de plăcerea ce-i invadea trupul, dar mâna ei mică trecu ușor peste erecția lui vibrantă, făcându-l să uite ce spusese ea.

— Îți place asta, nu-i așa? șopti Empress, privind-l pe Trey cum își arcuiește spinarea, ca reacție la atingerea ei, și auzindu-i slabul geamăt de plăcere.

— Îmi place, recunosc el cu glas răgușit, în vreme ce un zâmbet i se întipărea pe față. Acum, vino aici, Empress, și spune-mi cum îți place ție. Întinse brațul și palma lui trecu peste rotunjimea catifelată a sânelui ei, alunecă în sus și, apucând-o cu gingășie pe după gât îi trase capul în jos și o sărută... un sărut profund, invadator și pătimaș, care îi devorau gura și buzele și produse o modificare în respirația ei.

— Întotdeauna este atât de plăcut? șopti ea când gura lui se ridică de pe a ei.

— Va fi și mai bine, răspunse el cu un mic zâmbet. Ți-o garantez. Ea se uită în jos spre trupul lui, culcat nonșalant lângă ea și doar pe jumătate îmbrăcat.

— Pot obține asta în scris?

— Desigur, murmură el, râzând și foarte sigur de sine. Și în plus și alte câteva lucruri. Era obișnuit să le dăruiască femeilor plăcere. Știa exact ce să facă.

— Întotdeauna ești atât de sigur, domnule Black?

— Trey, o corectă el în șoaptă. Și... da. Mâna lui își găsea un loc confortabil pe rotunjimea șoldului ei, simțind sub palma lui clocotul sângelui ei înfierbântat. Va trebui să-și aducă aminte să procedeze lent, în așa fel ca ea să-și amintească de plăcerea primei dăți și nu de durerea ei.

— Ce modest! Zâmbetul ei era ușor ironic și provocator.

— Da, zise el iarăși, arătându-și propriul surâs dezarmant. Cred că alcătuim o pereche perfectă. Modestia ta este la fel de mare, nu-i așa? Faptul de a fi goală nu o stânjenea defel, dar, la urma urmei, a se vinde pe sine în fața unui grup de bogătași era antiteza modestiei și sfioșeniei sau, în orice caz, o acțiune de o raritate ce te pune pe gânduri.

—Ai vrea să fii sfioasă? întrebă Empress, dornică să placă. Nu sunt sigură cum trebuie să mă port. Pot să-mi pun capotul acela și să sting lumina.

—Prima lecție, drăguțo, îi spuse pe un ton glumeț. Modestia nu-și are locul în dormitor.

—Ah, bine. Atunci pot să te mai sărut? Ce tânără părea când vorbea așa! Privirea lui zăbovi pe îndelete pe trupul ei.

—Lasă-mă să-mi scot cizmele astea și pantalonii, și pe urmă poți să faci tot ce poftești.

—Nu știi să fac nimic altceva. Ridicându-se în șezut și azvârlindu-și picioarele lungi peste marginea patului, Trey se aplecă să-și tragă cizmele. Întoarse capul pe jumătate spre ea și-i zâmbi.

—Până mâine dimineată, vei ști.Începu s-o sărute, și ea gândi că gura lui caldă, care îi mângâia rotunjimea umărului, colțul gurii și ochii, era însuși paradisul. O sărută acolo unde ridicătura sânelui ei se întâlnea cu netezimea coastelor, și acolo unde rotunjimea lui plină și catifelată se îmbina cu mica adâncitură de sub brațul ei. Îi sărută vârful degetelor și tălpile mătăsoase ale picioarelor, și când el se mișcă lent în sus, trăgându-și trupul deasupra corpului ei zvelt, i se păru că plutește pe un nor cu creasta trandafirie; iar căldura care se zvârcolea adânc înăuntru ființei ei era de ajuns cât să ilumineze întregul univers.

Trey îi sărută gura și apoi se culcă plin de gingășie peste ea, părând răcoros pe pielea ei încinsă.Contactul acesta spori fiacăra argintie ce o mistuia.

—Mi-e cald, șopti Empress.El se uită în jos spre ea, la îmbujorarea trandafirie a obrazilor ei și la roșeața ce i se întindea spre gât, și spuse:

—Asta-i bine.Se mișca treptat, centimetru cu centimetru, conștient într-un mod ciudat că era răspunzător pentru mult mai mult decât doar pentru plăcerea ei din noaptea aceasta,înduioșat cumva de inocența cu care i se dăruia ea.

Întotdeauna el se juca de-a dragostea, cu voluptate și iscusință dar cu frivolitate, fără a-și implica gândurile și sentimentele. Era un joc în care îndemânarea, bogăția,acuzatiile, contribuiau laolaltă la a face cât mai atrăgător cel mai fermecător dintre toate sporturile: așa numitul amour. În seara aceasta binecunoscutele lui reacții erau umbrite de un element nou. Poate că îi păsa cumva de ea... ba mai mult: simțea admirație pentru curajul și dăruirea ei sinceră. Asta schimba întrucâtva jocul.

—Ești foarte... mare, șopti ea, urmărind cu degetele un traseu ce cobora de-a lungul pieptului și al pântecelui lui plat, oprindu-se cu puțin înainte de obiectul evaziv la care i se referea fraza. O să doară?El își înălță ochii și vreme de câteva clipe nu știu ce să răspundă.

—Nu, spuse în cele din urmă, întrebându-se dacă avea să-l urască mai târziu pentru acea minciună.

—Mă bucur că ai fost tu cel din salon, murmură ea,uitându-i-se drept în ochi, cu o privire caldă.

—Te doream mai mult decât oricare dintre ceilalți,șopti Trey, dându-și brusc seama că era adevărat.N-ar fi fost necesar ca Jake Poltrain să fie cel care o dorea. Oricare dintre cei de la parter i-ar fi provocat aceeași reacție. Fiind un absarokee, cu o viziune personală, știa. Ea era scrisă în soarta lui — delicată, ciudat de asexuată și, totuși, cu un erotism provocator în veșmintele ei bărbătești — și trebuia să fie a lui.

—Te vreau. Spun asta așa cum trebuie? întrebă ea cu un glas răgușit. În clipa asta plutesc pe un nor moale și fierbinte. Ești foarte bun, murmură ea, cuprinzându-l strâns în brațe.

—Fă-mi loc, Empress, draga mea, șopti Trey. Mă urc pe norul tău.Ea era norul lui, culcată sub el, mirosind a parfum de liliac, caldă ca o dorință senzuală, arcuindu-și puțin spatele ca să simtă tăria lui apăsând ușor peste ea,coatele lui preluând cu grijă cea mai mare parte a greutateii sale. Sfârcurile ei întărite

atingeau ispititor mușchii duri ai pieptului său, și sânii ei plini se frecau de el provocându-i o senzație mătăsoasă, în timp ce cu mâinile îi mângâia blând spinarea. Era ca și cum ea ar fi aprins un foc înăuntrul lui, și fiacăra se răspândea repede, odată cu fiecare nouă sărutare și cu fiecare mișcare ușoară.

Trecuse prea mult timp de când intrase el în încăpere și o văzuse ridicându-se din cadă, prea mult pentru erecția lui, în ciuda opririlor și amânărilor, prea mult ca să se mai joace cu sărutări ațățătoare. Dintr-o dată el trecuse de faza așteptării, a politetei și a unor intenții mai bune. Va trebui să-l primească acum.

Gura lui coborî peste a ei, într-o barbară invazie, și ea se supuse atacului său, la început cu un suspin de bun venit, de parcă l-ar fi așteptat toată viața. Dar peste câteva clipe mâinile ei se agățară de umerii lui cuprinse de propria lor nebunie, și ea își ridică șovăielnic șoldurile spre bărbăția lui, ispitindu-l s-o pătrundă, căutând o ușurare pentru dorința fremătândă care îi invada trupul. Ardea de dorul lui, jinduia după el —înfierbântată, umedă și pregătită pentru el.

Acum, pentru nici unul dintre ei nu mai conta nimic altceva, decât să stingă focul. Toate motivele străine și complicate care îi aduseră unul în brațele celuilalt dispărură brusc, arse de un uimitor sentiment de bucurie și de o dorință atât de intensă și neabătută încât nu mai exista cale de întoarcere. Mângâind pielea catifelată de pe interiorul coapselor lui Empress, Trey i le depărtă cu blândețe, potrivindu-și șoldurile suple între picioarele ei. Apoi, degetele lui atinseră intrarea umedă și înfierbântată spre paradisul lui și alunecă voluptuos cu ele peste umezeala ei. Empress icni, ținându-și respirația în timp ce nespuse de plăcutele senzații se răspândeau ca un vin dulce prin simțurile ei.

—Mai fă așa... șopti ea întretăiat când realitatea reveni în cele din urmă cât de cât undeva, la granița rațiunii ei. El îi îndeplini dorința, și ea crezu că va muri.

—Se poate muri de plăcere? murmură cu un suspin, în scobitura umărului lui. Cum de știi...? Dar degetele experte ale lui Trey alunecară mai adânc înăuntru, punând capăt întrebării, căci Empress fu brusc pierdută pentru orice în afară de extazul acela chinuitor.

—Ești frumoasă, spuse Trey foarte încet, mângâind cu gingășie, în așa fel încât, pentru Empress, universul pieri într-un vârtej auriu de senzații fermecătoare.

—Umedă și caldă și frumoasă, adăugă el cu glas răgușit. Nu mai pot să aștept. Acum strânge-mă în brațe! Găsindu-și locul acolo unde pipăiseră ispititor degetele lui, se împlântă în dulceața ei îngustă și catifelată. O simți înțepenind sub el, dar clipa trecu și el rămase înăuntrul ei până când ea se relaxă, după ce se risipise durerea produsă de apăsarea rapidă. Mâna lui îi cuprinse șoldul, de parcă ar fi putut să alunge suferința prin căldura mângâietoare a degetelor lui, și peste câteva clipe începu să se miște înăuntrul ei, verificând cu gingășie limitele ei de plăcere sau de durere. De astădată nu se grăbea, frenezia dispărându-i, acum când se afia acolo unde dorea să fie. Alunecă în sus cu grijă, doar pentru a se retrage cu tot atâta prudență; șopti cuvinte de iubire, mângâie și alintă până când o simți că alunecă voluptuos în jurul lui și o auzi murmurând cu un glas calm și ispititor:

—Mai mult...El o ascultă, curtenitor și sigur de sine, într-un ritm tot mai intens la care ea se adaptă arcuindu-și șoldurile și trăgându-l cu brațe puternice aproape de ea. Respirația ei era neregulată din cauza pasiunii, chiar și a lui fiind agitată în timp ce se atingeau într-o pătrundere nestăpânită și o împreunare lacomă, până când ea ajunsese să se frământa febril sub el, cutremurându-se frenetic atât de aproape de climax, încât el știa că nu mai lipseau decât câteva secunde. Mâinile lui se strecurară sub șoldurile ei zvelte și sub fesele ei catifelate, și o trase cu putere spre următoarea lui apăsare în jos, lentă și deliberată. Simțind că începe prima ei ușoară convulsie în clipa în care el se afia cufundat adânc înlăuntrul ei, Trey își îngădui în sfârșit s-o umple cu dorința fierbinte pe care i-o aprinsese ea încă de când o zărise pentru întâia oară în salonul lui Lily. Iar ea se agăță de el cât timp valul de încântare se năpusti asupra ei. Și îi strigă încet numele. Ceva mai târziu după orgasm, dar nesătul, Trey stătea înăuntrul ei, îmbătat de o patimă ciudat de nedomolită dorind cu disperare s-o aibă și mai mult. Două săptămâni, șase zile și douăzeci și trei de ore, socoti în gând, și aplecându-și ușor capul să-i simtă gura catifelată și caldă, știa că avea să se epuizeze și avea s-o epuizeze și că în următoarele trei săptămâni avea să simtă toată savoarea acută, senzuală, gravă și sclipitoare a iubirii. Nu-și puna întrebări în legătură cu faptul că această senzație era uluitor de unică în experiența lui trecută; se mulțumea să aștepte din tot sufletul desfătarea ce avea să urmeze. Își găsisese perechea — cel puțin perechea pentru câteva săptămâni trecătoare — și cu un instinct primar, voia s-o facă din nou a lui... gustând-o, simțind-o, atingând-o. Trupul lui o cerea în continuare, cu o foame pe care el nu o mai întâlnește.

După a treia oară, abia răsufiând, Empress spuse:

—Încetează! Mirat, dându-și la o parte de pe ochi părul negru și umed, Trey se opri și se uită la ea de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Apoi o văzu cu alți ochi — imaginea ei deveni iar clară, cu chipul ei frumos, trandafiriu, privindu-i cu un surâs abia schițat.

—Nu trebuie să epuizezi toți cei cincizeci de mii de dolari în noaptea asta, spuse ea, învăluindu-l într-o privire caldă și prietenoasă.

—Ești altfel, replică el, nerăspunzând vorbelor ei, dar explicând în schimb, deși vag, o parte din înfățișarea ei. Ea nu îi spusese că se simțea într-adevăr altfel, ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva de o imensă importanță, și încă nu era sfârșitul.

N-ar fi putut să spună cu precizie ce anume era, dar știa că noaptea aceasta avea să-i împartă pentru totdeauna viața în „înainte” și „după”.

—Voi fi aici mâine dimineață, zise, încântată de brusca descoperire a puterilor ei.

—Îmi pare rău. Ai dreptate. Am fost al dracului de egoist. Și, sărutându-i ușor vârful nasului, se rostogoli pe o parte, tolănindu-se pe spate.

—Nu trebuie să-ți pară rău, replică Empress, întorcându-se pe jumătate și sprijinindu-se într-un cot. E foarte frumos, decise ea, uitându-se în jos spre el,

cum stătea așa culcat, într-o atitudine firească de nonșalanță. Privirea ei îl cercetă de la chipul atrăgător spre trunchiului acoperit de mușchi încordați și până la șoldurile înguste și picioarele lungi și musculoase.

—Nu-mi pare rău deloc, răspuse el cu un zâmbet scurt și ușor ironic, privind-o cu ochi larg deschiși, calmi și surâzători. Ești incredibilă, să știi.

—Îți mulțumesc.Nu știam, bineînțeles... nu aveam cum să știu... deși, domnule...
—Trey.

—Probabil tu, Trey, ești cel căruia ar trebui să-I mulțumesc. Presupun că femeile te plac...Era îndeajuns de inteligentă ca să-și dea seama că nu toți bărbații erau atât de iscusiți sau atât de blânzi.Chiar așa lipsită de experiență cum era, înțelegea că, datorită unui mic miracol, căzuse pe mâinile unui bărbat care, în mod ciudat, îmbina forța cu sensibilitatea.

—Bănuiesc că unele mă plac, replică modest bărbatul care se bucura de reputația de a exercita un farmec extraordinar asupra femeilor, în sau în afara patului.

—Faci deseori asta? Întrebarea fu pusă din curiozitate și cu naivitate.El tăcu o vreme. Ce să-i spui unei fecioare de curând dezvirginate — sau oricui, la drept vorbind — care pune o întrebare atât de precisă?

— Nu știu ce înțelegi prin deseori. Acest deseori al tău este același cu al meu? Cred că asta e una din acele întrebări la care se presupune că un gentleman nu răspunde niciodată, decise el, amintindu-și unele sfaturi referitoare la modestie și curtoazie primite cu multă vreme în urmă de la tatăl lui. Dar o putem face oricât de des și-ar place. Dacă voi începe să obosesc, vom trimite vorbă jos să ni se aducă mâncare.

— Îți plac, constată ea cu un mic surâs de încântare.Desfăcându-și brațele de sub cap, luă una din mâinile ei și zise:

— Ești isteată că ai observat. Ești obosită? o întrebă cu sollicitudine, dar și din dorința de a schimba subiectul, renunțând la cel referitor la activitățile lui amoroase.

— Nu, nu chiar. Ne-am putea totuși odihni o vreme? întrebă ea pe un ton prozaic, ca și cum n-ar fi făcut altceva decât să ceară o mică pauză în îndeplinirea sarcinilor ei de serviciu.Trey se lăsă iar pe perne, păstrându-i mâna într-a lui.

— Vorbește-mi despre tine.

— Mai întâi povestește-mi tu despre tine, ripostă Empress cu blândețe.Prefera anonimatul, deoarece de îndată ce va pleca,peste trei săptămâni, intenționa să-și șteargă din amintire acest interval. Nu trebuia să rețină modul în care făcuse rost de bani, ci doar să-i folosească. Înțelegându-i reținerea de a dezvălui amănunte privitoare la viața ei, Trey se conformă cu politețe cererii, deși ușorul accent franțuzesc îl intriga. Stăteau culcați pe pat, și Trey tocmai îi povestea despre indienii absarokee și clanul tatălui său când se auzi o bătaie în ușă. Nu sfioasă, ci puternică, și un glas bărbătesc grav întrebă:

— Sunteți într-o ținută decentă? Vocea lui Trey, ceva mai groasă și cu o nuanță de amuzament, răspunse;

—Nu, dar intră! Când Blue păși în încăpere, Empress se strecură sub cuverturi.

—Este rușinoasă, explică Trey zâmbind.

—Mda! mormăi Blue pe un ton batjocoritor. Poltrain face scandal jos. Mi-am zis c-ar trebui să-ți aduc asta la cunoștință, explică el. E și din cauza alcoolului, desigur, dar știi și tu ce sentimente are față de noi și de familia ta. Poate c-ar fi bine ca Fox și cu mine să-ți păzim ușa la noapte. Este nebun de furie că l-ai învins la licitație și vorbește despre cum o să încheie socotelile cu tine. Pe cea de-acum, dar și altele.

—Nu-ți face griji! răspunse Trey cu calm. Nu va încerca nimic în localul lui Lily. Asta-i doar vorbărie datorată whisky-ului. Iar eu știu cât ai așteptat s-o vezi pe Kate. Așa că nu-l lăsa pe Jake să-ți strice noaptea. Ne vedem mâine dimineață.

—Sigur?

—Categoric. Drace, sunt aici în tot atâta siguranță ca și acasă. Privirea lui Blue cercetă cu atenție trupul cu rotunjimi de sub cuverturi, apreciind pe sub grosimea păturii perfecțiunea evidentă.

—Cum merg treburile? întrebă în mod criptic.

—Bine. Foarte bine, răspunse Trey, ale cărui buze se întinseră într-un zâmbet. Blue se depărtă de ușă.

—Atunci, pe mâine.

—Nu prea devreme, preciză Trey, arătând cu bărbia spre Empress.

—Mai spre după-amiază? întrebă Blue, rânjind.

—După-amiază, conveni Trey cu bunăvoință, ar fi mult mai bine.

—Kandiruxua, tsitsetsc, zise Blue cu un surâs ironic. („Adu-ți aminte să te și odihnești puțin.“)

—Ahu uxa bihawim co bix ceki, replică Trey cu voioșie. („O să am destul timp să dorm când voi fi mort.“) După ce Blue plecă, Trey dădu cuverturile la o parte și o cuprinse în brațe pe Empress.

—Blue îmi este ca un frate. Data viitoare o să ți-l prezint. Îți va place.

Răsucindu-și capul să se uite spre el, Empress spuse:

—E jenant.

—Aici nimănui nu-i pasă de situațiile „jenante", iar Blue și Fox mă însoțesc aproape tot timpul, așa că...

—Pentru ce te însoțesc mereu? Auzise unele bârfe despre tulburări cauzate de indieni, cu Hazard și marile interese din domeniul creșterii vitelor. Dar, fiind absorbită de propria ei luptă pentru supraviețuire, Empress nu dispusese nici de timp, nici de energia necesară să se preocupe de problemele oamenilor bogați.

—Sunt gărzi de corp. Se uită la el înălțându-și sprâncenele. Așadar era adevărat.

—Cine vrea să te ucidă?

—Nu-i nimic personal, replică el zâmbind. E numai din cauză că eu reprezint interesele tatălui meu, și multor oameni nu le plac indienii de felul tatei, care n-

au fost jefuiți de pământurile lor, și își închipuie că sunt tot atât de buni ca albi. Se presupune că noi trebuie să fim mulțumiți să rămânem în rezervație și să trăim din pomana guvernului. Asta cu condiția ca o parte din aceasta să poată trece de mâinile hoților care lucrează la departamentul problemelor referitoare la indieni. Tata a preferat să nu se mulțumească doar cu atâta. În plus, el deține controlul asupra mai multor fâșii de pământ pe care multe persoane ar vrea să pună mâna. Așa că eu am bodyguardzi ori de câte ori vreuna din amenințări devine fățișă, încheie el, înălțând din umeri. Uneori este stânjenitor, dar...

—Ai avut vreodată într-adevăr nevoie de ei, mai mult decât pentru a constitui pur și simplu o descurajare?Idea părea cumva deplasată în pustietăți, sau aici, în acest bordel poieit, și vreme de câteva clipe ochii ei se deschiseră mari și plini de curiozitate.Privind-o, Trey se întrebă dacă nu venise în Montana doar de curând și nu înțelegea toată complicata intrigă politică, sau soiul de justiție care predomina în zonele de frontieră.

— Uneori, răspunse cu calm, dar ochii lui își pierdură o secundă căldura fermecătoare, și memoria lui îi reaminti lecțiile învățate despre viclenia și lăcomia omenească.Era o conversație pe care nu avea chef s-o continue.

—Apropo, zise brusc, evitând amănuntele legate de oamenii care urmăreau să verse sângele lui de metis,mâine ne vom muta în apartamentul meu. Este un loc mai puțin public. Și vei avea nevoie de îmbrăcăminte.

—Am îmbrăcăminte.

—Vom pune să fie arsă, replică el cu amabilitate.Oricât de amabil i-ar fi fost tonul, era brutal din partea lui să-i reamintească situația în care se afia ea.

—Presupun că tu ești stăpânul, ripostă ea, impresionată și extrem de tulburată. Cel puțin pentru următoarele trei săptămâni.Și rostogolindu-se departe de el, se ridică în șezut și-l fulgeră cu privirea.El zâmbi leneș, părându-i la fel de frumoasă așa, furioasă, ca și atunci când era calmă, și refiectând alene la curbura perfectă a mijlocului ei subțire, declară:

—În acest caz, va trebui să profit de autoritatea mea.Nu-mi amintesc ca până acum să mai fi fost vreodată stăpân. Voi avea nevoie de crevașă?

—Eu nu aș recomanda-o, replică Empress pe un ton blând și mios, ce contrasta puternic cu ochii ei verzi,scânteietori.

—Bine, îmi pot impune voința și fără ea. Îți mulțumesc, draga mea, că ești atât de înțelegătoare, o tachină Trey ușor, trăgându-se puțin mai în jos pe pernele îngrămădite sub capul său.

—Niște rochii de catifea și o eșarfă de cașmir, cred eu,începu, enumerând. E foarte frig la vremea asta din an,adăugă, cu un surăs. Câteva cămăși de noapte din mătase... Ești de acord cu mătasea, sau ai prefera fianelă? o întrebă pe femeia ale cărei priviri continuau să-i ațintească ca două pumnale. Și o capă de blană pentru plimbări. Îți plac plimbările cu sania?Ochii argintii își coborâră ușor privirea, măsurând întreaga frumusețe opulentă a trupului lui Empress, apoi reveniră fără grabă să-i susțină privirile. Gândurile lui se îndreptară brusc spre o imagine erotică a lui Empress,culcată pe blănuri în sania lui lăcuită în roșu.

—Nu trebuie să cheltuiești mulți bani cu mine, ripostă Empress cu iritare, înșiruirea de veșminte elegante sunându-i în urechi ca o pomană insultătoare.

—Mi-ar place să te văd îmbrăcată ca o femeie. Fă-mi pe voie, scumpo.Ea nu răspunde vreme îndelungată, vanitatea feminină luptându-se cu o puternică încăpățănare, în cele din urmă interveni aspectul practic: situația nu-i îngăduia să-l combată pe Trey Braddock-Black.

—Sunt banii tăi, replică scurt.

—Așa este, zise el, amuzat. Ai vreo preferință, referitor la blănuri? Ai arăta foarte voluptuoasă, tolănită pe samur negru sau pe nură neagră...

—Credeam că blana era pentru plimbări cu sania, îi reaminti ea pe un ton tăios.

—Vom lua una și pentru după plimbările cu sania, zise el cu un zâmbet jucăuș. Spune-mi care sunt mâncărurile tale preferate, continuă apoi cu dezinvoltură. Nu trebuie să fii atât de slabă.Ea se uită la el câteva clipe, cu ochii de un verde amenințător. Ai lui, adaptându-se instantaneu la mesajul lor limpede exprimat, nevrând s-o supere, străluciră cu o sclipire argintie.

—Ador femeile suple, zise el. Iar acum, fiorele, continuă nestânjenit. Ce fel de flori îți plac?

— Flori? exclamă Empress extrem de uimită, acum când vuietul viscolului care urla afară făcea ca o discuție despre flori să pară revoltătoare. Nu poți vorbi serios.Trey învățase încă de mult că existau foarte puține lucruri pe care să nu le poți cumpăra dacă îți puneai în cap s-o faci și dacă aveai cu ce.

— Aștept un răspuns.

— Ar fi imposibil să le obții acum, îngăimă ea.Ca și cum ai putea găsi forsytia în Montana, în miez de iarnă!Dar când ea i le numi, el o asigură că va încerca. Nu așa ar fi trebuit să fie, cugeta ea, nedumerită. Își văzuse contractul ca pe un sacrificiu ce urma să fie îndurat încleștând din dinți, o obligație îndeplinită fără entuziasm. Nu era de presupus că avea să simtă o căldură prelungită iscată de atingerea acestui bărbat, și un confort, la care de cinci ani nici nu se mai gândise. Era de așteptat să fie un confict în mintea și sufletul ei. În loc de asta, era o încântare care o atrăgea spre ochii aceia argintii și faptul de a ști că acea plăcere binecuvântată se afla doar la o depărtare de un braț,așteptând-o pe ea.

— Vino aici, spuse el, cu glas coborât care, în clarobscurul înserării, suna blând ca o muzică.Peste câteva clipe, culcată în înlănțuirea brațelor lui,își ridică bărbia, rezemând-o de pieptul lui și șopti cu calm:

— O asemenea risipă seamănă cumva... cu un păcat.Nu gândea asta din punct de vedere moral, ci numai în comparație cu sărăcia cumplită a vieții ei din ultimii ani.

— Dacă-i vorba de păcat, murmură Trey alunecând cu mâinile de-a lungul spatelui ei, tu ești ispititoare ca păcatul, așa cum stai culcată aici, nepăsătoare, și caldă.N-ai vrea... adică, dacă te-ai odihnit destul... Simt o nevoie acută și inexplicabilă... ei bine... Ești încântătoare iar eu sunt nebun după tine.

Nu o putea lămuri că termenul „inexplicabil” se raporta numai la toate precedentele lui nevoi și tentații în legătură cu femeile și cu dragostea. Pentru el,

dragostea fusese întotdeauna o activitate sportivă și plăcută, dar niciodată nu fusese esențială. De aceea i se părea uimitor de inexplicabilă această dorință de acum. O dorea mai mult decât pentru obișnuita lui plăcere sau ca pe o împreunare întâmplătoare. O dorea enorm, așa cum dorește un băiat să guste pentru prima oară dragostea, sau așa cum un copil încăpățânat vrea să atingă curcubeul, o dorea mai presus de orice raționament sau logică. O voia... acum. Ea se gândi să spună nu, cel puțin la început, ca să arate că el nu-și putea face atât de ușor voia cu absolut orice în lume, că nu putea să fie întotdeauna un copil răsfățat al sorții, că ea însăși avea un oarecare control în această stranie relație pe care el o vedea ca pe un capriciu fermecător.

Dar el șoptea cuvinte fierbinți de dragoste care aprinseră focul ce mocnea în ea. Îi murmură amănunte amețitoare despre ce avea să-i facă el și ce va simți ea, și unde ar trebui să se uite ea dacă voia să vadă cât de mult o dorea. Și când se uită, el îi spuse cât de mult timp avea să facă dragoste cu ea. O mângâie, o dezmierdă, și o făcu să uite o scurtă vreme că lumea reală nu era alcătuită numai din atingeri catifelate, lux și confort. Sau așa era? se întrebă ea amețită, câteva clipe mai târziu. El o tachină, numind-o bas wicgye ditsira tsi, ceea ce îi traduse că înseamnă „pisicuța mea aprigă”, când ea îl strigă pe nume, cuprinsă de frenezie. El șopti că avea să aibă grijă de ea... și de toate nevoile ei.

— Rămâi cu mine, murmură el cu fervoare, negândindu-se numai la cele trei săptămâni. Dar el nu avea mintea complet limpede — Empress știa asta, pentru că gustul coniacului era amețitor când o săruta. De dimineață era posibil să se poarte altfel. Dar pentru moment, cu gura lui urmărind un traseu de-a lungul gâtului și pieptului ei, Empress nu voia să se gândească la ziua de mâine și la nici una dintre sutele de probleme ale vieții ei. Voia să nu gândească deloc.

Gura lui Trey alunecă în josul pântecelui ei și se îndreptă încet spre locul dintre picioare. Rezemându-și obrazul de coapsa ei caldă, Trey își ridică privirile spre ea.

— Arată-mi unde vrei să te ating, șopti el. Și luându-i mâna, îi sărută pe-ndelete fiecare vârf de deget. Apoi, după ce supse ușor ultimul deget, îi îndepărtă mâna de la gura lui și i-o îndrumă către căldura ce vibra între picioarele ei.

— Aici, pisicuță aprigă? o întrebă în șoptă, făcându-I mâna mică să alunece peste carnea trandafirie, pulsând datorită intensității cu care-l dorea ea. Spune-mi...

— Vai, Dumnezeule!... suspină ea, când o plăcere acută îi inundă mintea. Nu exista scăpare în fața acestei senzații. Nu exista nimic comparabil în zilele de până acum ale vieții ei; nu exista nici un răspuns la dorul acesta orb, nici o scuză.

— Te rog, Trey, am nevoie de tine! strigă Empress cu glas abia auzit. Și împreună exploră limitele delirante ale pasiunii. Câteva ore mai târziu, în ciuda cuvintelor rapide spuse lui Blue de Trey, o ținea pe Empress înlănțuită în brațele sale. Somnoroasă, ea îi spuse „mulțumesc” — exprimarea unei recunoștințe multiple: pentru bani, pentru viitorul acum asigurat al familiei ei, și, în mod

ciudat, deși ar fi trebuit s-o chinuie remușcarea, un „mulțumesc” înăbușit, murmurat la pieptul cald al lui Trey... pentru felul în care se simțea ea: în deplină siguranță. Și abia în clipa aceea și-a dat ea seama cât de îngrozitor de înspăimântată fusese atunci când stătuse în salonul lui Lily. Dar acum nu se mai temea. Respirând liniștită în brațele lui Trey, dormea. După aceea el o veghease, mângâindu-i ușor buclele mătăsoase, ce se încolăceau peste trupul lui, admirându-i genele arcuite, ceva mai închise la culoare decât părul, întinse ca o mătase peste obraji ei, și decizând, în timp ce privirea lui îi urmărea gingășia trăsăturilor, că ea era mai frumoasă decât oricare dintre femeile pe care el le văzuse vreodată. Era o apreciere obiectivă făcută de un bărbat care văzuse foarte multe frumuseți ale lumii... și încă de aproape. Cât despre faptul de a fi virgină... Ei bine, ea dovedise cât de greșite erau toate poveștile despre fecioare nepricepute.

—Noapte bună, pisicuță aprigă, șopti Trey. Glasul lui suna tandru, căci cuvintele voiau să spună mult mai mult. Simțea o oboseală încărcată de mulțumire, și în foarte scurt timp epuizarea îl doborî și pe el. Adormi liniștit.

CAPITOLUL 4

Deși trecuse destul timp, lui Trey i se păru că nu se scuseră decât câteva secunde când simți că-l scutură cineva ca să-l trezească. Creierul lui obosit și vag amețit de alcool fu o vreme confuz până să-și amintească unde se afia. Apoi ochii i se deschiseră brusc și scoase un mormăit înfundat. Fio stătea aplecată deasupra lui, îmbrăcată într-o rochie de mătase de un stacojiu intens, ținând în mână o sticlă de șampanie pe jumătate goală și șoptind cu un glas care s-ar fi auzit la distanță de o milă chiar și pe furtuna care sufia afară.

—Dă-te mai încolo, Trey! Ți-am adus șampanie. El se uită repede să vadă dacă Empress mai dormea, se liniști puțin când constată că așa era, și răspunse în șoaptă:

—E târziu iubit, și sunt obosit. Ce-ar fi s-o lași pe altă dată?

—Nici gând! replică Fio, cu o mișcare oscilantă a capului. Vreau să beau un păhărel mic-micuț cu tine. Și sorbi o înghițitură mare din sticlă.

—Poftim, e rândul tău! Îi oferi apoi sticla cu cordialitate adresându-i un zâmbet de om cherchelit.

—Nu, mulțumesc, refuză Trey politicos, privind-o cum se leagănă pe picioare lângă el. Am o ușoară durere de cap de la coniac.

—Șampania e mai bună pentru petrecăreții întârziați, remarcă ea, făcându-i cu ochiul. Tot așa cum cu două femei e mai bine decât cu una. Și dacă nu te dai mai încolo, o să fiu nevoită să mă așez pe ea. Trey se grăbi să se dea ceva mai departe, apărând-o pe Empress pe care continua s-o țină în brațe, abia evitând căderea lui Fio peste el.

—Așa, exclamă cu voioșie Fio, căzând brusc lângă el, într-un val de mătăsurii și dantele roșii. Acum pari treaz. Trezește-o și pe micuța doamnă și hai să bem din bășicuțele astea. Oftând, Trey luă sticla ce i se oferea și bău.

—Dă-i și ei puțină, insistă Fio, cu limba împleticită.Și cu un gest generos, își fiutură mâna spre Empress.

—Las-o să doarmă.

—Ba pe dracu, nu! Hai să vedem ce se cumpără cu cincizeci de mii de dolari. Niciodată n-am mai văzut o târfă atât de scumpă, Trey, iubitele. Vreau să văd.

—Ești beată, Fio.

—Și ce dacă? Și tu ești.Probabil că era, dar nu tot atât cât ea. Avu destulă minte ca să n-o contrazică.

—Bună șampanie! zise în schimb, înapoindu-i sticla.

—O s-o trezești?El scutură din cap și zâmbi.

—De când nu-ți mai place un menage a trois, Trey,iubițelule?

—Doamne, Fio! exclamă el cu glas coborât, nefiind în stare să găsească un răspuns la întrebarea ei directă.

— E cumva mai deosebită? întrebă Fio, pusă pe hartă.

— Nu, răspunse Trey. Poate. Dumnezeu, Fio, nu știu!

— Nu știu, nu vreau, pentru tine, în seara asta, toate sunt nu. Nu mă tot înnebuni cu „nu“-uri. Dacă tu nu vrei s-o trezești, o s-o trezesc eu!Dar el și ieșise din pat cu Empress în brațe, înainte ca Fio să reușească să se miște pe verticală cu fustele ei voluminoase, cu corsetul strâmt și sticla pe care continua s-o țină în mână.Știind ce ar fi vrut ea să audă, Trey spuse;

— Rămâi acolo, Fio. Mă înapoiez imediat.O purtă în brațe pe Empress până în camera de toaletă alăturată. Deranjând-o cât mai puțin cu putință, o culcă în fotoliul îmbrăcat într-un brocart pastelat.

Încredințându-se că era învelită bine și la căldură,închise cu grijă ușa dintre cele două încăperi și se aplecă să-și ia pantalonii de pe pardoseală. Abia după ce își încheiase ultimul nasture al hainei își întoarse privirile spre Fio.

— Fir-ar să fie! bombăni printre dinți.Nu o să-mi fie ușor să mă descurc cu ea, niciodată nu e simplu, după ce bea șampanie, își aduse el aminte cu resemnare. Acum îi va fi necesar un anumit grad de diplomație, deoarece Fio folosisese prilejul de a se dezbrăca în timp ce el o culca pe Empress. Acum moțăia rezemată pe pernele împodobite cu dantelă, ca o hurie grațioasă.

Genele ei se ridicară și privirea i se aținti asupra lui.

— Vino să mă săruți, Trey, scumpule! Mi-a fost dor de tine în noaptea asta. Și acum aș vrea să mă încălzești un pic... mi-e atât de frig...

-Fio, iubita mea dragă.. începu el pe un ton împăciuitor,păstrând distanța. Problema este că... probabil că Blue...Blue urmează să mă trezească devreme, mâine dimineață, iubito și... sunt al dracului de obosit. Acum fii o scumpă și îmbracă-ți rochia. Oricum, nu ți-aș fi de mare folos. Sunt frânt.

— Trebuie să fie o femeiușcă focoasă.

—Nu asta am vrut să spun, explică el în grabă. Pur și simplu e târziu.Luând de jos rochia mototolită a lui Fio, se apropie de pat, îngenunche pe catifeaua albastră și o întinse spre ea.

—Noi doi am fost prieteni vreme îndelungată, scumpo.Acum îmbracă-te și mâine dimineată vom sta de vorbă.Ce zici?

—Nu-mi place, spuse ea, ȕuguindu-ȕi buzele.

—Dă-mi voie să te îmbrac eu, murmură Trey, apropiindu-se mai mult.

—Asta îmi sună mai bine, toarse ea.Avea s-o îmbrace cu rochia, s-o care înapoi la parter, și Lily va putea să pună pe cineva s-o culce pe Fio în pat.Nu voia să se certe cu ea aici. Era amețită de șampanie și cu mintea rătăcită. Și în mod straniu, datorită unor sentimente pe care nu și le analiză, nu avea chef ca Empress Jordan să-l găsească discutând cu o femeie dezbrăcată și cherchelită, după ce abia cu puțin timp în urmă el... of, la dracu! Pur și simplu voia ca Fio să plece de-acolo. Stătea cu fața spre Fio, așa că nu văzu cum ușa întredeschisă lasă să înainteze în încăpere vreo nouă centimetri din ȕeava unei puști. Tocmai se întindea spre Fio cu fusta rochiei desfășurată ca un evantai de mătase roșie, ca să i-o petreacă peste cap, când îi văzu ochii mărindu-i-se de groază.Era pe punctul de a încerca s-o liniștească, când un vag tremur de avertizare îi strânse măruntaiele. O secundă prea târziu. Înainte ca alarma inconștientă să fi străbătut jumătate din drumul până la creier, ceva îl izbi în spate și o explozie de durere îi sfâșie simțurile, în aceeași clipă în care detunătura îi răsuna în urechi. Văzu, auzi și simți pe pielea lui coșmarul chinuitor, cu o intensitate infernală, și percepu slab ȕipetele neomenești. Ale lui Fio, recunoscu el.Un receptor nervos, care încă mai funcționa în ciuda suferinței ce-i tăia respirația, transmise mesajul până la capăt. Șarja unei puști de vânătoare. Își sili ochii să se miște, dar efortul se asemana cu acela necesar pentru a deplasa un munte cu mâna. Dumnezeule! Fio a murit! Oare am să mor și eu? Să nu-i spuneți mamei, gândi. Pe urmă fu înghițit de un întuneric apăsător. Empress fu cea dintâi care îi văzu. Pielea i se făcu ca de găină când se uită în încăpere și zări scena aceea sângeroasă. În lumina slabă a lămpii, camera era cumplit de tăcută, și oroarea ȕipetelor se prelungea în mintea ei doar ca firave ecouri.Patul și așternuturile răvășite erau năclăite cu sânge. Femeia era moartă. Șarja de alice care îl nimerise pe Trey în spate explodase în fața ei. Empress închise ochii și trase adânc aer în piept înainte să îndrăznească să se uite la Trey. Sfinte Dumnezeule, fă să nu fi murit toată căldura aceea generoasă și toată frumuseȕea și râsul acela ușor ironic! Fă să mai respire încă! Te rog,Doamne!Deschizând ochii, își strânse mai bine în jurul trupului pătura și alergă spre pat.El era sfâșiat, zăcând cu fața în jos pe cearșafurile de mătase, într-o baltă de sânge ce se mărea văzând cu ochii. Părul lui negru îi acoperea pe jumătate chipul, și pârâiașe roșii curgeau de-a lungul obrazilor lui catifelăți,ca degetele răsfirate ale unei morți lichide, ȕesând un păienjeniș pe trăsăturile lui delicate.Luându-i încheietura mâinii ce atârna peste marginea patului, îi căută înnebunită pulsul. Degetele ei explorară cu grijă antebrațul lui puternic și musculos. Nimic.Inima i se zbătea înspăimântată în piept. Nu intra în panică, încearcă încă o dată, își spuse. Și se rugă. De astă dată,simți un slab zvâcnet de puls... unul singur. Oare și-l închipuise? Dorise atât de mult ca el să trăiască încât voise să simtă ușoara bătaie? Așteptă, cu ochii fixați pe micul petic de

piele cafenie de sub degetele ei. În cele din urmă... o a doua pâlpâire slabă de viață. Ochii i se umplură de lacrimi și, foarte încet, spuse;

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc că m-ai ascultat acum și că nu m-ai părăsit!

Două minute mai târziu încăperea era plină de lume, și peste alte trei minute Blue și Fox o goliseră.

—Trebuie să-l scoatem de-aici, zise Blue, cercetând cu ochii lui negri cele două ferestre dinspre stradă. Sunt prea mulți oameni, și noi doar doi, adăugă, făcându-i semn lui Fox să-i dea o pătură de la celălalt capăt al patului. Apoi îi porunci scurt lui Fox să aducă hainele lor din piele de bivol, și începu să-l înfășoare pe Trey în pled. Când Blue năvălise în cameră, Empress fusese dată fără multe politețuri la o parte, și acum stătea la picioarele patului urmărind cum mâinile lui îndemânatice înveleau cu blândețe trupul sfârtecat al lui Trey.

—Unde îl duceți?

—Acasă, răspunse Blue.

—Nu se poate! protestă ea în șoaptă. Rănile vor sângera până va muri... O să vin cu voi. Pot fi de ajutor.

—Nu, i-o retează el. Nu întrebă pentru ce ea nu fusese în pat, cu Trey. De ce în locul ei se afia Fio. Se mulțumea să lucreze febril, înfășurându-l pe Trey în întregime, ignorând-o cu totul pe femeia moartă răsturnată pe pat. Nu-i păsa ce anume se întâmplase în camera asta cu femeile. Știa doar că Trey era în pericol și că trebuia să fie luat cât mai grabnic.

—Ne ducem acasă. Blue rosti cuvintele foarte încet, în absarokee, cu gura lângă urechea lui Trey. Pentru nimeni altul n-ar fi fost vizibilă nici o reacție, dar Blue privea atent, foarte de aproape, și desluși sub pleoapele închise ale lui Trey umbra unor mișcări. Apoi îl luă pe Trey în brațe ca pe un copil, făcând apel la întreaga lui forță stimulată de adrenalină ca să ridice un bărbat atât de mare cum era el. La parter, Trey fu acoperit cu mantale din piele de bivol și, împotriva rugămintilor înnebunite și pătimașe ale lui Lily, cei doi plecară cu el.

—Chemați sania, insista ea. Dar amândoi știau că trecătoarea Săgeții era cea dintâi care se bloca în cazul unei furtuni, și sania n-ar trece prin ea până când pista n-ar fi curățată cu lopata.

—O să-l aduc pe Doc McFadden, insistă ea. Dar nici unul din ei nu avea prea mare încredere în albi. Urcați pe caii lor puternici, călăriră spre nord, Blue ținându-l pe Trey iar Fox croind drum prin zăpadă. Era un efort imens, atât pentru oameni cât și pentru animalele care înaintau prin vântul vijelios, la o temperatură sub zero grade și prin munți de zăpadă. Deși vântul era puternic, rămaseră pe platou, evitând cu prudență viroagele și defileele în care cantitățile mari de zăpadă troienită ar fi putut să îngroape un om călare. Nu-i acordau nici o atenție ciudatei fete de la localul lui Lily, îmbrăcată iarăși în veșmintele ei uzate, care se lupta în spatele lor pe iapa ei, fiind prea concentrați asupra propriului drum anevoios prin furtuna vijelioasă. Dar la casa ranch-ului, ea — mică, plină de zăpadă și vânătă de frig — fu cea care dădu ordine să fie cărat Trey la etaj. Lăsară băltoace de zăpadă topită pe treptele acoperite cu covoare turcești și de-a

lungul coridorului ce ducea spre dormitorul lui Trey. Numele ei era Empress Jordan, îi anunță ea cu glas blând pe locuitorii îngroziți ai casei, deși nimeni n-o întrebase, văzând fața albă a lui Trey și trupul însângerat, aproape mort.

Ultimul nume — Jordan — îl pronunță cu accent franțuzesc. Îi ului spunându-le că Trey o cumpăraseră în noaptea aceea la Helena, și ușorul ei accent galic făcu să pară și mai incredibilă declarația ei calmă. Nu aveau timp s-o bage în seamă — viața lui Trey se scurgea odată cu sângele lui. Dar peste câteva ore, când medicul ranch-ului renunță, delicata față cu păr auriu ciufulit și haine uzate ieși din umbra coridorului de la etaj, și cu glas plin de o tristețe de moarte, spuse;

— Cunosc niște leacuri de la mama mea, și s-ar putea să fiu în stare să-l salvez.

Toți ochii se ațintiră asupra fetei tulburate. Uimire, neîncredere și vagi urme de speranță se zugrăviră cu diverse intensități pe chipurile adunate în fața ei. Ea zări fulgerător schimbul de priviri între mamă și tată și văzu scurta înclinare aprobatoare din cap a lui Hazard. Cea care vorbi prima fu Blaze.

— Este singurul nostru copil. Dacă poți face ceva... Glasul ei se frânse, și lacrimile reîncepură să-i curgă. Se uită rugător la Hazard, care o ținea strâns în brațe. Ochii lui se ridicară și îi țintui pe ai lui Empress cu o privire directă și întunecată.

— Tot ce am îți aparține, îi zise calm, dacă îl salvezi. Acum ea se afia acolo, trudind cu disperare pentru viața lui Trey. Medicul nu se aștepta ca acesta să poată depăși noaptea.

CAPITOLUL 5

— Am nevoie de coburii mei de șa, spuse Empress cu glas liniștit, drept răspuns la rugămintea lui Hazard. Imediat, un slujitor porni în grabă pe coridor. Toate celelalte lucruri cerute de ea — apă fiartă, bandaje curate, vase de porțelan în care să-și amestece leacurile; ciudata comandă a douăsprezece ouă bătute spumă cu smântână și vanilie — apărură în camera lui Trey în câteva minute. Scoțându-și haina și cizmele ude, ea spusese cât mai politicoasă cu puțință mulțimii de rude, prieteni și servitori adunați în încăpere:

— Prefer să lucrez singură. Pe toate chipurile apărură expresii în care uimirea și îngrijorarea se combinau în diferite proporții, dar Hazard și Blaze, stând la căpătâiul patului fiului lor muribund, nici nu-i discutară motivele. Respirația lui Trey nu mai era sesizabilă. Doar privindu-i cu mare atenție pieptul se putea destinge o foarte ușoară mișcare, chiar și aceasta repetându-se la intervale înspăimântător de lungi. Hazard strânse mâna lui Blaze. Cu fața udă de lacrimi, ea își ridică privirile spre el, și lui îi trebui fiecare fărâmbă din forța de care dispunea pentru a-și stăpâni tremurul glasului. Întotdeauna el fusese stânca ei; nu putea s-o abandoneze acum, deși inima ei se frângea:

— Acum va avea ea grijă de Trey, spuse, strângându-i ușor mâna.

— Spune-mi că n-o să moară, Jon! Rugămintea ei era un strigăt disperat, implorând o liniștire. Hazard se uită la întâlul lor născut, care reprezenta atât de multe amintiri legate de dragostea lor — copilul care ar fi putut fi ucis de

indienii lakota dar care scăpase cu viață, copilul robust și îndrăzneț care supraviețuise tuturor bolilor de temut ale copilăriei. Singurul lor copil pe care nu fuseseră nevoiți să-l înfășoare în catifea albă și să-l culce într-un sicriu mic împreună cu păpușile și jucăriile lui preferate sau cu o pătură moale și caldă.

Ochii lui Hazard se întoarseră spre Blaze, și el îi răspunse în singurul mod care nu i-ar fi zdrobit moralul.

—Nu va muri, îi zise, gândind că dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar muri el însuși. Se întrebă dacă morțile tuturor copiilor lor la o vârstă fragedă nu era cumva o pedeapsă pentru faptul că aveau prea mult. Viața le fusese prea îmbelșugată. Iubirea lor prea mare. Cinci copii frumoși, și putere, și pământuri, și avere. Pe urmă, unul câte unul, copiii le fuseseră luați. Un fiu murise de difterie. Un altul, după doi ani, de aceeași boală sufocantă, deși o combătuseră cu toate leacurile, toate rugăciunile și toți medicii aduși de la Chicago. Apoi, cinci ani mai târziu, când Chloe și Eva muriseră la interval de câteva ore după ce supraviețuiseră pneumoniei și păreau să fie în coalescență, el se temuse pentru sănătatea mentală a lui Blaze. Vreme de două zile o ținuse în brațe, fiindu-i frică să n-o piardă și pe ea. Îngrozit de lipsa de expresie din ochii ei. O liniștise și o alintase, nelăsând-o să afie că cele două fiice ale lor fuseseră îngropate, deznădăjduit de propria-i teamă. Trey era cel care, în cele din urmă, trecuse de toate barierele. Fusese plecat la școală, și fusese rechemat atunci când muriseră Chloe și Eva. Când intrase în cameră, Blaze își ridicase privirile și lacrimile începuseră să-i șiroiască pe obraji. Ele fuseseră primul semn de emoție văzut de Hazard în după atâtea zile. „Am venit acasă, mamă“, spusese Trey, desfăcându-și larg brațele. Așadar, dacă exista un echilibru în ordinea firească a lucrurilor, dacă un câștig cerea o pierdere, el și Blaze plătiseră scump pentru averea lor. Și dacă Trey murea în noaptea aceasta aspră din cauza dușmanilor care-i doreau sângele, el simțea o nevoie viscerală de răzbunare. Jake Poltrain n-ar mai apuca să vadă zorii zilei următoare. O conduse pe Blaze spre ușă, vrând să facă tot ce era posibil ca să-și salveze unicul copil.

— Vom fi afară, dacă vei avea nevoie de ceva, spuse.

— Nu vreau să plec! strigă Blaze pe neașteptate, răzvrătindu-se împotriva unei supuneri stoice. Răsucindu-se în loc, o privi pe Empress, îndreptându-se apoi spre trupul nemișcat al lui Trey.

— Te pot ajuta, zise cu glas dintr-o dată neșovăitor, iar ochii îi străluceau de lacrimi dar exprimau hotărâre. Nu poți face totul singură. Empress cumpăni o clipă problema. Frumoasa femeie cu părul ca fiacăra, îmbrăcată după ultima modă, părea la prima vedere tot atât de fragilă ca un fiuture. Safire mari scânteiau pe gâtul și la urechile ei. Rochia ei de catifea putea fi ușor recunoscută ca fiind o creație „Worth“ — albastră ca un nor de vară, somptuoasă ca a unei regine. Oare avuseseră musafiri, sau așa se îmbrăca ea în fiecare seară pentru cină aici, în zona de frontieră? I se părea că trecuse o veșnicie de când propria ei mamă avusese o garderobă provenind de la cea mai bună casă de mode din

Paris. Dar Empress știa că mama ei posedase o mare forță sub fațada aceea delicată, și poate că și cu femeia aceasta era la fel.

—S-ar putea să fie groaznic de văzut, o avertiză ea cu prudență.

—Am privit cum mi-au murit patru copii, răspunse Blaze cu calm. Nimic nu poate fi mai înspăimântător decât asta. Spune-mi ce pot să fac pentru a fi de ajutor, zise, ridicându-și cu hotărâre bărbia. Ce putem face, se corectă apoi, înălțându-și privirea spre Hazard. Degetele lui Hazard se strânseseră mai tare pe mâna mică a soției sale, și adresându-i un zâmbet de scuze lui Empress, spuse, cu glas aproape șoptit:

—El este tot ce avem.

—Dacă fac ceva pentru Trey explică Blaze, este ca și cum... într-un fel...

Ochii i se umplură de lacrimi, și încheie într-un murmur tremurat.

—Va ști că suntem aici, și nu va muri. Empress înțelese. Leacul ar putea să vindece prin propriile sale virtuți, dar tot ce învățase ea de la mama și de la bunica ei, care cunoșteau pe dinafară toate ierburile, dovedea că uneori trăiau oameni care nu aveau nici cea mai mică speranță de supraviețuire, iar alții mureau, deși n-ar fi fost de așteptat. Și diferența consta în voința lor de a trăi, sau în contactul uman afectuos —indiferent cum ai vrea s-o numești —care se transmitea între spiritele omenești.

—În cazul acesta, spuse Empress, mai întâi trebuie să-l facem să se simtă bine, să alungăm suferința în așa fel ca trupul lui să poată începe să se vindece. Mă puteți ajuta. Cereți să se aducă gheață ca să păstrăm rece băutura alcoolică pe bază de ouă. Cu asta îl vom hrăni toată noaptea. Empress dizolvă pulberile unor plante medicinale într-o mică parte din mixtura de ouă. Apoi se înlocuiri pe rând la migălosul procedeu de a picura într-o pâlnie mică fixată pe o tijă de trestie goală, introdusă adânc în gura lui Trey. Reflexul lui de înghițire avea grijă de rest. După o oră, i se administrase o ceașcă de mixtură pe bază de ouă.

Primul hop fusese trecut, dar Empress alungă, totuși, speranța într-un colț îndepărtat.

— Trebuie să punem o catapasmă pe răni, explică Empress, acum că este sedat. Medicul extrăsese alicele — cel puțin câte găsisese — și deși acțiunea fusese terapeutică, îl slăbise pe pacient. Trey pierduse foarte mult sânge. Empress luă din desagi ei coada șoricelului uscată și adăugă destulă apă fiartă cât să facă o pastă groasă. Hazard le ajută să-l întoarcă pe Trey în așa fel încât să-i poată fi tratate rănilor de pe spate. Acestea erau o masă de carne însângerată, pe care Empress o acoperi cu grijă cu cataplasma, înfășurând-o apoi în bandaje.

— Acum puțină coada șoricelului pentru ceai, zise ea. Și Blaze o ajută fierbând o cantitate mică în apa clocotită. Hazard, Blaze și Empress făcură din nou cu rându-l, picurând cu lingurița ceai de coada șoricelului prin dispozitivul din tijă de trestie cu pâlnie. Ceaiul trebuia să fie turnat foarte lent, pentru ca Trey să nu se înece sau să tragă cumva din greșală lichidul în plămâni. Îngrijirile lor durară toată noaptea: ceai proaspăt de măceșe pentru a-i da putere; o fiertură de gluga

călugărului, în cantități infime, măsurate cu grijă pentru a reduce riscul de a face febră; încă o porție de plante somnifere în băutura rece cu ouă.

— Nu mă întrebați cum acționează — le zise Empress la un moment dat — dar o dată mama mea a salvat cu mixtura ei de ouă un om care era ros de cangrenă.

Aceasta crează țesuturile noi și le vindecă pe cele vechi. Apoi, peste o jumătate de oră, încă o doză de ceai de coada șoricelului, care încetinea circulația sângelui, calma nervii și servea ca anestezic. După aceea, cataplasma de pe spatele lui Trey fu înlocuită cu ulei extras dintr-o altă plantă — un antiseptic. Apoi o altă fiertură, destinată să dezinfiameze și să reducă riscul de infectare.

Și tot așa, fără o clipă de odihnă. Își adresau unul altuia scurte fraze de rutină, aproape nevorbind, storși de oboseală, dar legați prin hotărârea de a-i împiedica pe Trey să alunece în neființă. Hazard îi vorbea deseori fiului său într-un murmur slab, trecând din când în când la câte un cântec melodic liniștitor, care de două ori produse o ușoară mișcare a ochilor sub pleoapele închise ale lui Trey.

Observaseră cu toții reacția aceea aproape imperceptibilă, deoarece fiecare în felul său îl urmărea pe Trey cu mare atenție. De ambele părți Hazard își ridică ochii spre Blaze:

— Întotdeauna a fost cântecul lui preferat, spuse el prima oară, cu un zâmbet trist. Și când se întâmplă din nou, foarte aproape de ivirea zorilor, murmură:

— Spiritele veghează asupra lui. Simt asta. La scurt timp după aceea, Hazard se retrase singur într-un colț întunecat al vastei încăperi, se așeză pe pardoseală, închise ochii și rămase nemișcat, ca în transă.

— Se roagă la spiritele lui, explică Blaze. Le vede și le aude. Le vorbește cu respect, și tot așa i se adresează și ele lui. „Mintea este cea care-l conduce pe om spre putere”

— Așa spune el întotdeauna — „nu forța trupească”. Când Hazard se înapoie la patul lui Trey, își scoase de după gât un lanț subțire de aur de care era legat un ciob mic de piatră brută înfășurat într-o sârmă fină de aur și îl puse în jurul gâtului lui Trey. Era cel mai important leac mistic din viața lui, talismanul său, care îl ferise întotdeauna de toate relele. Și acum, în clipa de grea cumpănă a fiului său, i-l dădea acestuia ca să-l salveze.

— Ah-badt-dadt-deah (El este în mâinile tale), șopti el numele în absarokee, al celuia căruia i se adresa, „Cel care a făcut toate lucrurile.

Empress și Blaze erau aproape epuizate, și la insistența lui Hazard se culcară pe paturi de companie, lângă patul lui Trey. Hazard nu dormi, ci stătu într-un fotoliu în apropiere de Trey, urmărind ușoara respirație neregulată a fiului său. Le făcuse deja spiritelor toate promisiunile și făgăduielile posibile, și acum aștepta în tăcere, dorind din tot sufletul ca fiul lui să trăiască. Cea dintâi care se trezi fu Empress, după un somn agitat și superficial, creierul ei enumerând în subconștient leacuri și poțiuni, scotocindu-și memoria în căutarea a orice care l-ar ajuta pe Trey să supraviețuiască. Trebuie să trăiască! Lui îi datorez viața

— gândea, încă vag amețită de somn, deși amândouă picioarele îi erau pe pardoseală, simțind moliciunea covorului. Avea să-l răsplătească salvându-i

viața. În cele din urmă ochii i se concentrară asupra lămpii electrice de deasupra oglinzii de pe birou, lămpi electrice! În nebunia din ultimele ore nici nu le remarcase. Nu se aștepta să vadă așa ceva în preeria aceea izolată. Dar de ce nu? îi reaminti partea logică a creierului ei. Helena se mândrea cu progresul ei tehnologic: primele felinare ale orașului intraseră în funcțiune în '82, iar minele utilizaseră generatoare electrice chiar de mai înainte. Cei din neamul Braddock-Black aveau orice altceva, pentru ce n-ar fi avut electricitate, așa că își alungă din minte lămpile, deși existența lor atât de departe, în munți, era uimitoare. Cu încăpățănare, singura preocupare a lui Empress era necesitatea ca Trey să trăiască, și scopul acesta întrecea în importanță chiar și miracolele mai puțin însemnate ale tehnologiei.

Ochii argintii ai lui Trey continuau să-l obsedeze deși nu mai zărise nici cea mai mică sclipire a lor, așa cum erau ascunși în spatele pleoapelor închise. Încă mai vedea frumusețea luminoasă, umorul și pasiunea înfocată care strălucise în adâncurile lor. Multiple emoții complexe însufiețeau lupta ei concretă, dictată de îndatorire, de ai salva viața, dar și rațiuni inflexibile legate de tandrețea unui bărbat, de curbura buzelor lui când zâmbea, de siguranța arogantă cu care spusese că avea să-i găsească în ianuarie flori, în ținutul acela muntos acoperit de zăpadă. Când Empress se trezise, Hazard se dusese la ferestrele ce se deschideau spre est. Trăsese la o parte draperia întunecată. Prima lumină cenușie a zorilor contura peisajul montan înzăpezit, colorând bolta de smolă a cerului cu o bordură palidă și franjurată.

—S-a făcut dimineață, zise calm. Vocea lui o trezi pe Blaze și, ducându-se în tăcere lângă el, ea își sprijini capul de umărul lui puternic. Empress repetă în propria-i minte cuvintele rostite în șoaptă, simțind un val de speranță. Toți trei, fiecare în felul său, vedeau în acea lumină o victorie. Trey Braddock-Black nu murise în cursul nopții. De dimineață, Blue și Fox veniră să ajute, și Empress, Hazard și Blaze plecară pentru scurt timp să se spele și să se schimbe. Empress fu condusă într-un dormitor mai mare decât toată cabana ei, în care lumina soarelui se revărsa prin ferestrele mari cu vedere spre munte. O lumină aurie inunda — prin ferestrele cu vitralii — baia alăturată, unde se bucură de luxul unei căzi îndeajuns de mari încât să se poată întinde în ea. Dar felul în care era decorată încăperea nu primi decât o privire fugară cât timp ea se îmbăie și se îmbracă în grabă. Fuseseră aduse așternuturile împăturite pe pat; cea de-a doua pereche de pantaloni ai ei uzați și cămașa atârnavă într-un garderob mare, al cărui interior gol fusese complectat cu un capot de mătase. Cele trei veșminte arătau jalnic de neînsemnate în dulapul din lemn de mahon, mare cât o peșteră. O cercetare a numeroaselor sertare ale biroului dădu la iveală lenjerie de corp de schimb. În câteva minute fu îmbrăcată, strecurându-și picioarele în vechile și comodele ei cizme, acum uscate și lustruite de străluceau ca soarele. Părul ei proaspăt spălat ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să se usuce, deși în șemineu ardea un foc plăcut, așa că și-l frecă bine cu prosopul și apoi își fixă piețele lungi și strălucitoare cu doi piepteni din baga găsiți lângă setul din toaletă. În timp ce

atingea cu degetele ornamentele poleite de pe micuții piepteni, simțurile îi fură brusc inundate de nostalgia vieții ei de mai înainte. Pe urmă, cu hotărâre, alungă acele imagini melancolice, amintindu-și de frații și surorile ei rămași acasă, având nevoie de ea, și cu o ridicare demonstrativă a bărbiei își înfipse pieptenii în păr. Fără a mai arunca vreo privire în oglindă, ieși cu pași mari din cameră.

Groaza și teama trăite în lunga noapte cât îl îngrijise pe Trey, o făcuse să piardă pentru moment din vedere motivele pentru care se afia aici. El trebuia să trăiască nu numai pentru satisfacția faptului de a-l fi salvat, ci și pentru că cecul trebuia să fie onorat, dacă voia ca familia ei să supraviețuiască. Tatăl lui Trey spusese noaptea trecută: „Tot ce am îți va aparține dacă va trăi el“. Empress nu era lacomă. Cantitatea de aur prevăzută în cec avea să fie o răsplată mai mult decât suficientă. Acum trebuia să aibă grijă ca Trey Braddock-Black să continue să respire încă o zi. Și pe urmă încă o noapte. Dacă infecția putea fi evitată, dacă se putea scăpa de primejdia cangrenei, dacă reușeau să-i mențină temperatura scăzută... Era posibil să apară o mulțime de probleme. Izbutise el să treacă noaptea, dar bătălia pentru viață era departe de a se fi terminat. Însă începutul e foarte promițător. Spre seară Trey fu în stare să soarbă dintr-o lingură; la miezul nopții deschise pentru prima oară ochii și rosti cu glas abia auzit „Mamă“, adresându-i-se lui Blaze, care stătea în picioare lângă el. Apoi privirea lui străbătu mica distanță către locul în care stătea tatăl său — „Tată“. Și colțurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet. După aceea ochii i se îndreptară spre Empress, și i se măriră datorită unui brusc reflex de uimire.

—Bună! murmură el. I-ai cunoscut pe părinții mei. Era mai mult o constatare decât o întrebare, și în împrejurări obișnuite ar fi fost al dracului de stânjenit să-i găsească simultan, pe cea mai recentă iubită și pe părinții săi în dormitorul său. Dar memoria îi reamintise rapid realitatea feței sfârtecate a lui Fio, și înțelese că era norocos că mai putea să-și deschidă ochii. La naiba cu părinții, iubitele și dormitoarele. Ceea ce nu însemna că Trey ar fi avut nevoie de o întâlnire cu moartea ca să devină îndrăzneț, însă întotdeauna în trecut încercase să-și țină escapadele amoroase în afara câmpului vizual direct al părinților săi.

Empress se îmbujoră la față.

—Fata asta minunată ți-a salvat viața, îi spuse mama lui, radioasă.

—Cred, declară Hazard cu însufiețire, că o sticlă de Cliquot este ceea ce ne trebuie. Și în curând camera fu plină de persoane care ciocneau paharul în sănătatea lui Trey. Empress fu cea care, după un interval de timp, le porunci tuturor să părăsească încăperea, deși politicianul ei „S'il vous plait" îndulci ordinul. Trey era încă departe de a fi în afară oricărei primejdii, și ea nu voia ca petrecerea de sărbătorire să provoace o înrăutățire a stării lui. Regimul cu lichiorul proaspăt de ouă, lecurile și cataplasmele fu repetat în toată durata celei de a doua nopți, și spre dimineață Empress știu că infecția fusese depășită. Rănile erau curate, fără să apară vreo supurație. Când i-o atinse, fruntea lui Trey era răcoroasă, și el își bău în mod conștient mixtura de ouă, cu toate că, după o

lungă perioadă de somn neagitat, el se trezi spre ziuă și bombăni că ar dori mâncare adevărată.

—În altă zi, răspunse Empress. Dar pentru prânz ceru să i se prepare o supă concentrată și o budincă. În a treia zi, viața obișnuită a tuturor revenise aproape la normal. Hazard și Blaze dădeau ajutor ori de câte ori avea nevoie Empress de ei, Blue și Fox erau mereu la îndemână, și toți slujitorii din ranch voiau să se oprească și să-i facă lui Trey o vizită. Veniseră și alți vizitatori, adresându-le cuvinte de consolare, dar la dispozițiile date de Empress fuseseră ținuți departe de camera lui.

—Peste câteva zile, decise ea, când va fi mai în putere. Empress continua să doarmă în patul de campanie, pentru a fi aproape dacă s-ar fi ivit vreo problemă, dar în general Trey dormea neîntrerupt toată noaptea. În cea de a patra zi, Trey anunță:

—Mă dau jos din pat. Se simțea tot mai în formă după două zile de mâncare zdravănă: fripturi, cartofi, și plăcintele lui Bessie, care îi plăceau atât de mult. Câteva clipe Empress șovăi, dacă să-i combată sau nu decizia, dar se răzgândi când ochii lui îi întâlniră pe-ai ei. Ochi plini de hotărâre.

—Nu am urmat cu strictețe ordinele zile de-a rândul? În glas i se simțea o foarte ușoară nuanță tăioasă, chiar dacă zâmbetul îi era plăcut. Așa că ea îl ajută să străbată mica distanță ce-l despărțea de fotoliul de lângă fereastră și se abținu să-i zică „ți-am spus eu că așa o să fie“ când el își încleștă dinții ca să-și rețină icnetul de durere în momentul în care se așeză.

—Ești o bomboană, murmură el peste câteva clipe, cu fața fără pic de culoare și cu fruntea acoperită de mici broboane de transpirație. Sprâncenele lui Empress se înălțară întrebător.

—Pentru că n-ai zis „ți-am spus eu“.

—Nu te cunosc de mult timp, răspunse ea, mulțumită că el îi apreciașe reținerea — dar suficient cât să știi că e mai bine să nu mă cert cu tine.

—Înțeleaptă femeie, zâmbi el. Cu prudență, se instalează mai comod în fotoliu. Culoarea îi revenise în obraji și zâmbetul îi era șmecheresc. Îi surâse și ea.

—Îmi place să cred că-i adevărat. Dintr-o dată, el părea teribil de viril, în cămașa de noapte având o croială severă. Mâinile bronzate încleștate pe brațele fotoliului erau puternice și mari. Făcea impresia că, în scurtele clipe de când își părăsise patul, se schimbaseră, atât ca dimensiuni cât și ca prezență.

Energia lui viguroasă, neliniștitoare, o făcu pe Empress să se tragă înapoi, să se rezeme de pervazul ferestrei și să se apuce de aceasta cu ambele mâini pe la spate. Poate că e de vină surâsul lui, se gândi ea deodată— surâsul lui plin de cruzime și totodată ademenitor. Oare trebuia să exersezi ca să ajungi să ai un farmec atât de devastator, sau era doar o prelungire firească a vieții lui încântătoare și perfecte? Peste măsură de bogat, dacă zvonurile erau adevărate, și înzestrat cu o frumusețe fizică ce te izbea de la prima privire. Soiul acela de frumusețe care necesită o a doua examinare atentă ca să te asiguri că ochii nu-ți

jucau feste. Și amândouă aceste însușiri îl izolau, cugetă ea. Dar nu și față de dușmani. Se pare că orice paradis își are șarpele său. Și talentată, continua el.

Tonul îi era ambiguu, și câteva clipe, ea, absorbită în propriile-i gânduri, nu fu sigură ce anume voia el să spună. Observă că expresia din ochii lui, în care își aținti privirea, era gravă.

—Îți datorez viața, din câte mi se relatează, adăugă el. Atunci Empress se lămurii imediat.

—Iar eu ți-o datorez pe-a mea, răspunse ea sincer.

—E vorba doar de bani, remarcă el înălțând din umeri.

—O sumă mai generoasă decât era necesar, sublinie ea cu calm. Brusc, ochii lui scânteiară. Avea aversiune față de purtările solemne și scenele înduioșătoare.

—Ar trebui — întrebă zâmbind ironic — să retrag o parte din plata promisă?

Ei îi plăcu rânjetul chiar mai mult decât surâsul, și după ce spectrul foametei fusese alungat de oferta generoasă a lui Trey, iar acum, când moartea fusese alungată, era dornică de glume.

—Ai putea să încerci! răspunse, zâmbind la rândul ei șmecherește și bătând ușor cu palma cecul pe care-l păstra strâns la piept, în buzunarul cămășii sale.

—Tentant, murmură el, cu ochii pe rotunjimea sânelui ei plin care se ghicea sub buzunarul de pânză moale. Sub privirea lui cercetătoare și prelungită ea se îmbujora și, cu întârziere, își aduse aminte de contractul lor.

—Ce zi e astăzi? o întrebă el calm. Empress știa că gândurile lui erau de aceeași natură cu ale ei. Se bâlbâi de două ori până să îngaime:

—Este a cincea zi. Exprimarea nu era deloc cea firească. Ar fi trebuit să spună pur și simplu „marți“, sau „25 ianuarie“, sau orice altceva, decât stângacea referire la înțelegerea de trei săptămâni.

—Nici nu ți-ai căpătat veșmintele. Era o simplă constatare, și totuși cuprindea într-un fel o aluzie la viitor.

—Nu am nevoie de ele. Zău așa, adăugă ea, în timp ce privirea lui trecea de la vârful cizmelor ei proaspăt lustruite, peste pantalonii uzați și cămașa decolorată, până la creștetul coamei ei nesupuse de păr auriu.

—Cu siguranță are mama ceva.

—Nu. Îmi place propria mea îmbrăcămintă.

—Porți vreodată rochii?

—Uneori. Nu-i spuse că încă de acum un an îi rămăsese mică ultima rochie și nu avusese inima să transforme vreuna din cele ale mamei sale.

—Poate că ar fi posibil doar să împrumuți una... Empress începu să protesteze, și el se grăbi să-și încheie fraza:

—...pentru vizitatori. Mama zice că bat întruna la ușă, și cum i-ar sta fermecătoarei salvatoare îmbrăcată ca una dintre ajutoarele plătite? Buza inferioară a lui Empress tremură, și ea își feri privirile, în așa fel ca el să nu-i vadă ochii umeziți. Oare el își închipuia că ea voia să arate ca o zdreanță? Numai că Guy, Emilie, Genevieve și Eduard aveau și ei nevoie de haine noi, și nu avuseseră deloc bani.

—Ah, Doamne, m-am exprimat greșit, zise Trey, cerându-și scuze. Întinzând mâna, apucă un colț al cataramii centurii ei și o trase mai aproape de el.

Luându-i mâna într-a lui, îi mângâie degetele subțiri cu degetul lui mare.

—Arăți minunat. Numai că... of, la dracu'! știi și tu cât de provinciale pot fi unele femei. Mi-ai salvat viața. Îți sunt recunoscător. Părinții mei sunt și ei extrem de recunoscători, sublinie el ușor. Ar trebui să fii prezentată ca un înger al îndurării. Zâmbi puțin ironic și adăugă:

—Dumnezeu știe că de ani de zile au tot spus oamenii că așa avea nevoie de unul. Ce zici de propunerea ca mama să-ți împrumute câteva rochii ca să... hm... pui stavilă valului de clevetiri? Ochii ei se întoarseră imediat spre el și îi susținură privirea cu o expresie în mod voit dârză.

—Vei fi prezentată —declară Trey cu calm — drept infirmiera care mi-a salvat viața. Nimeni nu va îndrăzni să mai întrebe ceva.

—Cât de mult știi oamenii? întrebă ea precaută. El nu răspunse imediat, cumpănind conținutul și nuanța replicii pe care urma să i-o dea.

—Nu locuiești prin împrejurimi, nu-i așa? Ea scutură din cap în semn că nu.

—Mi-aș fi adus aminte dacă te-aș fi văzut înainte, zise Trey cu glas coborât, mai mult pentru el decât pentru ea. Toată lumea cunoaște pe toată lumea, adăugă apoi. Și Lily se ocupă de... ei bine, de mulți dintre prietenii și cunoștințele tatălui meu, precum și de-ale mele. Dând drumul unui ușor oftat, continuă:

—Cincizeci de mii reprezintă o sumă peste valoarea obișnuită pentru... genul de meserie pe care-l practica Chu. Vreau să spun că...

—...aproape toată lumea din Helena știe despre noi doi, încheie Empress fără menajamente, și își trase mâna dintr-a lui.

—Nu știi cu exactitate cât de mulți. La ce dracu' te așteptai? Oricât de impertinentă ai fi, iubito, spuse el cu un ușor zâmbet, trebuie să recunoști că așa ceva nu este o afacere obișnuită. Ea îi ignoră replica:

—Atunci pentru ce trebuie totuși să mă întâlnesc cu vreunul din toți aceștia?

El nu spuse că de fapt ea era chiar centrul atenției în întâmplarea cu împușcarea lui, minimalizând propriul său rol și originea faptei. Nu spuse că el nu intenționa s-o lase să plece înainte să se încheie cele trei săptămâni. Nu spuse că se gândea serios să n-o lase să plece deloc, în schimb, spuse cu o blândețe dezinvoltă:

—Nu ai auzit despre soluția cu zidul de piatră? Probabil că nu este un termen francez, murmură el, ridicând nepăsător din umeri. Este un mod de viață pentru cei din neamul Braddock-Black. Pur și simplu te porți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cum altfel îți închipui că ar putea supraviețui cineva unei vieți de scandaluri? Ea își înalță puțin sprâncenele. Să fi fost un ușor afront sau o întrebare? Trey nu era sigur, dar optă pentru politețe.

—Așadar tu n-ai trăit o viață de scandaluri.

—Bineînțeles că nu.

—Până acum, zise el, neputând să reziste plăcerii de ai răspunde cu un zâmbet răutăcios.

—Și poate că nici nu voi avea! i-o întoarse ea cu tupeu.

—Prea târziu, aş îndrăzni eu să spun, drăguța mea.Montana este totuși un teritoriu întins.

—Ce?!

—Presupun că ar fi posibil să-mi înapoiezi cecul,remarcă el cu nonșalanță, și am putea pretinde că nu s-a întâmplat nimic, neținând seama de găurile din spatele meu, ceea ce ar fi greu de trecut cu vederea.Iritarea ei izbucni brusc:

—Ești posesorul meu, dracu' să te ia!Trey înțelese că mersese prea departe cu tachinarea.

—Ai perfectă dreptate. O mie de scuze, zise, cerându-și repede iertare.Nu-i păsa de bani și — Dumnezeu mare! — putea să-i pese și mai puțin de scrupulele societății sau de ce gândea lumea. Pentru nu se știe ce motiv voia doar ca ea să rămână. Așa că se grăbi s-o liniștească și să-i alunge mânia. Și înainte de a se înapoia în pat smulsese de la Empress promisiunea că avea să se mai gândească la propunerea de a proba una sau două rochii. Primul pas fusese făcut.

Trey era politețea personificată, măgulitor, generos,amabil. Se pricepea foarte bine să se facă îndrăgit de femei. Prea al dracului de bine, cum remarcaseră diverși tați nemulțumiți din vecinătate, din câte se știa. În după amiaza aceea mâncă deosebit de bine și își luă toate doctoriile fără să se plângă pentru a nu-și supăra infirmiera. De asemenea avea nevoie de toată tăria lui pentru pasul numărul doi. Trebuie să fie un semn al sănătății recăpătate, decise el. Singurul lucru la care se gândea era s-o primească din nou pe Empress în patul lui.

CAPITOLUL 6

Când Blue și Fox veniră în vizită ceva mai târziu,Empress se folosi de prilej ca să coboare la parter și să stea de vorbă cu Hazard.Acum că Trey mergea spre vindecare, ar fi vrut să discute cu el problema banilor.În absența ei, Trey îi întrebă pentru prima oară pe verii săi despre Jake Poltrain.Blue îi spuse că Hazard ceruse să se cerceteze întâmplarea cu împuşcătura, îi ceruse șerifului să ancheteze și, în plus, întreprindea el însuși cercetări particulare.

—Cât de sigur e că a fost Poltrain? întrebă Trey.

—Mai probabil a fost unul dintre oamenii lui, zise Fox.

—Ce-i cu Fio?

—A fost înmormântată ieri.

—Vreau să fac ceva pentru ea. Are rude? Puneți-o pe Lily să vadă cum stau lucrurile.Câteva clipe mai târziu închise ochii și revăzu sângeroasa priveliște.

—Dacă în clipa aceea corpul meu ar fi fost acolo unde era al ei, zise încercând să alunge cumplita imagine, n-aş fi astăzi aici.

—Asta-i soarta, declară Blue.

—Spiritele veghează asupra mea.

—Întotdeauna au vegheat, zise Fox.Toți știau că Hazard și Trey aveau talismane puternice.

—Slavă Domnului că a fost o pușcă de vânătoare cu alice și nu una cu gloanțe. În curând voi călări iar.

—Femeia rămâne? întrebă Blue. Asta îi interesa foarte mult pe toți.

Trey îi dădu vărului său un răspuns bărbătesc:

—Doar am plătit pentru ea, nu-i așa? Empress stătea față în față cu Hazard, de cealaltă parte a suprafeței lustruite a biroului acestuia. Biblioteca era mică și confortabilă, un foc ardea în șemineul de piatră, rafturile ce se înălțau de la podea până la plafon aveau uși de sticlă, adăpostind volumele elegant legate în mătase, și încăperea avea mirosul binecunoscut de piele veche, așa cum îl avusese și biblioteca tatălui ei.

Cine și-ar fi închipuit în urmă cu cinci ani că ea, fiică a contelui Jean-Louis Charles Maximilian Jordan, avea să discute problema contractului ei în îndepărtatii munți din Montana? Rareori însă își îngăduia luxul autocompătimirii. Asta nu era ceva folositor, care să slujească vreunui scop util, cum ar fi să pună mâncare pe masă sau haine pe trupurile copiilor, așa că Empress dădu la o parte mica tresărire dureroasă.

—Îți dai seama cât de îndatorați îți suntem, domnișoară Jordan, zise Hazard. Profund îndatorați, adăugă el cu glas foarte scăzut, rezemându-se de spătarul elegantului fotoliu și privind-o pe sub sprâncenele lui negre. De la bun început vreau să știi acest lucru, și să știi că nu-mi retrag nici un cuvânt din cele ce am spus în noaptea în care Trey a fost adus acasă. Era amabil, încercând să facă lucrurile mai ușoare pentru ea, conștient de împrejurările neobișnuite legate de relația ei cu fiul său. Tăcu, dându-i prilejul să vorbească. Empress analiza rapid în minte diversele posibilități de a-și prezenta problema. Cum să-i ceri tatălui bărbatului care te-a cumpărat într-un bordel să-ți dea treizeci și șapte de mii cinci sute de dolari în aur?

— Te pot ajuta în vreun fel? o îndemnă Hazard. Îl străbătu o teamă bruscă.

—Se simte cumva Trey mai rău? întrebă repede, aplecându-se îngrijorat înainte.

—Se simte foarte bine, se grăbi Empress să-l asigure. Remarcabil de bine, ținând seama cât de puțin timp este. Când ne gândim la tot ce s-a întâmplat, se bâlbâi ea. Și apoi, trăgând aer adânc în piept, își luă inima în dinți:

—Motivul pentru care doream să discut cu dumneavoastră, domnule Black este... ei bine... în legătură cu ...

—Banii? îi veni Hazard în ajutor, făcându-i-se milă de tânăra vădit nervoasă.

—Ei, da, adică... totul este îngrozitor de neconform cu conveniențele...

—Am auzit despre înțelegerea ta de la stabilimentul lui Lily, interveni Hazard, încercând să facă lucrurile ceva mai ușoare pentru femeia extrem de jenată care stătea în fața lui, îmbrăcată în veșminte pe care el nu i-ar fi cerut nici celui mai de pe urmă grăjdar al lui să le poarte. Și eu... ăă... l-am mai ajutat pe fiul meu să iasă din astfel de încurcături... Era gata să spună de nenumărate ori, dar în schimb se hotărî să folosească termenul uneori.

—Vreți să spuneți că el a mai cumpărat și înainte de asta o femeie?! exclamă Empress. Hazard, zâmbi, și ea văzu de unde moștenise Trey surâsul devastator.

—Nu, spuse el cu blândețe, dumneata ești prima.

—Nu vreau să credeți că eu obișnuiesc să fac lucruri de felul acesta...

—Domnișoară Jordan, o întrerupse Hazard, blajin, dă-mi voie să te asigur că nimeni nu te judecă în nici un fel. Nu știu de câtă vreme te afii în Montana, dar bunele maniere sociale de aici îți cer doar să-ți declari numele de botez. Nu trebuie să oferi nici o altă lămurire suplimentară. La vest de Red River nu se pun întrebări. Era un om minunat de înțeleghător, având ceva din bunătatea pe care o văzuse ea la Trey. Empress îl privi drept în ochi și, când vorbi, glasul îi fu doar puțin nervos.

—Nici n-aș fi fost nevoită să vă întreb în legătură cu banii, dar am anumite responsabilități... acolo de unde vin, și... ei bine, nu știu cu precizie cât de repede se va însănătoși Trey, și doar pentru cazul în care asta ar dura mai mult decât... durata de timp în care mi-am îngăduit să fiu plecată, aș prefera să capăt banii acum, încheie ea în grabă. Fără nici o ezitare, fără întrebări, doar cu cea mai blajină expresie cu putință, Hazard întrebă calm:

—Ce sumă dorești?

—Numai atât cât îmi datorează Trey, domnule, se grăbi Empress să răspundă, scoțând cecul din buzunarul cămășii. Este extrem de generos, și dacă împrejurările mi-ar îngădui, nu m-aș aștepta, domnule, să onorați o sumă nici pe departe atât de mare, dar... i se termină curajul și, dintr-o dată, se simți îngrozitor de singură în această casă străină, incomodându-l pe acest bărbat și cerându-i o uimitoare sumă de bani. Lacrimile începură să i se adune în gât, și încleștându-și mâinile împreunate până când durerea îi abătu gândurile, reuși să evite să se pună într-o situație penibilă plângând în fața acestui bărbat puternic și cu o imensă influență, care stăpânea mare parte din Montana. Aruncând o privire peticului de hârtie, Hazard își spuse că prețul era mare pentru a plăti timpul acestei fete drăguțe, dar mic pentru a plăti viața fiului său.

—Ți-am oferit mai mult, domnișoară Jordan. Și îi așteptă răspunsul.

Fiind om de cuvânt, era și curios să cunoască motivele domnișoarei Jordan.

—Atâta va fi mai mult decât suficient, domnule Black, răspunse ea cu un oftat ușor sesizabil. Și de îndată ce Trey se va simți mai bine — continuă ea cu o sârguință care îi aminti lui Hazard de un copil mic ce-și aducea aminte de sfaturile referitoare la buna cuviință — o să dispar din viața dumneavoastră.

—Prostii! replică Hazard cu sinceritate. Atât soția mea cât și eu prelungim ospitalitatea căminului nostru atât cât vei dori. Vreme de câteva clipe își coborî privirea asupra propriilor sale mâini, împreunate pe tăblia lustruită a biroului, și când și-i ridică din nou, ochii îl străluciau de lacrimi neascunse.

—Îți rămânem veșnic îndatorați, spuse stăpânindu-și glasul. Dacă există ceva ce am putea face vreodată pentru dumneata, domnișoară Jordan, nu trebuie decât să ceri. Pentru noi, viața lui Trey este neprețuită. Hazard își limpezi glasul și continuă:

—Voi pune imediat să se împacheteze pentru dumneata aurul și să-ți fie adus în cameră. Desagii de șa sunt potriviți pentru asta?

—Da, vă mulțumesc. Și se gândi la ghetetele noi pe care avea să le ducă acasă pentru fiecare, și la alimente. Vor fi îndeajuns chiar și ca să le dea cadouri de

Crăciun copiilor — pentru Crăciunul trecut, sărbătorit atât de sărăcăcios încât ei i se strânsese inima. Toți fuseseră foarte curajoși și înțeleghători, ceea ce o făcuse să plângă. Gândul la noua ei avere o îndemna să-i zâmbească bărbatului impunător care era la fel de bun ca și fiul său.

—Vă mulțumesc foarte mult, adăugă ea.Problema ridicată de numeroșii vizitatori cărora li se refuza zilnic îngăduința de a-i vizita pe Trey fu dezbătută mai întâi între Hazard și Blaze.Apoi fu discutată cu Trey: dacă se simțea în stare să primească musafirii. Însă în cele din urmă hotărârea fu lăsată în seama lui Empress, care răspundea de pacient și de camera bolnavului.

Ea ascultă în timp ce Blaze îi enumera pe toți cei care veniseră să-l viziteze. Îl urmărea pe Trey, ale cărui reacții variau de la un interes cu ochi strălucitori atunci când era menționat vreunul dintre prietenii lui, până la inconfundabile mârâituri atunci când fu anunțată o lungă înșiruire de doamne din Helena.

—N-am putea fi selectivi în privința asta? întrebă el cu voioșie. Chiar și când ești sănătos, unii dintre oamenii aceștia ți-ar spulbera buna dispoziție și dorința de a trăi.Desigur, ca bolnav, eu am dreptul la prerogative speciale.

—Ca de exemplu? întrebă Blaze.

—De pildă, toate tinerele acelea care mi-au trimis batiste brodate. Fie-vă milă!

—Nu știu, dragul meu, replică Blaze uitându-se spre Hazard ca pentru a-i cere sprijinul. Părerea mea este că ori îi lași pe toți să vină, chiar dacă în vizite foarte scurte, ori nu primești pe nimeni.

—Pentru ce am impresia că din discuția asta voi ieși înfrânt, gemu Trey?

—Vizitatorii nu trebuie să stea mult, și drumul până aici este realmente puțin cam lung ca să fie făcut zilnic fără nici un folos.

—Starea lui Trey îi permite să reziste la aproximativ o oră de vizite pe zi? o întrebă Hazard pe Empress.

—Dacă nu va dura prea mult, sunt sigură că sănătatea lui n-ar avea de suferit. Totuși, un timp limitat, avertiză ea.

—Foarte limitat, insistă Trey. Scutiți-mă de Arabella McGinnis și de Fanny Dixon și, fie-vă milă, fără mamele lor!

—Nu fi grosolan, Trey. Tatăl tău și cu mine avem de-a face cu aceste persoane, îi reaminti Blaze.Hazard rânji.

—O să risc o altercație cu Miriam Dixon. Poate că ea e greu de suportat pentru oricine, draga mea, îi spuse soției sale. Chiar și când te simți bine, este o nenorocire să fii obligat să-i ascuți citatele religioase.

—Asta pentru că ține la tine, dragă, și crede că meriți să fii salvat. Întotdeauna sunt cu ochii pe tine când te încolțește ea, de teamă să nu te fure, replică Blaze cu un zâmbet malițios.Ochii lui Hazard se deschiseră mari de mirare.

—Doamne Sfinte, doar nu vorbești serios!Nu că n-ar fi știut că atrăgea atenția femeilor, dar Miriam Dixon? De fapt el niciodată n-o considerase ca pe o femeie. Semăna mai mult cu o mașinărie cu arc și cheie care dispunea de câte o maximă răsufiată, adecvată pentru fiecare prilej.

— Așadar știi cum stau lucrurile, tată, spuse Trey, și Fanny nu-i cu nimic mai bună, deși în privința înfățișării i-o ia înainte mamei sale, încheie el cu un larg zâmbet răutăcios.

— Tatăl tău cunoaște foarte bine toate astea și le-a știut chiar cu mult înainte de a te fi născut tu, dragul meu, interveni Blaze cu calm, dar pentru a face situația mai ușoară pentru toată lumea, vom avea grijă ca persoanele nesuferite să nu-și prelungească prea mult vizita. Având în vedere starea sănătății tale, cred că voi reuși să găsec niște motive echitabile. Ce părere ai?

— Făgăduiești? întrebă Trey cu precauție.

— Îmi dau cuvântul, îl asigură Blaze în glumă.

— În acest caz... trimite-i sus. Nimeni nu se pricepe mai bine decât mama să manevreze relațiile sociale, îi explică Trey lui Empress. Este o maestră a controlului asupra maselor.

— Este o consecință a faptului de a fi fost nevoită să-l domin vreme de atâția ani pe nestrunitul tău tată, ripostă Blaze, înălțându-și ștrengărește sprâncenele.

După asta, orice pe lume este ușor.

— Simt că este de datoria mea, replică Hazard, să am grijă ca viața ta să nu ducă lipsă de evenimente.

— Ce amabil, murmură Blaze, schimbând cu Hazard priviri pline de tandrețe.

— Dar vă rog să țineți minte, îi avertiză Trey, că Miriam Dixon nu are voie să vină aici decât însoțită de întreaga mea familie, care să mă salveze de predicile ei.

— De acord, zise Blaze. Ia să vedem, ora zece e bine?

— E foarte bine, confirmă Empress.

CAPITOLUL 7

Întinzându-și cu o precizie încordată unt pe felia de pâine prăjită, Duncan Stewart îi vorbea ficei sale pe un ton tăios:

— Dacă insiști să te vezi cu... bărbați care nu merită să fie luați în considerare pentru căsătorie, îți sugerez să găsești pe cineva cu destui bani ca să te întrețină, dacă trebuie neapărat să se ajungă la asta.

— Dar, tăticule, tu ai îndeajuns de mulți bani pentru tine cât și pentru mine, replică Valerie Stewart fără pic de remușcare, punându-și în ceașca de ceai o linguriță plină de zahăr și ridicându-și cu nonșalanță genele dese și negre pentru a se uita nepăsătoare la tatăl ei.

— Exact ca maică-ta! exclamă el exasperat, mușcând din tartină. Nu înțelegi absolut nimic în legătură cu banii.

— De fapt... sunt exact ca tine, tăticule. Biata mama credea că banii sunt trimiși prin poștă după nu se știe ce grafic regulat. Eu știu cum faci tu bani. Întrebarea este dacă motivul că ești în dimineța asta în toane atât de proaste, este că vreuna din afacerile tale cu reprezentanții indienilor a mers anapoda?

Și drăgălașa tânără, cu bucle negre aranjate cu pricepere pe creștetul capului ei de o formă perfectă, își scrută tatăl cu ochi de un albastru limpede — ochi de

animal de pradă, reci ca gheața. Când el dădea atâta atenție felului în care își ungea pâinea cu unt, era sigur enervat. Apoi ea zâmbi și, pe ton împăciuitoare, îl îndemnă:

—Spune-mi. E vorba de cineva cu care s-ar putea discuta în mod plăcut... pentru a-l convinge de ceva?

—Nu, fir-ar să fie! bombăni tatăl ei. Aș vrea eu să fie atât de ușor. Se zvonește că s-ar mai face o anchetă la Washington. Dracu' s-o ia de treabă: mor câțiva indieni și ai zice că-i vorba de bunica preferată a tuturor!

—Nu pune atâta la inimă lucrurile astea, taticule. Știi foarte bine că toată zarva se va domoli cât ai zice pește. Câteva titluri în ziare le dau întotdeauna apă la moară oamenilor de bine, dar niciodată pentru mult timp. Până când va trece ancheta prin toate nivelurile birocratice, nimănui n-o să-i mai pese.

Chiar și înainte de moartea mamei sale, Valerie intrase deja în rolul de confidentă a tatălui ei. Priscilla Stewart nu-l înțelesese niciodată pe repezitul și nestatornicul ei soț. Dar el era unul dintre cei mai tineri colonei avansați vreodată în războiul civil și o făcuse să-și piardă capul după el când se înapoiase în Ohio, în permisie. „Uniforma era cea care o cucerise”, își amintea ea mereu cu tandrețe. Tatăl ei, judecătorul Windham, nu fusese niciodată de acord cu căsătoria, dar continuase să-i trimită bani unicei sale fiice până la moartea acesteia, survenită în urmă cu trei ani. Laudanumul pe care-l lua mama ei pentru nervii săi delicați sfârșise prin a o termina, după douăzeci de ani. Duncan Stewart nu era risipitor cu banii soției sale, și la drept vorbind strânsese o mică avere cu tranzacțiile din afacerile lui. Problema era că întotdeauna el voia mai mult. Uneori lua parte la partide de pocher, dar nu se simțea bine complectând câte un cec de șase cifre în fiecare seară a săptămânii, și dacă nu erai în stare să faci asta, nu erai invitat în cercurile închise.

Orașul Helena din Montana avea mai mulți milionari pe cap de locuitor decât oricare alt oraș din lume. În mărunta capitală locuiau cincizeci de milionari, și unii dintre aceștia încasau un milion pe lună doar de la una din minele lor. Sute de emigranți englezi, fii mai mici ai unor familii bune, căzuți în cine știe ce soi de dizgrație, se stabiliseră și ei în Helena până în momentul în care avea să se domolească scandalul și rudele lor îi vor rechema acasă. Societatea avea mult sânge albastru și era foarte cheluitoare. Fiind totodată și foarte schimbătoare.

O gazdă din lumea bună remarcase că ea era întotdeauna prudent de politicoasă cu servitorii, deoarece niciodată nu știa dacă peste o săptămână vreunui din ei nu avea să devină membru al înaltei societăți. Se mai puteau încă face averi peste noapte în domeniul mineritului. Ca și în cel al cherestelei, al construcției de căi ferate, al dezvoltării terenurilor cultivabile. În întreaga lume era vremea filosofiei magnatului jefuitor. Era timpul unor înșelătorii pe față, îndrăznețe.

Duncan Stewart și fiica lui, Valerie, urmau tendința generală, înțelegându-se bine între ei și fiind extrem de convinși, apreciind logic situația, că singurul lucru care conta era câștigul lor personal.

—Iar în ceea ce privește un soț, mi-am și ales unul.

Tatăl ei își întrerupsese bombănitul și își ridică privirile, mirat. Punându-și la o parte furculița, întrebă curios:

—Cineva pe care-l cunosc... sau pe care m-ar interesa să-l cunosc? întrebă, știind că fiica lui avea predilecție pentru legăturile trecătoare cu bărbați nepotriviți.

—Trey, răspunse ea cu un glas dulce. Îl consideri o partidă destul de bună pentru tine?

—Nu, replică Duncan ritos. Șansele sunt infime, ca să nu spun inexistente. La club se fac pariuri că băiatul ăsta n-o să se însoare niciodată. E un tânăr armăsar care își distribuie gratuit iscusința deosebită, dar numele nu și-l împarte cu nimeni.

—Am de gând să-l împartă cu mine. Duncan Stewart își zise în sinea lui — nu pentru prima dată — că fiica lui era al dracului de îndrăzneță.

—Cum? întrebă, extrem de curios.

—Se va însura cu mine când îi voi spune că-i port copilul. Iar dacă nu, se va însura cu mine când o să-I spui tu asta.

—Ba nu. Nici chiar pușca de vânătoare a lui Cari Morse n-a reușit să-l clinească. Sau cea a lui Blair Williard. Cei din neamul Braddock-Black nu dau înapoi când sunt împinși. Se proptesc pe picioare și își iau propriile puști, i-au despăgubit pe Cari Morse și pe Blair Williard, și Dumnezeu mai știe pe cine. Bârfele sporesc de când zvăpăiatul ăla de tânăr s-a întors definitiv de la studii. Unii spun că și-a pus în minte să stabilească recorduri. Așa că gândește-te la o momeală mai bună decât asta, draga mea, dacă vrei o verighetă de la Trey.

—Poate că se va căsători cu mine când tu îi vei spune tatălui său că Vultur-cenușiu și Vânător-de-Bivoli urmează să fie spânzurați pentru că m-au violat. Duncan ezită, dar peste câteva clipe scutură din cap.

—Pretextul nu-i destul de bun. Nu în cazul lui Hazard. Chiar porți copilul lui Trey? o întrebă, când realizează în sfârșit despre ce era vorba.

—Nu pe-al lui.

—Doamne! Dar al cui!

—Nu sunt sigură.

—Cum poți să fii atât de nepăsătoare!?

—Pentru că intenționez să mă mărit cu Trey, replică ea, foarte sigură de sine. Cu ajutorul tău, desigur.

—S-ar putea să fie nevoie de al dracului mai mult decât de simplul meu ajutor, mormăi tatăl ei. Hazard Black nu se târguiește ca să iasă în pierdere.

—Tăticule, n-o să fie în pierdere, ripostă ea cu un zâmbet mulțumit, sigură pe raționamentele ei. Va câștiga o noră iubitoare, va salva din lațul călăului gâturile a doi dintre nepoții lui, și pe deasupra va fi un bunic mândru de nepotul lui dolofan.

—În această scenă ideală imaginată de tine, s-ar putea să fi uitat un amănunt. Ce se-ntâmplă dacă Trey nu supraviețuiește după rănilor lui? zise Duncan, vrând să poată elimina toate piedicile.

—Rapoartele sunt mulțumitoare, tătice. E în convalescență. Și zău așa, nu-mi spune că nu ți-ar plăcea să te înrudești cu averea aceea. Oricât de mult îți displace gândul că un indian ca Hazard Black posedă milioane, ai fi un prost dacă ai ignora acest aspect. Cât privește puterea politică... se spune că Hazard cunoaște jumătate din kongresmenii de la Washington. Putem s-o facem, tătice, nu fi atât de negativist! Când Duncan se gândi mai bine, constată că planul lui Valerie avea părțile lui bune. Și ea nu se înșela în privința grijii manifestate de Hazard față de membrii tribului său. De-a lungul anilor, fusese avocatul lor în numeroase neînțelegeri, deseori plătindu-le despăgubirile datorate dacă era cazul. În plus, Duncan avea prieteni cu influență în două dintre judecătoriile locale. Dacă aceștia puteau obține o condamnare împotriva celor doi indieni sau dacă reușeau măcar să transfere procesul la tribunalul judecătorului Clancy —pe toți dracii! — treaba era posibilă. Cu un foarte vag surâs întrebă:

—Când începe toată afacerea asta?

—Nu-i nici o grabă, tătice. Să-i mai dăm lui Trey o săptămână, două, ca să se refacă. Oricum, sesiunea legislativă începe peste șapte zile. Poate că atunci când Hazard va reveni în lobby, vei avea un prilej să stai de vorbă cu el. Nu va strica nici să-l abordăm pe Livingstone, de la The Mountain Daily. Știi ce atitudine are față de indieni. De ce să nu-i fac o vizită?

—Și când voi lua prânzul cu judecătorul Clancy, pot ataca subiectul cu el. De când Hazard a avut grijă ca fiul lui Clancy să fie eliberat din postul său de reprezentant al indienilor, Joe Clancy a fost setos de sânge, mai ales de cei al lui Hazard Black. Și Duncan începu să răsucescă lanțul ceasului său, așa cum făcea când punea la cale un nou plan.

—Fii discret, tată, îi atrase atenția Valerie. Nu vrem să ajungă la urechile lui Hazard vreun avertisment. Degetele tatălui ei se liniștiră și, izbit brusc de enorma dificultate a sarcinii, lăsă să-i scape un oftat.

—Cu sau fără avertisment, e posibil ca ideea asta a ta să nu reușească.

—Nu fi atât de pesimist, îl mustră blând Valerie, plănuierea intrigilor fiind pentru ea o a doua natură. Când vom stârni ideile preconceptuate ale lui Livingstone și ne vom asigura ca judecătorul Clancy să aibă un prilej ca să-l umilească pe Hazard Black, vom avea toate șansele de a reuși.

—Și dacă te înșeli? bombăni Duncan. Ce ai de gând să faci cu copilul?

—Mă voi căsători cu altcineva... poate, răspunse ea, coborându-și ușor genele negre. Mai probabil, îmi voi lua o vacanță prelungită în Europa. În provinciile franceze... sau engleze, un copil poate fi dat cuiva în îngrijire pentru o sumă neînsemnată de bani. Mai vrei cafea, tătice?

CAPITOLUL 8

În dimineața aceea Empress dormi peste ora obișnuită, și în cele din urmă se trezi la zgomotul slab de conversație din dormitorul lui Trey. Acum, când criza trecuse, ea dormea în camera de toaletă, fiind destul de aproape de camera lui

dacă ar fi fost nevoie, dar simțindu-se mai bine pe canapeaua moale decât pe patul de campanie, încăperea era mică, și înzestrată cu oglinzi și cu o zonă îngustă și alungită, asemănătoare cu un coridor, între dormitorul lui și sala de baie modernă, binecuvântată cu luxul apei curente, caldă și rece. Era un contrast izbitor față de căminul ei din munți. Uriașul generator cu gaze care punea în funcțiune uzina electrică destinată alimentării ranch-ului putea fi auzit în liniștea matinală, zumzăind undeva departe, pe coasta muntoasă.

Cu o strângere de inimă, își aminti că asta era ziua în care vizitatorilor li se va îngădui să urce la etaj. Oare va fi posibil să rămână pur și simplu în încăperea aceasta confortabilă, nevăzută de nimeni, departe de ochii curioși? Poate mâine, decise ea cu lașitate, îngropându-se mai adânc sub pături. Dar după câteva minute se convinse că nu mai reușea să adoarmă; și uitându-se la ceas văzu că era abia nouă. Prea devreme pentru ca glasurile de după ușă să aparțină unor vizitatori. Probabil că Trey se afia împreună cu rudele sale. În acest caz ea putea să se îmbrace, să se ocupe de Trey și să se ascundă iarăși în camera ei atunci când avea să sosească primul musafir. Când se ridică să se îmbrace, zări câteva rochii puse pe scaunul de lângă fereastră — rochii de zi simple, din lână și catifea. Se apropie de ele mai întâi așa cum ar trece un copil sărman pe lângă un magazin cu dulciuri, tânjind dar fără să se oprească. Culorile îi păreau strălucitoare, ispitind-o. Reveni încet și atinse materialul bogat al unei rochii de catifea verde. O mângâie ușor, senzația de lux încălzindu-i simțurile. Tentația era prea irezistibilă, și peste câteva clipe Empress o ținea pe lângă trupul ei, uitându-se în oglindă. Verdele întunecat îi scotea în evidență paloarea sclipitoare a părului, accentua nuanțele aurii ale pielii ei, cobora în falduri voluptuoase peste picioarele ei goale. Privindu-și imaginea din oglindă, își aduse aminte de copilărie, când îmbrăcarea în joacă părea la fel de ispititoare. Rochia îi oferea un prilej de a fi din nou tânără și frivolă. Empress ezită, conștientă că nu mai era un copil, conștientă de o latură mai înțeleaptă a gândirii ei care îi amintea că nu haina face pe om. Dar apoi zâmbi, în ochi aprinzându-i-se o lumină strălucitoare, plină de viață, și se hotărî ca deocamdată să lase deoparte gândurile mai înțelepte. Cum ar arăta ea într-o rochie luxoasă? Trecuse multă vreme de când nu mai îmbrăcase așa ceva. Azvârlindu-și cât colo cămașa de noapte împrumutată, își petrecu rochia peste cap, materialul greu alunecând pe trupul ei ca o mătase peste mătase. Catifeaua mirosea slab a parfum de trandafiri, ca mama lui Trey. Apoi își strecură mâinile în mânecile lungi, își potrivi fusta peste șolduri și începu să-și încheie numeroșii nasturi îmbrăcați care se înșiriau de la șold până la gât. Se încheiau foarte ușor peste șoldurile înguste și mijlocul subțire, dar sânii plini se împotriveau încercării, oricât de mult ar fi tras. Poate că i s-ar potrivi altă rochie, mai puțin ajustată, Tocmai se gândea dacă să se hotărască s-o probeze pe cea de lână albastru-de-Prusia sau pe cea din tafta mov când Trey strigă:

—Empress! Empress. Vino aici! Glasul lui era agitat, și un junghi de panică îi

străpunse inima. Oare mersese totul prea lesne? Se întrebă ea îngrijorată. Poate că el n-ar fi trebuit să se scoale din pat în ajun, sau poate că aparenta vindecare ascundea cine știe ce infecție otrăvitoare... Doamne Sfinte, nu cumva avea o hemoragie? Într-un vârtej de catifea unduitoare alergă spre ușă, se împiedică în amplul material ce i se răsuca în jurul picioarelor, înjură în surdina și își adună fusta într-o mână în clipa în care cealaltă o întinse către clauza ușii.

Deschizând-o cu putere, se năpusti în dormitorul lui Trey. Urmă un icnet îngrozit, și după ce făcuse doi pași Empress încremeni, cu picioarele și gamba expuse vederii, cu sânii ei rotunzi aproape revărsându-se din corsajul încheiat doar parțial. Dând drumul fustei și strângându-și simultan marginile corsajului, îl căută cu o privire înnebunită pe Trey, singurul cunoscut în acea cameră plină de străini. Era aici — în patul lui, părând odihnit, fără nici o durere sau suferință cumplită, rezemându-și umerii lui lași pe un maldăr de perne. Și când privirile li se întâlneau, ea înțelese că panica ei fusese inutilă, căci ochii lui ardeau cu aceeași expresie pătimasă pe care i-o văzuse când ieșise din cada de baie de la Lily. Vreme de o clipă ea simți cum dorința lui fierbinte îi învăluie simțurile, și pe urmă privirea lui alunecă lent în jos, spre rotunjimea plină a sânilor ei.

Silindu-se să-și ferească ochii de atracția pasionată din privirea nereținută a lui Trey, care exprima limpede nevoia trupească, luă cunoștință de prezența celorlalți ocupanți ai încăperii. O femeie corpulentă, îndesată într-un corset strâmt și o rochie neagră, își împreunase mâinile pe pieptul ei amplu și se holba la Empress, cu ochii mari și înspăimântați. O tânără mărunță îmbrăcată într-un roz pal care nu se potrivea cu tenul ei arăta de parc-ar fi fost gata să leșine.

Hazard, rezemat de piciorul patului, își stăpânea impulsul de a zâmbi, în timp ce Blaze turna calmă, cafea. Dumnezeu, e o frumusețe! decise Trey, nu numai excitat carnal, ci și încântat. Niciodată n-o văzuse pe Empress în vreo rochie. Catifeaua verde și voluptuoasă îi accentua ochii plini de viață, pielea bronzată, îmbujorarea trandafirică din obraji ei, satinul imaculat al sâniilor plini, ce se întrezăreau ispititor. Singurul lui gând fu cât de repede va putea să-i gonească pe toți din cameră. Blaze fu cea dintâi care sparse tăcerea fascinantă.

— Empress, draga mea, vino să faci cunoștință cu doamna Dixon și cu fiica ei, Fanny. Empress înaintă puțin, simțind cum îi ard obraji, cu inima bătându-i nebunește; dar expresia nimicitoare din ochii lui Miriam Dixon aduse la suprafață zece generații de mândrie a neamului Jordan, și ridicându-și puțin nasul ei drept în aer, pași cu picioarele goale pe covor până la un metru de femeile instalate în fotolii.

— Miriam și Fanny, aș vrea să faceți cunoștință cu Empress Jordan, minunata infirmieră care a salvat viața lui Trey, rosti Blaze, de parcă ar fi prezentat-o reginei Victoria. Îi suntem, după cum sunt convinsă că înțelegeți, insistă ea ușor, peste măsură de recunoscători. Miriam înclină o clipă capul în direcția lui Empress, își deschise gura îndeajuns cât să scoată un „Bună dimineața”, și și-o închise brusc la loc. Privirea lui Fanny oscilă nesigură între mama ei și Empress

înainte ca să murmure și ea un salut aproape inaudibil. Apoi Fanny își coborî privirea asupra mâinilor împreunate strâns.

— Văd că rochia necesită câteva modificări, remarcă Blaze cu un zâmbet luminos. Întorcându-se spre cele două doamne din fața ei, le explică pe un ton dezinvolt:

— Știți, domnișoara Jordan nu și-a adus deocamdată bagajele, și încropim câte ceva. Fără bagaje, chiar așa, gândi cu ciudă Miriam. În plus, târfa mică mai este și de un calm nemaipomenit. Întâmplările din scandaloasa noapte de la localul lui Lily erau cunoscute de toată lumea și discutate în Helena cu diverse grade de indignare sau curiozitate. Cum îndrăznește să se uite la mine de sus, se întreba ea, fierbând de furie. Dar familia Braddock-Black era o autoritate pe care n-o puteai supăra fățiș. O umbră de zâmbet apărură pe gura ei cu buze strânse, și cu o politețe mușcătoare, spuse:

— Călătoria pe vreme de iarnă crează propriile ei probleme. Ai de gând să te întorci acasă în curând? Nu-ul categoric al lui Trey răsună odată cu Da-ul lui Empress. Lui nu-i păsa de ce gândeau toate Miriam Dixon-ele din lume. Niciodată nu-i păsase. Dacă Empress nu avea experiență în prilejuri mondene neobișnuite cum era acesta, el unul avea. O putea apăra. Dar înainte ca el să aibă timp să continue, interveni tatăl lui.

— Adică, zise el calm, domnișoara Jordan se va înapoia la ea acasă atunci când Trey va fi pe deplin restabilit. După cum vedeți, dânsa este optimistă în privința vindecării complete a fiului nostru. Este o adevărată minune, toți suntem de acord cu asta, adăugă el. Cu o expresie binevoitoare, Trey le zâmbea tuturor. Realmente o minune, gândea el, în pat ca și în afara lui. Acum, dacă le-ar putea convinge pe toate doamnele astea să plece, poate că va reuși să-și verifice restabilirea printr-o lentă și tihnită estimare a minunilor domnișoarei Jordan. Și simți cum sângele începe să-i fiarbă de dorință. Ceea ce constituie o minune, gândea cu dispreț Miriam Dixon, este faptul că târfa n-a căzut cu totul afară din rochia aia, în timp ce Fanny nu făcea altceva decât să stea cu ochii holbați, de parcă ar fi prins rădăcini în fotoliul ei.

— Ai vrea o ceașcă de cafea, draga mea? întrebă Blaze în tăcerea care întâmpina cuvintele lui Hazard, zâmbindu-i lui Empress.

— Nu, mulțumesc. Fața lui Miriam exprima o intensă antipatie, și când începu să deschidă gura ca să vorbească, Trey se hotărî s-o ia înaintea oricărei eventuale nepoliteți.

— Au! exclamă el, îndeajuns de tare ca să trezească un ecou, simt o durere ascuțită, ca un cuțit! Și pe urmă, cu un total dispreț față de realism, gemu teatral și își încleștă mâinile pe piept. Empress îi aruncă o privire mirată. Individul nu avea absolut nici o rușine. Ochii lui îi întâlniră cu voioșie pe-ai ei, în timp ce gemu din nou, zgomotos. Ridicându-se imediat în picioare, Blaze, cu o expresie de perfectă seriozitate, își informă oaspeții că bietul băiat era apucat uneori de aceste spasme dureroase.

— Vă rog să ne scuzați, și vă mulțumim pentru vizită.

Conducându-le pe cele două femei spre ușă, le scoase afară fără alte cuvinte și comentarii. Apoi închise în urma lor ușa, se rezemă de lemnul ei întunecat și spuse, abia stăpânindu-și chicotul:

—Trey Braddock-Black, ești total lipsit de scrupule!

—Și cel mai prost actor din lume, adăugă tatăl său.

—Dar am scăpat de ele, nu-i așa? replică Trey, angelic.

—Miriam părea gata să explodeze, dragul meu, zise Hazard, dând apoi drumul râsului pe care și-l reținuse.

—Era imaginea personificată a celei mai ticăloase matroane din câte am cunoscut vreodată, spuse Blaze chicotind. Cum o să reușim să ieșim cu fața curată din toate astea? întrebă ea, încheind printr-un oftat.

—Vom avea noi grijă, papa și cu mine, replică Trey rânjind. Suntem mult mai duri decât tine.

—Să nu îndrăznești să mă îngrozești cu o asemenea perspectivă, îl mustră Blaze zâmbind. Câte o scenă pe patul de moarte în fiecare zi e de ajuns, îți mulțumesc. Câteva clipe, cât părinții și fiul se bucurau de camaraderia lor caldă, Empress se simți lăsată pe dinafară. Relația lor era deosebită, nebunatică și încântătoare.

În secunda următoare Blaze o incluse în grupul lor voios!

—Iartă-ne, draga mea, îi spuse, dar Miriam Dixon este atât de greu de suportat încât ori de câte ori pleacă ne simțim ca niște copii cărora li s-a dat drumul de la școală. Umeori este îngrozitor de nesuferită, dar biata Fanny îți face milă, o rabzi pe Miriam de dragul ei. Îți mulțumesc că i-ai suportat cu atâta amabilitate prezența. Iar acum trebuie să facem ceva în legătură cu rochiile pentru tine. Voi trimite după Mabel, ea va aranja totul cum se cuvine.

—Nu vă dați atâta osteneală, replică Empress, stânjenită că era ținta unor priviri scrutătoare și strângându-și mai bine peste sâni catifeaua verde. Adică... unele... dintre celelalte s-ar putea să mi se potrivească, zise jenată.

—Între timp, mamă — interveni Trey diplomatic — de ce n-am aștepta cu primirea vizitatorilor până când veșmintele lui Empress vor fi... modificate.

De când năvălise prima dată în încăpere, ochii lui Trey n-o părăsiră pe Empress, și nu dorea decât să rămână singur cu ea. Parcă ar fi fost din nou adolescent; de ani de zile nu mai fusese nevoit să se lupte cu lipsa de intimitate.

—Nu am de gând să mă mai implic în discuția asta despre vizitatori, zise Hazard cu un dispreț tipic bărbătesc față de nuanțele etichetei mondene. O las în seama ta, iubito. Arăți minunat, Empress. Nu-i da atenție lui Miriam. Ea este dovada vie a dictonului „Cei buni mor de tineri. Iar tu nu profita de bunătatea mamei tale, îi spuse fiului său, ca un reproș blând, însoțit de un zâmbet cald.

Îndreptându-se spre ușă, adăugă cu glas liniștit:

—Voi fi afară, la grajduri, cu Blue și cu iapa care-i gata să fete, dacă va fi nevoie de mine. Vă rog să rezolvați orice fără mine, cu excepția vreunei crize la nivel național. Zâmbi și părăsi încăperea.

—Mă simt extrem de obosit, mamă, minți Trey cu nerușinare, în clipa în care tatăl său ieși din cameră.

—Vai, dragul meu, răspuse Blaze cu îngrijorare, bănuiesc că Miriam și Fanny au necesitat un efort prea mare. De-acum înainte vizitatorii vor fi ținuti la parter, și așa rămâne, hotărî ea pe un ton categoric. Și acum, dragul meu, odihnește-te.

—Îți mulțumesc, mamă, răspuse Trey spășit, cu un glas puțin prea slab, care o făcu pe Empress să-și amintească de fratele ei mai mic, Eduard, când încerca să obțină vreo favoare din partea ei. Oare Mabel va putea să aștepte? murmură el, trăgându-se sub cuverturi.

—Desigur, dragă, se grăbi mama lui să răspundă, apropiindu-se și punându-și mâna pe fruntea lui. Ai călduri, iubitul?

—Puțin, răspuse el cu glas slab. Sunt de-a dreptul înfierbântat, adăugă în sinea lui, arzând de febra dorului de Empress, care stătea în mijlocul încăperii, scrutându-l ca un cunoscător, cu ochii îngustați.

—Empress, întrebă Blaze îngrijorată, ce crezi că ar putea să fie? Răsfăț, gândi Empress, și obișnuința de a i se face mereu pe plac.

—O să prepar o mixtură pentru febră, spuse, decidând că Trey avea nevoie de puțină îngrădire a capriciilor.

—Nu tot din chestia aia grețoasă, cu gust rău! reacționă Trey instantaneu, glasul redevenindu-i normal.

—Vrei să te faci bine, nu-i așa? susură Empress.

—Aș prefera și să-mi păstrez în stomac micul dejun, bombăni Trey.

—Dacă ai într-adevăr febră, mixtura îți va fi necesară, ripostă Empress pe un ton amabil, deși în ochi i se aprinse o luminiță sfidătoare.

—Nu zău, dragul meu, interveni mama lui, e pentru binele tău. Hai, fă ce socotește Empress că e mai bine, și te voi lăsa să te odihnești.

—Ai dreptate, mamă, conveni el cu voioșie, luând o expresie înnebunitor de virtuoasă. O odihnă bună îmi va scădea febra, sunt sigur. În fine, singurătatea pe care și-o dorea, cu Empress numai pentru el! Nici măcar nu se îndoia de iscusința lui de a o atrage în patul său. Uitându-se repede spre ceas, socoti timpul până la prânz, văzu că era mai mult decât suficient, și adăugă:

—Să nu mă deranjeze nimeni înainte de amiază.

—Asta e foarte înțelept, fu de acord Blaze, chipul ei exprimând aprobare. Nu-i așa că este un pacient ascultător? o întrebă pe Empress, convinsă că aceasta îi va împărtăși mândria părintească. Trey zăcea sprijinit de maldărul de perne, cu ochii lui luminoși privind cu nevinovăție, și aștepta amuzat răspunsul lui Empress. Simțindu-i reacția sceptică față de teatrul jucat de el, se bucura de situația jenantă în care se afia ea. Oare nu va fi de acord cu mama, sau îi va cânta politicos în strună? Sau, mai exact, cât timp va fi necesar până ce ea i se va alătura în patul lui de bolnav?

—Dacă Trey promite că-și va lua doctoria, altceva nu aș mai putea să pretind, replică Empress, cu o intonație de dulce malițiozitate.

—Bineînțeles că o va lua, nu-i așa, dragă? Răspuse Blaze imediat, convinsă și încântată că iubitul ei băiat avea să fie ascultător.

—Voi face tot ce mă ajută să mă simt mai bine, zise Trey în mod ambiguu, propria sa concepție despre ce anume l-ar face să se simtă acum mai bine nefiind poate chiar aceeași la care se gândeau mama lui sau Empress. Empress deveni îndată bănuitoare. Tonul lui era prea binevoitor, ochii prea încrezători, răspunsul prea vag.

—În cazul acesta o să te las pe mâinile capabile ale lui Empress. Blaze îl sărută ușor și plecă. În încăperea se lăsă o tăcere apăsătoare. Se uitau unul la altul, aproape uitând să respire. Cu iscusința unui vânător de a aprecia o situație, Trey o privi pe ndelete și apreciativ pe femeia îmbrăcată în catifea care stătea în fața lui, cu sânii ei generoși scoși în evidență, așa doar pe jumătate îmbrăcată cum era.

—Vino aici, îi spuse. Era un ordin șoptit, cu un timbru blând și amplu, dar era tonul unui bărbat obișnuit să fie autoritar. Empress stătea complet nemișcată, într-o atitudine încordată, simțind cum ochii lui scrutători o contemplau pe ndelete. Împotriva voinței ei, o pulsație începu să vibreze adânc înăuntrul său — era o nebunie faptul că o privire și două cuvinte reușeau să producă un vârtej de căldură atât de brusc, și cu hotărâre, Empress își alungă neînțeleșul dor.

—Au plecat toți. Nu mai trebuie să te străduiești să-ți închei corsajul acela. Pentru mine nu-i decât o rochie care nu ți se potrivește. De fapt, arăți foarte drăguț. Ridicându-se din poziția lui tolănită, Trey se așeză cu trunchiul foarte drept pe pat — imagine a unei forțe virile, nesemnând câtuși de puțin cu a unui bolnav. Ea se strădui să nu remarce părul lui negru și des, felul în care cămașa de noapte albă era deschisă aproape până la talie, bandajele înfășurate în jurul pieptului mai degrabă scoțându-i în evidență vigoarea trupului decât să-i accentueze urmările răni. Prezența lui plină de viață îi asaltă simțurile, dorința lui arzătoare fiind tangibilă. Dar Trey se silea s-o facă să se simtă în largul ei cu o galanterie iscusită pe care, fără să vrea, o admiră. De câte ori trebuia să exersezi și în cât de multe budoare, câte femei fuseseră necesare pentru a aduce la perfecțiune atâta farmec impecabil? Metoda lui fu eficace. Cât timp ea continua să-și țină strâns marginile corsajului, avea să fie pudică — un cuvânt caraghios și nepotrivit în intimitatea acestei încăperi, între doi oameni care experimentaseră deja cea mai adâncă intimitate. Și în fond, Empress îi era recunoscătoare pentru felul în care o fiata. Degetele ei se descleștară de pe catifea și mâna îi coborî pe lângă trup. Privirea lui Trey deveni imediat admirativă. Adâncă răscoală a corsajului, descheiat de la gât până la talie, lăsa să se vadă numai rotunjimea superioară a sânilor ei acoperiți de catifeaua moale. El își reaminti senzația tactilă a sânilor ei grei, își aduse aminte de gustul lor, de felul în care gemea ea, capitulând printre suspine când el mângâia cu gingășie fiecare sfârc ce părea că-l imploră. Picioarele ei goale se zăreau de sub faldurile mototolite ale fustei de catifea, adăugând opulenței trupului ei nuanța unei înfățișări de copil oropsit.

—Nu ți-ai recăpătat îndeajuns forțele, șopti ea, în tăcerea încinsă.

—Sunt mai puternic decât tine.Subînțelesul afirmației o făcu să se înfioare, și mica fiacără din măruntaiele ei se învolbură brusc.

—S-ar putea să te doară.

—Deja mă doare, replică el cu calm, sexul lui erectat pulsând intens. Vreau... să vii aici și să mă ajuți.Lui Empress îi trebuiră câteva clipe ca să răspundă,gândindu-se la un mijloc prin care să-l salveze de ceea ce dorea, să-l scutească de o eventuală rănire, chiar cacă propria ei dorință, care o sfâșia cu intensitatea ei, îi tulbura simțul datoriei.

—Dacă mai întâi îți lei doctoria, zise ea, hotărâtă în rolul ei de infirmieră și străduindu-se să-și lase la o parte sentimentele.

—Grăbește-te!

—O vei lua?El dădu din cap, târgul fiind încheiat.Nu din răutate ci mai degrabă din grijă, Empress pregăti o poțiune somniferă. Trey nu era total restabilit;ceea ce voia el putea să-i primejduiască sănătatea. Și în timp ce era posibil ca el să nu înțeleagă consecințele, ea le înțelegea.Și ca atare lua măsuri.Îi dădu doctoria într-o ceașcă mică, și când o luă din mâinile ei, Trey zâmbi.

—Te-ar deranja să-ți scoți singură rochia ca să-mi menajezi forțele?

—Bea asta și eu mă voi duce să mi-o scot, răspunse ea.N-ar trebui să trag perdelele?Îndreptându-se spre ferestre, întinse mâna să tragă cordonul, decizând că el avea să doarmă mai bine într-o încăpere întunecoasă.

—Mi-e indiferent, zise el, ridicându-și ceașca la gură.Ție îți place pe întuneric? întrebă apoi, un ușor amuzament nuanțându-i cuvintele.Răsucindu-se în loc, ea îi aruncă o privire furioasă.

—Ți-a spus cineva vreodată că ești un ștregar capricios și răsfățat?

—Nu, de când mi-ai spus-o tu ultima dată, replică el cu voioșie și sorbind cu prudență puțin lichid.Pufnind ușor, Empress se întoarse la ferestrele rămase neacoperite și în curând încăperea fu ferită de razele soarelui.

—Gata cu pretextele, draga mea. Scoate-ți rochia aia și vino lângă mine.

—Mă întorc într-un minut.Empress intră în camera de toaletă, închise ușa și se uită la micul orologiu de pe masă. Avea să aștepte cinci minute, ca să-i lase timp doctoriei să-și facă efectul.

Își descheie alene rochia, își scoase mâinile din mâneci, rochia alunecă pe pardoseală, și făcând un pas,Empress ieși din ea. Ridicând-o de jos, scutură cu grijă frumosul material, netezindu-i cutele.Deschizând unul din panourile cu oglindă, Empress atârnă rochia într-un șir de cămăși aranjate frumos,după culoare. Din curiozitate, deschise toate ușile cu oglinzi care mărgineau pereții camerei de toaletă.Costume, pardesie, jachete, pantaloni, alte cămăși, și rafturi cu pantofi și cizme. O duzină de halate de mătase,unele vătuite, pentru iarnă. Cravate, în toate nuanțele curcubeului. Avea în fața ei o garderobă completă, executată—din câte observă, verificând discret etichetele — în majoritate în Anglia.În latura extremă se afia o ușă mai mare, pe care Empress o deschise la urmă, privind uimită splendidul ei conținut. Piele — cu franjuri, cu mărgelile, cu pene,împodobită cu hermină și cozi de lup. Îmbrăcăminte de acest fel era

necesară pentru un alt soi de lume, și deși originea lui Trey nu-i era necunoscută, niciodată nu și-l închipuise altfel decât ca pe un tânăr bogat. Felul în care se îmbrăca, această casă, zecile de servitori... cum se încadra el în lumea lui de indieni?

Empress scoase din dulap o cămașă împodobită, din piele crem cu fâșii de mărgelale albastre, și o ținu în dreptul umerilor ei. Pielea lucrată îi dădea senzația de mătase. Se privi în oglindă cu veșmântul ținut în fața ei. Poalele cu franjuri îi ajungeau aproape până la genunchi. Un model brodat cu pene verzi cobora de-a lungul ambelor mâneci, într-un stil geometric, foarte bărbătesc și viguros. Să încerce să o probeze? Câtă însemnătate aveau hainele acestea pentru Trey? Oare ar pătrunde fără voie într-o lume spirituală intimă? Dar nu văzuse niciodată ceva atât de bogat ornamentat; era ca o operă de artă, și până acum Trey adormise cu siguranță. Avea să și-o pună pur și simplu rapid, și pe urmă o va pune la locul ei în garderobă. După aceea va verifica dacă pacientul ei era bine învelit, și când el se va trezi, își va cere scuze pentru înșelăciunea cu poțiunea somniferă.

Ridicându-și cu grijă cămașa deasupra capului, o lăsă să alunece în jos, îi potrivea umerii, și tocmai se admira în oglindă când un glas din spatele ei spuse calm:

—În al treilea sertar de jos e un colier din gheare de urs pe care îl poți încerca odată cu cămașa. Trey stătea cu un umăr rezemat de canatul ușii.

—Tu trebuia... de ce nu ești...? Ar fi trebuit să dormi, îngăimă Empress.

—Aveam alte planuri, spuse el zâmbind. Zâmbetul acela fusese întotdeauna cel mai mare atu al său. Amețită de efectul lui izbitor, Empress răsufia adânc, dând drumul respirației care i se tăia.

—Doctoria?... abia șopti ea.

—Înapoi în ceașcă, mă tem.

—N-ai avut încredere în mine, îi reproșă ea.

—Ar fi trebuit? Întrebă el pe un ton blajin. Se desprinse din cadrul ușii și păși în camera plină de lumină. Împingând cu grijă ușa ce dădea spre dormitor, Trey înaintă lent de-a lungul micii încăperi închizând cu gesturi liniștite, toate ușile pe care le deschisese Empress, până când se opri în picioare, lângă ultimul garderob, încă deschis: cel cu veșmintele lui de absarokee.

—Dacă vrei o poți păstra pe aceasta, îi spuse, arătând spre eleganta cămașă de piele pe care o purta Empress. Pe tine este mult mai atrăgătoare decât pe mine.

—Nu pot... este prea valoroasă, replică ea, profund jenată că fusese prinsă scotocind în lucruri ce aparțineau alcuiva, conștientă de apropierea virilă a lui Trey. Silindu-se să se uite în altă parte, Empress își ridică privirile spre fața frumoasă a lui Trey. El zâmbi. Scăldată în căldura acelui zâmbet care făcea să și se oprească inima, ea decise că, în cazul lui Trey Braddock-Black, sentimentul copleșitor de a dori să întinzi mâinile și să-l atingi era corect și firesc. Iar el știa acest lucru.

—Ar trebui să te oblig să plătești, spuse el în șoaptă, întrerupându-i gândurile.

Când ochii ei se măriră de uimire ca reacție la auzul amenințătoarelor cuvinte, el continuă pe un ton dezinvolt și cu o expresie amabilă:

—Din cauza înșelăciunii.Lumina soarelui se oglindea în părul lung și negru dând naștere unor umbre ornamentale, și îi punea stropi de aur pe vârful genelor. Era ireal de frumos, vraja lui era prea puternică.

—Era spre binele tău, ripostă imediat Empress. Ești prea slăbit.

—Dacă leșin, replică el în șoaptă, apropiindu-se cu încă un pas, sună servitorii să mă ducă înapoi în pat.

—Întotdeauna ești atât de... încăpățânat, și nu-ți pasă de consecințe?

—Rareori.Cuvântul fu murmurat blajin și fără inflexiuni. Ea se miră, și surprinderea i se citi în ochi.

—N-aș fi bănuț. Tot ce am văzut a fost Trey Braddock-Black obținând tot ce-și dorește.

—Și asta te supără?

—Nu în mod deosebit... Am cunoscut mulți bărbați...Empress își aminti tocmai la timp: amănuntele trecutului ei trebuiau să rămână ascunse. Fusese cât pe-aci să spună că majoritatea prietenilor vărului ei Claude, și Claude însuși, aveau o înclinație tot atât de egoistă spre plăceri ca și Trey. Și dacă duelul în care fusese implicat tatăl ei cu șase ani în urmă n-ar fi fost adus în fața tribunalului în provincia nepotrivită, ea ar mai fi trăit și acum în același univers splendid. Așa că era foarte bine informată în privința tinerilor înclinați spre plăceri. Însă cum tribunalele provinciale erau prin definiție locale, și deoarece bărbatul pe care-l ucisese tatăl ei fusese fiul unui duce local cu mai multă influență decât conții de Jordan, el fusese condamnat și lumea ei i se schimbase. În definitiv, papa îl ucisese pe unicul moștenitor al ducelui de Rochefort. O veche și amarnică rivalitate care începuse datorită mamei, iar când fusese calomniată în ziua aceea, la curse, toată lumea știa că tata trebuia să răspundă provocării.Mama venise la Paris, în anturajul ambasadorului Angliei, se logodise cu fiul acestuia și uimitoarea ei frumusețe le atrăsese, într-o clipă, atenția tuturor bărbaților din Paris. În acel sezon monden ea a fost la Belle Anglaise, idolatrizată și sărbătorită. La un bal dat de împărăteasa Eugenia, ea și tata se îndrăgostiseră — scandalul sezonului. Renegată de familia ei, ea și tata se retrăseseră pe domeniile lui din Chantilly unde duseseră o viață liniștită și fericită. Până la duel.Ochii lui Trey se îngustară când auzi ciudatul răspuns care se sfârșise atât de grabnic.

—Spune-mi, ai cunoscut mulți bărbați? o întrebă, cu o ușoară nuanță tăioasă în glas. Aș vrea să știu.Înțelegea, desigur, că în noaptea aceea, la localul lui Lily, ea fusese virgină, dar nici nu ignora obiceiurile anormale ale unor bărbați. Ea ar fi putut să cunoască bărbați în alte moduri. Adevărul este că experiența lui Trey în materie de vicii era vastă. Asta nu înseamnă că el s-ar fi implicat neapărat în acele diversiuni neconvenționale, dar cunoștea bărbați care o făceau. Se întrebă dacă se lăsase păcălit de o tânără cu înfățișare nevinovată care era tocmai contrarlui nevinovăției, care era posibil să cunoască moduri în care să placă unui bărbat, la care el nici nu se gândise.Stăpânindu-și în mod vizibil enervarea gata să explodeze,își spuse să fie rațional. Și reuși să fie, vreme de încă trei secunde.

Simțindu-se jignită de violența reținută a lui Trey și considerând că trecutul ei nu era deloc treaba lui, Empress replică pe un ton calm:

—Nu ai de ce să știi asta.

—Am plătit destul, ripostă el tăios, ca să mi se răspundă la întrebări.

—Banii tăi nu mi-au cumpărat trecutul, i-o întoarse ea scurt, și nici viitorul meu.

—N-ai de gând să răspunzi?

—Atunci va trebui să descopăr eu însumi ce anume ai învățat de la toți bărbații aceia pe care i-ai cunoscut, o amenință Trey. În noaptea aia, la Lily, n-am avut mult timp în care să explorăm... varietatea experienței fiecăruia dintre noi. Abia aștept să fiu instruit.

—Chiar dacă asta te va ucide! se răsti Empress, supărată de presupunerile lui și mândioasă, constatând cât de repede era el înclinat să creadă tot ce-i mai rău despre ea.

—Sunt intrigat, zise Trey trăgându-și cuvintele și dând în mod voit o interpretare greșită a răspunsului ei. Niciodată nu mi-am dat seama de fascinantul tău gust pentru excese. Ce zici, începem? Nu.

—Ești nebun! strigă ea, trăgându-se cu un pas înapoi.

—Nu chiar. Dar într-o plăcută așteptare, recunosc. Și se îndreptă spre ea.

Empress făcu încă un pas înapoi și se pomeni cu spatele lipit de peretele acoperit cu ogiinzi.

—Ce fermecător! șopti Trey, cercetând fața ei înspăimântată cu o privire nepăsătoare. Tânăra și întreprinzătoarea doamnă care s-a vândut la stabilimentul lui Lily o slăbiciune pentru dramă, ia spune-mi — întrebă el alene, întinzând mâna și strecurându-și degetele printre buclele de un auriu pal care i se odihneau pe umeri — expresia asta de teamă este un amănunt preferat de mulți bărbați din trecutul tău?

—Dracu' să te ia! ripostă Empress cu amărăciune. N-ai decât să crezi ce poștești, dar eu nu-ți aparțin!

—Știu, replică Trey cu blândețe, frecând încet între degete părul ei auriu. Nu te pot poseda doar pentru cincizeci de mii de dolari. Pielea ta e prea albă. Dar am plătit ca să te folosesc vreme de trei săptămâni. Suntem de acord cu asta? Degetele i se strânseseră pe șuvița de păr, și el trase. Empress tresări, se gândi dacă să i se împotrivescă sau nu, și dintr-o multitudine de motive diverse, dintre care multe erau încețoșate din cauza căldurii intense ce părea să emane din bărbatul înalt care o domina cu statura lui, înaintă până când smucitura care-i trăgea părul încetă și ea ajunse să-și apese capul de un trup foarte musculos.

—Te înșeli, să știi, afirmă ea cu calm, ridicându-și fața și privind drept în ochii cinici ai lui Trey.

—Adică nu pentru trei săptămâni ne-am înțeles? întrebă el sarcastic.

Dar gura lui deja cobora spre a ei, și când îi atinse buzele pline, Trey murmură:

—Ne vom certa în privința numărului mai târziu. Mândioasă, ea se răzbună mușcându-i buza, și durerea neașteptată îl făcu să mormăie, însă mâinile lui își

întăriră strânsoarea pe umerii ei, și pentru un om grav rănit,puterea lui era formidabilă. Gura lui se închise cu violență peste a ei, și cu o forță ce o strivea, el îi răspunse la mușcătură cu mușcătură, până când, câteva clipe mai târziu, ea îi simți vibrația întetindu-se lângă trupul ei, și gura i se îmblânzi. Limba lui urmări ușor netezimea dinților ei, și sondă cu o încântătoare insistență până când limba ei se întâlnește cu a lui, și el i-o trase lent în propria-i gură. Geamătul ei slab ieși ca o suflare ușoară, șoptită, și mâinile lui își relaxară încleștarea cu care îi strângeau umerii. Alene, șoldurile lui se mișcau într-un ritm languros, lipite de moliciunea trupului ei, erecția lui amintindu-i de tot ce o putea face el să simtă, aducându-i aminte de plăcerea pe care i-o putea dăruia el.Nu mă voi lăsa sedusă de un bărbat atât de cinic și trufaș. Nu, și niciodată!... și pe urmă simțurile ei lipsite de loialitate sesizară cum vârful cald al limbii lui alunecă de-a lungul obrazului ei spre ureche,recunoscură ostentativa ofertă de extaz ce i se apăsa,dură, pe pânțele, își amintea cu precizie cât de mult reușea el să facă să dureze plăcerea, până când întregul ei trup tremura. Atingerea lui era magică, vorbele lui șoptite la urechea ei erau o invitație în propriul lui paradis minunat, și ea se înfioră cuprinsă de o bruscă anticipare, alungă departe atât nu-ul cât și niciodată și își împreună brațele pe după gâtul lui.

Indiferent ce ar fi fost ea, reflectă Trey cu un raționament practic condiționat de libidoul său nerăbdător, Empress era încântătoare și plină de pasiune. Nu avea decât să vorbească despre împotrivire,și poate că și acesta era unul din jocurile ei. Și încă unul eficace. Deoarece atunci când simți brațele ei cuprinzându-l ușor și auzi suspinul acela blând,înduioșător, orice ar fi făcut ea avea efect. Nu-i păsa care erau motivele ei pentru a fi aici; știa numai că trebuia s-o aibă, și încă repede.Când îi spuse: „Scoate-ți cămașa", ea fu docilă. Și în timp ce îi îndeplinea porunca, își lepădă și el halatul,simțind doar o scurtă durere care-l făcu să tresară. Nu putea să-și ridice prea sus brațele, și nici să se miște prea repede, sau să se aplece ceva mai mult, dar picioarele îi erau în ordine. Brațele, la o înălțime medie,se descurcau; iar erecția vibrantă și supraexcitată,ridicată pe pânțelele lui, era de o splendidă sănătate.Peste câteva clipe Empress stătea goală în fața lui, cu obrajii îmbujorați, și o strălucire trandafirie i se răspândea spre gât și pe sâni. Ridică mâna și, cu vârful degetelor, îi atinse ușor obrazul, apoi gura, gâtul, și cu gingășie alunecă în jos până când palma lui mângâie lent sfârcurile ei întărite, simțind cum duritatea lor se trezește la viață, și urmări — în timp ce mâna lui se mișca înainte și înapoi —plăcerea de pe chipul ei. Mâna ei se înalță, îi cuprinse încheietura mâinii, și fără un cuvânt îl trase mai aproape de ea. Momentul ales de ea era perfect, deoarece el fusese de prea mult timp fără femeie, și era cât pe-aci s-o posede cu sau fără permisiunea ei. Sărutând-o ușor, Trey murmură:

—Vindecă-mă, pisicuță aprigă!Și apăsând-o de peretele cu oglinzi, își îndoi genunchiul în așa fel încât s-o poată pătrunde, și alunecă în sus, în dulceața ei mătăsoasă și fierbinte, cu o împingere puternică născută dintr-o dorință pe care o simțea până în vârful degetelor de la picioare.Ritmul dorinței lui era febril, și

Empress stătea lipită de oglinda rece și lăsa ca propria-i plăcere să crească în torente năvalnice, care îi invadau simțurile, lăsând spiralele tot mai înalte ale pasiunii ei să se răspândească în afară, pornind de la tăria imperioasă care o umplea. Aceasta se înfipse în ea cu valuri de plăcere și apoi se retrase, până când mâinile lui Trey se încordară pe umerii ei și ea așteptă să se repete încântătoarea pătrundere care o atingea atât de adânc și cu atâta putere încât ea înțelegea cum se poate muri din dragoste.

În clipa următoare trupul ei fu ridicat, și prin sângele ei se năpusti o senzație sălbatică. Apoi căldură catifelată începu să se retragă, tocmai când avea cel mai mult nevoie de ea, și fără să vrea, Empress strigă: Nu, iar mâinile ei se încordară pe spatele lui Trey, să-l tragă mai aproape. Când mâinile ei puternice se încleștară pe spinarea lui, Trey închise ochii, săgetat de o bruscă și cumplită durere, dar geamătul lui înăbușit abia se auzi. Însă Empress realizează ceea ce făcuse!

—Îmi pare rău! exclamă ea în șoaptă. Oh, Dumnezeule, te doare?

Trey deschise ochii, scutură din cap și zâmbi. Cele mai delicioase senzații vibrau în jumătatea inferioară a trupului său, acoperind scurta și acuta suferință.

—Totuși, n-aș vrea să leșin în următoarele minute, murmură el, cu pleoapele aproape închise și cu un zâmbet languros. Apucându-i încheieturile mâinilor, îi așează palmele la baza șirii spinării lui, șoptind:

—Așa, ține apăsător, draga mea. Și pătimașa invadare continuă, deschizând-o cu forța ca să o adapteze la mărimea lui, alunecând cu pricepere mai sus până în clipa în care amândoi își pierdură controlul asupra minții și trupului, și extazul imens puse stăpânire pe ei, făcându-i să nu se mai gândească la nimic. În acest exces senzual ce se apropia de limitele capacității lor de simțire, pătrunse nepoftit un zgomot neplăcut.

—Trey, Trey!... Unde ești? Era vocea mamei lui, care se afla în dormitorul alăturat! Deși mintea lui Trey recepționa situația delicată, simțurile înfierbântate nu i se impresionară. În clipa aceea chiar și de i s-ar fi pus la tâmplă un revolver, el tot nu s-ar fi oprit. O pasiune de necontrolat creștea nestăpânit, și el simțea cum plăcerea era gata să explodeze. Mai mult sesiză decât auzi slabul strigăt de spaimă al lui Empress, și brațele lui nu făcură decât să-și întărească strânsoarea. Aplecându-și adânc capul, buzele lui atinseră obrazul ei, și îi șopti: „N-o lua în seamă!“, doar cu o clipă înainte să se împingă cu putere în sus, revărsând un orgasm vibrant și fierbinte în femeia înspăimântată din brațele lui, încordată de teamă. Și Trey, schimbător ca argintul viu odată ce trecuse orgasmul, se retrase și, după ce inspiră adânc ca să-și umple iar plămâni cu aer, răspunse cu glas calm și stăpânit:

— Vin imediat, mamă. Empress tremura în brațele lui, cu propria-i plăcere rămasă nesatisfăcută, dorința capricioasă fiindu-i încă arzătoare. Deși știa că nu e bine, cedă imboldului unui sentiment irațional și șopti:

— Nu pleca! Aplecându-se să-și ia halatul de pe pardoseală, el ezită, se uită în sus la ea, măsurând-o cu o privire rapidă, și apoi spuse cu glasul lui mângâietor:

— Nu te mișca. Mă întorc într-o clipă. Își trase pe umeri halatul schițând o mică grimasă de durere și, ducându-se cu pași iuți spre ușă, își legă expeditiv cordonul, făcând economie de mișcări. Prin extazul cald și vibrant care pulsa cu aceeași intensitate în simțurile lui Empress, ea îl văzu pe Trey ridicând o mână în semn de avertisment în timp ce deschidea ușa și spunea:

— Empress a adormit, mamă. A muncit prea mult. Nu se simte bine. Tocmai am învelit-o. Și am servit-o, adăugă el în sinea lui, și o voi mai servi de îndată ce tu, dragă mamă, te vei hotărî să pleci. Poate peste două minute, nu mai mult de trei, Trey fu înapoi, cu simțurile învăpăiate de excitație. Empress nu se mișcase. Nu din cauza ordinului dat în șoaptă de Trey, ci pentru că nu voise. Toate acestea erau foarte noi pentru ea — minunea strălucitoare și fierbinte a dorinței, dureroasa senzație de plăcere care se asemăna cu un prisos debordant, bogat și voluptuos, senzația care o făcea să-și piardă puterile de atâta dorință. Niciodată nu-și dăduse seama că existau astfel de senzații — când simțea că totul dispărea, că nimic în afară de atingerea lui Trey nu mai are vreo importanță, când excitația și frenezia nebună se topeau într-o strălucire fierbinte care îi se răspândea în trup și îi pârjolea rațiunea.

Îl urmări cum intră în cameră! El încuie ușa, zgomotul slab al cheii ce se răsucea în broască trimitându-i fiori de plăcută așteptare de-a lungul șirii spinării. Ochii li se întâlniră și Trey o întrebă, șoptit:

— Ești gata? Ea stătea cu spatele lipit de oglinda cu margini teșite, îmbujorată cu o roșeață intensă datorată excitației — o excitație care încă îi întreținea tremurul din sâni și umezeala lipicioasă dintre picioare, vibrând într-un ritm puternic și susținut. Sâni ei erau mari și fermi, înălțați ginerește și cu vârfuri obraznice, trandafirii și tari ca niște netemate. Experiența lui îi spusese că Empress era încă extrem de excitată, nesatisfăcută, stând cu ochii pe jumătate închiși pentru a se feri de senzațiile exterioare, umedă și pregătită pentru orice ar fi vrut el să facă.

Pasiunea ei evidentă îi aminti lui Trey de interpretările lui eronate privitoare la experiența ei anterioară. Să fi fost oare o novice, așa cum susținea ea, sau o specialistă experimentată, îndeajuns de iscusită ca să mimeze cu un talent rarisim acea inocență fugară? Ar fi fascinant să descopăr răspunsul. Ușa era încuiată, ea era în mod clar pregătită și, la urma urmei, era achiziția lui, astfel că maniera în care își domolea el pofta carnală și în care afia răspunsurile la trecutul ei sexual nu întâmpinau nici o piedică. Ochii lui Empress îl urmăreau în timp ce el se apropie, își lepădă halatul și înaintă, oprindu-se la câțiva centimetri de ea, splendid în goliciunea lui, iradiind căldură. Bucle răvășite încadrau fața plină de așteptare pe care o ridică ea spre el, și ochii ei, când îi întâlniră pe-ai lui, exprimau un dor atrăgător ca un magnet.

— Iartă-mă că te-am lăsat... spuse el în șoaptă. Și mâna lui bronzată se ridică să mângâie cu gingășie un sfârc tumefiat. Ea fu cuprinsă de un tremur nestăpânit.

— ...nesatisfăcută, încheie el, într-un murmur abia auzit. O nouă excitație îi agita simțurile. Ea era încântătoare și pregătită, și atât de aproape de orgasm încât era ispititor de provocatoare. Cât ai clipi, el fu iar în erecție.

—Uită-te în oglindă, îi spuse blând. Ai vrea să ai asta înăuntrul tău?

Erecția lui era încântătoare, vibrând la numai câțiva centimetri de propria-i dorință tremurătoare. Ei îi scăpă un slab icnet.

—S-ar părea că te interesează, șopti Trey. Ce ai face pentru a avea asta înăuntrul tău? Ochii ei se ridicară spre el, încetoșați de pasiune, dar ea se lupta să-și stăpânească simțurile.

—Nu-i cinstit, spuse ea cu o voce slabă.

—Nu ești obișnuită cu jocuri, draga mea? În definitiv, dacă ai cunoscut atât de mulți bărbați, trebuie să fi fost și jocuri. Și dacă tu erai virgină... jocurile trebuie să fi fost interesante.

—Te înșeli, spuse Empress. Dar ea nu voia să se certe, deoarece simțurile ei erau încă subjugate de voluptuoasele mistere ale pasiunii care îi invadea trupul.

—Spune-mi de ce mă înșel, insistă Trey într-un murmur răstit și dur.

—Nu pot... atinge-mă, replică ea. Trebuie! Pe moment atitudinea ei îl blocă: siguranța, autoritatea cumva nepotrivite cu femeia excitată, a cărei bărbie o ținea cu degetele sale. Îi ridică bărbia ceva mai sus — un gest tot atât de imperios din partea lui.

—Și dacă nu-ți fac pe plac? Empress se aplecă și îl atinse, degetele ei mici cuprinzând vârful vibrant al bărbăției lui rigide. Cu un minim de mișcări, își lăsă degetele înconvoiate să alunece lent în jos, și din nou în sus, cu o apăsare puternică și sigură, și cu aceeași economie de cuvinte, când ea îi dădu drumul din strânsoare îi spuse:

—Poate că acum îmi vei face, replică ea cu un ton viclean. El lăsă să scadă în intensitate un încântător val de plăcere, apoi râse ușor, fermecat de rapiditatea cu care supunerea le revenea pe rând fiecăruia dintre ei.

—Acum că ți-am captat atenția, murmură dulce Empress, cred că dacă ne punem amândoi mintea la contribuție ne vom putea ajuta unul pe altul. Eu nu mă prea pricep să primesc ordine. Trasând în aer o linie imaginară pe la mijlocul distanței dintre ei, continuă:

—Întâlnește-mă la jumătatea drumului, și eu te voi duce cu mine în paradisul tău... murmură cu glas sugestiv. El chicoti — un zâmbet grav și cald, exprimând plăcere.

—Fermecătoare propunere, șopti, cuvintele lui trezind pe pielea ei senzația catifelei. Cum aș putea să refuz? Se sărutară pe-ndelete, lăsând să dispară sentimentele dușmănoase și neînțelegera dură și aspră, lăsând în schimb să se dezvăluie lent frumusețea clipei. Era atât de infinit de bine cu el... oare era la fel cu toți bărbații? Empress se gândi în fugă la bătrânul Chu și la Jake Poltrain, și deși era lipsită de experiență, decise că Trey era deosebit, că ceea ce o făcea el să simtă era deosebit. Trey nu-și analiza sentimentele, deși recunoștea că nespuse de plăcuta erecție avută cu Empress era unică. Dar pentru moment introspecția se afia pe a mia poziție de pe lista lui de priorități. Mai degrabă se întreba dacă

spinarea lui ar suporta să stea culcat pe spate, cu Empress călărindu-l. De ce să nu încerc? se hotărî el cu un spirit aventuros și, mușcându-i ușor buzele, murmură:

—Vino. Luând-o de mână o conduse spre fotoliu.

—E indecent, șopti ea, vrând ca el să simtă ce simțea ea, vrând ca el să înțeleagă intensitatea sentimentelor ei. Și când el se întoarse puțin, mirându-se de afirmația ei, ea arătă în jos, spre pârâiașele strălucitoare pe care mișcarea le răspândea acum pe picioarele ei, dându-le un aspect satinat.

—E o plăcere indecentă? întrebă el în șoaptă, cunoscând răspunsul.

Și când ea dădu din cap afirmativ, el zise:

—Îți pot dărui mai mult... te pot umple de... indecență. Trăgând-o mai aproape, își petrecu alene mâinile în susul trupului ei, de la îmbinarea umedă a coapselor până la pânțele delicat, zăbovind lent, ceva mai târziu, ca să mângâie rotunjimea catifelată a sânilor ei, alunecând în cele din urmă spre curbura grațioasă a gâtului. În timp ce mâinile lui Trey se deplasau în sus, fierbințeala crescuse în trupul lui Empress asemenea temperaturii unei după-amieze în deșert. Închise ochii, înecându-se în fiacără tot mai puternică, până când el îi porunci cu glas coborât:

—Uită-te la mine. Pleoapele ei cu gene dese se înălțară agale când, trezindu-se din propria-i încântare tainică, reveni la realitate.

—Te voi umple, spuse el într-un murmur răgușit, te voi sătura, te voi îndestula... Un deget al lui alunecă ușor de-a lungul curmezișului gâtului ei.

—...până aici.

—Ce plăcut! șopti Empress înfierbântată. Era cu mult mai mult decât plăcut, gândi Empress câteva clipe mai târziu, stând culcată în fotoliu. Fără grabă, limba lui Trey lingea pielea lucioasă a coapselor ei, înaintând în sus cu o încetineală excitantă care prelungea extazul ei crescând dincolo de putința de exprimare prin cuvinte; atât de aproape de paradis, încât ea uită pentru moment cine era și unde se afia. Își petrecu degetele prin buclele dese ale părului lui, impregnate cu o mireasmă exotică și greu de definit. Când palmele lui Trey îi apăsară picioarele în afară, ea și le desfăcu, supusă, și se înfioră când limba lui alunecă peste umezeala ei înrouată. El linse și mușcă ușor și supse până când ea începu să-l implore. Se umezea tot mai mult de dorință, adăugând propriile-i fiulde de pasiune la cele rămase de la Trey, și inima îi bătea acum cu o intensitate care îi trimitea sângele înfierbântat spre fiecare nerv excitat al trupului ei.

Dar atunci Trey își înălță capul și o ridică fără efort, rezemând-o puțin mai sus în fotoliu în așa fel încât ea stătea pe jumătate înclinată, cu coapsele desfăcute. El se așeză comod între coapsele ei primitoare, dar cu nepăsare, ca și cum ea n-ar fi murit de dorință. Cu degetele blânde, Trey îi mângâie sâni excitati, încercuind ușor fiecare sfârc, cuprinzându-le greutatea cu palma, ca într-un căuș, ridicându-i până când ea simți cum o dorință sfâșietoare, i se năpustește în jos, spre miezul vibrant al ființei sale. Cu sâni ei ridicați mult și țuguiți în mâinile lui, Trey îi atinse ațățător sfârcurile cu gura, strângându-le cu mușcături mărunte; lingându-

le blând; mângâind ușor cu obrazul rotunjimea proeminentă a sânilor mari și înalți până când ea capitulă și îl imploră, șoptind:

—Este o tortură! Te rog! murmură ea.

—Așteaptă, șopti el.

—Nu! fu răspunsul tăios și apăsător. Dracu' să te ia! amenință ea, cu glas pătimăș. O să-ți dau otravă!

—Situația pare gravă, replică el, cu prefăcută spaimă. Poate, adăugă cu calm, ai vrea să-mi povestești câte ceva despre toți bărbații aceia mulți.

—N-a existat nici unul.

—Atunci de ce ai făcut acea remarcă?

—Vărul meu, naiba să te ia! Vorbeam despre vărul meu și prietenii lui. Am crescut împreună și știi cum se purtau.

—Adevărat? Trey îi frecă ușor sfârțul, și o dorință vibrantă îi scutura întregul trup odată cu fiecare atingere lentă.

—Otravă! șopti ea amenințător. El îi mai privi încă o dată fața cu ochi scânteietori și, convins, spuse:

—Nu va fi necesar, pisicuța aprigă. Voi fi bucuros să-ți fac o plăcere. Când peste câteva secunde intră în ea rapid, Empress începu să se apropie de apogeu înainte ca el să o fi pătruns pe deplin, și în timp ce se înfîngea mai adânc el simțea micile convulsii tremurătoare pe toată lungimea lui, auzea slabele ei țipete de eliberare, și o ținu în brațele sale puternice până când, cu un ușor suspin, ea se lăsă pe spate, mai mult decât sătulă.

—Îți mulțumesc, abia șopti ea, rezemându-și obrazul de umărul lui vânjos.

Trey privi în jos, spre ea, caldă și sătulă în îmbrățișarea lui și, cu un zâmbet brusc și ștrengăresc, murmură:

—Mulțumește-mi mai târziu, când voi merita asta. Era rigid înăuntrul ei și avea ferma intenție de a avea grijă ca doamna să fie mulțumită într-o cât mai largă și prelungită varietate de moduri. Pe Empress o simțea moale sub el, cu trupul cald și primitor. Zâmbindu-i, o întrebă în șoptă:

—Acum spune-mi, draga mea, mă simți mai bine aici...—și mișcându-se în sus în interiorul ei fierbinte, fu răsplătit auzindu-i micul geamăt înăbușit — sau senzația e mai intensă când fac așa? Mâna lui se strecură sub fesele ei, săltând-o astfel încât ea să vină în întâmpinarea lungimii dure a erecției lui.

—Ah! Dumnezeule! icni ea, intensă și amețitoare senzație fiind nemilos de violentă. Și când își roti ușor șoldurile ca să atingă toate suprafețele înfiorate ale miezului ei voluptuos și vibrant, ea gemu:

—Nu încă... e prea curând... nu pot!

—Niciodată nu-i prea curând, șopti el cu glas coborât. Și se mișcă înăuntrul ei cu o gingășie liniștitoare; o mișcare languroasă, care nu după mult timp sili mâinile ei să-și diminueze apăsarea și să alunece peste pieptul lui.

—Vezi? zise el când șoldurile ei zvelte se arcuiră ușor. Vezi că totuși... poți?

Când atinse climaxul ea țipă — un țipăt prelung, care își răspândi ecoul în mica încăpere și confirmă reputația de iscusință a lui Trey. Următorul interval de

aproximativ o oră fu teribil de încântător, excitant prin noutatea senzației, bogat în nebunii, înfrumusețat prin imagini vii, reflectate în oglindă, ale poftei trupești și jocului ațățator. Uimirea resimțită inițial de Empress față de energia lui Trey cedă locul unei dorințe lacome, fără rețineri, a cărei lipsă de prefăcătorie i se păru lui fermecătoare. Cu toate acestea, sănătatea lui nu era deplină, și copleșit de o plăcută epuizare, se tolăni pe pardoseală, cu capul culcat pe picioarele lui Empress. Tacticos, îi reaminti acesteia că nu-i strica puțină odihnă.

Imediat, Empress fu cuprinsă de remușcări, apoi se rușină și începu să-și ceară scuze. Atunci el îi zâmbi și-i spuse:

—Iubito, dacă aș avea mai multă energie, ți-aș săruta degetele de la picioare. Nici măcar nu te gândi să te scuzi. Și apoi, ca s-o tachineze, el făcu întocmai ce zise, smulgându-i lui Empress un țipăt ascuțit de spaimă.

—Trey, Dumnezeu, îți sângerează spatele!

—Nu-i nimic, replică el, simțindu-se mulțumit. Dar ea nu vru să se liniștească decât după ce-l sili să se cufunde în cada de baie umplută cu apă fierbinte.

El își rezemă ceafa de marmura căzii, considerându-se un bărbat extrem de norocos, nespun de sătul și așteptând următorul prilej în care frumoasa lui infirmieră avea să-și înfășoare brațele dulci în părul lui. Așteptând cu nerăbdare să stingă focul trupului ei.

—Ești sigur că te simți bine? întrebă Empress.

—Formidabil de bine! murmură el.

—Cred că ar fi un tratament bun dacă te-ai relaxa în cadă zilnic, acum că te simți mai bine.

—Cu o condiție, replică el pe un ton nonșalant.

—N-o să-ți răspund! zise ea cu puțină țâfnă, știind ce avea să spună el.

—Peste câteva zile voi fi în stare să te port în brațe, și atunci ce vei mai putea să faci?

—Gândește-te la ce vor spune părinții tăi.

—Ei pleacă mâine la Helena. Sesiunea legislativă a început ieri, și singurul motiv pentru care au rămas atât de mult timp acasă a fost că erau îngrijorați în legătură cu mine. Așadar, eu aș zice că vei fi în pierdere.

—Presupun că nu ar fi posibil în mod practic să te resping, răspunse Empress încruntată.

—O judecată extrem de sănătoasă, ținând seama că te depășesc în greutate cu câteva zeci de kilograme.

—Ești o brută.

—Tu vorbești? Cine mi-a turnat cu de-a sila pe gât, zile de-a rândul, fierturi scârboase?

—Spre binele tău.

—La fel gândesc și eu, replică el, în glas simțindu-i-se un zâmbet.

Drept răzbunare, ea se aplecă să-l stropească, dar mâna lui o prinse pe-a ei la mijlocul drumului, o trase rapid, și o răsturnă în apă.

Discutară despre relativele calități ale terapiei bazate pe apă de foarte aproape și cu fraze șoptite, din ce în ce mai greu de înțeles.

CAPITOLUL 9

În dimineața următoare, Hazard și Blaze pleacă spre Helena. Legislația teritorială era un mediu prielnic pentru o manipulare egoistă, traficul de influență fiind fățiș și cât se poate de mercantil. Hazard aducea o mare sumă de bani cu care să-i influențeze pe cei care puteau contribui la susținerea cauzei sale. Ani de zile se făcuseră încercări pentru a micșora rezervațiile indienilor, și în anul precedent rezervația Picioarelor Negre fusese redusă de la 21.651.200 acri la doar 4.073.600 acri, deoarece crescătorii de vite cereau mai multe terenuri de pășunat.

Anul acesta era pe cale să se introducă un proiect de lege pentru reducerea rezervației indienilor absarokee, și Hazard intenționa să se opună.

În 1879, 1882 și 1884 fuseseră introduse proiecte de lege asemănătoare, respinse mulțumită în mare măsură averii personale și influenței lui Hazard. El era în relații de prietenie cu numeroși kongresmeni de la Washington, precum și cu unii funcționari din ministerul afacerilor interne. Când era necesar, Blaze deschidea locuința lor din Washington și contribuia activ la respingerea acelor proiecte de legi dăunătoare tribului lui Hazard. Până acum, rezervația absarokee rămăsese neatinsă, însă an de an crescuseră presiunile crescătorilor de vite, ale căilor ferate și ale industriei lemnului, și anul acesta eforturile susținute erau intense. Suprafețele de pământ deținute de Hazard și posesiunile lui miniere erau vaste și mai mult decât suficiente pentru clanul lui, care în ultimii douăzeci de ani prosperase simțitor. Dar celelalte clanuri din rezervație aveau nevoie de un sprijin suplimentar, și Hazard și Blaze își petreceau lunile pe durata sesiunii legislative în Helena.

Politica din Montana nu avea nimic democratic — bărbații care aveau mai mulți bani și o mai mare influență obțineau aprobarea legilor lor. Singura limitare era respingerea acestora, când și când, de către Congresul de la Washington, judecătorul suprem al guvernării teritoriale, însă intervenția federală în politica regională era rară. Astfel că sesiunile legislative desfășurate în Helena erau venale, pline de tendințe monopoliste și nepotism.

Această atitudine mercantilă față de guvernământ nu era specifică Montanei, ci era practică cu nerușinare de toți magnații jefuitori din industria americană.

Aceștia erau anii unora ca J.P.Morgan, Carnegie, Rockefeller, timpul dezvoltării industriale nesistemizate și a politicii sociale darwiniste, bazată pe principiul „scopul scuză mijloacele”, iar „Standard Oil” începea să cumpere toate terenurile din Butte și Montana, ca să poată fi cei care să stabilească prețurile cuprului pe scară mondială. Așadar, în vastul context al teoriei capitalismului potrivit căreia „publicul ducă-se-dracului”, lupta pe care o purta Hazard în Montana ca să salveze tot ce putea pentru indienii absarokee era doar o foarte

mică bătălie dintr-o enormă campanie sortită înfrângerii. Însă ceea ce continua să aibă importanță erau în mod categoric banii.

Banii cumpărau voturi, banii cumpărau terenuri pentru a-ți apăra granițele teritorului, banii cumpărau acțiuni ale unor societăți și, prin acele acțiuni, influență. Astfel că Hazard și Blaze plecară cu trenul lor personal, promițând să se înapoieze la sfârșitul săptămânii. În acea dimineață, Valerie îi făcu o vizită lui Hiram Livingstone, sub pretextul de a da în ziarul acestuia un anunț privitor la bazarul organizat în sprijinul bisericii.

Cunoscând interesul lui față de femei și dezinteresul față de propria-i soție, se îmbrăcase într-un costum de catifea violet garnisit cu hermină. Violetul se potrivea cel mai bine cu ochii ei, iar despre hermină crezuse întotdeauna că era o invitație pentru a fi atinsă. Hiram aprecie cum se cuvine opinia Valeriei în materie de vestimentație, ceea ce îi și spuse în timp ce o poftea să intre în biroul său.

—Hermina aceasta te face să semeni cu o regină, draga mea, îi zise fără a-și exprima gândurile mai libidinoase, care se îndreptau către felul în care ar percepe Valerie o atingere. Cu un zâmbet cochet, ea îi mulțumi cu un glas de fetiță, care avea întotdeauna efect asupra destrăbălaților bătrâni. În timp ce lua cealui, discuta despre anunț.

Dar când, ca răspuns la îmbierea lui de a gusta o prăjitură, Valerie spuse: „Mi-ar plăcea una“ și rămase cu ochii fixați într-ai lui câteva clipe mai mult decât ar fi fost necesar, Hiram Livingstone începu să se gândească și la alte relații cu fermecătoarea domnișoară Stewart în afară de afaceri. Deși trecuse de șaiszeci de ani, Hiram avea o constituție robustă și, întocmai ca și tatăl său, intenționa să trăiască până la nouăzeci. Și în plus, editorul și proprietarul ziarului The Mountain Daily se bucura de un sănătos apetit sexual. Din fericire, stabilimentul lui Lily era disponibil, deoarece de câțiva zeci de ani, soția lui, care împlinise patruzeci, nu mai prezenta pentru el nici o atracție. Abigail era grasă, înclinată spre conversații de natură religioasă, și își doborâcea cu zel diversele suferințe, ceea ce lăsa prea puțin timp pentru orice altceva. Avea patru cameriste, un administrator, doi grădinari și trei feciori, așadar ea era bine îngrijită, iar timpul liber al lui Hiram îi aparținea lui în întregime.

—Spuneai, draga mea, că nu ai defel talente culinare care să-ți îngăduie să faci prăjituri pentru ceai atât de bune ca acestea, îți mărturisesc sincer că mi se pare ciudat că socotești că ai avea nevoie de asemenea talente.

—Vai, domnule, dar nu trebuie ca orice tânără să fie în stare să aibă grijă de viitorul ei soț? La cuvântul grijă, ochii Valeriei se ridicară emanând o senzualitate vizibilă.

—Domnișoară Stewart — zise, insinuarea fiind evidentă din hârâitul glasului său — sunt convins că nu există nici un bărbat care s-ar gândi că felul în care ai avea dumneata grijă de el ar trebui să includă talente culinare. Trăgându-și mâna de sub a lui cu o încetineală calculată, Valerie se rezemă de spătarul fotoliului și zâmbi cu sfială.

—Ce drăguț, din partea dumneavoastră, domnule Livingstone, să spuneți așa ceva. Dar mama m-a învățat întotdeauna că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui.

—Mamele nu înțeleg întotdeauna, draga mea, replică el cu grosolănie, ce vor de fapt bărbații.

—Și ce anume vor, domnule Livingstone? întrebă ea, rușinoasă.

-De ce să nu discutăm despre asta la întrunirea pentru strângerea de fonduri?

Și deși era unul dintre enoriașii în vârstă ai bisericii prezbiteriene, îi adresă un zâmbet libidinos, promițând să-i întrecă pe toți la licitația ce avea să se facă la bazar pentru dreptul de a lua prânzul cu ea.

—Abia aștept, domnule Livingstone, gânguri Valerie, deși nu știu ce părere va avea doamna Livingstone.

—Este pentru o cauză bună, draga mea, o liniști el cu voioșia unui unchi, cu toate că privirea lui perversă nu era câtuși de puțin cea a unui unchi. Și în ultima vreme Abigail s-a simțit cam prost, așa că nu va lua parte.

—Ce atitudine creștinească, domnule, să reprezentați familia la bazar!

—Încerc, draga mea, să-mi fac datoria de prezbitarian.

—Ce altruism! susură Valerie.

—Consideră-mă în întregime și altruist la dispoziția dumitale, tânără doamnă.

—Cât cavalerism, domnule Livingstone, care îmi amintește de o mică problemă de care m-am izbit recent. Eventual m-ați putea sfătui la cine m-aș putea adresa cu o plângere.

—Despre ce-i vorba, copila mea? reacționează imediat Livingstone. Dacă te pot ajuta în vreun fel...

—Ei bine, vedeți, domnule — zise Valerie, atingându-și nasturele de sus al jachetei taiorului, ca pentru a verifica dacă era bine apărută — tocmai treceam pe lângă grajdul de închiriat din Syracuse când mi-a ieșit în față un indian. Parcă apăruse din neant... de pe aleea care leagă grajdul de morga lui Bonner... și m-a acostat, continuă ea cu glas tremurător. Mi-a atins sânul... Apoi ezită, pentru a lăsa timp ca relatarea revoltătorului atac să-și facă efectul pe deplin.

Fața lui Livingstone se congestionă.

—O să-l spânzurăm! răcni cu glas tunător. Îl vei recunoaște dacă-l mai vezi?

Mila creștinească a lui Hiram Livingstone nu se întindea și asupra indienilor, negrilor sau orientalilor, deși includea minoritatea feminină, care o cuprindea, printre altele, pe domnișoara Rogers, dirijoarea corului, care se întâlnea cu el miercurea după-amiaza în apartamentul lui din centrul orașului.

—Mă tem că nu, domnule. Totul s-a petrecut atât de rapid... Vreau să spun că am scos un țipăt și am luat-o la fugă. Cred că țipătul meu l-a speriat, făcându-l să renunțe... Iar eu nu mi-am încetat goana decât când am ajuns acasă.

—Tatăl dumitale trebuie să descopere numele mișelului, și se va face dreptate!

—Vai, nu, domnule, vă rog! Nu i-am menționat tatei incidentul. El este total împotriva prezenței indienilor în afara rezervației.

—Are perfectă dreptate, sălbatici murdari ce sunt!

strigă Livingstone, palid de furie. Individul trebuie pedepsit! Spânzurat! Dacă sălbaticilor acestora nu li se dă o lecție, vor continua să amenințe femeii albe nevinovate!

—Vai, domnule, n-am vrut să aduc scandalul sub ochii publicului. Te rog, Hiriam — și felul deliberat în care îi folosi numele de botez sugera o intimitate căreia el aproape că-i simți gustul — aș fi teribil de jenat dacă s-ar răspândi povestea prin oraș. Te rog... ceea ce a atins a fost sânul meu, Hiriam...

—Ticălosul trebuie să plătească, bombăni el. Blestemații de sălbatici trebuie să fie învățați să-și cunoască locul — continuă el cu patimă. Păgâni împuțiți!

—Te implor, Hiriam — se rugă Valerie, adăugând un mic suspin în șoapta ei — făgăduiește-mi că vei avea grijă ca întâmplarea să nu ajungă de domeniul public. Îngădui unei lacrimi răzlețe să alunece pe obraz.

—Îmi... pare rău că ți-am făcut această confidență...dar mă gândeam că poate ai fi în măsură să cunoști vreun for căruia i-aș putea înainta în mod discret o reclamație.Își sterse lacrima cu încheieturile degetelor, cu gestul unui copil, și trecu cu limba peste buza ei superioară.

—Te rog... murmură apoi.Livingstone reacționează la această inocență senzuală ca un lup în fața stânei.

—Desigur, Valerie — își luă el libertatea de a-i utiliza numele de botez tot așa cum îl folosise ea pe-al lui — dacă dorești ca toate acestea să rămână confidențiale, așa va fi.Își scoase batista și i-o oferă.

—Sluga dumitale, draga mea.

—Ești atât de înțeleghător! replică ea în șoaptă, tamponându-și ochii cu batista. Peste câteva clipe, zâmbi înviorată și spuse:

—Mă simt mult mai bine că am vorbit despre această întâmplare sordidă. Cu amabilitatea dumitale —continuă punând în mod deliberat batista lui în propria-i geantă, ca și cum ar fi făgăduit o viitoare întâlnire cu prilejul căreia să i-o înapoieze — cu siguranță ești năpădit de femeii care te imploră să le dai sfaturi binevoitoare.

—Nici una nu-i atât de drăguță ca dumneata, replică Livingstone galant, numărând în minte zilele până la bazarul bisericii.

—Ce drăguț! se extazie Valerie, ridicându-se într-un foșnet de catifea parfumată. Și te consider obligat să-ți respecti promisiunea de a licita pentru prânzul meu, încheie ea, adresându-i un surâs orbitor.

—Poți fi sigură de asta, draga mea!Ea îi îngădui s-o conducă prin birouri până la ușa principală, mâna lui susținându-i cotul, și când, la ușă, se întoarse spre el să-i spună „la revedere”, avu grijă ca sânul ei să atingă ușor mâna lui.Mai târziu în după-amiaza acelei zile, la un pahar de Xeres, Valerie și tatăl ei își comparau succesele primelor lor interviuri.

—Hiriam Livingstone este pregătit cum se cuvine,declară Valerie râzând în triluri. Dumnezeule Sfinte,tată, practic saliva... nu numai după mine, ci și la perspectiva de a spânzura un indian. De fapt — adăugă ea arcuindu-și o sprânceană neagră — nu știu dacă, fiind obligat să aleagă între plăcuta mea

companie și spectacolul spânzurării unui sălbatic, nu ar alege cea de-a doua posibilitate. Felicitări! Așadar, tipul e de partea noastră.

—Nu numai de partea noastră ci și nerăbdător să preia inițiativa și să conducă acțiunea. Abia l-am reținut să nu tipărească imediat titluri țipătoare despre femei albe răpite. Dar... aș putea, în împrejurări stresante, ca de exemplu violul brutal săvârșit de doi indieni, să fiu convinsă să-mi las la o parte jena personală pentru a salva alte femei lipsite de apărare care ar putea deveni în viitor victimele atacului din partea unor indieni barbari. Iar Hiriam s-ar afia în avangardă, agitând o gloată dornică să linșeze.

—Hiriam? repetă tatăl ei, înălțându-și sprâncenele.

—Suntem în relații ce ne permit să ne spunem pe nume, tăticule.

—Tipul este un desfrânat bătrân, bombăni el.

—Dar un desfrânat bătrân util... cu o imensă ură împotriva indienilor și cu mijloace care-i permit să difuzeze această ură în folosul nostru.

—Te-ai gândit, fata mea — zise Duncan pe gânduri că în ciuda aparentei ușurințe cu care a fost manipulat Livingstone, s-ar putea ca Trey, chiar dacă planul tău ar da roade, să nu-și asume cu supunere rolul de soț?

—Ei, tăticule, asta e treaba mea. Nu-ți face griji în legătură cu Trey, spuse foarte sigură pe ea. Povestește-mi cum a decurs prânzul tău cu judecătorul Clancy. A fost tot atât de fructuos ca întrevederea mea?

—Joe are o ură neștrămutată față de indieni în general, și de Hazard Black în mod special. Pe lângă faptul că fiul lui a pierdut un post extrem de bănos, deciziile i-au fost anulate de nenumărate ori când Hazard le-a contestat în fața instanțelor superioare.

—Astfel încât ar putea fi influențat să-l pună sub acuzare dacă s-ar ivi o asemenea necesitate. Duncan își bătu ușor cu palma buzunarul hainei.

—A făcut ceva și mai bun: a semnat o procură pentru arestarea lor, lăsând în alb numele, în așa fel încât să nu ne rămână decât să le complectăm. Să zicem că cei doi indivizi pe care te gândești să-i numești o șterg în munți

—Ei bine... putem scrie alte două nume.

—Ce ingenios!

—Da, doar că nu-i putem ține în închisoare pe termen nelimitat.

—Oricum, asta nu se va petrece în cazul a doi indieni acuzați de viol, nu-i așa? Mă refer la termenul nelimitat. Aș zice, continuă Valerie încântată, că ne aflăm într-o situație foarte bună.

—Nu-i proastă, replică tatăl ei. Dar mai avusese el de-a face cu Hazard și mai înainte; și reflectă sincer la viața acestuia. Hazard, mai ales în tinerețea lui, avea reputația de a fi violent.

—Nu-i proastă!? Dar, tăticule, avem acoperire și suntem pregătiți să acționăm! Zău așa, tăticule, tot ce avem de făcut acum este să stăm de vorbă cu Hazard.

—E totuși un risc, ripostă Duncan Stewart, în mintea căruia se ivi brusc imaginea lui Hazard trimițându-i de mânie, drept răspuns, un glonț în cap.

—Tăticule, îl dojeni blând Valerie, nu există absolut nici un risc.

—Tipul este un asasin, zise Duncan cu glas coborât dar categoric. Să nu uiți asta! Următoarele zile, în care rămaseră singuri, fură idilice pentru Trey și Empress. Zi de zi el devenea tot mai puternic și se dăruia cu bucurie și energie scopului de a o amuza.

Într-o dimineață, Empress își găsi dormitorul plin de forsytia, răspândind un parfum proaspăt — boboci de un galben pal care făcură să-i revină năvalnic amintiri din copilăria petrecută la Chantilly. Ochii i se umplură de lacrimi și adresându-i-se bărbatului chipeș care stătea culcat pe pat, sprijinit într-un cot, îi șopti, zâmbind:

—Ai ținut minte...

—Îți place? se mulțumi el să spună. Era obișnuit să țină minte ce anume le plăcea femeilor, familiarizat cu gesturi generoase, și fericit că ea era fericită.

—Ah, da! Este ca o boltă primăvărată de verdeață, declară ea fericită.

—Mai sunt și în camera de toaletă. Ea căscă ochii a mirare, albul cămășii de noapte și îmbujorarea trandafirică de pe obraji dându-i un aer foarte juvenil.

Înghiți un nod și șopti:

—Îți mulțumesc!

—Cred că cele din cada de baie sunt gata să dea muguri, anunță el, ca s-o tachineze. Și ca un copil mic — cu care semăna atât de mult în acea dimineață — ea sări jos din pat și dădu fuga în camerele alăturate. Când se înapoie, îl găsi sprijinit de tăblia de la capul patului — o siluetă elegantă, cu pielea bronzată și de o nespūsă frumusețe.

—Sunt extraordinar de frumoase! exclamă ea.

—Ca și tine, replică el în șoaptă.

—Cum ai reușit? îl întrebă, vrând să afie modul în care fuseseră transportate în miez de iarnă.

—Un vagon de marfă, tone de rumeguș și un tren rapid, răspunse Trey cu nonșalanță, ca să o fac pe pisicuța mea aprigă să fie fericită.

—Mă răsfeti, replică ea în mod fermecător.

—Asta și intenționez, ripostă el. Deși Blaze lăsase instrucțiuni ca Mabel să modifice rochiile, executarea fusese amânată, deoarece Trey prefera s-o aibă mai curând nudă. Servitorii clevețeau, desigur, despre Trey și drăgălașa lui infirmieră, care niciodată nu făcea măcar un pas în afara apartamentului, căreia i se trimiteau sus toate mesele și care nu primea slujitori înăuntru decât ca să schimbe așternuturile și ca să facă o dată pe zi o curățenie sumară. Blue și Fox îi însoțiseră pe Hazard și Blaze la Helena, așa că cei doi amanți erau absolut singuri în propriul lor paradis intim. Dormeau până târziu și se jucau în pat, trezindu-se lent prin atingeri, mângâieri și dorințe senzuale. Și când voiau o schimbare, făceau dragoste în camera de toaletă, îmbrăcată în oglinzi, sau în cada mare de marmură. Sub înfocata căldură a dragostei pe care o găsea în brațele lui Trey, Empress înflorește ca o floare de vară. Existau momente în care se muștra pentru faptul că ceda atât de lesne nerușinatelor dar fermecătoarelor exigențe ale lui Trey, dar zarurile fuseseră aruncate în noaptea aceea, la Lily.

Sacrificiului fusese făcut pentru familia ei; banii se aflau la loc sigur în coburii ei. Și n-ar fi ajutat la nimic dacă ar fi pretins că farmecul lui Trey era ceva rău. Dimpotrivă, niciodată nu fusese atât de fericită. Răsfățată, dezmiertată, iubită — era un răgaz într-o viață de trudă ce dura de cinci ani, și ar fi fost o proastă dacă ar fi respins acea bucurie amețitoare.

Un bilet din partea lui Blaze le reaminti că la sfârșitul săptămânii urmau să aibă din nou tovărășie, așa că, de voie de nevoie, joi fu chemată Mabel să se ocupe de câteva rochii pentru Empress. Trey stătea tolănit pe un fotoliu, în timp ce o Empress stânjenită stătea în picioare, cuminte și nemișcată, lăsând-o pe Mabel să însăileze, să prindă în ace, să vorbească despre pense și tivuri. Blaze, știind prea bine cât de nepricepuți puteau fi bărbații în privința îmbrăcămintii, trimisese odată cu biletul ei și câteva rochii noi. Așa că acum nu trebuia decât să aibă grijă ca acestea să se potrivească. Din fericire, Trey se purta cum se cuvine față de Mabel, dar peste capul acesteia arunca întruna priviri apreciative, și Empress se temea să nu cumva să facă una din remarcile sale obișnuite care ar fi evidențiat în mod clar natura rușinoasă a relațiilor dintre ei. Dar el se purta curtenitor față de Empress și politicos cu Mabel, discutând doar subiecte banale, despre vreme sau despre viața în ranch, complimentând-o pe Mabel pentru talentul ei. O singură dată făcu un comentariu referitor la rochii, când Empress probă un tartan de cașmir cu guler alb, cu o fundă mare din tafta. Părul ei de culoarea mierii îi cădea în bucle libere pe spate, iar fața îi era îmbujorată.

—Arăți ca de treisprezece ani, îi spuse el, cu ochii ațintiți asupra materialului întins peste sânii ei. Mabel, adu-te rog cameea mamei, să vedem cum îi vine cu rochia asta. După ce Mabel părăsi încăperea, Trey zise:

—Așa îmbrăcată pari nevinovată ca o școlăriță.

—Iar tu pari libidinos ca un diavol — cu părul negru, ten întunecat și îmbrăcat în mătasea asta neagră.

—Ce potrivire! Tocmai am o dorință drăcească să mă joc de-a școala cu tine. Crezi că avem timp înainte să se întoarcă Mabel? zise, ridicându-se pe jumătate.

—Să nu îndrăznești să mă pui într-o situație penibilă!

—Dacă făgăduiești să te joci de-a școala cu mine. Empress îi aruncă o privire furioasă, remarcându-i din nou eleganța nonșalantă și frumusețea brună la care se adăugau ochii lui luminoși, cu o expresie amuzată — un tânăr mai mult decât răsfățat pe care ea nu avea deloc intenția să-l indispuină.

În clipa următoare își făcu apariția Mabel. Privirea lui Trey o întâlni pe a lui Empress și întrebă:

—Ei bine?

—E-n regulă, oftă ea. Trey zâmbi, apoi se întoarse spre Mabel și, cu o expresie de un farmec scânteietor zise:

—Îți mulțumesc, Mabel. Hai să probăm broșa asta. Admirară cu toții efectul, fiind de acord că era foarte frumoasă neobișnuita combinație dintre movul și verdele tartanului.

—Deși, zise Mabel, dacă doamna dorește să poarte rochia aceasta mâine, când sosesc ceilalți, va trebui să încep modificările chiar acum.

—De ce să n-o poarte mâine pe cea din lână, pentru ceai, sugeră Trey, iar la cină pe cea din catifea pan de culoarea smaraldului.

În mod inexplicabil, pe Empress o irita faptul că el se pricepea perfect la rochii pentru ambele împrejurări. Și catifea pan? Câți bărbați cunoșteau deosebirea dintre diverse tipuri de catifea? În mod evident, aceasta nu era prima dată când Trey lua parte la ajustarea unor haine. Și când el o întrebă pe Mabel: „Unde a găsit mama taftaua moarată?” enervarea ei spori. Presupuse că era obișnuit să cumpere rochii scumpe femeilor.

Mabel se pierdu într-o lungă explicație despre achiziționarea rochiei. Trey ascultă cu atenția unei persoane binecrescute, când Mabel ajunsese în fine la capătul povestirii spuse „Ce interesant! și apoi dădu instrucțiuni.

—Acea din lână și cea din catifea pan pentru vineri, aceea din tafta neagră moarată și cea din serj verde smarald pentru sâmbătă. Cu privire la celelate vom decide mai târziu; îți mulțumim mult. Spuse toate acestea cu pricepere și cu farmecul său irezistibil, după care Mabel se retrase.

—Din câte se pare ai mai făcut asta, remarcă Empress glacial, după ce ușa se închise în urma lui Mabel.

—Niciodată! replică el, cu un zâmbet luminos.

—Pan, moarat... este vocabularul masculin obișnuit?

—Croitorul meu e vorbăreț.

—Nu te cred.

—Sunt zdrobit! exclamă el, ca s-o tachineze.

—Hm! pufni pe nas Empress, uitându-se la bărbatul acela înalt și chipeș care nu era obișnuit cu senzația de a fi zdrobit.

—Acum ajută-mă să-mi scot asta. E prea strâmtă. El zâmbi și rămase tolănit în fotoliu.

—Credeam că făcusem o înțelegere.

—Nu intenționez deloc să mă joc cu tine, replică Empress, încântată de răspunsul ei. Ai de gând să mă ajuți să deschei nasturii ăștia?

—Nu prea cred, spuse el calm.

—Atunci o s-o fac singură! replică Empress iritată. Depărtându-se cu pași nervoși, intră în dormitorul alăturat. Prima problemă o avu cu broșa cu camee. Clema de siguranță consta dintr-un lanț delicat fixat pe un mecanism cu șurub, și după câteva minute de încercări nereușite și bombăneli, Empress se întoarse spre ușă și-l descoperi pe Trey stând în prag și urmărind în tăcere încercările ei nefructuoase.

—Ai nevoie de vreun ajutor? se oferi el binevoitor.

—După cum vezi, nu pot scoate asta, răspunse ea bosumfiată.

—Mai întâi îmi trebuie un sărut.

—Ei, foarte bine! zise ea, înălțându-și gura de parcă ar fi fost „Doamna Generozitate” acordând o favoare unui vasal. Trey o sărută foarte ușor, punându-

și mâinile pe cașmirul moale ce înconjura mijlocul ei. Era un sărut lent, un sărut „de zi“, care te excita într-un mod delicat, languros — soiul acela de sărut în care timpul se extinde la infinit și în care te poți apropia puțin câte puțin de pasiune, fără să te grăbești. Fiori mărunți, scânteietori, se răspândeau fulgerător de-a lungul șirii spinării lui Empress.

—Pari plăcut la atingere, murmură Empress, ale cărei mâini alunecau în sus, pe mătasea neagră de pe spatele lui, și a cărei iritare dispăruse.

—Tu pari mică, șopti Trey, înconjurându-i cu degetele mijlocul subțire.

—Mă supără balenele din rochia asta, se plânse încet Empress. E prea strâmtă.

Depărtând-o puțin de el dar continuând să-i țină mijlocul între mâini, Trey o cercetă lent cu privirea.

Întăriturile din oase de balenă cusute în corsaj aveau o construcție ca de corset, strângându-i trupul de la șolduri până la sâni potrivit cerințelor modei cu talie de viespe care accentua rotunjimile feminine. La rândul lor, balenele îi împingeau sâni în sus și în afară, întinzând cașmirul moale al corsajului.

—E prea strâmt aici? întrebă el cu blândețe, trecând ușor cu degetele peste sfârcurile ei, care împungeau țesătura mulantă, reliefându-se puternic.

—Mmmm... murmură Empress.

—Semeni cu o școlăriță într-o rochie care ți-a rămas mică, șopti el, trăgând ușor cu degetele de sfârcurile ei până când se măriră și deveniră tari. Dacă ai fi o școlăriță cu rochia asta iar eu aș fi profesorul tău, aș crede că mă ispitești. N-ar trebui să fii lăsată să ieși din camera ta îmbrăcată cu o rochie atât de strâmtă, zise el în șoaptă, aplecându-se să-i atingă buzele întredeschise.

Continuă să-i mângâie vârfurile întărite până când fața ei se îmbujoră și gura i se deschise lăsând să iasă mici respirații gâfâite. Limba lui pătrunse încet în gura lui Empress și se împreună cu a ei. Ea ridică mâinile să se agațe de el, un tremur fierbinte străbătându-i trupul.

Dar el o cuprinse în brațe, mâinile rămânându-i pe sfârcurile ei vibrante, gura lui deschizând-o și mai mult pe-a ei. Desprinzându-și gura, Trey șopti:

—Nu-i frumos din partea unei școlărițe să-și sărute profesorul.

Ea nu răspunse, ci doar se întinse spre a fi din nou sărutată, trăgându-i capul în jos, spre ea. Mâinile lui îi părăsiră în cele din urmă sâni și, ținându-i strâns brațele, el se uită la ea cu prefăcută asprime:

—Încerci cumva să-ți seduci profesorul?

—Nu, murmură ea foarte încet, încercând să se apropie mai mult de el.

—Atunci de ce îmi faci avansuri necuviincioase? Te dai la mine în mod fățiș și s-ar putea să culegi consecințele. Înțelege ce înseamnă asta?

—Trey, te rog, rochia asta e prea strâmtă, și vreau ca tu să...

—Vrei să scoatem rochia asta strâmtă? întrebă el, alunecând cu palmele peste sâni ei strânși în corsaj.

—Ah, da, te rog! Mă doare.

—Atunci va trebui să faci ce ți se spune, iubito.

—Orice! se învoi ea abia respirând, senzația de sufocare fiindu-i accentuată de captivitatea trupului într-un corset strivitor și o rochie mai mult decât strâmtă, de parcă acea constrângere i-ar fi sensibilizat pielea, iar sânii apăsați i-ar fi sporit dorința.

—Mai întâi o să scot cameea, zise Trey pe un ton calm.

—Grăbește-te!

—Răbdare, draga mea, zise el desfăcând broșa încet. Apoi, punând-o deoparte, o întoarse pe Empress încet cu spatele și descheie cei doi nasturi de sus ai rochiei, slăbind strânsoarea decolteului și pe cea a micului guler garnisit cu dantelă.

—Așa e mai bine? întrebă liniștit.

—Nu.

—Nu? Nu ești prea recunoscătoare, o dojeni blând.

—Îmi pare rău. Vai, Trey, mor de dorul tău! Exclamă ea, întinzând mâna să-l simtă, vrând să-i atingă erecția.

Îndepărtându-i mâiniie, el i ie reținu într-o strânsoare ușoară.

—Vom discuta despre această tendință neobișnuită, draga mea. Purtarea ta este cu totul necuviincioasă. Vino să stai pe genunchii mei și vom analiza această dorință a ta. Ți-ar place s-o facem? Și când ea dădu din cap în semn că da, el o conduse spre fotoliul de langa fereastră și, așezându-se, o trase pe genunchii lui Prin mătasea halatului lui și prin cașmirul subțire al propriei sale rochii ea îi simți erecția, și se mișcă ușor ca să-și atingă fundul de evidenta lui tărie.

-Să-ți fie rușine, draga mea! o mustră el, ținându-i ferm șoldurile și împiedicându-i mișcarea. Pe Empress o stăpânea un singur gând. Simțea erecția lui Trey, tare, și lungă, și pregătită; sânii îi erau umflați, și extrem de sensibilizați ca urmare a atențiilor lui Trey. Nu se putea gândi decât la cum îl va simți când o va pătrunde, cum o va umple cu superba lui erecție, punând capăt dorinței încinse care nu-i dădea astâmpăr.

—Deoarece sunt profesorul tău — îl auzi ea murmurând încet lângă urechea ei, în timp ce degetele lui alunecau prin mătasea aurie a părului ei, netezindu-i pe ceafă buclele răvășite — acum ne vom spune cu glas tare lecțiile. Dacă eu încep foarte lent, vei reuși să le reții, și dacă îți vei ști lecțiile la perfecție o să-ți dau un premiu. Mâiniie lui mari îi cuprinseseră ca într-un căuș unul din sânii și i-l strânseseră ușor, trăgând afară carnea umflată și țuguiată într-un vârf ascuțit, și când degetele lui frecară vârful acela cu un ritm lent, Trey o întrebă foarte calm:

—Ai vrea un premiu? Empress își ridică fața și el se aplecă să-i sărute buzele.

—Știi care-i premlui, nu-i așa? murmură înainte ca buzele să li se întâlnească.

Și când ea șopti „Da“ în interiorul gurii lui catifelate, el o sărută ușor și adăugă:

—Atunci repetă după mine: „Virtutea este propria ei răsplată”.

—„Virtutea este propria ei răsplată”, șopti ea.

—„Să fii cast ca gheața, pur ca zăpada”. Cu ochii ațintiți într-ai lui, ea repetă fraza. Căldura dorinței ei era în stare să topească gheața calotei polare, iar pasiunea făcea ca glasul să-i răsune răgușit.

—Foarte bine, ești o elevă silitoare, o laudă el.

Si apoi o sărută — un sărut pătimăș, invadator, ca răspuns la replica ei găngurită și sugestivă.

—Te-ai culcat vreodată cu un bărbat?

—Da.

—Cumplită nerușinare! Și ți-a plăcut?

—Da.

—Și el — întrebarea era o lentă presupunere, în timp ce mâna lui se strecura sub jupoanele ei — te-a atins aici? Nu porți chiloți!? exclamă apoi pe un ton ce îmbina fascinația și uimirea. Ce urât. Aștepti ca eu să te ating? Degetele lui dezmiardară ușor frăgezimea ei dulce, și alunecară înăuntru cu ușurință, și când ea închise ochii, cuprinsă de extaz, el îi porunci:

—Răspunde!

—Da, șopti Empress, într-un suspin prelung, arcuindu-și cu putere trupul în sus. Ah, da!

—Și e bine când un bărbat face dragoste cu tine? Degetele lui mângâiau, pătrunzând înăuntru cât de adânc puteau, apoi alunecând iar afară, într-un ritm lent, fermecător.

—Ah, da, șopti ea, cu ochii închiși.

— Ești o fetiță cuminte. Ai vrea să fii sărutată? Și când ea dădu din cap și își înălță gura, o sărută „un sărut dur, strivitor și degetele lui își continuară mângâierile.

Când, peste câteva clipe el și le retrase, ea scoase un țipăt slab.

—Trebuie să-l ascuți pe profesorul tău, spuse Trey cu glas foarte coborât, altminteri n-o să-ți îngădui să-ți scoți rochia asta strâmtă și n-o să-ți dau nici un premiu. Acuma spune: „Vreau să fac dragoste cu profesorul meu. Și nu voi face dragoste cu nici un alt bărbat”. Ea repetă cuminte fraza, întinzând iar mâinile spre el.

—Și cine este profesorul tău?

—Tu ești, răspuse ea într-o suflare. El zâmbi, satisfăcut.

—Ai fost o elevă atât de respectuoasă încât poți sta nemișcată pe mine câteva clipe. Odată cu vorbele lui liniștite, Empress simți cum i se intensifică vibrația, de parcă el ar fi fost deja înăuntrul ei.

Trey îi trase în sus jupoanele, le împinse la o parte și, ridicând-o, o așeză încet pe bărbăția lui rigidă, punând-o cu picioarele strânse unui lângă altul, de-a curmezișul în poala lui.

—O simți? murmură el, și zvâcni puțin în sus. Pătrunderea fu încântătoare, și Empress, mișcându-se ușor ca să guste incredibila plăcere, se întoarse să-l îmbățișeze pe Trey.

—Nu, spuse el, luându-i brațele de pe umerii săi. Trebuie să stai perfect nemișcată. Ea rămase foarte liniștită.

—Foaia dumatăle matricolă va fi excelentă, domnișoară Jordan, zise Trey, mângâindu-i sânii proeminenți. Spune-mi dacă poți să o simți.

Și trase cu putere de sfârcurile ei. Ei i se tăie respirația când fermecătoarele spasme goniră în jos, și plăcerea sporită o făcu să se agite ușor.

—Nu te mișca! o avertiză el scurt.Și când îi dezmierdă din nou sânii, ea rămase imobilă,în timp ce era invadată de plăcuta senzație.

—Ți s-au înroșit obrazii, domnișoară Jordan, șopti Trey. Îți este cald?

—Da, murmură ea, plutind în propria-i încântare,izolată de lume prin valuri fierbinți de pasiune, rațiunea fiindu-i depășită de senzații.

—Ai vrea să nu te mai strângă rochia asta strâmtă?Mâinile lui trecură încet peste rotunjimea plină a sânilor ei, comprimați de materialul rochiei, și presară ușor în timp ce avansa în căldura ei îngustă, mărindu-și volumul.

Ea își înăbuși un slab geamăt de plăcere și șopti: „Da, oh da!“, fiind atentă să nu se miște, precum fusese instruită, având grijă să se poarte întocmai așa cum i se spusese, pentru ca nu cumva să piardă superba lui erecție, adâncită mult înăuntrul ei.Încet, Trey îi descheie pe o lungime de câțiva centimetri nasturii de la spate, slăbind puțin strâmtoarea din dreptul umerilor ei.

—Așa e mai bine? o întrebă calm.

—Oarecum, răspunse ea în șoptă.Degetele lui răsfirate coborâră de-a lungul mijlocului ei zvelt și îi mângâiară șoldurile. Sânii ei stăteau suspendați asemenea unei generoase ofrande senzuale deasupra cadrului rigid care le încâtușa forma.

—Asta e tot ce pot face până la următoarea noastră lecție, dar dacă urmezi cum se cuvine instrucțiunile, îți voi elibera sânii. Te dor?

—Oarecum.

—Dacă te-ai ridica în picioare te-ai simți mai bine.

—Nu vreau, șopti ea abia audibil.

—Fundulețul tău dorește să rămână umplut?Ea confirmă, ca prin vis.

—Dar trebuie să fii ascultătoare, domnișoară Jordan,altminteri nu mă vei mai simți niciodată.O ridică de pe genunchii lui și o așeză în picioare, cu fața la el. "

— O tânără domnișoară imperioasă e ceva de neiertat,continuă el pe un ton plin de ironie măsurată. Trebuie să înveți ce-i aceea supunere, domnișoară Jordan, și atunci vei putea să mă faci să fiu întotdeauna pregătit pentru tine. Ai vrea să fiu întotdeauna pregătit pentru tine?Privirea lui Empress era captivată de bărbăția ce se avânta în sus, capabilă să-i dăruiască plăceri incredibile.

El se ridică în picioare, îi cuprinse umerii și, aplecându-se mult, o sărută cu gingășie.

— Te simți goală pe dinăuntru, domnișoară Jordan? Ai vrea să-ți satisfac patima voluptuoasă? Ți-ar plăcea ca un foarte cuviincios profesor să-ți dea o răsplată?

Cuvintele lui erau pline de făgăduințe, atât de fierbinți și răgușite — anticipând o generoasă senzualitate.Punându-și mâinile pe umerii ei, Trey șopti:

— Îngenunchiază!Și o îndemnă să se lase jos în fața lui. Când își înălță privirile spre el, cu părul el blond revărsându-se în plete bogate pe spate, ei îi zise:

— Dacă faci asta așa cum trebuie, îți voi dărui împlinirea după care tânjește trupul tău încins. Apucă-mă,domnișoară Jordan, și deschide gura. Vei putea să guști de pe mine propria-ți dulceață.Mâinile lui se rezemau ușor pe părul ei, și ea

se supuse instrucțiunilor primite, făcând să alunece în gura ei lungimea lui tare, strângând coapsele cu putere în timp ce umezeala dintre picioarele ei curgea în valuri ce pulsau odată cu fiacăra dorinței.

— Acum trebuie să te miști foarte încet, în așa fel încât să pătrundă până în fundul gâtului tău, și apoi să te retragi iar până aproape să-ți scape dintre buze. Dacă-mi îndeplinești ordinele cu sărguință, te voi lăsa să mă simți înăuntrul tău. Dacă nu, toată această dorință fierbinte va rămâne nesatisfăcută. Pricepi?

Ea dădu din cap în semn că da, plimbându-și limba peste vârful umfiat al bărbăției lui, și îl simți cum crește sub buzele ei. Îl simțea tare și fierbinte și foarte mare. Promisiunea că avea să-l simtă înăuntrul ei îi aduse simțurile înfiorate până pe culmea vibrantă de intensă dorință.

Trebuia să-l aibă sau să moară, și dacă era în stare să-l aducă atât de ușor la o asemenea lungime, era înnebunitor de plăcut să-i anticipeze oferta.

Sub năvala senzației electizante, Trey închise ochii, și rămase complet nemișcat în vreme ce buzele catifelate ale lui Empress se mișcau ritmic de-a lungul și în jurul lui, lent, precum poruncise el.

Chinuitoarea plăcere era aproape mai mult decât putea el să îndure, și după câteva clipe, înainte de a fi prea târziu, întinse mâna și o trase pe Empress în sus.

—Ești gata? Crezi că ești îndeajuns de umedă, domnișoară Jordan? Depărtează-ți picioarele și lasă-mă să verific cât ești de pregătită.

Ea nu voia să i se supună, deoarece ar fi pierdut acea încântătoare plăcere, dar el o certă;

—Dă-mi ascultare! Și cu părere de rău ea se supuse;

Atunci el îi ridică fusta, în așa fel că ea rămase goală de la mijloc în jos, cu picioarele ei zvelte ușor depărtate, și cu corsajul rochiei strâns tare în șireturi contrastând în mod erotic cu goliciunea oferită vederii lui.

—Pari excitată, domnișoară Jordan. Asta e ceva normal... această abundentă dorință irezistibilă? Umezeala era evidentă pe interiorul coapselor ei.

El își strecură cu forța două degete înăuntrul ei, lărgind intrarea pentru a face loc degetelor lui lungi, întinzând carnea delicată cât să obțină alăturarea unui al treilea deget. Apoi apăsă în sus și spuse:

—Trebuie să fii o tânără doamnă foarte obișnuită cu astfel de lucruri. Așa este?

—Vai, nu, murmură ea, niciodată! Și se frecă de apăsarea degetelor lui, înfipite în ea cu o falsă decență, vrând mai mult, dorind să aibă în ea tăria lui fierbinte și mare. Petrecându-și degetele în susul lichidului lăptos ce picura de-a lungul coapselor ei, el mângâie ușor intrarea tumefiată și lărgită a plăcerii.

— Te simți îndeajuns de umedă? Ea suspină și dădu din cap, prea absorbită în extazul ei cutremurător pentru a-i răspunde mai activ. Retrăgându-și mâna, el îi lăsă în jos jupoanele și fusta, acoperind-o la loc, și degetele lui umede îi înălțară bărbia, aducându-i cald, în nări, mirosul dorinței ei lacome.

— Spune „Da, domnule”, insistă el, silind-o să răspundă în ciuda paroxismului plăcerii ce-i inunda creierul.

— Da, domnule.

— Și crezi că ești destul de umedă pentru a mă primi acum, după ce m-ai întărit cu gura ta iubitoare?

— Oh, da! Da, domnule.

— Vrei ca mai întâi să-ți deschii rochia, în așa fel ca sânii să-ți fie liberi?

— Te rog, domnule. El întinse brațele spre spatele ei și mai deschise o duzină de nasturi, îi trase ușor rochia de pe umeri și lăsă ca țesătura să-i alunece în jos, peste sâni. Aceștia se înfiorară ușor, rămași în fine liberi deasupra întăriturii rigide a rochiei care-i susținea, așteptând mângâierea lui, ispitindu-l.

— Trebuie să-mi mulțumești.

— Mulțumesc, domnule, șopti ea recunoscătoare.

— Sânii dumitale sunt foarte ispititori, domnișoară Jordan. Încerci cumva să-mi atragi atenția?

— Vai, nu, domnule, niciodată n-aș fi atât de îndrăzneată. Ar fi o obrăznicie.

Trey atinse ușor un sfârc umfiat, și ei i se tăie respirația. La doar o clipă înainte de consumarea actului sexual, fiecare nerv din trupul ei vibra, fiecare centimetru din carnea ei era încins la maximum, gata să se dăruiască, sânii ei rotunjiți și trandafirii de excitație înălțându-se ca pentru a fi mângâiați.

— Ai o fire foarte prietenoasă, domnișoară Jordan. Sfârcurile dumitale sunt extrem de nerăbdătoare să-mi simtă atingerea.

— Ah, domnule, dac-ai vrea, dar eu n-aș îndrăzni niciodată să sugerez așa ceva.

— Poate că încă o lecție de supunere ți-ar îmbunătăți caracterul. Împinge-ți sfârcurile spre mine, domnișoară Jordan. Punându-i propriile ei mâini sub sânii generoși, Trey îi ridică mult, cu vârful trandafirii și întărite îndreptate către gura lui. Și când mușcă ușor cel mai apropiat sfârc ispititor, genunchii ei tremurau de o neînchipuită plăcere, simțind cum vârtejul plăcerii i se scurge prin trup.

— Dacă-i lași pe bărbați să-ți mângâie sânii, domnișoară Jordan, și să-ți sugă sfârcurile umfiate, unii ar putea spune că ești lipsită de decență. Sânii dumitale mari nu s-ar mai micșora niciodată cât să încapă în rochiile de școlăriță, dacă-i lași pe bărbați să-i stimuleze în așa hai. Nerăbdarea dumitale este foarte necuviincioasă. Înțelegeți, dacă ar afia cineva ce mi-ai permis să te învăț, eu aș nega totul. Trebuie să mă gândesc la propria mea reputație, domnișoară Jordan. Acum spune: „Suge-mi sânii, domnule”, și eu voi avea grijă să primești nu numai o notă maximă la purtare ci și atenția mea plină de abnegație față de educația dumitale.

— Și dacă-mi dai o notă mare, domnule — susură Empress câteva clipe mai târziu, cu un glas arzător — mă voi strădui să nu uiți cât vei trăi această zi de iarnă... Pofta trupească din ochii ei era pe măsura celei dintr-ai lui, și jocul tachinei încetase. Dar dimineața de neuitat abia începuse. Rochia fu azvârlită, împreună cu halatul de brocart, și într-o dăruire reciprocă și nereținută făcură în așa fel ca dimineața să rămână memorabilă, șifonând în mod iremediabil catifeaua care acoperea fotoliul. În dimineața următoare, casa începu să se umple de oaspeți, și Trey și Empress nu se mai bucurară de grădinile lor elizee. Pentru

cină, Trey fu cărat la parter, îmbrăcat nepretențios în pantaloni negri și o cămașă de mătase. Empress îl însoți, îmbrăcată cu rochia verde smarald, de catifea pan, ajustată ca să i se potrivească. Luară loc unul lângă altul, dar nu se puteau atinge. Vibrațiile senzuale din paradisiaca lor săptămână de intimitate mai dăinuiau în conștiința lor, și o singură privire era de ajuns ca să reaprindă acea dulceață. Se străduiau să zâmbească și-și puneau întrebări la care nici unul din ei nu se obosea să răspundă. Era un chin să fie nevoiți să-și împartă prezența cu zeci de alte persoane.

Se discută mult despre rapida însănătoșire a lui Trey, și Empress, în calitate de salvatoare, fu silită să primească laude din partea tuturor. Toate acceptate cu modestie și sfială. Nu cunoștea pe nimeni din toți acei oameni, și cu atât mai puțin nu știa ce gândeau ei. Nu-i păsa de motivele care-i determinase să-și facă apariția. Conversația luă o direcție politică. Discuțiile încinse continuă după cină în salon, și cu o mulțumire plină de recunoștință, la ora zece Empress îl auzi pe Trey plângându-se că ar fi obosit. Blue și Fox îl duseră la etaj într-unul din fotolii — probabil din precauție, deoarece el mergea bine. Dar Blaze se temea că fiul ei se suprasolicita. Bineînțeles că nu știa că cineva cu destulă energie pentru a face dragoste câteva ore pe zi era îndeajuns de puternic ca să urce scara.

Empress fierbea de gelozie după ce urmărise cu privirea cum cele trei tinere care își însoțiseră părinții în acea vizită își petrecuseră toată seara fiirtând cu Trey și făcându-i avansuri. Deoarece Empress fusese prezentată drept infirmiera lui Trey, și fiindcă ceea ce știa toată lumea adăugase numelui o altă poreclă, fusese neglijată de bogatele tinere. Era enervant să se vorbească în jurul tău o seară întreagă fără a se ține seama de tine, și deși Hazard și Blaze îi arătau o călduroasă prietenie, dând tonul pentru ceilalți oaspeți, tinerele răsfățate nu reacționară la privirile de avertizare ale prinților lor.

—Astea sunt soiul de cățele cu care îți petreci timpul?

izbucni Empress după ce ușa se închise în urma lui Blue.

—Nu le da atenție, răspunse Trey pe un ton neglijent, descheindu-și cămașa de mătase. Femeile ca Arabella, Lucy și Fanny sunt prea neinteresante

—Sunt foarte grosolane, replică ea, clocotind de furie.

—Nu zău? se miră Trey, uitându-se la ea câteva clipe în mod criptic. Îmi pare rău, n-am observat.

—N-ai observat? repetă Empress cu patimă. Niciodată n-am întâlnit snoabe atât de încrezute!

—Nu sunt altceva decât niște tinere doamne bogate. Pentru ele este normal.

—Normal, este normal să fii grosolan? Empress reacționa mai mult la felul în care nu fusese luată în seamă toată seara de acele tinere parvenite decât la vorbele lui Trey,

—Doamne, Empress, zise Trey, ridicându-se în picioare, cu cămașa pe jumătate dezbrăcată, nu-i vina mea dacă ele sunt niște ticăloase..

—Întreții relații mondene cu femeii de soiul ăsta? întrebă ea arțăgoasă.

—Ce înțelegi prin a întreține relații mondene? Întrebă el cu prudență, dându-și foarte bine seama că avea de-a face cu o femeie mânioasă dar nefiind totuși prea sigur de ce.

—Adică, le inviți în oraș, dansezi cu ele la petreceri, le duci la teatru, la operă și tot ce dracu mai faceți în acest ținut de frontieră.

El îi ascultă explicația simțindu-se ușurat. Obişnuia să întrețină relații mondene și mai neconvenționale, și nu era convins că i-ar fi convenit să recunoască acest lucru ținând seama de dispoziția în care se afia ea deocamdată.

—Uneori, replică pe un ton neutru bărbatul care era holtelui cel mai râvnit din Montana și care fusese socotit ca atare încă de când împlinise optsprezece ani.

—Cum de suporti?

—Cu greu, răspuse el zâmbind. Lăsându-și cămașa să cadă pe pardoseală, își deschise larg brațele și spuse:

—Vino aici, iubito, și să le dăm uitării. Toate trei la un loc nu au nici un gram de creier. Îmblânzită de răspunsul lui, ea se lăsă cuprinsă de brațele lui și, în mod specific feminin, întreabă, ca pentru o verificare:

—Adevărat?

—Pe cuvânt de onoare. Nu-mi plac.

—Ei bine, tu le placi lor, murmură Empress cu părere de rău, lipită de pieptul lui, simțind dintr-o dată că erau singuri, după mulțimea de străini de la parter, după femeile care încercau să-l prindă în mreje pe Trey și după exagerata etalare de bogăție care era acceptată cu dezinvoltură de familia lui Trey.

—Asta nu are nici o importanță, replică el eludând cu grație problema. Acum să sunăm o cameristă, să ne aducă sus puțin din tortul acela meringue. Mi-ar plăcea să-l mănânc de pe burtica ta.

—Ești scandalos! murmură ea zâmbind.

—Dar amuzant, ripostă el cu un rânjel. Și aplecându-se, sărută gura ei ce părea că-l îmbie. Fură lăsați în pace până în după-amiaza următoare, la ora cealuii, când își făcură apariția în salonul vestic. Blaze prezida servirea cealuii și a unor băuturi mai substanțiale pentru bărbați. O mare parte din Montana era locuită de sudiști atrași de aur în '63 și goniți din casele lor de război civil. Ei preferau whisky-ul, cu sau fără adaos de apă, și votau cu democrații. Băuturile spirtoase curgeau de câțva timp, când apărură Trey și Empress.

—Dacă Saunders crede că poate trece de Carlyle pentru postul de procuror general la toamnă, când vom deveni stat, se înșeală și va cheltui mult mai mulți bani cu favorurile politice decât și-a închipuit.

—Ce părere ai Trey, despre șansele lui Carlyle, dacă îl avem pe Doyle pe buletinul de vot?

Și Trey fu atras să ia loc alături de grupul de bărbați din jurul șemineului.

Blaze veni imediat în ajutorul lui Empress și, după ce o complimentă pentru rochia din serj care îi scotea în evidență verdele ochilor, o aduse lângă doamnele care își beau cealul. Empress își bău politico cealul și ascultă conversația femeilor, care se referea mai ales la îmbrăcăminte și cumpărături. Adresându-i

lui Empress o privire prin care își cerea scuze, Blaze răspunse cu amabilitate întrebării doamnei McGinnis în legătură cu noile interioare de la casa de mode „Worth“. Din când în când, Blaze o atrăgea și pe Empress în conversație, dar tinerele doamne refuzau să-i adreseze vreun cuvânt. Mamele lor, sesizând mai bine importanța pe care o avea familia Braddock-Black pentru mijloacele de trai ale soților lor, luau parte la conversația cu Empress, mimând entuziasmul. Conștient de chinul la care era supusă Empress, stând printre nemiloasele tinere, Trey sugeră, după nu mai mult de o jumătate de oră, că sosise iar vremea să-și ia medicamentul. Owen Farrell îi întâmpină încercarea de evadare spunând cu o voioșie zgomotoasă:

—La dracu’, Trey, pune-o pe micuța doamnă să-ți aducă doctoria. O să jucăm o partidă de biliard, și pentru tine nu-i prea obositor să stai aici și să privești.

—Pot să mai aștept, zise Trey, intenționând să evadeze împreună cu Empress de îndată ce bărbații vor începe să se îndrepte spre sala de biliard.

—Ca să te faci bine ai nevoie de doctorie. Hei, micuța doamnă! strigă Owen, spre celălalt capăt al încăperii. Trey înjură printre dinți. Toate femeile își ridicară privirile, și Owen își agită paharul cu whisky în direcția lui Empress.

—Îngerăș al îndurării, tu, ăla de-acolo, în verde, Trey zice că are nevoie de medicament. Poate îi spui vreunei servitoare ce anume îți trebuie.

—Zău așa, Owen, treaba asta poate să mai aștepte.

—Nici gând, băiete, trebuie să te faci bine. După două pahare, când îi intra ceva în minte, Owen devenea ca un tren scăpat de sub control, iar cel pe care îl agita în direcția lui Empress era al patrulea. Trey înalță din umeri, renunțând la subterfugului lui pentru a părăsi camera, și îi zâmbi resemnat lui Empress.

Aceasta înțelese încercarea lui Trey, și se decise să profite de prilej și să dispară pentru o vreme.

—O voi aduce eu însămi, se grăbi să răspundă. Rămase la etaj mult mai mult decât ar fi fost necesar, neavând chef să li se alăture tinerelor insipide și plictisitoarelor lor mame. Înțelegea necesitățile, pentru familia Braddock-Black, de a întreține relații mondene din rațiuni politice, dar ar fi preferat să nu fie și ea implicată. Când întârzierea atinse punctul în care absența ei ar fi putut să fie remarcată, puse într-un pahar o cantitate mică din lichidul întăritor pe bază de măceșe și, luându-și inima în dinți, își părăsi refuglii și se duse să le înfrunte pe neprietenoasele vizitatoare din Helena.

—Empress Jordan... sună ca o denumire de regină a unei săli de dans.

Cu mâna pe balustrada lustruită a scării, Empress rămase nemișcată pe palierul de la etaj. Un alt glas, coborât și sâsâit, spuse:

—Taci, Arabella, s-ar putea să te audă cineva.

—Ba tu să taci, Fanny. Bărbații sunt în sala de biliard, iar mamele noastre sunt cu doamna Braddock-Black, începându-și cea de-a treia ceașcă de ceai. Întotdeauna ai fost o fricoasă.

—Te implor, Arabella, ia aminte cum te porți. Deși minte nu ai deloc, interveni și Lucy.

—Nu-mi vorbi mie despre bunele maniere, Lucy. Tu ești cea care ne-ai târât fără nici o politețe afară din salon, ca să-ți vedem rochia cea nouă. Ca și cum noi n-am fi știut ce anume voiai tu să vezi.

—Ei bine, și voi vreți să-i vedeți, așa că nu vă mai faceți atâtea scrupule în privința asta.

—E chipeș ca un zeu grec, zise Fanny, cu o adorație cei tăia respirația.

—Mai chipeș! declară Arabella pe un ton categoric. Și știe și el asta.

—Nu-i deloc înfumurat, Arabella. E cel mai dulce...

—Scutește-ne de entuziasmul tău de fetiță, Fanny. Suntem de acord. Iar el este accesibil.

—Dacă poți să străbați prin obișnuitul roi de femei, atrase atenția Lucy.

—Cel puțin în seara asta nu există nici una, spuse Arabella prozaic, sugerând faptul că era o persoană cu simț practic.

—Ei, care-i prima care va intra nepoftită în sala de biliard a bărbaților? Eu una știu că tăticu' se va încrunta.

—O să intru eu, la naiba! Voi, pisici fricoase ce sunteți, mă puteți urma.

—E posibil ca el să nici să nu vrea să ne vorbească, declară Lucy cu teamă. Pare să nu aibă timp pentru nimeni altcineva decât pentru..., infirmiera lui.

—Toată lumea știe cum e cu Trey și femeile, zise Arabella, Reputația lui e binecunoscută. Și la ce vă așteptați, de vreme ce a plătit pentru ea cincizeci de mii de dolari? Bineînțeles că îi acordă atenție.

—Așadar nu crezi că-i ceva serios? se auzi sâsâitui lui Fanny. Ei bine... se uită la ea altfel.

—Nu fi caraghioasă! se răsti Arabella. Doar se joacă. Trey nu ia lucrurile în serios. Mai ales cu târfele.

—Cincizeci de mii de dolari ar putea fi începutul a ceva serios. L-am auzit pe tăticu' spunându-i asta mamei.

—Pentru Trey, cincizeci de mii nu înseamnă nimic. Pierde tot atât de mult la o partidă la masa de joc.

—Nu știu, interveni glasul timid al lui Fanny. L-am văzut cum se uita la ea, în dormitorul lui, într-o zi din săptămâna trecută, când venisem în vizită, și privirea aia pe care i-a aruncat-o, mama a zis că ar fi putut să facă să clocotească toate ibricele din Montana vreme de o lună.

—Atunci spune-i mamei tale că nu l-a văzut prea de multe ori uitându-se la femei. Ochii aceia argintii sunt celebri pentru puterea lor pârjoitoare. Se spune că niciodată n-a fost refuzat. Acum încetați să vă mai faceți griji pentru nimica, declară Arabella. Ziua în care Trey va dori ceva mai mult decât sex din partea unei mici târfe pe care o cumpără într-un bordel va fi o zi rece.

—Întocmai așa spune și tăticul meu, își exprimă Lucy cu tărie acordul, simțindu-se mai bine acum, când posibilitatea ca Trey să se fi îndrăgostit fusese eliminată.

—Nu știu, insistă Fanny cu încăpățănare. Dacă ați fi văzut privirea aceea...

—Tacă-ți gura, nepricopsito! Dacă te vei maturiza vreodată, vei afia că asemenea priviri există tot timpul, dar nu înseamnă nimic mai mult decât pofta

trupească a unui bărbat. Ei, vii cu noi, sau ai de gând să stai aici și să te gândești la viitorul unei târfe cumpărate?

—Nu ești singura care vrea să-l vadă, replică Fanny cu îndrăzneală.

—Ce-ai face cu el, Fanny, dacă ai reuși să-i captezi interesul? Ai muri de frică.

—Ba nu, Arabella McGinnis. Să nu-ți închipui că ești unica femeie care știe ce să-i spună unui bărbat.

—Dacă voi două puteți înceta să vă mai bateți pe trupul rănit al lui Trey, interveni Lucy pe un ton mioros, ne-am putea duce în sala de biliard, să-i vedem în persoană. Și a ne certa cu privire la diverse metode de abordare sau la felurite dialoguri scilicitoare este ceva cu totul inutil când este vorba de Trey, deoarece toată lumea știe, în această parte a Montanei, că singurul cuvânt pe care trebuie să-l cunoști ca să te înțelegi bine cu Trey este da.

—Asta cu condiția ca mai întâi să te remarce.

—O să mă arunc de gâtul lui, spuse Fanny.

—Stai la rând, așa ceva s-a mai făcut. Are reputația de a nu-și limita niciodată activitatea, și de aceea este coada atât de mare.

—Îi voi face un copil. Atunci se va căsători cu mine, și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, declară Fanny, cu ochii luminați de o închipuire zănatică.

—Intreabă-le pe Charlotte Tangen, sau pe Louisa, sau pe Mae, sau pe oricare dintre miresele grăbite din ultimii câțiva ani care s-au măritat cu gineri cumpărați. Întreabă-le pe ele despre o asemenea probabilitate.

—Nu! icni Fanny...

—Dumnezeule, tare mai ești naivă! El nu este din soiul celor care se însoară.

—Și atunci, minte creață, replică Fanny înfuriată, tu cum îți propui să-l înhați? De ani de zile umbli după el.

—Când va fi momentul potrivit, tatăl meu va propune o fuzionare a afacerilor. Căsătoria noastră va fi rentabilă pentru ambele părți. Nu știi cum funcționează treburile astea? Nu romantismul contează, prostuțo, ci banii. Și tatăl meu are aproape tot atâția cât și tatăl lui Trey. Așa că înțelegi cât de convenabil...

—Până atunci, interveni Lucy, eu mă voi duce în sala de biliard. Cred că mai este încă disponibil, de vreme ce nu văd nici un inel de logodnă pe degetul tău, Arabella. Și vocile se îndepărtară de-a lungul coridorului. Empress era năucită de o realitate care o îngheța. În voluptatea îmbrățișării lui Trey, când dezmierdările dulci și dorința tremurătoare îi invadau simțurile, când extraordinara bunătate și gingășie a lui Trey o fascinau și o fermecau, era ușor să ignore faptele neplăcute și dureroase. Se amăgise, lăsând ca ideile romanțioase să o copleșească, preferând să accepte visul aurit.

Dar acum se confrunta cu realitatea crudă. Era cumpărată. Și așa cum se știe în toată lumea, acest lucru o situa într-o anumită categorie. Oricare i-ar fi fost motivele, imaginea publică era fixată. Iar ea înțeleșese consecințele încă de la început. Pentru Trey, totul era un joc cunoscut, nu un miracol de iubire și pasiune, așa cum era pentru ea, un vis devenit realitate. Pentru Trey era doar o întâmplătoare poftă trupească și încă o femeie docilă. Ar fi vrut să găsească mii

de scuze ca să explice și să înlăture zvon după zvon, femeie după femeie. Asta căuta mintea ei nefericită.

Însă nu și să tăgăduiască, să nege, să uite și să ierte. În fond, lui îi plăcea. Altminteri ar fi întrerupt relația. Primul ei imbold, rapid și nestăvilit, fu să fugă. Dar pe urmă conștiința ei învinse cele dintâi sentimente intense și, cu jale, ea încercă să socotească numărul de zile ce-i rămăseseră din obligațiile ce-i reveneau. Erau cinci, șase? Sau mai puțin? Tulburarea și întrebările i se învârtiră prin minte până când se strădui să se gândească la toate acestea în mod logic. Nu putea să plece acum, când casa era plină de oaspeți. Blue și Fox se vor înapoia la Helena împreună cu Hazard și Blaze, toate persoanele cu o oarecare autoritate de a porni vreo acțiune — în afară de Trey — vor fi la Helena. Ar dispune de suficient timp ca să scape de orice urmărire... dacă s-ar fi organizat vreuna. Decizia aceasta și judecata rațională făcură să-i fie mai ușor să intre, câteva clipe mai târziu, în sala de biliard. Trey bău fără sfială doctoria ei, se strâmbă când îi înapoie paharul, și șopti:

—Aproape că mersese. Zâmbetul cu care-i răspunse Empress era silit, dar în zumzetul conversațiilor asta îi scăpă unui om care considera că tovarășa lui era mulțumită. Săptămâna precedentă fusese o perioadă de calm idilic plin de dulceață și plăceri, nemaiîntâlnit nici chiar în activitățile unui desfrânat. Cum și-ar fi putut el imagina că o schimbare subită modificase fascinanta plăcere? Și nici nu-și imagina. Iar Empress își jucă rolul cu conștiinciozitate, amabilă când i se adresa cineva, vioaie chiar și în compania femeilor acelora disprețuitoare, un fapt pe care Trey îl observă cu satisfacție. Odată, când Arabella încercă să facă o remarcă nu tocmai prietenoasă, fusese pusă scurt la punct de către tatăl ei.

Nedescurajați de constrângerile morale ale doamnelor venite în vizită, bărbații erau cu toții fermecați de drăgălașa domnișoară Jordan. Oricum, Empress reuși să supraviețuiască cinei din acea seară, izbuti cumva să stea culcată în noaptea aceea în brațele lui Trey fără să plângă lacrimi dulci amare. Ziua de duminică se scurse și ea, trecând peste un prânz chinuit și ulterioara oră a cealuiui. Empress privi cu ușurare cum vagonul-salon, vopsit în albastru regal, pleca din micul depou particular. Cu ușurare și cu freamăt interior, deoarece acum era singură cu Trey. Rolul pe care-l juca nu mai era înăbușit de zgomotul conversațiilor și de numeroșii oaspeți. În timpul cinei, nervozitatea ei fu vizibilă, la o întrebare nevinovată referitoare la alegerea unui fel de mâncare răspunzând printr-o lungă, ocolită și total nerațională abundență de cuvinte. Trey se uită pe deasupra măsuței așezate lângă șemineu, și întrebă:

—E ceva în neregulă?

—Nu, replică ea prea repede, făcându-l s-o privească mai atent.

—Ești sigură? insistă el pe un tort grav. N-ar trebui să-ți pese câtuși de puțin de nici una dintre persoanele care au fost aici în acest weekend. Și dacă o scuză ar îndepărta prostia blestematelor acelea de femei, consideră că ți-au oferit-o.

Întinzând brațul peste pânza albă de olandă, îi luă mâna într-a lui.

—Dacă n-ar fi sesiune legislativă, și dacă eu n-aș mai fi bolnav, n-ar fi venit niciodată aici toți oamenii aceia. Spune-mi că înțelegi. Avu nevoie de toată tăria ei ca să-și rețină lacrimile. Cum putea el să fie atât de amabil? Nici o mirare că-l Iubeau femeile. Gândul acesta parcă îi alină tristețea tot mai mare. La urma urmei, ea nu era decât ultima dintr-un lung șir de femei care-l adorau. Și atunci reuși să schițeze un zâmbet și, cu o generozitate credibilă, spuse:

—Înțeleg foarte bine. Nu le-am dat nici o importanță. Zău așa! Și nu-i nimic în neregulă. Probabil am băut prea mult vin. Când beau, vorbesc prea mult și prea repede. Crezi că la noapte o să ningă? Trey răspunse politicoș, deși felul brusc în care schimbase ea subiectul era la fel de nelalocul lui ca și sporovăiala ei nervoasă. Motivul probabil că era weekend-ul acesta prea lung, decise el.

În noaptea aceea făcu dragoste cu ea cu și mai multă tandrețe, conștient de neliniștea ei. Și când, mai târziu, o ținu în brațe lăsându-se amândoi pradă somnului, nu observă lacrimile care curgeau umede pe genele ei.

CAPITOLUL 10

Înainte să se strecoare cu grijă jos din pat ca să se îmbrace, Empress așteptă ca să vină miezul nopții.

Plecarea ei fu simplă, deoarece, după ce își îmbrăcase vechile ei veșminte nu mai trebui decât să care la parter coburli. Folosind scara servitorilor, ieși pe nesimțite pe ușa de la bucătărie. Când păși peste prag, frigul o izbi ca o perdea de gheață. Noaptea era senină și cu lună plină, așa că temperatura scăzuse mult sub zero. Însă din fericire nu bătea decât un vânt slab. Nevrând să atragă atenția asupra ei aprinzând lumini, rămase îndelung în grajdul întunecat, până când ochii I se acomodară cu semiântunericul. Clover fu încântată s-o vadă, împungând-o de mai multe ori cu botul, în timp ce Empress îi prindea șaua și îi lega coburii. Se gândi câteva clipe dacă să înșeuze un al doilea cal. N-ar fi fost furt, ci doar un împrumut. Dacă trebuia să ducă acasă provizii pentru restul iernii, avea nevoie de încă un cal de povară.

Zece minute mai târziu, Empress își conducea caii afară din grajd și, cu o prudență extremă, merse pe lângă ei mai bine de o jumătate de kilometru înainte să încalece pe Clover. Rând pe rând merse și călări toată noaptea, în așa fel încât să nu-i degere picioarele, și spre dimineață, se afia la o oră de mers călare pe drumul Cresswell. Nu era chiar un drum, ci mai degrabă o potecă foarte umblată, dar acolo se bifurca râul, și cu ani în urmă neguțătorii instalaseră o stație de poștă.

Acum, acesta era cel mai apropiat magazin pentru fermierii care se stabiliseră în bogatele văi montane. La prăvălia lui Cresswell, cu aur, va putea să capete tot ce era de trebuință: făină, zahăr, cafea, ceai, slănină, mere uscate și lapte condensat. Și ghetă pentru copii, și îmbrăcăminte. Plus cadourile de Crăciun pe care nici unui din ei nu le primise pentru că se terminaseră toți banii. Era încă pe jumătate întuneric când îl trezi pe Cresswell cu bătăile ei în ușă. În timp ce ea își alegea

mărfurile, el făcu câteva tentative de-a o trage de limbă, ca să se lămurească cine era această femeie tânără care cumpăra cu atâta grijă și cumpătare. Femeia aceasta îmbrăcată în straie bărbătești uzate care plătea cu aur. Dar Empress preferă să nu răspundă decât în cel mai succint mod cu putință, și Ed Cresswell își făcuse negoțul în valea asta îndepărtată de îndeajuns de multă vreme ca să știe că celor mai mulți dintre mușterii lui nu le plăcea să vorbească despre ei înșiși. Cumpărăturile fură încărcate cu grijă pe cai, fiecare desag prețios fiind legat zdravăn, și când Empress plecă, se îndreptă în mod deliberat spre nord-est. Ed Cresswell o urmări cu privirea până când ea dispăru în desișul de pini ce mărginea pârâul. Odată ieșită din raza de vizibilitate a magazinului, Empress o întoarse în loc pe Clover și porni spre nord-vest, către valea ascunsă în munți care era căminul ei.

Gândurile în legătură cu Trey veneau nepoftite, erați alungate, apoi se strecurau pe furiș în conștiința ei, cu mai mare încăpățănare decât înainte. Își amintea cum se trezea el dimineața, mai întâi cu un zâmbet pentru ea și apoi cu un sărut; cum arăta când stătea în fața ei la masa pentru micul dejun, bronzat și relaxat, mâncând cu o poftă care o făcea să-l tachineze. Își aducea aminte ce simțea când își petrecea degetele prin părul lui negru și mătăsos, când Trey se apleca peste ea: era des și greu, și de fiecare dată el zâmbea. Cu un oftat din adânc își dădu seama cât de mult începuse să țină la el. O încercare inutilă ținând seama de felul nepăsător în care privea Trey femeile. O încercare zadarnică, considerând numărul femeilor care țineau la el.

Faptul că am auzit conversația aceea neplăcută a fost un noroc, decise ea. Altminteri, tentația de a rămâne ar fi sporit zi de zi. Și în cele din urmă, tentația de a fi atrasă de farmecul lui Trey i-ar fi zdrobit inima. Mai bine o mică tristețe sfâșietoare acum, decât o umilitoare durere sufletească mai târziu. Se felicita în tăcere pentru decizia luată. Trey Braddock-Black nu era constant în interesul lui față de o femeie.

Dar monologul ei mental nici nu-i domoli dorul, nici nu risipi tristețea plecării. Durerea îi sfâșia inima.

În timp ce Empress trecea puțin mai la nord de magazinul lui Cresswell, Trey blestema vârtos, alternându-și ocările cu porunci strigate în vreme ce-și îndesa cămașa de lână în pantalonii de stofă groasă pe care-i purta. Își pusese două perechi de ciorapi de lână în mocasinii îmblăniți, înalți până la genunchi, și unul dintre servitorii de la etaj dădea acum fuga să-i aducă mantaua din piele de bivoliță. Alarma care aduse casa în stare de panică fusese dată cam pe la opt și jumătate, când Trey se întorsese leneș pe o parte în patul lui mare, și întâlnise doar niște așternuturi reci în locul trupului cald al lui Empress.

Răcnetul lui îi făcuse pe toți slujitorii din casă să ia poziția de drepti, și cei mai curajoși alergaseră la etaj să vadă ce anume provocase mânia lui.

Nu fu nevoie decât de două întrebări aspre și de fuga cu viteza fulgerului cu care se duse un servitor la grajduri pentru a se încredința că plăcutul lui interludiu se

încheiase brusc. Nimeni nu-l contrazise pe Trey, deși mulți ar fi vrut să-i atragă atenția că încă nu era pe deplin restabilit, și că o goană precipitată prin munți, la vreme de iarnă, putea să-i depășească rezistența fizică. Dar, în actuala furie nebună ce-l stăpânea, se mulțumiră să telefoneze pe furiș la Helena, ca să transmită veștile.

Li se spuse că Hazard avea să trimită instrucțiuni când se va înapoia acasă împreună cu Blaze.

—Găsiți-l! se răstise Timms, și închise telefonul. Zece minute mai târziu, Trey era călare, cu Winchesterul pregătit în teaca șei, și cu o expresie amenințătoare. Empress avea câteva ore de avans față de el, dar urmele lăsate în zăpadă erau ca o pistă strălucitoare. Nu voia să fie însoțit. Voia să fie singur când avea s-o prindă; voia s-o aibă singur. O mânie nereținută îi ardea creierii. Empress plecase! Irascibil și cu toane, tot ce știa el era că voia s-o aibă înapoi! Motivele erau neclare și neimportante, și deocamdată nu era în stare să și le analizeze în mod inteligent. Dar nu voia să aibă martori la întâlnirea lor. Așa că refuză ofertele de ajutor, spunându-le minciuni. Le spuse că ea locuia doar la vreo douăzeci de kilometri în sus, spre munte, și că el avea să ajungă acolo în trei ore. Le spuse asta cu un glas politicos, dar rece și stăpânit, pe care nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Sosi la magazinul lui Cresswell la unu și jumătate, după ce-și mânase tot drumul calul într-un galop mic. Avu grijă ca Rally să fie hrănită și adăpată cât timp el îi puse întrebări proprietarului. Trey plăti cu aur pentru răspunsurile lui Cresswell, dar ignoră întrebările acestuia. Apoi nu avu nevoie decât de zece minute ca să găsească locul în care ea făcuse cale întoarsă și se îndreptase către interiorul ținutului.

La poalele trecătorii numite Elbow Pass, Empress întinse pentru a zecea oară mâna ca să verifice dacă păpușa pentru Genevieve nu se spărsese în micul pachet legat sub spătarul șei sale, și un zâmbet de bucurie i se așternu pe obrajii rumeni. Genevieve avea opt ani și din câte își amintea ea nu avusese niciodată o păpușă adevărată. Empress își aduse aminte de propriul ei sortiment de domnișoare cu chipuri de porțelan, lăsate în urmă, în zorul cu care familia părăsise castelul.

Ultimul recurs fusese brusc pierdut, și papa avea să fie trimis la închisoare pentru vina de a-l fi împușcat pe fiul lui Rochefort. Plecaseră cu foarte puține lucruri: câți bani reușiseră să adune într-un răstimp atât de scurt; câteva obiecte valoroase împachetate în grabă; bijuteriile mamei. Totul pierise acum, după cinci ani de la fugă... primii doi petrecuți în Montreal, și apoi, când le fusese transmisă vestea că detectivii lui Rochefort întrebaseră în Montreal de contele de Jordan, fugiseră spre vest, către frontiera sălbatică, unde un om putea să se ascundă o viață întreagă. Din prudență, trecuseră peste graniță în Montana și, cu fondurile lor mult sărăcite, cumpăraseră o cabană la munte. Așezarea era foarte frumoasă și sălbatică, dar nici unui din ei nu era obișnuit cu munca grea, nici unul nu se pricepea la agricultură, și deși papa încercase, niciodată nu dobândise iscusința necesară. Cu aurul din coburii ei, Empress avea să aibă bani cu care să

cumpere caii suplimentari de care aveau nevoie pentru aratul din primăvară. Un cal nu era de ajuns ca să are șase acri de pământ, într-un ținut în care regula era o echipă de patru sau cinci cai. Bani din desagi ei aveau să facă mai mult decât doar să cumpere destui cai. Aveau să le redea viața. „Îți mulțumesc, Trey“, murmură ea în aerul înviorător. „Pentru toate, Trey“, adăugă cu duioșie. Apoi, alungând amintirile acelea prea dulci, își îndreptă cu hotărâre gândurile spre viitor. Îndemnând-o pe Clover cu călcâiele, se uită la norii groși care se adunau dinspre vest. Erau prea sus pentru ninsoare, și dacă zăpada nu era prea adâncă în văile pe care le mai avea de străbătut, avea să fie acasă pe înserat.

O văzuseră când trecuse prin îngustul defileu montan, căci în ultimele două zile Guy postase paznici cu logica sistematică pe care o moștenise de la tatăl lui. Cu toate acestea fusese nevoit să stea de veghe el însuși o mare parte din timp, deoarece copiii mai mici nu puteau să stea nemișcați mai mult de câteva minute. Țipetele de bucurie umplură micuța cabană, și cele două ferestre cu vedere spre vale încadrară copiii ce sporovăiau voioși în vreme ce o urmăreau cu privirea pe sora lor mai mare care se întorcea acasă.

Guy ieși singur s-o întâmpine, purtând cizmele mari ale lui papa, și prinsese căpăstrul lui Clover cu ochii strălucind de lacrimi, deși se străduia din răputeri să pară bărbat. Nu mai rămăseseră decât cizmele lui papa, și acestea erau folosite cu rândul, așa că ceilalți copii se adunară desculți în pragul ușii, chemând-o și strigându-i urări de bun-sosit.

— Te-ai întors! Te-ai întors! țipară Emilié și Genevieve, topăind încolo și-ncoace de bucurie. Iar Eduard se agăța de fusta lui Emilie strigând: „Pressy! Pressy!“ Într-un scâncet atât de ascuțit încât găinile începură să cotcodăcească.

Empress se simți ușurată când auzi găinile. Așadar hrana pentru ele durase. Dăduse instrucțiuni să fie tăiate, dacă ar fi fost necesar. Dar numai ca ultimă resursă, deoarece cu ouă copiii ar fi putut trăi mai mult. Alunecând jos de pe Clover, Empress îl strânse tare în brațe pe Guy, apoi alergă spre ușa cabanei și le strivi pe Emilie și pe Genevieve în brațele ei. Genevieve începu să plângă:

—Nu ne-ai uitat! Empress îi cuprinse fețișoara în palme.

—Draga mea, niciodată nu v-aș uita. Întotdeauna voi avea grijă de voi. Uite, ți-am adus un cadou! Atunci primi un zâmbet printre sughituri și se aplecă să ridice în brațe un Eduard gălăgios. Propriile-i lacrimi izvorâte din bucuria reîntoarcerii acasă îi șiroiau pe obraji în timp ce Eduard bătea din palme, strigându-i în ureche:

—Cadouri! Cadou! Și eu! îl simțea încă durduliu în brațele ei, și pentru prima dată de când îl părăsise pe Trey știu că făcuse ceea ce trebuia, întdeauna avusese grijă de ei. Copiii aveau nevoie de ea, sora mai mare care îi alina, îi certa și îi iubea. Aveau nevoie de alimentele pe care le aducea acasă cu câteva zile mai devreme decât fusese așteptată, și dacă îl părăsise pe Trey Braddock-Black cu câteva zile mai înainte de tremenul convenit, de trei săptămâni, el putea să suporte asta cu mult mai ușor decât frățiorii ei de aici, în pustietate. Vreme de câteva clipe închise ochii și-l strânse la piept pe frățiorul ei durduliu. Rămas

bun, Trey, spuse în sinea ei. Pentru toată bucuria pe care mi-ai dăruit-o, mi-a fost greu să plec. În clipa aceea interveni un sărut zgomotos și umed, și ea deschise ochii, alungându-și amintirile, închizându-le sub lacăt, în cel mai ascuns ungher al sufletului ei.

—Am cadouri! strigă cu voioșie. Și nivelul de țipete urcă vijelios spre cer. Găinile, decizând că era pe cale să se întâmple o catastrofă naturală, își alăturară și ele cotcodăcitul la zarva aceea veselă.

—Sst! N-o să mai ouă! avertiză Güy cu gravitate, rezervele lor de hrană, împutinate, fiind pentru el o permanentă sursă de îngrijorare.

—Lasă-le să cotcodăcească toată noaptea, replică Empress cu veselie, dându-i lui Eduard încă un sărut care fu înapoiat, dulce, o secundă mai târziu. Acum totul e-n ordine. Am adus mâncare! Asupra micului grup vesel se așternu o bruscă tăcere, care făcu ca toate prin care trecuse ea ca să obțină banii să fi meritat un efort de o mie de ori mai mare. Dar se și întristă când își dădu seama cât de importantă devenise pentru acești copilași o simplă mâncare.

—O să descărcăm caii. Emilie, pune masa și scoate sfeșnicul de argint al mamei, întrerupse ea tăcerea. Era singurul obiect valoros pe care nu-l vânduseră, singura amintire pe care o mai avea familia de la mama. Sfeșnicul devenise relicvarului speranței lor în vremuri mai bune, simbolul lor pentru sărbătoriri, o aducere aminte a vieții lor de mai înainte. Numai Eduard era prea mic să mai păstreze amintiri despre castelul din apropiere de Chantilly. Empress dezlegă ea însăși cu grijă coburii încărcăți cu - aur, și îi puse sub patul ei. Apoi, împreună cu Guy, cără toate celelalte bunuri în cabană. Cât timp Guy duse caii în grajd să-i șteargă și să-i hrănească, Empress despachetă alimentele. Aproape cu religiozitate, copiii o ajutară să le pună la locul lor, aranjând boccelele și pachetele pe rafturile de lângă mașina de gătit. Pe urmă, după ce se spălară pe mâini, Empress și Emilie se apucară de pregătit mâncarea în vreme ce Genevieve îl distra pe Eduard citindu-i dintr-o carte de povești foarte mult folosită. Își vedeau de treabă fredonând un cântecel caraghios, și aromele de slănină și biscuiți, mere coapte și piure de cartofi pluteau prin încăperea când Guy reveni de la grajd cu o găleată cu lapte cald. În scurt timp mâncau cu toții, sporovăind și râzând, fiecare încercând să-i relateze surorii lor întâmplările petrecute în zilele de după plecarea ei.

—Guy făcea pe șeful! se plânse Genevieve. Și înainte ca Guy să apuce să rostească replica, Genevieve, fără să-și tragă suflul, întrebă:

—Mai pot căpăta sos de mere? Empress îi zâmbi surioarei sale de opt ani, a cărei claie de cărlionți negri, atât de asemănători cu cei ai lui papa, se potrivea cu fața ei de ștrengăriță și cu nasul ei cărn.

— Poți căpăta oricât sos de mere vrei. Și ca desert mai avem și portocale, și bomboane de ciocolată.

— Ciocolată!? exclamă cu toții.

— Arată-mi! ceru Emilie nerăbdătoare. Semăna cel mai mult cu Empress, având același păr de culoarea mierii.

— A mâncat toată lumea pe săturate? Întrebă Empress! cu calm, în timp ce patru perechi de ochi o urmăreau cu priviri intense.

— Ce-i aia portocală? întrebă Eduard, ridicându-se în picioare pe scaunul lui. Arată portocală! Așa că mâncară cu toții portocale și se delectară cu bomboanele de ciocolată, discutând mult despre aroma preferată a fiecăruia. Mai târziu se așezară pe pardoseală în jurul vetrei și Empress le înmână cadourile. Pantofi și ghete pentru toată lumea, și mantale noi, și mănuși, lucruri folositoare de care se lipsiseră cu toții. Empress își trecu repede o mână peste ochi și înghiți un nod care I se ridică în gât când auzi țipetele lor de bucurie. Și apoi cadourile speciale: un clown cu brațe și picioare mobile pentru Eduard; păpușa cu păr adevărat și față de porțelan pictată pentru Genevieve; un set argintat cu oglindă, pieptene și perie pentru Emilie. Guy nu reuși să-și rețină lacrimile când deschise pachetul cu revolverul Colt. Colecția de revolver a lui papa fusese lăsată în biblioteca de la Chantilly.

— Are patul sculptat! șopti Guy alunecând ușor cu degetele peste lemnul lustruit.

— Trebuie să făgăduiești că vei fi prudent, îl avertiză Empress, fiind răsplătită pentru oboseala ei doar cu o privire disprețuitoare.

— Știu să trag, fu tot ce spuse el, părând foarte matur. În ultimul an Guy se înălțase cu un număr uimitor de mare de centimetri și acum o privea de sus pe Empress. Era timpul, se gândi ea frapată de asemănarea lui cu papa, să se ducă înapoi ca să restabilească drepturile lui Guy asupra titlului și proprietăților lui papa. Acum că papa murise, amenințarea cu închisoarea încetase. Și dacă finanțele lor le-ar fi permis, ea și-ar fi putut duce familia din nou în Franța, după ce mama și papa muriseră. Cu aurul din coburii ei, poate că acum ar trebui să se gândească la asta. Sau poate că ar fi mai rațional să mai rămână câțiva ani în această vale pașnică, unde Guy putea să ajungă la vârsta bărbăției, înainte de a încerca să-și reclame titlul de conte de Jordan. Cugetările ei fură întrerupte brusc de Eduard care o trăgea de mână, vrând să i se dezlege pantofii lui cei noi.

— Strâmți, declară el apăsător, așezându-se lângă ea, pe pardoseală. Pressy, pantofi strâmți. Empress îi zâmbi frățiorului ei, care toată viața alergase desculț, și își zise că ar fi trebuit să cumpere ceva mai practic pentru picioarele lui, ca de exemplu mocasini. Bineînțeles că gândul la mocasini îi readuse în minte imagini vii ale unui bărbat înalt, cu piele bronzată și păr negru lung, ca mătasea, și înfiorându-se, se întoarse spre Emilie, grăbindu-se s-o întrebe:

— Au mai rămas bomboane de ciocolată?

Mult mai târziu când copiii mai mici erau toți culcați și bine înveliți în păturile lor, cu noile cadouri ținute strâns în mâini, Guy și Empress se așezară lângă foc, relaxându-se după acea seară agitată și zgomotoasă. Guy verificase animalele cu o oră mai înainte, ca să se asigure că aveau hrană peste noapte.

— La noapte o să fie frig, spusesese, pășind apăsător cu ghetele lui noi când se înapoiasse. De pe acum sunt cel puțin douăzeci de grade sub zero. Până mâine dimineată va fi mai rău. Dacă luna n-ar fi fost aproape plină, n-ar fi reușit să nu piardă urma. Ea nu fusese deloc precaută, decât în jurul magazinului lui

Cresswell, urmele lăstate de ea fiind ușor de văzut, mai ales din cauza cailor greu împovărați. Gerul era uscat și nu bătea nici un pic de vânt — genul de noapte în care temperaturile scădeau până la capătul de jos al termometrului și nu observai că-ți degeră fața decât când era prea târziu. Dacă nu dădea curând de locul destinației ei, va trebui să găsească un adăpost pentru Rally, altminteri l-ar pierde. Cu mantaua lui din piele de bivoli peste pelerina cu glugă și cu mocasinii lui îmblăniți, el putea să reziste la orice temperatură, dar călătoria începea să-și spună cuvântul asupra calului său. Răsufierea îi îngheța, prinzându-i promoroacă pe nări. Din fericire, cei doi cai ai lui Empress tăiaseră pârție prin zăpadă, dar pe alocuri aceasta fusese viscolită — pe crestele înalte, unde vânturile sufiau întotdeauna. Trey nu voia să-și recunoască propria epuizare, ciuda susținându-i trupul obosit. De câte ori în decursul ultimelor ore își spusese că trebuia să-i accepte acțiunile, felul în care plecase pe furiș, în miez de noapte, ca un hoț? Empress trebuie să fi avut vreun motiv serios, își zicea el. Bineînțeles că avea. Dar apoi interveneau supărătoarele lui îndoieli. De ce nu-i spusese lui? Și pe urmă înșiruirea care se tot repetase fără discernământ sau vreo recunoaștere începea de la capăt: „O femeie care se vindea într-un bordel nu merită să te încrezi în ea... nu merită încredere...” Dar mânia lui era generată de motive pur egoiste. Fusese lipsit de ceva pe care și-l dorea. O experiență nouă în viața unui tânăr care, până acum, fusese favorizat în mod excepțional. Rally se împiedică, își reveni, și Trey înjură. Dracu' s-o ia pe Empress, nu exista nici un motiv ca ei să se afie în mijlocul munților, în miezul unei nopți de iarnă, degerând, obosiți, cu degetele amorțite încă de când se afiau cu șapte kilometri în urmă. Preferă să ignore faptul că nimeni nu-l obligase să plece după ea. Dispoziția îi era foarte proastă, iritată și înclinată mai întâi să învinovățească și abia apoi să pună întrebări, văzu luminile micii cabane cuibărite în căușul înguste vâi montane. Calul său se înclină într-o parte când degetele lui înmănușate smuciră scurt căpăstrul.

—Evrika! exclamă cu o calmă amărăciune, mijindu-și ochii ca să vadă prin strălucirea zăpezii luminate de lună. În mintea lui nu încăpea nici o îndoială că își găsisse vânatul. Întinzând mâna o frecă liniștitor pe Rally între urechi, în chip de scuză pentru reacția lui neatentă. Desenul cusut din mărgelile care reprezenta o pumă neagră de pe mănușile lui îmblănite fulgeră sub razele lunii. Ridicând mâna, atinse ușor cu buzele talismanul sclipitor.

—Am prins-o! spuse. Trey supraveghe cu grijă cabana, fără a se grăbi, așa cum fusese învățat ca cercetaș, verificând îngrăditura terenului, ascultând dacă se auzea lătratul vreunui câine, încercând să-și dea seama dacă era vorba de o fermă cu bărbați înarmați. Scoțându-și Colt-urile din tocurile lor, controlă să vadă dacă butoiașele se învârteau cu ușurință pe gerul acela cumplit. Își ridică pușca din teacă și o desfăcu să verifice dacă magazia era plină. După aceea, călcâiele lui o atinseră ușor pe Rally, și porniră să coboare spre vale. Guy tocmai o întrebase pe Empress de unde căpătase toți banii aceia. De nenumărate ori vroise s-o întrebe, de când se înapoiase ea cu abundența aceea de cadouri și

alimente, dar deoarece Empress nu-i dăduse nici o explicație, el se temuse să pună întrebări...Empress se uită la Guy, care stătea față-n față cu ea, lângă vatră, într-unul din fotoliile solide pe care le adusese mama, și nu se grăbi să răspundă, deși pe drumul spre casă repetase de o sută de ori ceea ce avea să spună. Lui îi scăpase întrebarea și o roșeață de jenă îi ardea obraji.

—Mă duceam să mă angajez la Helena — începu ea, nementiționând unde anume avusese de gând să se angajeze, când un bărbat a fost împușcat. S-a întâmplat ca în momentul acela eu să fiu în apropiere... și am reușit să-i salvez viața. Familia lui este bogată. Mi-au dat banii în chip de plată pentru că-i salvasem viața.

—Cum a fost împușcat? A fost un duel?

—Nimic atât de onorabil, replică Empress, amintindu-și priveliștea sângeroasă din noaptea aceea. Bărbatul a fost împușcat pe la spate.

—Ce lașitate! exclamă disprețuitor Guy, ale cărui convingeri mai erau dominate de romantismul tineresc. L-au prins pe ticălos, și l-au spânzurat?

—Nu zău, Guy, nu fi atât se setos de sânge! îl mustră Empress în glumă, în timp ce fratele ei o privea cu ochii mari de interes. Și, nu, nu l-au prins. Dar o vor face.

—Cum poți fi atât de sigură? Dacă a plecat, s-ar putea să nu-l mai găsească niciodată. Empress se gândi la convorbirea pe care o auzise într-o dimineață, când Blue, Fox, Hazard și Trey discutaseră despre Jake Poltrain și posibilitatea de a-l acuza în mod legal că trăsesse. Părerea generală fusese că dacă mijloacele legale n-ar fi fost adecvate, ei aveau să rezolve problema în felul lor propriu și la momentul ales de ei.

Într-un fel sau altul, Jake Poltrain avea să plătească. Ceea ce o șoca pe ea cel mai mult în legătură cu acea conversație nu era discuția despre răzbunare, ci certitudinea calmă că răzbunarea împotriva lui Jake Poltrain era inevitabilă. Glasul lui Hazard fusese ciudat de blând când spusese: „Nu cred într-o justiție vigilentă, așa că le vom acorda tribunalelor prima lor șansă. Se presupune că țara aceasta este civilizată. Totuși, dacă tribunalele nu reușesc să-l spânzure pe Jake Poltrain...” Implicația rămasă nerostită era categorică prin certitudinea ei.

—Familia aceasta, explică Empress, e alcătuită din metiși, și membrii ei sunt pricepuți în a găsi urmele.

—Indieni adevărați! exclamă Guy, încântat la gândul unei răzbușări sălbatice. Când o să-l prindă o să-l scalpeze?

—Doamne Sfinte, Guy, ești formidabil! Oamenii nu mai scalpează. Mi-a spus papa odată. Este doar un zvon. Nimeni nu scalpează, minți ea. Dar cunoștea adevărul. Trey îi spusese că și astăzi se mai plăteau premii pentru scalpuri de indieni, deși se făcea pe ascuns. În Deadwood, în Dakota de Sud, spusese el scalpurile de indieni valorau, nu cu mulți ani în urmă, două sute de dolari; iar cele de femei erau și mai bine prețuite. Apoi îi veni în minte imaginea celor patru bărbați din dormitorul lui Trey, în dimineața aceea, cei cu părul lung până la umeri, cu pomeții obrazilor de o perfecțiune clasică și cu discuția lor în șoaptă,

referitoare la moartea lui Jake Poltrain. Imaginea aceea demonstrase cât de falsă era certitudinea ei.

—Papa spunea că rezervațiile sunt lăsate pentru vânătoare, și că odată el văzuse un întreg grup de-a lungul crestei. Dar indienii călăriseră mai departe. Papa zicea că le place să facă incursiuni ca să fure cai.

—Eu nu știu nimic despre indieni și, oricum, vreme de doi ani n-am avut necazuri din partea lor. Nici măcar odată. Așa că sunt de părere că putem considera că nu există indieni pe care să-i intereseze Clover.

—Și celălalt cal... murgul acela frumos? Întrebă Guy, al cărui glas se înalță cu o jumătate de octavă. Acela e un cal indian? Pe acela l-ai căpătat de la familia de mețiși?

—Acela ar trebui să se ducă înapoi. Doar l-am împrumutat în chip de cal de povară.

—Când îl vei duce înapoi? Pot să vin și eu cu tine? Întrebă Guy, cu ochii scânteind de plăcerea anticipării.

Ce plăcut ar fi să se ducă înapoi călare, la vară, și să returneze murgul spunând: „Mulțumesc“. L-ar putea revedea pe Trey. Dar pe urmă toate vocile acelea de femei îi reamintiră ce însemna ea pentru Trey. Niciodată n-o să se mai întoarcă. Și după câteva zile el avea s-o uite, în brațele altei femei. Era mai rău decât își închipuise ea că avea să fie. Trey îi stăpânea într-una gândurile.

—Nu știu, răspuse pe un ton blând dar categoric. Probabil că n-o să-l mai ducem niciodată înapoi. Și acesta era adevărul. Deși utiliza cu bună știință cuvântul împrumutat, nu avea nici cea mai mică idee cum l-ar putea înapoia.

În timp ce Trey verifica grajdul ca să afie numărul de cai afiați la fermă, iar Empress și Guy treceau la un subiect mai puțin încărcat de temeri, Duncan Stewart se întorcea de la o gală organizată de „Montana Association” „un grup de bărbați lacomi, dornici să taie tot lemnul de cherestea din teritoriu care, pentru a obține acest privilegiu, voiau să-i distreze pe legluitori.

—Soțul tău în devenire a dispărut, anunță Duncan, îndreptându-se cu pași apăsați spre masa cu băuturi alcoolice și scoțând dopul unui clondir cu bourbon.

Turnând puțină tărie într-un pahar, trase o dușcă bună și apoi se întoarse să se uite la fiica lui, care nu voise să înhațe momeala. Valerie, îmbrăcată într-o toaletă de seară elegantă, stătea tolănită pe o canapea tapițată în satin argintiu. Și ea sosise abia de curând acasă, de la o mică serată. Luând o sorbitură de șampanie, își puse cu grijă paharul pe masa de lângă ea și după aceea îi privi pătrunzător în ochi pe tatăl ei și, calm, spuse:

—Vestea circulă prin tot orașul.

—Nu te îngrijorează?

—Ar folosi la ceva? Întrebă, imperturbabilă.

—Ești foarte nepăsătoare.

—Graba nu-i chiar atât de necesară.

—Și dacă îngheață, pe-acolo pe unde umblă? De-abia s-a sculat de pe patul lui de moarte.

—Nu zău, tătucule, gândește puțin! Tipul e pe jumătate indian. Știe cum să supraviețuiască în... aer liber.

—Se zice că s-a dus după femeia aceea.

—Se zice și că femeia s-a vândut la stabilimentul lui Lily. Consideri căsătoria asta ca pe o competiție? Eu cred mai degrabă că nu. Și cu siguranță, tătucule, tu, fiind bărbat, trebuie să-ți dai seama de diferență.

Tatăl ei dădu din cap afirmativ și se miră în sinea lui, așa cum făcea deseori, de modul cinic în care privea fiica lui realitățile vieții.

—Oricum, zise el, au plecat să-l caute.

—Și sunt convinsă că-l vor găsi, replică Valerie pe un ton liniștit. Ei, și-acum, ce zici de o discuție cu Hazard, poate peste o săptămână sau două? Cred că ar trebui să-I prezinți tatălui lui Trey mica noastră ofertă, și să-i dai timp să se obișnuiască treptat cu ideea.

—Dacă Hazard Black nu și-ar proteja atât de mult clanul, ideea asta n-ar avea niciodată sorți de izbândă, să știi.

—Dacă Hazard Black nu și-ar proteja atât de mult clanul, ar trebui să ne gândim la altă soluție, nu-i așa? Dar și-l protejează. Iar eu mă pricep foarte bine să joc în fața tribunalului rolul fecioarei revoltate. Noi știm cum îi slujește justiția pe indieni prin părțile astea. Acum o lună, în Missoula, i-au spânzurat pe patru dintre ei. Și pe cei șapte de pe Musselshell. Care a fost motivul, vitele cuiva?

—Cai.

—Vezi, tătucule, ce lesne o să meargă? zise Valerie, înălțându-și spre el paharul de șampanie.

Mai întâi pâlpâi lampa cu gaz de la gura sobei, și apoi îi izbi curentul de aer rece. Empress și Guy se întoarseră amândoi deodată.

Trey umplea intrarea îngustă, siluetă întunecoasă și masivă în pragul ușii deschise, mantaua grea, din piele de bivoliță, mărindu-i și mai mult statura înaltă. Gluga îi era acoperită de promoroacă, așa cum îi erau și genele. Era aici. Oare de ce avea ea acest sentiment copleșitor, că viața îi începuse din nou? Fără a-și da seama, Empress se ridică să-l întâmpine. El păși înăuntru, picioarele lui încălțate în mocasini nefăcând nici un zgomot pe pardoseala de lemn, și închise ușa trântind-o nepăsător cu mâna.

—Îmi datorezi șase zile, spuse. Inima lui Empress începu să bată cu putere la vederea lui și a bruscheții cuvintelor rostite cu glas hotărât. Guy sări din fotoliu.

—Cine-i ăsta, Pressy? Cine este? Care șase zile? Trey se uită la băiat de parcă abia atunci l-ar fi văzut, apoi privirea îi reveni spre Empress.

—Să-i spun? amenință în șoaptă. În secunda următoare, ochii lui explorară rapid interiorul micii cabane. Cercetase deja grajdul și, înainte să intre, aruncase o privire în cabana luminată de lampă. Făcea impresia că erau singuri, dar niciodată nu strica să fii prudent.

—Ce este, Pressy? Îngăimă Guy. Spune-mi, ce este? Trey înălță din sprâncene.

—Nu, murmură Empress într-o suflare, uitându-se la el rugător. Guy, aş vrea să faci cunoştinţă cu bărbatul despre care ți-am vorbit. Bărbatul căruia i-am salvat viaţa, preciză ea cu glas sigur.

—Cu o incredibilă iscusinţă, interveni Trey în şoaptă.

—Bărbatul a cărui familie m-a răsplătit cu toţi banii aceia. Pentru că i-am salvat viaţa, adăugă Empress, cu o accentuare sfidătoare.

—Trupeşte, zise el, trăgându-l în urmă. Empress îi aruncă o privire exasperată. Obrăznicia lui o uimea întotdeauna.

—Guy, continuă ea, pe un ton puţin tăios, dânsul este Trey Braddock-Black. Trey, acesta este fratele meu, Guy. Apropiindu-se, Trey îi făcu uşor cu ochiul lui Empress, îi întinse mâna lui Guy, şi spuse pe un ton serios:

—Încântat.

—Bună... seara, domnule, zise Guy, aducându-şi aminte la rezeala de bune maniere şi rămânând cu ochii hipnotizaţi la bărbatul acela enorm cu două pistoale de câte şase gloanţe prinse pe şolduri. Dumneavoastră sunteţi metisul, declară cu stângăcie. Apoi, dându-şi seama de gafă, se înroşi într-o clipă şi începu să îngaime o scuză. Trey îi reteză scurt vorba:

—Nu-i nimic, Guy, spuse el zâmbind. M-am obişnuit cu asta. De fapt, prefer partea dinspre tată a familiei mele.

— Pressy zice că o să porniţi pe urmele individului care v-a împuşcat. O să-l spânzuraţi, sau o să-l legaţi de un ţăruş înfipt în pământ, cu furnici şi cu toate celelalte? Trey păru amuzat, aruncă o privire înveselită spre Empress şi întrebă:

— Sora ta ți-a spus asta?

— Vai, nu, domnule! sări Guy repede în apărarea surorii lui. Doar că mă gândeam, ei bine... la faptul că sunteţi metis, şi așa mai departe.

—Îmi place ideea cu furnicile, conveni Trey în glumă. Ai vrea să mă ajuţi, dacă-l voi găsi vreodată pe ticălos? Guy deschise ochii mari şi lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire.

— Ajunge, Trey, îl mustră Empress. Şi tu, Guy, nu-l mai sâcâi pe domnul Braddock-Black cu ideile tale fantastice.

— Pistoalele dumneavoastră sunt Colt-uri? Întrebă Guy, nedescurajat de dojana surorii sale. De comandă? Niciodată nu văzuse un bărbat care să semene atât de mult a pistolar.

— Da.

— Pressy a adus acasă un Colt, pentru mine, dar nu e de comandă.

— Orice Colt este o armă al dracului de bună.

— N-aţi vrea să mă lăsaţi să mă uit la unul de-al dumneavoastră? Ochii lui Guy erau ţintuiţi asupra revolverelor cu paturi sidefii. Câteva linii de aliaj negricios erau abia vizibile în partea de sus a tocurilor armelor.

— Ba sigur că da, uite, încearcă-le. Şi Trey îşi desfăcu centura care-i susţinea Colt-urile şi i-o dădu băiatului, fără să-şi dezlipească, însă, privirile de pe chipul lui Empress.

— Nu-mi place deloc să întrerup această discuție între bărbați, spuse Empress supărată. Farmecul instantaneu al lui Trey o irită. Toată lumea îl plăcea imediat. Era enervant. Nu numai femeile. Oricine.

— Poate îmi vei spune ce cauți aici, Trey, adăugă apoi.

— Ți-am spus deja, ripostă el lent, privind-o drept în ochi, cu căldură.

— Trey, uite, se potrivește! Guy își încheiase centura la ultima gaură, și tocurile grele îi încadrau șoldurile înguste.

— Pot să trag cu ele? întrebă, însufiețirea vădindu-i-se atât în glas cât și în expresia feței.

— Nu chiar acum, zise Empress răspicat. Și întorcându-se spre Trey, se răsti:

— Vreau să-ți cunosc planurile.

— Te rog, imploră Guy.

— Guy!

— Mai târziu, Guy, spuse Trey liniștit. Este aproape lună plină. Dar acum, dacă ne scuzi un minut, aș vrea să stau de vorbă cu sora ta.

— Uf! oftă Guy. Sigur că da, o să mă duc să-ți adăpostesc calul în grajd.

— Este deja acolo, dar ai putea să-i hrănești și să-mi aduci bocceaua cu așternuturi. Și nu m-aș supăra să mănânc și eu ceva, adăugă Trey, zâmbind.

— Acum avem alimente, nu-i așa, Pressy? se grăbi Guy să răspundă. Pressy va pregăti ceva, și o să-i dau și eu ajutor după ce termin cu calul. Când există alimente, sunt un bucătar foarte bun, sublinie el, dar până să se întoarcă Pressy mâncam terci de ovăz de trei ori pe zi. Cu ouă, explică îndată. Nu era chiar atât de rău, dar Eduard nu înțelegea. Ți-am arătat ghetetele mele noi? turui într-un suflor Guy, în timp ce Empress murea de rușine.

— Sunt sigură că pe domnul Braddock-Black nu-l interesează ghetetele tale noi, zise Empress, deja prea târziu, deoarece Guy își șumese pantalonii și își arăta ghetetele.

— Arată foarte bine, spuse Trey, izbit de brusca realitate a faptului că el nu fusese niciodată nevoit să se gândească la lipsa unor ghete noi.

— După ce a murit papa nu aveam decât o singură pereche veche de-a lui și, ei bine... era greu, că fiecare dintre noi voia să iasă... Observând în sfârșit privirea mândră a surorii sale, Guy tăcu brusc. Apoi, trăgându-se înapoi, mormăi.

— Mai bine m-aș duce să văd de calul tău.

— Vorbește prea mult, spuse Empress în tăcerea ce se lăsă după ce ușa se închise în urma fratelui ei.

— Ca toți copiii, replică Trey zâmbind. Este o parte din farmecul lor.

— El nu se consideră copil. Mă tem că se simte foarte matur de când...

— De când a murit tatăl vostru?

— Da.

— Și mama voastră? întrebă Trey, uitându-se la portretele duble de pe micul bufet.

— A murit la trei zile după papa.

— Când s-a întâmplat asta?

—Vara trecută.

—Îmi pare rău. De-asta te-am găsit la localul lui Lily?

—Da. Și de aceea n-am vrut să te las să revoci înțelegerea noastră.

—N-aș fi revocat-o. Puteai să-ți capeți banii. Atât în expresia feței cât și în vocea lui se simțea simpatie.

—Nu eram sigură.

—Norocul meu. Și dacă tot am ajuns la acest subiect, poate că am putea să discutăm și despre cum vom rezolva, în mod concret... ăă... restul de zile pe care mi le datorezi, avându-i în preajmă pe Guy și pe Eduard.

—Nu le uita pe Emilie și pe Genevieve, adăugă Empress, adresându-i un zâmbet strălucitor și încântat.

—Mai sunt? O uimire sinceră i se simți în voce, dar, încăpățânat, în clipa următoare își recăpătă stăpânirea de sine și spuse:

—Ai dreptate, în noaptea aceea, la Lily, ai spus că ai și surori. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu copii, și-i era complet străină posibilitatea folosirii copiilor ca accesoriu al seducerii. E nevoie, gândea el, de oarecare subtilitate. Empress sesizase uimirea lui, precum și schimbarea survenită peste câteva clipe, și îi admiră comportamentul. Atitudinea lui era tot atât de impecabilă ca și farmecul său, dar pozițiile lor erau inversate, acum că Trey se afia pe terenul ei. Cu cei doi frați și cele două surori ale ei, și cu spațlul de locuit extrem de restrâns, era posibil ca el să nu mai poată conduce întreaga lume. Dar, totuși, simțea un imbold copleșitor să se arunce în brațele lui, imbold pe care și-l înăbuși fără milă. În ultimele câteva zile avusese destule monologuri și cugetări chinuitoare care o ajutaseră la înțelegerea foarte realistă a locului pe care-l ocupa ea în viața extrem de plină a lui Trey.

—În total patru. Frați și surori, preciză Empress. Mă tem să nu fi fost o pierdere de timp drumul tău până aici.

—Am fost al dracului de aproape de a-mi ucide calul ca să ajung aici, așa că patru frați și surori sau patruzeci... își desfăcu pelerina cu glugă pe care o purta pe sub manta și, înălțându-și sprâncenele, își lăsă în mod voit fraza neterminată.

—Este doar o problemă de... felul în care aranjăm lucrurile. Printr-o scuturare a umerilor își scoase mantaua și pelerina întinzându-i-le ei, dar imediat o ajută să-și îndrepte trupul, fiindcă brusca greutate a mantalei îi îndoi genunchii.

—Dumnezeule Sfinte, porți asta? exclamă Empress, înseamnă că ești mai puternic decât mi-am închipuit.

—Iar tu, mai slabă decât credeam, replică el în șoaptă, mâinile lui puternice rămânând sub brațele ei. O combinație plăcută, din câte îmi amintesc...

—Taci, Trey, ar putea auzi copiii, îi atrase Empress atenția, ridicându-și privirea spre planșeul de deasupra și simțindu-și nervii solicitați la maximum.

—Dă-mi o sărutare, pisicuță aprigă, șopti el. Acum e destulă liniște. Și ridicând-o de pe pardoseală, cu mantaua din piele de bivoliț cu tot, îi aduse fața la același nivel cu a lui și o sărută, buzele fiindu-i răcoroase după frigul de afară.

—Nu, nu trebuie să faci asta! protestă ea după ce el o lăsă jos, de parcă simplul fapt de a spune nu ar fi descurajat dorința brusc aprinsă, izvorâtă din amintiri voluptuoase și din sărutul lui cald și plin de pasiune. Reluându-și mantaua din brațele ei, Trey o azvârli cu o singură mână pe un scaun, așa cum s-ar fi descotorosit ca de o bluză de copil.

—N-ar fi trebuit să mă părăsești, replică apoi, cu glas coborât și grav, revenind la ea.

—Am fost nevoită să plec, ripostă ea, știind că niciodată el nu putea să fie al ei și trăgându-se înapoi cu un pas. N-ar fi trebuit să vii după mine.

—La rândul meu am fost nevoit să vin, replică el atât de șoptit încât cuvintele i se auziră ca un șuierat înăbușit.

Mocasinii lui nu făcură nici un zgomot în timp ce, odată cu retragerea ei, înaintă și el cu un pas. Era mult prea aproape, gândi ea alarmată, prinsă între bufet și etajera cu cărți, cu spatele lipit de perete. Mireasma lui îi umplu nările când mâinile lui se ridicară și i se așezară ferm, cu palmele în jos, pe amândoi umerii. Nu, el nu înțelese niciodată, gândi ea, în vreme ce capul lui brun se apleca spre ea. Pare tot atât de voluptuoasă, gândea el. Delicată, catifelată, ochii ei dorindu-l chiar atunci când îi respingea avansurile. Mergând cu gândul mai departe, se întrebă cum ar putea găsi un loc cât de cât intim, în această cabană înghesuită. Abia dacă aveai unde să te miști. Buzele li se atinseră, ale lui Empress întredeschise, cu capitularea neprefăcută care lui i se păruse întotdeauna foarte ispititoare, și erecția lui întinse stofa moale, de lână, a pantalonilor.

Ea îl simți tare, apăsându-i pânțele, și fără să-și dea seama gemu, și limba ei mică tocmai se întindea căutând-o pe-a lui când, de afară, se auzi limpede fiuleratul lipsit de melodie al lui Guy. Empress se desprinse brusc, alunecând repede de sub brațul lui Trey, și se afia la jumătatea bucătăriei când fratele ei intră pe ușă.

—Trey, cum o cheamă pe iapa ta? întrebă Guy, bătând din picioare ca să-și scuture zăpada de pe bocanci. Este o adevărată frumusețe! Așa cum stătea în prag, zâmbind și cu bocceaua cu așternuturi și veșminte a lui Trey ținută în echilibru pe un umăr, era personificarea entuziasmului tineresc.

Înainte de a se întoarce cu o jumătate de pas ca să-l privească în față pe Guy, Trey înghiți o dată pentru a-și readuce glasul la normal și ca să-și domolească dorința înfierbântată.

—O cheamă Rally, răspunse. A câștigat probele de timp la Helena, la categoria cailor de un an, și în ultimii doi ani i-a întrecut pe toți caii de curse de ia vest de Sheridan. Poate ți-ar plăcea s-o călărești de probă, mâine.

—Uraa, ne-am înțeles! Unde vrei să-ți pui lucrurile? Acum putem să tragem cu Colt-urile? Trey știa foarte bine unde voia să-i fie puse așternuturile, dar băiatul acesta era prea tânăr ca să înțeleagă, așa că se mulțumi să spună:

—Ar trebui s-o ajutăm pe sora ta cu mâncarea. Între timp Empress deschisese și închisese diverși recipiente cu o agitație nervoasă care părea să fie potențial

explozivă. Cunoscându-i temperamentul, Trey deveni liniștitor și înclinat spre concesi.

—În afară de asta, îi spuse lui Guy, de împușcat putem împușca mâine. O să rămân aici o vreme, dacă nu vă supără.

—Dacă ne supără repetă Guy cu un amestec de uimire și adorație. Ai auzit, Pressy? Trey rămâne la noi! Zi și tu dacă nu-i formidabil! O să mă lase să trag cu revolverele lui făcute de comandă și o să călăresc pe calul lui și...

Prșsy, nu-i așa că este minunat? Guy era la vârsta ușor impresionabilă la care realizările și faptele de vitejie nesăbuite ale bărbaților erau importante și excitante. Acesta era paradisul, gândi Empress, tot ce nu îndrăznise ea să viseze. Trey zâmbindu-i și atingând-o, sărutând-o, țesându-i vraja seducătoare în jurul ei, astfel că fericirea era atât de profundă încât îi anula reținerile. Cel mai frumos bărbat de pe cele șase continente o voia pe ea.

Dar în lumea reală, crudă, Trey se juca de-a dragostea, în acea lume singurul lucru cu care avea să se aleagă ea de pe urma iubirii față de Trey era o inimă zdrobită. Domolită de derutanta frustrare care n-ar fi împăcat în mod mulțumitor atât iubirea cât și fericirea, vocea lui Empress fu mai aspră decât intenționa:

—E minunat. Acum ați face mai bine dacă m-ați ajuta cu cartofii ăștia.

—Sigur că da, Pressy, se învoi Guy îndată, glasul lui fiind destul de voios cât pentru amândoi. Să vezi cum îi cură! M-am perfecționat cât timp ai fost plecată. Când Trey se oferi s-o ajute, refuzul ei fu mai puțin tăios decât răspunsul dat lui Guy, deoarece, simțindu-se vinovată, își recăpătase stăpânirea de sine. Guy era atât de fericit de tovărășia unui bărbat, încât era clar că ea nu putea să-i refuze acea plăcere. Nici pentru el nu fusese ușor să părăsească lumea lui confortabilă și să preia, la vârsta de unsprezece ani, sarcini și responsabilități mai presus de posibilitățile lui. Când ea răspunse printr-un nu ofertei lui, Trey recunoscuse linia dură și fermă a maxilarului ei, și nu insistă.

Senzația gurii ei fragede sub a lui și căldura trupului ei mic strâns lipit de al său erau intense, și ultimul lucru din lume pe care l-ar fi vrut era discordia. Așteptă în fotoliul de lângă foc să fie gata cina și în câteva minute adormise. Pe drum îl susținuse numai puterea voinței, dar era epuizat, corpul lui nu pe deplin însănătoșit, fiind solicitat la limită. De parcă ar fi înțeles că se afia acolo unde dorea cel mai mult să fie, voința lui neâmbilanzită își slăbise în cele din urmă vigilența, și Trey adormise.

—Ssst! îl dojeni Empress pe Guy o dată, când el vorbi prea tare. Lasă-l pe Trey să doarmă. Și când zăbovea cu privirea asupra lui, adormit în fața șemineului, ochii lui Empress erau plini de tandrețe. Știa ce efort trebuie să fi fost din partea lui ca s-o urmărească în munți, ce curaj încăpățânat era necesar ca să călărească o sută de kilometri la o temperatură sub zero grade, mai ales în starea Sănătății lui. Dracu să-l ia de viitor necunoscut! Și naiba să le ia pe ticăloasele de felul Arabellei McGinnis! Ea îl dorea, și poate că testul unui drum de o sută de kilometri străbătut iarna pe munte însemna că și el o dorea. Îl lăsa să doarmă

aproape o oră până să-l trezească, și când o văzu, primul lucru pe care-l făcu el fu să-i zâmbească, așa cum și-l reamintea ea, apoi își frecă ochii asemenea unui copil, ce se trezește dintr-un pui de somn.

— Mă bucur că te-am găsit, murmură el, umplându-i inima de fericire. Masa de seară fu liniștită și plăcută, lampa cu gaz aruncându-și lumina blândă și aurie peste masă și pe fețele celor trei tineri. Era aproape ca și cum ar fi fost absolut singuri pe lume, izolați sus în munte și în bezna nopții. Stând cu trupul relaxat ca urmare a mulțumirii sufletești, Empress îl privea pe Trey cum mănâncă sistematic, așa cum făcea întotdeauna, și cu poftă, și atât ea cât și Guy deveneau radioși când Trey îi felicita pe bucătari. El mănâcă două porții din fiecare fel și spuse: „Da, te rog“, adresându-i lui Empress un zâmbet intim când ea îl întrebă dacă mai voia ciocolată fierbinte. De ce nu se poate să dispară universul — se întrebă ea în fugă, răspunzându-i la rândul ei printr-un surâs, atunci am putea rămâne cu toții aici pentru totdeauna.

Cât timp dormise Trey, Empress îi atrăsese lui Guy atenția să nu mai fie prea curios și să nu-l bată la cap pe oaspetele lor cu tot felul de cereri, așa că băiatul își înăbuși imboldul de a-i face lui Trey capul calendar, mulțumindu-se să-i pună un număr moderat de întrebări cu privire la indieni, la scalpuri și la războaie sângeroase. La toate acestea Trey răspunde cu sinceritate și seriozitate. Se căzu de acord ca a doua zi dimineată să facă puțină tragere la țintă.

— Dacă până atunci nu se pornește viscolul, zise Trey.

— Chiar crezi că se va abate asupra noastră? Întrebă Empress. Cerul e foarte senin.

— Când veneam încoace călare, vântul se întetea și își schimba direcția. Mie îmi mirosea a zăpadă.

— Dacă avem noroc, declară Guy cu un entuziasm copilăresc, poate că ne vom înzăpezi!

— S-ar putea, spuse Trey, adăugând frișcă în sosul lui de mere.

— Vai nu fu reacția lui Empress, ale cărei sentimente erau un amestec între a dori și a nu vrea, între rațiune și senzația de a se afla în război. În prima iarnă după ce ne instalasem aici am fost înzăpeziți vreme de mai bine de două luni!

În actuala ei stare sufletească, cum ar fi putut să se împace cu gândul unei încarcerări silite împreună cu Trey?

— De astă dată nu contează, Pressy, îi reaminti Guy liniștitor. Ai adus acasă o mulțime de alimente. Imun la tainicele efiuvii sexuale care tulburau pacea sufletească a surorii lui, pentru el, gândul la o iarnă petrecută în compania lui Trey era încântător.

— Dar înzăpeziți... este imposibil să rămânem un timp atât de îndelungat, îngăimă ea. Pentru ca apoi, dându-și seama cât de grosolană părea, să adauge, bâlbâindu-se.

— Adică... familia ta se va îngrijora.

— Nu mă supără să fiu înzăpezit, zise Trey, cu un zâmbet cald ca o zi de vară, iar ai mei știu unde mă aflu. De fapt, asta nu era chiar adevărat, dar deși nu-i

cunoșteau cu precizie destinația, ei bănuiau încotro plecase el. Și cu toate că era posibil ca mama lui să-și facă griji, tatăl lui era convins că era capabil să-și poarte singur de grijă.

—Auzi, Pressy? Lui Trey nu-i pasă! exclamă Guy, al cărui chip era însufiețit de bucurie. O să mă înveți să trag cu arcul? întrebă cu o emoție ce-i tăia răsufierea.

—Vom avea timp să facem o mulțime de lucruri, replică Trey cu calm. Cel dintâi de care ar trebui să ne ocupăm dacă se abate viscolul este să ne confecționăm câteva încălțări pentru zăpadă. Aveți încălțări pentru zăpadă?

Văzuse panica din ochii lui Empress în timpul discuției despre posibilitatea înzăpezirii și i se făcu milă de ea.

—Nu avem, răspuse ea. Papa a încercat odată, dar...

—De ce să nu confecționăm câteva, și pe urmă zăpada nu va mai conta. Ce părere aveți? întrebă cu blândețe.

—Mi-ar plăcea, răspuse Empress pe un ton liniștit, convingându-se în scurtul răstimp în care Trey se afiase în căminul ei că orice durată de ședere a lui avea să fie dezastruoasă pentru emoțiile ei. El echivala cu o intensă fericire și afecțiune, și avea o căldură firească ce-i aprindea sufletul asemenea unei ofrande închinată adorării lui. Însemna deja mult prea mult pentru ea. Va trebui să discute serios problema rămânerii lui. Mai târziu, după ce Guy va fi adormit.

Dar Trey adormi în fotoliul de lângă foc înaintea lui Guy, rezervele de putere fiindu-i împuținate de cele douăsprezece ore istovitoare de mers călare. Empress îl înveli, și după ce Guy se duse la culcare, stătu îndelung veghindu-l pe bărbatul acela suplu cu piele arămie, bărbatul care o urmărise până acasă din motive ce păreau nespuse de simpliste. Nu îmi va fi de nici un folos, cugeta ea, să mă îndrăgostesc de cel mai bogat holtei, socotit a fi cea mai bună partidă din Montana. Ar fi fost culmea prostiei să se înamoreze de un bărbat atât de frumos încât, dacă n-ar fi bogat, și-ar putea croi drum în lume numai datorită înfățișării lui; era absurd să nutrească față de el un atașament tot atât de simplu ca cel pe care-l avea el față de ea — un atașament bazat numai pe plăcere, incompatibil cu toate concepțiile ei idealiste. Totul în relația lor, începând cu întâlnirea lor în calitate de cumpărător și marfă, achiziționată, era imprudent și absurd. Dar șopti, abia auzit:

—Să nu rămâi prea mult în muntele Iernii... că s-ar putea să nu te mai las să pleci niciodată! Peste câteva clipe zâmbi de propria-i îngâmfare. Ca și cum l-ar putea întemnița vreodată pe un bărbat ca Trey! În dimineața următoare, Trey se trezi odihnit. Se uită către capătul celălalt al micii încăperi, unde Empress, stând în picioare, mai puneia lemne în mașina de gătit, și spuse în șoaptă:

—Bună dimineața. Ea se întoarse spre el și surâse. Prin încăperea mică, zâmbetele lor se intersectară. Ridicându-și ambele brațe, Trey și le împreună deasupra capului și, lăsându-se comod pe spate, întrebă:

—Tu unde ai dormit?

—Acolo, răspuse ea, arătând spre patul amenajat în colțul întunecat de sub mansardă, deja strâns ordonat și acoperit cu o cuvertură vătuită, multicoloră.

Întinzându-și lent spatele, el își coborî mâinile în vreme ce zâmbetul i se accentuă.

—Nu cred că la noapte voi mai dormi în fotoliu.

—Poți împărți patul cu Guy, zise Empress, indicând cu o mișcare a umărului peretele opus. Este patul în care dormeau mama și papa, și-i destul de mare pentru doi bărbați înalți ca voi. Trey își îndoi brațele ca să le alunge înțepeneala și murmură:

—Pare să fie un tip care doarme adânc.

—Să nu-ți vină cine știe ce idei, Trey.

—Le am deja, draga mea, replică el, lăsându-și privirea ochilor săi palizi să alunece lent de-a lungul picioarelor zvelte și al rotunjimilor trupului ei, până la ochii ei verzi și strălucitori. Este prea târziu.

—În afară de noi, în cabana asta mică mai sunt patru persoane, toate numai ochi și urechi. Ține minte asta.

—Făgăduiesc că voi fi discret. Dând la o parte pătura, se ridică în picioare, își petrecu degetele prin părul răvășit și cu brațele ridicate, se uită la ea într-un mod intim și apreciativ.

—Mi-a fost dor de tine, zise în șoaptă.

—Asta le-o spui tuturor doamnelor, replică Empress cu calm, decisă în acea dimineață să încerce serios să-l țină pe Trey la distanță.

În lumina rece a zorilor se hotărâse: mai întâi, să nu se lase orbită de frumusețea și de farmecul lui Trey (ușor de zis când nu se afia în prezența lui); în al doilea rând, să se străduiască să păstreze o detașare rece (la fel de greu, când el zâmbea ca acum); și în al treilea, să-l trimită să-și vadă de drum cât mai curând posibil, deoarece el n-ar face altceva decât să-l complice viața.

—Niciodată, spuse el foarte încet. Tu ești prima. Glasul lui grav și răgușit, replica uluitoare, trimiseră un fior de-a lungul spinării el, și toate planurile întocmite cu grijă de Empress se risipiră. Fu nevoie de câteva clipe bune pentru ca o judecată mai calmă să predomină față de reacția rapidă, fulgerătoare.

—Scuză-mă, dar mi se pare greu de crezut așa ceva, declară ea categoric.

Trey se îndreptă spre ea, știind că dacă ar ține-o în brațe ar putea s-o facă să-l creadă. Rețineră, timiditatea ei dispăreau de îndată ce el o săruta, sau îi șoptea cuvinte dulci de iubire, sau reușea să depășească barierele pe care ea le reconstruia încontinuu ori de câte ori îi îngăduia el. Acum nu mai exista nici un motiv pentru toate rezervele și baricadele ei. Trecutul ei neclar fusese scos la lumină: frații și surorile ei, sărăcia lucie cu înduioșătoarele ei rămășițe ale unei oarecare respectabilități, ca de exemplu portretele de familie, singuraticul sfeșnic de argint și sabia de paradă ce aparținuse unui ofițer, atârnată deasupra poliței șemineului. Ce mai era de ascuns? În teritoriului Montanei existau nenumărate familii care se deplasaseră spre frontieră pentru a-și reface averile. Ce rost avea acum această detașare rece? Și înainte să întindă brațul ca s-o atingă, menționa cu blândețe acest aspect.

—De ce ai rețineri, iubito? Am vorbit serios. Mi-a fost dor de tine.

Dar când vru s-o ia de mâna, Empress se feri și se trase cu trei pași într-o parte, astfel că masa se afiă iar între ei. Cum să te porți cu un bărbat al cărui dormitor este mai spațios decât toată locuința ta, cu fratele tău care s-ar putea să asculte de la o distanță de numai un metru, sau cu posibilitatea ca ceilalți copii să tragă cu urechea, atât de aproape de Trey încât acesta ar fi putut, întinzând mâna, să-i atingă? Cum să spui: „Nu sunt o târfă, și deși eram în stabilimentul' lui Lily nu sunt de vânzare... în orice caz, nu în sufietul meu?“ Și cum să-i spui cuiva atât de priceput în relațiile cu femeile cum era Trey: „Nu sunt în stare să consider asta un simplu joc?“ Dacă ar fi fost să le crezi pe Arabella și pe Lucy, pentru Trey, desfrâul era ceva normal și frecvent; poate că obișnuit era cuvântul cel mai potrivit. Dar emoțiile ei nu erau așa de lesne de domolit, și cu totul împotriva propriei sale voințe, se auzi spunând:

—Și mie mi-a fost dor de tine.

—O să aranjez eu cu copiii, spuse Trey într-un murmur abia audibil, urmărind cu privirea bătaia rapidă a pulsului sub pielea fină a gâtului ei, amintindu-și senzația pe care o avea când săruta pielea pal-aurie de lângă ureche ei, știind că și ea simțea exact ce simțea el. Vom fi singuri numai noi doi.

—Nu! protestă ea, cuvintele aducându-i o îmbujorare trandafirie în obraji, simțurile ei neloiale fiind totuși prea receptive la insistența lui. Nu poți face asta!

—Ba da, o contrazise el foarte, foarte încet. Pot. Nu mai încercă s-o atingă, dar cuvintele lui avură același efect puternic de parcă ar fi dezbrăcat-o, acolo unde stătea. Empress se înfioră. Trey zâmbi.

—Ai vrea să te ajut la pregătirea micului dejun? În ziua aceea, Trey fu un model de respectabilitate, deși ochii lui se îndreptau spre ai ei atunci când copiii erau ocupați, iar Empress era convinsă că bătaile nebune ale inimii i se auzeau limpede până în Helena. El era în cea mai bună dispoziție cu putință, și în acea dimineață, din prima clipă în care le spuse copiilor tăcuți și cu ochii plini de mirare, care tocmai se treziseră și se pomeniseră cu un bărbat străin în casa lor: „Hai să mâncăm prăjitură la micul dejun“, Trey fu adorat de toată lumea.

Empress nu-și dăduse seama că el se pricepea să gătească, și când își exprimă îndoiala fu răsplătită cu o arcuire arogantă a unei sprâncene.

—De ce n-aș fi în stare? Replica aceasta nu explica nimic și o făcu să dorească să-l zgâlțâie și să-l întrebe unde învățase să prepare ceva atât de complicat cum era o prăjitură cu sos de mere, când la ranch ea nu-l văzuse mișcând un deget, decât pentru a suna un servitor. După ce copiii asistaseră la coacerea prăjiturii și participară la consumarea ei, Trey propuse ca toată lumea să se îmbrace serios, urmând ca el să-i ducă afară, la o plimbare cu sania.

—Sper că totuși copiii vor dori să rămân cu ei, zise el cu dezinvoltură, în timp ce-l scotea pe ultimul afară pe ușă și se întorcea să-și ia rămas bun de la Empress.

—Pot să arunc cu ceva în tine? Cu pleoapele îngustate, ea îl străfulgera cu privirea pe bărbatul acela plin de sine. Lumina soarelui, revărsându-se prin fereastră, scotea în evidență osatura puternică a feței lui, nasul drept și fără cusur

și pomeții cu linii dure ai obrazilor, aprindea lumina jucăușă și zefiemitoare din ochii lui.

—Ți-am refuzat eu vreodată ceva, draga mea? Întrebă el, deschizându-și larg brațele. Dar refiexele lui erau formidabile. Era deja afară, cu ușa trântită în urma lui, când ibricul cu care aruncase Empress în el, izbi ușa. Părea tot atât de copil ca și ei, gândi Empress privind-i cum se zbenguiau în zăpadă, și vreme de o clipă se întrebă cine se distra mai bine. Mai târziu fu și ea ademenită afară, pentru construirea unei fortărețe din zăpadă, și deși cea care pierdu fu tabăra lui Trey, el îi șoptise lui Empress că în realitate el câștigase, deoarece intenționa ca în timpul ceremoniilor de capitulare să-i fure un sărut. Sărutul acela îi zguduise pe amândoi. Era doar un sărut ușor, fugar, dat și primit în mijlocul unui vâlmășag gălăgios de strigăte și glasuri copilărești, în lumina strălucitoare a soarelui de iarnă. Dar era ca atingerea printre gratiile unei închisori. Amândoi erau îmbujorați și încălziți de furiosul război cu bulgări de zăpadă, și pe neașteptate trăiră senzația stranie a buzelor înghețate de vânt întâlnindu-se într-un sărut. O magie care-i țintui locului. Trey se întoarse cu spatele și se îndepărtă brusc. Empress își sprijini obrazul de peretele fortăreței sale din blocuri de gheață, și începu să tremure.

În după-a miază aceea se ocupară cu toții de confecționarea unor încălțări pentru zăpadă, și iscusința dezinvoltă a lui Trey fu uimitoare. Mâinile lui cu degete lungi îndoiau și rulau lemnul ținut la aburi, legau și întrețeseau pielea netăbăcită, și lipeau cu mișcări line și regulate, în ciuda frecventelor întreruperi pe care le făcea ca să ajute degețele durdulii ce se trudeau din greu și ucenici zeloși dar nepricepuți care, toți, doreau cu voioșie să-l „ajute“. El era blând și binevoitor, gata să laude micile succese, indulgent cu numeroasele greșeli. Fixa, repara, ajută, în așa fel încât realizarea fiecăruia semănă destul de bine cu ceea ce trebuia să fie final. Dar din când în când ochii lui îi întâlneau pe deasupra capetelor copiilor pe ai lui Empress, și privirea lui Trey făcea ca dorința să se aprindă în sângele ei. El zâmbea în felul acela lent și leneș pe care și-l amintea ea, și un fior de plăcere îi străbătea trupul. „Nu era decât o chestiune de timp“, spunea surâsul acela leneș tot atât de limpede ca și cum cuvintele ar fi fost rostite cu glas tare. Și când, odată cu înserarea, începu să urle vântul, Trey zise: —Acum începe furtuna care mocnea azi-noapte.

CAPITOLUL 11

Până dimineața, valea montană era înzăpezită și, la o depărtare de șaiszeci de kilometri, membrii clanului lui Trey, care încă mai căutau vreun semn de-al lui renunțară. Urmele aproape că dipăruseră în prima zi, și furtuna din noaptea următoare avusese grijă de ceea ce mai rămăsese. Grupul pornit pe urmele lui rămăsese trei zile la magazinul lui Cresswell, înainte să înceapă vântul și ninsoarea. În douăzeci și patru de ore se așternu mai bine de o jumătate de metru de zăpadă, și când vântul se înteți în cea de-a treia zi, nămeții ajunseră la înălțimea unui stat de om.

Întrebându-l pe Cresswell, Blue descoperise că Empress și Trey trecuseră pe acolo la un interval de numai câteva ore, înainte de ninsoare, cu o zi înainte.

Cunoscând iscusința de urmăritor de piste a lui Trey, Blue fu sigur că el o găsisese, și dacă ea sosise la destinație până a nu o ajunge Trey din urmă, Blue spera că familia să nu fi intervenit împiedicându-l să o urmărească. Dacă Trey o ajunsesese din urmă pe drum, era posibil ca amândoi să se fi ascuns în vreun adăpost împotriva furtunii. Și așa ceva era Trey capabil să găsească — metodele de supraviețuire erau foarte perfecționate de moștenitorul lui Hazard.

Dar acum că furtuna trecuse, căutarea lor avea să continue. Blue trimise câțiva oameni înapoi la ranch, ca să aducă provizii și cai suplimentari. Între timp începu să-i chestioneze pe proprietarii de ferme din jurul magazinului lui Cresswell, ca să stabilească direcția în care pornise Trey. Nimeni nu-l văzuse.

În vreme ce continua căutarea pentru găsirea lui Trey, Jake Poltraine petrecea din ce în ce mai mult timp la „Palatul plăcerilor” al lui Li Sing Koo. Avea să plănuiască răzbunarea împotriva familiei Braddock-Black, și în visurile lui născute din opiu nu avea niciodată îndoieli.

El câștiga întotdeauna. Aceasta era principala atracție a opluii: convingerea că avea să învingă și senzația de euforie născută din certitudinea că, în fine, avea să-l întrecă pe Hazard Black. În plus, în visurile lui nu era niciodată nevoit să dea înapoi, așa cum făcea în realitate. Ca ultima dată, când gardurile pe care le ridicase pentru a-și apăra drepturile asupra apei fuseseră doborâte la pământ, cu Hazard stând acolo, în carne și oase, cu afurisitul de fiu-său și cu blestematul lui de detașament de oameni înarmați.

Cu mâinile ținute degajat pe lângă trup și cu Colt-urile care se bucurau de o reputație tot atât de impresionantă ca și proprietarul lor atârându-i pe șolduri, Hazard nu aștepta decât ca Jake să schițeze gestul de a-și duce mâna spre pistol.

Dracu să-l ia de indian îngâmfat! Știa că nimeni nu-i învinsese niciodată. Iar fiul lui, obraznic ca însuși diavolul, avea o și mai fulgerătoare mână a unui Colt decât iscusința calmă și cu sânge rece cu care își folosea Hazard revolverul.

Și umbla zvonul că era hotărât să întrecă recordul tatălui său. Cu glasul lui ucigător de liniștit, Hazard spusese: „Te afii pe pământul indienilor absarokee. Nu îngăduim garduri pe pământul absarokee. Noi avem drepturile asupra apei.” Jake trase în piept încă un fum de opiu, și ura imensă se risipi asemenea undelor ce se topesc după ce arunci o piatră într-un lac. Încă o inhalatie și mult mai plăcutul vis al victoriei reîncepu. Jake îl împușcase cu sânge rece pe omul pe care-l plătitese ca să-lucidă pe Trey la stabilimentul lui Lily.

În noaptea în care texanul îl întâlnise pentru a-și primi a doua jumătate a plății, Trey era în pragul morții, și fără să știe, așa era și ucigașul. Jake nu era un prost, înțelegând cu cruzimea unui animal de pradă că martorii erau prin definiție ceva de care te puteai lipsi. Derringerul ascuns în mâna înmănușată a fost o surpriză chiar și pentru pistolarul din Texas, care învățase încă de la o vârstă fragedă să fie prudent. Trupul lui înghețat a fost găsit o săptămână mai târziu de un fermier care își căuta un animal rățacit. O altă serie de împrejurări dubioase îl implicau

pe Jake. La o săptămână după ce Trey plecase după Empress, Hazard și avocata lui părăseau biroul șerifului din Helena.

—Situția nu prea ne lasă speranțe, îi spuse lui Hazard reprezentanta legii.

Șeriful tocmai îi informase că toate dovezile împotriva lui Jake Poltrain nu erau îndeajuns de concrete ca să se pronunțe o acuzare. Hazard se încruntase, și șeriful se grăbise să spună: „Continuăm investigațiile.“

—Îmi e dator, mormăi Hazard, trecând pe sub portalurile ornamentate ale tribunalului și ieșind afară, în ziua de iarnă luminată de soare.

Vântul rece îi fiutura părul negru peste gulerul de blană al paltonului, și el se opri să-și încheie nasturii hainei. De ce mă port atât de civilizată în legătură cu împușcătura aceea? Nu-i nevoie decât să vâri un glonț în Jake Poltrain și termini cu el. Pe vremea adolescenței lui, fusese învățat să se răzbune pe dușmani. Oftatul i se pierdu în rafalele vântului.

—Martin își dă silința, zise avocata lui, interpretându-i corect oftatul, dar nu există martori. În noaptea aceea, la localul lui Lily, nimeni nu se afia în hol ca să-l vadă pe ucigaș fie venind, fie plecând.

—Oare sesizez o nuanță de apărare în favoarea lui Martin? E un tânăr cumsecade, dacă îți plac procedeele conservatoare. Și e băiat chipeș. Îl vrei? Aș putea...

—Să nu îndrăznești să spui că el mi-ar datora un serviciu — zise calm fiica lui, privindu-l cu ochii ei gravi. Fiica lui Hazard, Daisy, născută înainte ca el s-o fi întâlnit pe Blaze, își îndreptă trupul înalt.

—Nu pot să fac nici o afirmație rațională în legătură cu procesul juridic fără să nu-mi fie răstălmăcită ca fiind urmarea unei stupide aprinderi de călcâie după un bărbat? Nu există nici o dovadă cu care să se obțină condamnarea, tată, indiferent dacă îți place sau nu.

—Liniștește-te, Daisy. Nu puneam la îndoială judecata ta în privința aspectelor legale! își ceru el scuze cu bunăvoință, gândind că anii petrecuți la Vassar și notele cele mai mari obținute la examenele de drept din Chicago, unde studiasse ea dreptul, îi dădeau fiicei lui o oarecare trufie. Era foarte mândru de ea.

—Numai că prefer ceva mai multă promptitudine.

—Nu poți înfinge un glonț în toți cei cu care nu ești de acord, tată. Cuvintele erau arțagoase, dar nu și zâmbetul ei. Avea un zâmbet frumos, cu o nuanță de senzualitate, care era ceea ce îl atrăsese pe Hazard spre mama ei.

—Voi încerca să fiu mai civilizată. Ți-ar plăcea asta?

—Nu-ți da aere de sălbatic-nobil față de mine. Știi al naibii de bine că ești mai civilizată decât oricare altul din Montana.

—Ei bine, în cazul acesta, ce zici să fim civilizați și să-l invităm pe Martin la cină? S-ar împăca asta cu pretențiosul tău simț al etichetei? întrebă Hazard, aplecându-și capul zâmbitor spre ea.

—Nu mă pune în situații jenante, tată.

-Nu-mi spune „tată“. Sună de parcă ne-am fi cunoscut în urmă cu două zile.

—Foarte bine, spuse Daisy, renunțând cu totul la formula de adresare, deoarece, „tăticule”, „tati” erau mult prea neceremonioase pentru firea ei cumpătată și serioasă. Chiar de la o vârstă foarte fragedă fusese de o solemnitate plină de seriozitate, privind lumea cu multă atenție, negrăbindu-se să-și exprime opinia înainte de a fi cântărit toate alternativele posibile — personalitatea ideală pentru profesiunea pe care și-o alesese. Cedând omisiunii făcute de ea cu grijă, Hazard spuse:

—O să mă împac cu apelativul „tată”, mai bine decât cu acest judicios spațiu gol. Și cu un zâmbet scurt și ușor ironic, zburli penele de pe boneta ei din catifea de culoarea prunei. Ferindu-și repede capul, ea își trecu mâna peste penele costisitoare, netezindu-le, și apoi, în maniera ei lentă și grijulie, îi înapoie zâmbetul.

—Nu-ți face griji, tată. N-o să rămân fată bătrână. Puțin probabil, gândi Hazard, dar răspunsul lui fu plin de tact și ținu seama de ideile lui Daisy cu privire la drepturile femeilor.

—Nu-mi pasă dacă s-ar întâmpla așa, Daisy, cu condiția ca asta să fie ceea ce vrei tu, dar dacă-i vrei pe Martin Soderberg, hai să facem ceva pentru asta.

—Facem nu este cuvântul potrivit, tată. De această problemă mă voi ocupa eu însămi, în felul meu. Întinse un braț împăciuitoare și își strecură mâna mică și înmănușată într-a lui. Iar Hazard își aminti de fetița de doisprezece ani care își pierduse de curând mama și tatăl vitreg într-un accident de vânătoare și care, speriată, îl aștepta cu mulți ani în urmă în camera lui de lucru. Păruse tăcută și serioasă, și el nu știa dacă ea înțelesese tot ce-i spusese atunci, dar când îi întinse mâna și-i zise: „Vino, Daisy, vreau să vezi dacă dormitorul tău arată la fel”, fetița își strecurase mâna în mâna lui și devenise o parte permanentă din viața lui, nu doar un musafir pe durata verii. Așa că Hazard înălță din umeri, zâmbi, și abandonară subiectul discuției. Dar când sosiră acasă, la vila din oraș situată pe colină, el o căută pe Blaze și o găsi stând la biroul ei din bibliotecă.

—Cu prilejul următoarei serate, spuse el, invită-1, iubito, pe Martin Soderberg pentru Daisy. Cu o expresie ușor mirată, Blaze își ridică privirea de pe epistola pe care o scria. Hazard nici nu trecuse bine pragul cât și vorbise. Din câte se părea, problema era serioasă.

—Și pe mine m-a mirat al dracului de tare, dar face impresia că așa stau lucrurile. Cu o smucitură scurtă, își scoase fularul de mătase din jurul gâtului și îl aruncă pe un fotoliu.

—Aranjează totuși o petrecere cu mulți invitați, în așa fel ca totul să fie cu mult tact și Daisy să nu devină suspicioasă. Mi-a spus foarte clar că nu trebuie să intervin.

—Văd că-i respecti ordinele în maniera ta obișnuită, replică Blaze, ochii ei de un albastru uimitor fiind la fel de sfidători ca și tonul.

—Nu respect câtuși de puțin nici un fel de ordin, bia, după cum bine știi. Se apropie de ea și o sărută cu gingășie pe obraz.

—Cu o singură excepție — murmură, răsufiarea lui mângâind, caldă, obrazul ei, și glasul căpătându-i o nuanță de tachinare. Știi doar că fac tot ce-mi spui tu.

În timp ce, cu o scuturare a umerilor, Hazard își scotea paltonul, ea își ridică privirile zâmbitoare spre el, gândind că arăta la fel de minunat ca în prima zi în care îl întâlnise, în urmă cu atâția ani. Și știa că sub haina și pantalonii lui negri trupul lui suplu era la fel de în formă ca întotdeauna. Era rezultatul dresurii cailor, la care nu renunțase. La rândul ei, răspunse tachinării lui pe un ton amuzat și ușor ironic:

—S-ar putea să faci ce zic eu, Jon, dar numai după ce mai întâi te bat până te conving să te supui. Instalându-se comod pe un colț al biroului și legănându-și alene un picior, Hazard îi aruncă o privire voioasă.

—Și tu ești singura care poate să facă asta. Uitându-se la orologul de pe birou să vadă cât e ceasul, rânji și întrebă:

—E timp înainte de cină? Sprâncenele înălțate ale soției sale avură ca efect un chicot plin de veselie.

—Numai dacă poți bate toate recordurile, dragul meu, răspunse ea. Și știi și tu că pe mine niciodată nu m-a interesat viteza. Cu toate acestea, continuă ea pe tonul ispititor și sugestiv pe care el îl adora mereu, de cum vom scăpa de toți parlamentarii aceia plictisitori, voi fi fericită să petrec restul serii împreună cu tine.

—O sticlă de Cliquot și un foc care să duduie? Propuse Hazard.

—Cu perdelele date la o parte, să putem vedea stelele.

—Stelele noastre, ca în cabana din munți.

În fiecare an, Hazard și Blaze se întorceau la locul în care se născuse Trey, în prima iarnă de după căsătoria lor, și rămâneau acolo atâtea zile cât se putea.

—Nu trebuie să ne ducem înapoi, nu-i așa? Întreba Blaze întotdeauna, când se apropia data plecării lor. Iar Hazard spunea că nu, și o ținea strâns în brațe. Era o minciună crasă de care se bucurau, ca doi copii care alungă demonii cu o însușire de vorbe lipsite de sens.

—O foarte slabă imitație a cabanei din munți, dar e cea mai bună pe care o putem obține aici, în oraș. Să zicem ora unsprezece? Zâmbetul ei era cald.

—S-a făcut, bia cara. Cea de astăzi va fi cea mai scurtă serată din istoria Helenei.

—Ah, dragul meu, zise Blaze, puțin nervoasă, să nu fii prea transparent, da?

—Nu zău, iubito, tu știi cât de ușor se poate înțelege cineva cu mine. Ai timp până la zece și jumătate să-I scoți pe toți afară... cu ajutorul meu, desigur. După aceea, nu pot garanta nici o manieră civilizată.

—Ești incorijibil, Jon, dar eu ador bărbații incorijibili.

—Păstrează asta la singular, iubito, ca să nu fiu nevoit să ucid pe nimeni.

Ochii negri ai lui Hazard erau plini de afecțiune, și el se gândi cât de norocos era că o găsisse pe singura femeie din lume pe care avea s-o iubească până când va muri. Ceea ce îi reaminti problemele lui Daisy.

—Ce părere ai despre Martin? întrebă, lărgindu-și cravata și descheindu-și nasturii vestei.

—Pare foarte plăcut. Dacă satisface standardele lui Daisy, trebuie să fie chiar mai drăguț decât pare. Ea este extrem de pretențioasă.

—Cu o asemenea remarcă, nu știu dacă ar trebui să mă simt jignit. Asta înseamnă că tu nu ești pretențioasă? întrebă el ca s-o tachineze.

—Dumnezeule, nu! replică Blaze zâmbind. Eu nu sunt deloc exigentă. Singurul lucru pe care-l cer este ca un bărbat să mă iubească mai mult decât orice pe lume.

—Cu siguranță de aceea ne împăcăm noi bine, zise Hazard, cu un farmec nonșalant.

—Dacă te prind vreodată spunând ceva atât de drăguț altei femei, o să teucid!
Blaze zâmbi larg, dar inima ei era mișcată de dragostea lui, nemișorată de trecerea anilor.

—Știind cât de bine tragi cu arma, replică Hazard, în a cărei voce se simțea ce mult se amuza, voi fi prudent. În vreme ce Blaze și Hazard se îmbrăcau pentru masa de seară, fu anunțat Fox, și primit imediat.

—L-ați găsit? întrebă Blaze, luându-l neliniștită de mână pe Hazard.

Fox îi puse la curent cu cercetările, care până acum luaseră sfârșit la magazinul lui Cresswell. Răspunse la întrebările fii Hazard cu privire la ore, provizii și cantitatea de zăpadă, și plecă după ce primi de la Hazard noi ordine pe care urma să i le transmită lui Blue când avea să se reîntoarcă în munți, a doua zi.

Blaze era mai îngrijorată decât Hazard. Acesta avea încredere deplină în priceperea lui Trey de a supraviețui în decursul urmăririi. Trey avea o mulțime de provizii, o asigurase el pe Blaze, dar temerile ei erau legate de sănătatea lui. Mamele, gândea Hazard, sunt întotdeauna înclinate să nu acorde atenție lucrurilor mărunte.

Purtarea lui Trey, decise Hazard la auzul bârfelor, nu era tocmai aceea a unui tânăr slăbit, așa că pe el nu-l îngrijora sănătatea lui Trey, dar dacă Blaze voia să nu ia în seamă acele activități, despre care auzise și ea la fel de bine ca și el, asta era prerogativa ei de mamă. Iar el nu era îndeajuns de nebun ca să scoată în evidență eroarea ei de a gândi.

CAPITOLUL 12

Cu o energie plină de vioiește, Trey croia cu lopata o potecă mai largă spre grajd. Trecuse de miezul nopții, luna își revărsa din nou lumina strălucitoare asupra lui, acum că trecuse furtuna, și toată lumea din cabană dormea buștean.

Zilele precedente petrecute împreună cu copiii fuseseră plăcute și vesele. Încălțările pentru zăpadă erau terminate, începuseră să construiască arcuri și săgeți, și în seara aceea, înainte de cină, făcuseră cu toții oameni de zăpadă din omătul pufos și viscolit. Împreună cu Guy, cărase în casă zeci de găleți cu apă, în așa fel încât să se poată îmbăia toți; ambele cazane fuseseră puse, pline, pe plita

mașinii de gătit; o perdea improvizată fusese atârnată în fața sobei și fiecare persoană se spălase în cada mare.

În timpul cinei, după ce pielea fiecăruia, frecată bine, strălucea de curățenie, șirul de chipuri din jurul mesei își amintea de imaginea idilică a unei sănătăți perfecte, împreună cu copiii, Trey cântă rondouri în franceză și engleză pe care până în noaptea aceea nu le auzise niciodată, și când Empress îi șopti: „îți mulțumesc, înainte să-i conducă pe cei mici la etaj, el voise să spună: „Plăcerea e de partea mea“. Dar asta ar fi sunat prea ușuratic, iar ea era groaznic de suspicioasă în privința căldurii lui. Uneori îl supăra s-o vadă distrându-se în mod vădit și apoi retrăgându-se brusc din veselia generală, ca și cum nu și-ar fi îngăduit să meargă prea departe cu bucuria ei. În acele împrejurări era foarte diferită de captivanta și spontana Empress, așa cum și-o amintea că fusese la el acasă, și singurul lucru prin care își putea explica ciudata deosebire era prezența copiilor.

Așadar... în noaptea aceea dădea voios la lopată pentru că avea de gând să stea de vorbă cu Empress între patru ochi, fără copii. Pregătise deja un pat cald pentru ei în podul pentru uscat fânul, cu două pături groase ascunse în fânul cu miros dulce. Era un vis, remarcă încețoșată de somn.

Cu o mișcare băjbăită își înalță puțin bărbia întinzându-se către gura răcoroasă ce se depărtase de a ei. O găsi, și simți valul cald de senzații, intens și încântător, asemănător unui șuvoi de aur topit ce pătrundea prin ungherele tainice. Senzația de plăcere căpătă o ușoară consistență, surprinzător de răcoroasă pe obraji ei, alunecând mângâietor de-a lungul pieii delicate a gâtului. Și scoase un sunet ca un tors, o vibrație felină de mulțumire, ca un răspuns, fin și precis, perfect concordant, ca o fiicărie vie, din adâncul pântecelui ei.

Brațele reacționară cu o lăcomie fățișă la acea arzătoare străfulgerare de senzații, și când poposiră ușor, iar apoi se împreunară în jurul unui gât puternic, primiră ca răspuns un alt sunet, bărbătesc și grăitor.

Oricine care ar fi urmărit tânărul cuplu în cursul zilelor precedente ar fi putut să prevestească forța excitației lor; tinerețea înfocată și pasiunea ard încet și, dacă sunt combătute, își înalță fiicările și mai mult atunci când sunt iar lăsate libere. Și acum se materializa tot jocul acela premergător, ferit de ochii copiilor.

Devenea tangibil. Ea se trezi când el o ridică în brațe, dar abia dacă simți frigul în timp ce el o purtă afară, într-atât de înfierbântată era. Învelită în pături și în brațele lui Trey, ea îi gustă lobi urechilor prin mici mușcături mângâietoare, în timp ce el mergea cu pași mari de-a lungul potecii lărgite pe care o croise de curând către ascunzișul lor din podul pentru uscarea fânului. Cu gesturi rapide o culcă pe patul moale, îi scoase cămașa de noapte și o acoperi cu pătura groasă și grea. Ea îl privea cum se dezbracă iute și cu mare nerăbdare, și avea impresia că în noaptea aceea se petrecea un soi de vrăjitorie inexplicabilă, și că era dreptul ei să posede trupul acela superb ce se dezvăluia sub ochii ei.

Stând pe călcâie, el se uita la ea, corpul lui musculos, bine clădit, cu umerii lați, și ochii lui argintii, asemănători cu două nestemate, amintind de un zeu păgân.

După ce tăcerea se prelungise, dorința ei sporind imens sub porunca unui destin orb, Empress rosti numele lui:

—Trey.Nu era glasul unei femei care s-ar fi retras departe de afecțiunea, sau de blândețea, sau de căldura lui.Revenise femeia pe care o cunoscuse el la localul lui Lily,femeia fermecătoare de la ranch.Atunci el întinse brațele, și ea le văzu că tremură.

—Sunt ca un băiețandru. Asta-i efectul pe care-l ai asupra mea, zise el, zâmbind cu mâhnire. Nu sunt obișnuit cu așa ceva. Nu trebuie să mă mai părăsești,spuse, fața lui frumoasă schițând o ușoară grimasă.Empress nu putea să răspundă într-un mod care să-i fi plăcut lui, deoarece, în fond, ei doreau lucruri diferite,însă în noaptea asta, în această clipă, ea nu știa decât că-l dorea. Erau de acord.

Strecurându-și mâna afară din pătură, o întinse spre Trey, și în puținele secunde înainte ca el să-și ridice la rându-i o mână, păru că niciodată până acum nu se mai atinseseră. Senzația aceasta de noutate era ceva nemaîntâlnit pentru bărbatul voinic îngenuncheat în fânul înmiresmat, ceva asemănător cu a da timpul înapoi sau a ține luna în mâini.

—Vino, cu siguranță ți-e frig, șopti Empress, învăluind cu privirea pieptul și brațele atletice, mâinile elegante, cu oase prelungi ale lui Trey, sprijinite pe coapsele lui tari.

—Nu mi-e frig, șopti el. Îmi este foarte cald.Senzația era asemănătoare cu cea pe care o ai când ieși afară dintr-o saună direct în noaptea înghețată. Nici măcar nu simți frigul. Dar era ceva mai mult de atât, și el știa. Trupul lui era încălzit din interior.Empress așteptă de parcă o viață întregă așteptase să-i cunoască atingerea; văzu mâna lui cu degete suple înaintând spre a ei, și se întrebă cum de putea dorința să-ți umple într-o asemenea măsură întregul trup încât intensitatea ei să se reverse în valuri ce-ți taie respirația.

Buzele ei mai purtau încă fiorul sărutărilor lui, care o treziseră. Și dorința, fizică, înăbușită și reținută în cursul zilelor precedente, petrecute în micuța cabană supraaglomerată, creștea acum ca o furtună scăpată de sub control, nepăsându-i de sacrificiul de sine pe care îl impunea.

Vârfurile degetelor Lui Trey le atinseră pe ale ei și apoi alunecară în jos, înlănțuindu-se ușor până când mâinile lor se împreună, palmă peste palmă, degetele lui întrepătrunzându-se cu ale ei. Pielea lui era fierbinte. Atât de fierbinte încât primul ei gând fu: Mă va încălzi.

—Ești rece, șopti el. Ți-e teamă?„Sunt îngrozită" — ar fi vrut ea să spună — „că mă vei înăbuși cu pasiunea înfiăcărată pe care o emani".

—Nu mă tem de nimic, răspunse, dinții strălucindu-i cu o străfulgerare albă în semiîntunericul hambarului.Strânsoarea cu care el îi ținea mâna mică se întări, și zâmbetul din glasul Lui căpătă o nuanță de blândă sugestie.

—Uitasem cât de excitabilă ești. Așadar, pot renunța la sonetele mele — pisicuța mea aprigă este în formă.Buza ei superioară se arcui ușor, și Empress închise ochii pe jumătate.

—O să te mănânc de viu, murmură.O sclipire de mirare se aprinse în ochii lui, apoi el îi aduse mâna aproape de gura lui și, desfăcându-i degetele, își apăsă buzele de palma ei.Ea se înfioră, o plăcere ascuțită sfășiindu-i simțurile.

Ridicându-și gura, Trey răspunse printr-un mormăit răgușit, extrem de grăitor, plin de excitație.

—Va trebui să vedem cine ce face și cui. Dacă ții bine minte, șopti, suntem la un scor mai degrabă egal.Și totul reveni năvalnic — amintirile fierbinți, care în zilele precedente fuseseră ținute sub lacăt, despre priviri tandre și sărutări furate, despre jocuri copilărești și zângăneli cu copiii.El uitase că ea forțase cu îndrăzneală ritmul tot atât de des ca și el, că ea dăduse în aceeași măsură semnalul unei plăceri fără rezerve. Uitase, în toată acea dulce atmosferă menajeră, că atunci când Empress Jordan se înfierbânta, îi tăia respirația.

Peste câteva clipe el stătea culcat peste ea, sprijinindu-se în coate, simțind prin pătură trupul ei moale. Gura lui Trey, deasupra buzelor ei, zâmbi.

—Dă-mi de știre, zise el, când îți va fi îndeajuns de cald cât să dai pătura la o parte.Ochii ei străluciră alene, amuzați. Trey continuă:

—Și atunci eu voi decide dacă... și când.În noaptea aceea, cu zgomotele ușoare ale animalelor de sub ei, cu lumina sclipitoare a lunii și a stelelor deasupra lor, cu nările pline de mireasma dulce și vârticică a fânului, cu o încântare furtunoasă, cu siguranță și gingășie, își împărtășiră unul celuilalt darul iubirii.

Săptămâna următoare fu ceva ca în povești. Copiii îl adorau pe Trey, și zilele erau petrecute în familie,Empress fiind mai fericită decât își imagina că ar fi posibil, îi avea lângă ea pe toți cei pe care-i iubea, și fericirea ei era tangibilă.

Emilie se împăuna la complimentele lui Trey, în timp ce Genevieve îl vedea pur și simplu ca pe un Roland al ei personal. În lumea plină de politețe pe care o urmărea ea cu aviditate în povestirile medievale despre isprăvile cavalerilor, cel care salvase Franța la Roncevaux fusese întotdeauna eroul ei preferat. În ceea ce o privea, Trey era o îmbinare perfectă între folclor și realitate.Guy îl trata pe Trey ca pe un frate mai mare mult iubit, iar Eduard își petrecea toate clipele de trezie în brațele lui Trey, pe genunchii acestuia, sau cocoțat pe umerii lui. Deși Empress își cerea scuze pentru o asemenea suprasolicitare, știa că, dacă nu și-ar fi legat frățiorul, purtarea lui Eduard nu putea fi schimbată.Trey se mulțumea să zâmbească și spunea:

—Ne împăcăm formidabil de bine, nu-i așa, Eddie?Iar drept răspuns primea o îmbrățișare lipicioasă.

—Îi este dor de papa și de mama, îi explică Empress.Era foarte mic când au murit, și nu putea să înțeleagă.

—Mi-au murit doi frați și două surori. Știu ce înspăimântătoare este moartea când ești copil. Dar el nu-i o problemă. Îmi plac îmbrățișările lipicioase.

Zâmbetul lui era malițios.Empress se înroși la față, amintindu-și înfocarea cu care făceau dragoste noaptea, când copiii dormeau.Denumiseră patul lor din înmiresmatul pod „Cuibul”, din cauza siguranței și fericirii pe care o simțeau în

atmosfera lui parfumată, și privirea lui Trey aduse la suprafață toate amintirile voluptuoase ale lui Empress. Petrecură o săptămână în cabana lor izolată din munți, un paradis plin de senzații plăcute. Vorbeau despre zilele și săptămânile ce aveau să urmeze, și pentru prima oară Empress îndrăzni să se gândească la Trey ca la ceva ce putea deveni permanent. Noapte de noapte, în ascunzișul lor fermecat, el îi șoptea că o iubește și zilnic muncea la fermă, ajutându-l pe Guy să construiască și să repare, ridicând garduri și acareturi.

—Când va veni primăvara, spuse el, privind spre valea acoperită de zăpadă, vom aduce aici ceva mai mulți cai și vom face semănăturile așa cum trebuie. Inima lui Empress se umplu de mulțumire. Trey vorbea despre viitor... despre viitorul lor.

—Și când va sosi primăvara, șopti el cu un glas cald și răgușit, în noaptea aceea, ținând-o strâns în brațe, o să-ți arăt unde străbat prin zăpadă primele brândușe, și o să-ți aștern pat din flori de munte, și o să te culc pe el... Când Empress începu să facă febră, ea nu îi acordă importanță, considerând-o doar începutul unei răceli. Însă până seara trupul îi ardea, și când o apucară vărsăturile, Trey intră în panică. Nu avea nici un fel de noțiuni de medicină, și nu putea decât să-i urmeze instrucțiunile, amestecând ceaiuri fierbinți pentru a-i calma stomacul și a-i scădea febra. Spre dimineață, în loc să fie mai bine ea se simțea și mai rău, și Trey era îngrozit. În fiecare an mureau oameni din cauza bolilor de iarnă. Propria lui familie fusese decimată de boli care debutaseră la fel. Iar ei se aflau la o sută de kilometri de cel mai apropiat medic. Dacă Empress își pierdea puterile, peste o zi sau două avea să fie prea târziu ca s-o scoată afară. Îi trezi pe copii devreme când Empress încă mai moțăia, și decizia lui era luată. În șoptă, îi îndemnă pe toți să se îmbrace și să-și strângă ceva bagaje, și le spuse că aveau să plece cu încălțările pentru zăpadă. Voia un doctor pentru Empress. Cu ajutorul copiilor, pregăti un terci de ovăz și pâine prăjită și avu grijă ca toți să mănânce și să-și pună haine călduroase. Îl dădu jos pe Eduard de pe scaunul înalt, îl înveli în veșmintele lui pentru afară și într-o pătură mare, și îl așeză într-un samar, în timp ce fetele își puneau căciulițele și mănușile. Guy lăsa în mica iesle suficient fân pentru cai și pentru vacă; puii, după ce fuseseră hrăniți, fură lăsați liberi. În vreme ce toată lumea stătea îmbrăcată și gata de plecare, Trey o înfășură pe Empress într-un pled și pe urmă în mantaua lui din piele de bivoliță, pe care o încheie în nasturi.

—Ne ducem înapoi la ranch, îi spuse când ea protestă împotriva căldurii adăugate peste fierbințeala ei proprie. Te scot afară într-un minut. Ea era congestionată de febră, ochii îi străluceau din cauza bolii, și teama întunecată care nu-l părăsise din copilărie îi reveni lui Trey pe furiș. Dacă nu se va mai face bine? Nici măcar medicii nu fuseseră în stare să-I ajute pe frații și surorile lui. Închise o clipă ochii și înălță în tăcere o rugă către spiritele lui: Ascultă-mă, Ahbadt-dadt-deah, nu se poate să moară. Mă auzi? Dă-I putere! Tonul nu era nici domol, nici supus. Trey nu era un om umil. Rugămintea era tot atât de plină de forță ca și bărbatul care o exprima, simplă și fără rezerve în cererea sa.

Îl puse pe Eduard pe umeri, o luă pe Empress în brațe și ieși din cabană, incredințându-se că toți copiii erau gata. Fu ultimul care își puse încălțările de zăpadă și zâmbi:

—Ține-te bine, Eduard!Aveau de parcurs șazeci de kilometri până la cea mai apropiată Cabană. De acolo, Trey putea să trimită după ajutor.La început copiii se mișcau neîndemânatic pe încălțările pentru zăpadă, și înaintarea le era lentă. Chiar dacă Trey făcea pârtia, era nevoit să meargă încet din cauza copiilor, care se opreau des ca să se odihnească, și la prânz făcură o pauză ca să mănânce. Curățară o bucată de pământ folosind încălțările din plasă pentru a da zăpada la o parte, și aprinseră un foc.În vreme ce copiii mâncau gustările pe care le căraseră în micile lor bagaje, Trey încercă s-o hrănească pe Empress. O imploră să mănânce, dar de dimineață și până acum puterile ei slăbiseră, și nu reuși să înghită decât foarte puțin.Cu viteza cu care înaintau, Trey înțelese că nu aveau să ajungă în seara aceea la cabana lui Swenson, așa cum sperase. Copiii nu puteau să meargă la fel de repede ca el. Asta însemna că aveau să fie nevoiți să călătorească fără oprire toată noaptea. Empress se cufundase într-un soi de moleșeală din care era greu s-o trezești. Aveau să-și continue mersul până vor ajunge la cabana lui Swenson. Altă soluție nu exista.Spre sfârșitul după-amiezei fu nevoie să se odihnească mai des. Copiii se străduiau să țină pasul, dar deși Trey mergea tot mai încet, ei tot cădeau în urma lui. Așa că se oprea, făcea câte un foc mic, și-i lăsa pe toți să se odihnească o vreme, apoi îi alinta și-i încuraja să pornească din nou. Toți mușchii trupului său gemeau, și numai cu cel mai mare efort de voință reușea el însuși să-și miște în continuare picioarele. Porțiunile din corpul lui care nu-l dureau din cauza suprasolicitării erau amortite de frig și de greutatea de a-i căra atât pe Empress cât și pe Eduard. Din fericire, Eduard adormise cu puțin timp în urmă, așa că desaga din spatele lui nu mai mișca ,acum era doar o povară neînsufiețită.Nu mai era decât un sfert de oră până la căderea nopții, și devenise evident că toți copiii erau aproape epuizați. Genevieve avea doar opt ani, și în decursul ultimei ore Guy o trăsese după el, încheștându-și el însuși maxilarele din cauza efortului. Dar fața lui era palidă de oboseală, și nici el nu avea să mai reziste mult timp. La un moment dat, în timpul după-amiezei,Genevieve începuse să plângă, și fratele și sora ei o făcuseră imediat să tacă.

— Pressy e bolnavă, spusese Guy, și trebuie să mergem fără întrerupere. Când n-o să mai poți, o să te car în spinare.Emilie o încurajase:

— Fii tare, Genny, pentru că Trey deja îi cară pe Eduard și pe Pressy. Nu plânge, și o să-ți dau cartea mea despre Roland.Genevieve înghițise, își trăsese nasul, și își târâse picioarele mai departe.Trey simțea și el că-i vine să plângă la gândul amenințătoarei călătorii pe care o mai aveau în față; de teama pe care o simțea de fiecare dată când își cobora privirea spre Empress, atât de nemișcată în brațele lui,respirând greu și neregulat; de admirație pentru înduioșătorul curaj al celor trei copii din spatele lui, care trecuseră prin atâtea încercări în scurta lor viață și care se străduiau să-i ascundă lacrimile lui Genevieve pentru a-l scuti de

o povară suplimentară. Dar bineînțeles că plânsul nu era o soluție practică. Existau foarte puține soluții posibile. Copiii nu erau în stare să meargă mai departe. Nu puteau fi lăsați singuri în pustietăți. Empress abia dacă se mai trezise, de la amiază, iar el ar fi preferat să-și continue drumul. Dar va trebui să instaleze o tabără și să lase copiii să doarmă, iar apoi vor porni a doua zi de cu zori... și se vor ruga ca Empress să mai fie în viață.

— Vom merge până se va întuneca, le spuse copiilor. Doar încă cinsprezece minute. Puteți să rezistați? Trey primi trei surâsuri curajoase și un da obosit din partea lui Guy. Înghiți nodul ce i se pusese în gât. Un pâlc des de cedri, de un verde negricios în lumina tot mai slabă, mărginea terenul pe care-l străbăteau. Cu albul ce domnea pretutindeni, distanțele erau înșelătoare; cedrii aceia nu erau chiar atât de aproape precum păreau, dar aveau să fie adăpostul lor în acea noapte. Trey își fixă privirea pe marginea pajiștii montane. Cu trudă, își punea un picior în fața celuilalt. Se gândea cu durere în suflet la pâlcul de cedri ca tabără de noapte. Poate că acolo avea să fie locul în care va muri Empress. Îi venea să geamă de furie din cauza propriei neputințe.

Blue împreună cu alți șase bărbați ieșiră călare din umbra codriilor, caii lor înaintând cu greu prin zăpada înaltă. La vederea lui Trey și a micii lui cete, Blue își biciui murgul, îndemnându-l să-și grăbească pasul. Trey rămase nemișcat. Așadar exista un Dumnezeu, care veghea asupra lui. Când Blue ajunse lângă Trey, se grăbi să o ia pe Empress din brațele lui înțepenite. Scoțându-și repede bentița de pe fruntea umedă, Trey îl trecu pe Eduard, încă adormit, altui călăreț. Dat fiind că grupul plecat în căutarea lui Trey era bine echipat, Blue propuse să instaleze o tabără pentru noapte. Trey se opuse.

— Rămâneți cu copiii. Eu o duc pe Empress la doctor. În starea în care se afia, așa ceva era de neconceput. O cărase pe Empress vreme de zece ore. Așa că rămăseseră cu toții în șa, Empress fiind cărată cu grijă pe genunchii lui Trey. În timp ce călăreau, el îi vorbea, dar ea nu-i răspundea, nici măcar cu șoaptele slabe cu care-i răspunsese mai înainte. De-a lungul zilei, forțele îi slăbiseră încontinuu. Nu mâncase și băuse doar câte puțin, deși Trey o implorase.

— Lasă-mă să dorm, murmurase ea ultima oară. Dar asta se întâmplase în urmă cu trei ore, și Trey era înspăimântat. Se făcuse ora două dimineața când intrară călare în curtea ranch-ului. Unii călăreți goniseră înaintea lor să aibă grijă de pregătiri, astfel că toți ai casei erau afară ca să întâmpine grupul epuizat. Trey dădu instrucțiuni pentru îngrijirea copiilor, apoi îl prezentă pe Guy, singurul încă treaz din rudele lui Empress. Eduard, Emilie și Genevieve dormeau înveliți în pături din piele de bivoli și erau purtați în brațe de trei membri ai grupului de căutători. Ei fură duși în casă și culcați în apartamentul copiilor. Guy îl însoți pe Trey la etaj, pe urmele doctorului, care poruncise ca Empress să fie dusă cât mai repede înăuntru. Când călăreții trimiși în avangardă ajunseră la ranch, Hazard și Blaze fuseseră chemați de urgență acasă, și încă de la miezul nopții stătuseră în

așteptare. După ce Empress fusese culcată în pat și lăsată în grija medicilor aduși de la Helena, Trey îl ajută pe Guy să se instaleze pentru noapte.

—Acum ea va fi bine, spuse Trey, trebuind să-l liniștească pe băiatul îngrozit că și-ar putea pierde sora, deși înspăimântătoarea teamă era foarte puternică chiar și în mintea lui. Simțea gustul temerilor, amar, în gură. Când fusese culcată pe patul lui mare, ea nu reacționase la vocea lui; era prea palidă și prea nemișcată, și ca să pară calm în prezența băiatului Trey avu nevoie de fiecare fărâmbă de autocontrol de care dispunea. Prima lui reacție fusese să-i înșface pe doctori de umeri și să le ceară s-o vindece. Cea de-a doua — să-I amenințe... „O să văucid dacă o să moară!“ — ar fi vrut să le spună. Doar o stăpânire impusă cu greu, îi împiedică să nu-și piardă controlul. Dar servitorilor obișnuiți cu el, glasul lui le păruse prea calm, iar încleștarea maxilarelor alarmantă.

— Voi reveni, scrâșnise printre dinți către doctor, care îi sugerase să lase totul în seama lor. După care Trey îi întoarse brusc spatele și se îndepărtase, încleștându-și pumnii pe lângă trup. Blue îl îndemnase, cu calm, să părăsească încăperea.

— Guy moare de-a-n picioarele, Trey. Ai face mai bine să-l ajuți pe băiat să se culce. Și în termenii cei mai diplomatici, Blue discută cu medicii modalitatea de colaborare cea mai puțin probabilă să-l supere pe vărul său. Ei erau oameni raționali — Hazard îi plătea extraordinar de bine pentru timpul lor.

O cină târzie fusese pregătită în bibliotecă, și când Trey coborî după ce avusese grijă să-l culce pe Guy, părinții lui îi puseseră întrebările pe care li le permitea politețea. În mod evident, Trey era îngrijorat în legătură cu Empress, epuizat, cu cearcăne negre sub ochi, solicitarea călătoriei vădindu-se în fiecare trăsătură a trupului său suplu, acum prăbușit în fotoliul din fața lor. Nervii îi erau încordați la maximum, glasul trecându-i de la agitație la o imensă moleșeală datorată oboselii. Hazard și Blaze nu avură inima să pomenească despre vizita neliniștitoare pe care le-o făcuse în ajun Duncan Stewart. Pentru moment, Trey avea destule incertitudini amenințătoare în viața lui ca să-l mai împovăreze cu veștile negre primite de la Duncan. În noaptea aceea rămaseră toți treji, deoarece Trey nici nu voia să se gândească să doarmă, coborând fără astâmpăr la parter ca să mai bea cafea și petrecându-și cea mai mare parte a nopții la căpătâiul lui Empress. Medicii munciră cu febrilitate toată noaptea ca să scadă temperatura bolnavei cu ajutorul prișnițelor cu gheață, de teama convulsiilor pe care le putea provoca febra mare. Trey stătea lângă patul ei, cu priviri sfredelitoare când îi urmărea pe doctori, semănând literalmente cu un duh întunecat al răzbnării. Îngrijirea de care se bucura ea sub acea primejdioasă privire fu de cea mai bună calitate, și spre dimineață respirația lui Empress deveni mai puțin anevoioasă. Temperatura îi scăzuse. Trey adormi în fotoliul lui, strângând între degete mâna lui Empress.

—Ce facem? îl întrebă Blaze pe Hazard, cuibărită sub brațul lui pe canapeaua de lângă șemineu. Se vede limpede că Trey ține la Empress. Cât de sigur era Duncan de... Tăcu, stânjenită. Faptul că Valeria îl indica pe Trey ca fiind tatăl copilului pe care-l aștepta era prea neliniștitor pentru a fi exprimat în cuvinte.

—Nu contează, bia, dacă cineva este sau nu sigur. Hazard se dusese imediat în sat să se intereseze de afirmațiile pe care le făcuse Stewart — eventualele acuzații de viol îndreptate împotriva lui Vultur-Cenușiu și a lui Vânător-de-Bivoli, dacă Trey n-ar fi fost de acord să se însoare cu Valerie. Ambii bărbați fuseseră intimi cu Valerie, dar nu existase nici o presiune. Dimpotrivă, Valerie Stewart era cea provocatoare într-un mod agresiv. Ceea ce nu însemna că toate astea ar fi avut vreo importanță, lucru pe care Hazard îl știa. Dacă o femeie albă acuza de viol un bărbat indian, nu exista nici cea mai mică șansă ca el să fie achitat. Bărbații puteau să dispară, desigur, dar Duncan îl informase pe Hazard, cu un glas calm și nefiindu-i frică de șantajul lui fățiș, că dacă respectivii aveau să dispară, Valerie va numi pur și simplu un alt membru al clanului lor. Lor le era indiferent. Hazard mângâie umărul lui Blaze, cu o apăsare blândă, liniștitoare, care micșoră încordarea din ceafa ei.

—Nu-ți face griji, iubito, va exista o scăpare. Dar cuvintele înghețară, false, chiar în clipa în care le roști. O oră mai târziu, Trey dădu năvală în cameră, plin de „voioșie”.

—Mă duc să mă bărbieresc și să mă spăl, declară el. Empress a deschis ochii. Cred că știe unde se află. I-am spus că toți copiii dorm, și ea a zâmbit. Arată groaznic, dar e superbă! Afirmațiile îi erau extatice, ca și cum veștile acestea banale ar fi fost niște cugetări profunde, pline de miez.

—Trebuie să plec. Își fiutură mâna într-un gest nepăsător de salut și ieși din cameră cu pași tot atât de vioi. Părinții lui își zâmbiră unul către celălalt cu nostalgie.

—Asta e iubire, după toate aparențele, zise Hazard. Acum câteva ore era gata să aibă el însuși nevoie de un doctor. Niciodată nu l-am văzut atât de obosit. Și acum... Zâmbetul i se stinse ca și sfârșitul frazei, care se transformă într-un oftat.

—Cred că ne așteaptă necazuri.

—Trebuie să faci ceva, Jon. Trey n-o să fie niciodată de acord cu pretențiile lui Stewart. Se repetă situația cu amenințările lui Cari. Știi ce-a spus Trey în privința asta. Nu era nici primul, nici singurul. Charlotte Tangen avusese și alți iubiți. Copilul ei poate la fel de bine să fi fost sau să nu fi fost al lui. Vezi, este aceeași situație.

—Nu pe mine trebuie să mă convingi, draga mea. Am mai auzit toate astea și înainte. De fapt, le auzise de multe ori până acum, deși Blaze nu avea cunoștință decât de cazul Charlottei. Întâmplarea o tulburase atât de mult, încât Hazard o scutise de cealaltă, și uneori, dacă la urechile ei ajungeau frânturi de bârfe, el le minimaliza ca pe niște zvonuri de mahala.

—Nu te agita, bia. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

—Vreau să fie fericit. Tonul lui Blaze era un amestec de implorare și poruncă.

—În privința asta nu cred că ai de ce să-ți faci griji, iubito, replică Hazard, sec. Vreme de ani de zile și-a căutat fericirea cu sânguință. Știa ce mult însemna Trey pentru Blaze. Iar el îl iubea la fel de mult. Dar Blaze era viața lui, și îl durea s-o vadă nefericită, așa că zise blând:

—Vom rezolva noi în vreun fel. Mai întâi s-o însănătoșim pe Empress. Deocamdată nimeni nu știe că Trey a revenit. Putem împiedica răspândirea veștii o zi sau două. Hazard era realist în legătură cu păstrarea secretelor într-o casă cu câteva zeci de servitori.

CAPITOLUL 13

Toți copiii se purtară impecabil la micul dejun, cu excepția lui Eduard care ignoră cu voioșie ordinele șoptite de Genevieve, repetând cu glasul lui pițigăiat și ciripitor:

—Pipi înăuntru, pipi înăuntru! Trey le interpretează părinților săi noul entuziasm al lui Eduard ca pe o fascinație copilărească față de instalațiile de apă interioare. De fapt, băiețelul își petrecuse ora precedentă dând drumul la apa WC-ulul din apartamentul copiilor, aproape făcându-le să moară de rușine pe surorile lui.

Și acum, toți cei trei copii mai vârstnici erau roșii la față din cauza direcției jenante pe care o luase conversația lui Eduard la micul dejun. Hazard și Blaze alungară stânjeneala tuturor punând întrebări interesante în legătură cu ferma din munți, iar atenția lui Eduard fu abătută de la obsesia lui ia vederea unor rulouri cu glazură, și conversația lui căpătă o turnură mai acceptabilă în societate.

După micul dejun, toată lumea urcă în grup la etaj s-o vadă pe Empress, care, deși slăbită, se simțea mult mai bine. Temperatura îi scăzuse și ea reușise să mănânce puțină supă fără s-o vomite, dar era foarte palidă, fragilitatea fiindu-i accentuată de dimensiunile patului lui Trey.

Părinții lui Trey erau mulțumiți că o aveau iarăși la ei, și încântați — îi spuseră că aveau prilejul de a-i cunoaște familia. Mai vulnerabilă acum datorită slăbiciunii sate, Empress aproape că izbucni în lacrimi față de bunătatea lor, dar gândurile îi căpătară altă direcție datorită declarațiilor făcute de Eduard cu privire la înaltul nivel tehnic al instalației de apă. Empress chicoti, Genevieve zise: „Nu zău, Eduard, ce copil ești!“, iar Trey sublinie cu voioșie faptul că vor avea distracție pe o durată de cel puțin o lună, ținând seama că în casă existau, la dispoziția lui Eduard, zece camere de baie. După câteva minute, una dintre cele trei infirmiere din încăperea începu să arunce priviri semnificative spre ceasul ei. Blaze propuse ca toți copiii să meargă împreună cu ea în apartamentul lor, iar Hazard să vadă dacă mai era în stare de funcționare vreuna dintre jucării. Camera se goli într-un minut. Chiar și Guy și Emilie, care uneori se considerau adulți, fură uluiți de mulțimea de jucării așezate pe rafturile de pe pereții odăii copiilor. Peste încă un minut, o privire grăitoare din partea lui Trey le goni pe infirmiere afară.

—Te deranjează? întrebă el, trăgându-și un fotoliu lângă pat. Voiam să fiu singur cu tine, și zău că infirmierele astea, deși sunt formidabil de competente, arată de parcă ar trebui să se afie pe pontoanele catedralei Notre-Dame. Pe mine m-ar face să mă însănătoșesc de frică, te asigur. Atinse ușor mâna lui Empress, apoi își împreună degetele cu ale ei și zâmbi.

—A avut efect, nu-i așa? Te simți mai bine. Empress îi zâmbi la rândul ei bărbatului înalt care îi ținea mâna ca și cum ar fi fost un valoros porțelan Ming.

—Mult mai bine, și mâna mea n-o să se spargă. Pentru a-i demonstra cât de obiectiv putea fi în legătură cu starea sănătății ei, el îi cuprinse mâna într-o strânsoare care n-ar fi ciufulit nici puful de pe un pui de găină.

—Știu, dragă. Dar am fost îngrijorat pentru tine.

—Mă tem că am fost o povară îngrozitoare, deși din câte se pare copiii văd totul ca pe o aventură formidabilă, acum că a trecut. Dacă n-ai fi făcut încălțările pentru zăpadă...

—Ar fi trebuit să ne gândim la altceva. Deși folosise în mod politic pluralul, Empress știa că dacă nu l-ar fi avut pe Trey la ferma lor nici unul dintre ei nu ar fi fost în stare să plece pe nămeții aceia. Și deși era posibil ca febra să fi scăzut de ta sine, îi era recunoscătoare lui Trey pentru că luase acea sarcină de pe umerii lui Guy. La cei șaisprezece ani ai lui, acesta trecuse deja prin multe.

—Îți sunt îndatorată, spuse ea, pe un ton calm și grav.

—Cred că-mi place cum sună asta, replică Trey cu un zâmbet malițios. Rareori ești atât de docilă.

—Trebuie să fie din cauza febrei, răspunse ea, zâmbetul luminându-i verdele ochilor.

—Indiferent de cauză, spuse Trey redevenind serios, mă bucur că te simți mai bine. Niciodată nu m-am simțit atât de... neajutorat. Nu știam ce să fac.

—Tu ești cel care ar trebui să fii prudent. Febra aceasta e cea care i-a ucis pe mama și pe papa vara trecută, și n-a trecut prea multă vreme de când te-ai însănătoșit. Trey înălță din umeri.

—Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată. Era adevărat. Cu excepția împușcăturii a cărei victimă fusese la localul lui Lily și a câte unei răceli, în copilărie, el fusese extrem de sănătos.

—Nu fi atât de sigur de tine, îl dojeni Empress. Și eu spuneam la fel, și uite ce-am pățit.

—Erai epuizată după ce mă îngrijiseși pe mine, și apoi a urmat drumul lung până acasă. A fost prea mult. Acum nu trebuie să faci absolut nimic. Doar să mănânci și să te odihnești. Pe copiii lasă-i în seama mea. Poate că ai observat — adăugă cu un zâmbet larg — că ne înțelegem... destul de bine.

—Bărbatul ar trebui să aibă și el un strop de modestie! Atât în ochii cât și în vocea ei se simțea încântarea, o umbră de culoare accentuându-i conturul delicat al obrazului.

—Mă jignești, replică Trey prefăcându-se îndurerat. Era îmbrăcat elegant, cu cizme moi din piele de căprioară, pantaloni din stofă de lână bleumarin și o cămașă de fanelă în nuanțe de albastru închis și vișiniu.

—Oare nu eman eu pur și simplu modestie? adăugă el.

—Niciodată, din câte țin eu minte. Și Empress se întrebă pe neașteptate cum o fi arătat el când era copil, sau adolescent, înainte de a fi căpătat înfățișarea asta elegantă și nepăsătoare.

—Nici tu, contesă, nu ești chiar lipsită de pretenții. Trey afiase de familia aristocrată a lui Empress, auzise povestea despre duelul tatălui ei, despre fuga lor și anii grei care urmaseră în Canada și în Montana.

—Dacă aș fi lipsită de pretenții, te-ai plictisi de moarte.

—Așa este, replică Trey cu un zâmbet, știind că niciodată nu fusese atât de fericit, știind că Empress devenise imens de importantă în viața lui, conștient — în timpul greului lor drum de înapoiere, când se temuse că ea avea să moară — că fără ea viața lui ar fi pustie.

—Te-ai gândit vreodată... Tăcu, dându-și seama cu o bruscă uimire că era cât pe-acum să se exprime într-un mod pe care ani de zile îl evitase cu prudență.

—Vreau să zic... Șovăi din nou, luat pe nepregătite de emoțiile noi pe care le încerca, deși anii de experiență opuneau o ultimă rezistență.

—Ne înțelegem... — reluă apoi, însoțindu-și cuvintele cu o privire caldă — formidabil de bine.

—De acord, zise Empress, privindu-l și ea cu afecțiune. Întotdeauna independentă în felul de a gândi, acceptase nou descoperita ei sexualitate ca pe o plăcere minunată adăugată vieții ei.

—Așa că... Trey își dresе glasul, și pentru prima dată Empress își dădu seama că discuția lor nu era o sporovăială frivolă, inima îi stătu o clipă în loc. Să fi fost posibil ca sentimentele lui Trey să fie tot atât de puternice ca ale ei? Era oare cu putință ca holtelui care reprezenta cea mai râvnită partidă de la vest de Red River să fi încetat să se joace?

—Mă gândeam... continuă el. Empress ar fi putu să-i ușureze situația, dar dacă se înșela, s-ar fi simțit îngrozitor de stânjenită, așa că rămase tăcută, deși pulsul i se accelerase cumplit.

—Ai nevoie să te ajute cineva cu copiii, zise el. Constatarea lui era cerută de împrejurări, dar Empress nu știa, și îi mulțumi cerului că nu scăpase nici un cuvânt despre sentimentele pe care le nutrea pentru el, iar eu apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat, răspunse politicos, cuprinsă de tristețe. Trey Braddock-Black era un afemeiat, iar ea era o proastă că uitase asta. El adora femeile, dar nu ca o legătură permanentă, și numai novicele caraghioase își închipuiau altceva.

—Nu asta am vrut... zise el, nefăcând în felul acesta decât să sporească vaga confuzie.

—Nu zău, Trey, nu trebuie să mă ajuți. Nu mă aștept ca tu să simți vreo obligație față de...

—Of, la dracu'! exclamă el scurt, dând drumul mâinii ei și ridicându-se brusc în picioare. Ducându-se cu pași mari spre fereastră, își propti palmele pe pervazul din lemn de stejar și se uită posomorât la peisajul de iarnă de afară.

—Apreciez tot ce ai făcut pentru mine și pentru familia mea, spuse Empress cu glas liniștit, dar nu trebuie să-ți asumi nici o responsabilitate, și de îndată ce voi fi mai bine, ne vom înapoia în munții Iernii.

—Nu responsabilitate este ceea ce simt, replică Trey, cu spinarea țepăună și tulburat la gândul că Empress ar putea ieși din viața lui chiar de a doua zi.

—Nici n-ar trebui. Empress își reprimă durerea, silindu-se să pronunțe cuvintele de politețe necesare. Era o visătoare dacă își închipuia că ea se deosebea cât de cât de zecile de femei îndrăgostite din trecutul lui Trey.

—Peste câteva zile voi fi iar în picioare, și atunci nu vom mai abuza de ospitalitatea voastră. Depărtându-se de fereastră, Trey reveni spre ea brusc, neliniștit.

—Fir-ar să fie, nu mă pricep la asta! Ah, Dumnezeule, cum de se putea întâmpla așa ceva —ea să-l dorească atât de intens, când fiecare cuvânt rostit de el era cu totul opus sentimentelor ei? Văzându-i asprimea expresiei, ținuta încordată a trupului a cărui siluetă se profila în cadrul ferestrei, Empress făcu apel la toate rezervele ei de mândrie și răspunse calm:

—Înțeleg. Nimeni nu se așteaptă ca tu...

—Nu m-am gândit vreodată la asta mai înainte, zise el, de parcă ea n-ar fi vorbit. Am evitat cu grijă subiectul. Empress nu vru să audă mai mult. Indiferent ce urma să spună el, avea s-o doară.

—Trey, zău așa, n-ar trebui să...

—Și nu are nimic de-a face cu copiii, continuă el, părând să nu fie conștient de răspunsul ei, dar în tonul lui se simțea o nuanță ușor amenințătoare. Deși, adăugă repede, deși îmi plac foarte mult, încheie cu un soi de politețe. Păru să revină dintr-o concentrare interioară, și în clipa următoare văzu panica din ochii ei.

—Te simți bine? Cuprins de teamă, fu lângă ea din câțiva pași rapizi. Așezându-se lângă ea cu o grabă în care i se reflecta teama, își puse repede mâna pe fruntea ei.

—Să chem doctorii? Ai febră?

—Mă simt foarte bine. Ca și cum cineva care era pe punctul de a trece dincolo de capătul pământului s-ar simți bine.

—Ești sigură?

—Puțin obosită, zise ea, vrând ca el să plece, vrând ca această conversație nenorocită să se termine.

—O să am grijă de tine, spuse Trey foarte încet, în timp ce cu degetele îi dădea ușor la o parte de pe umeri părul pal-auriu.

—Nu ești obligat s-o faci. Vorbesc serios. Și așa ne-am impus cu toții prea mult. Empress se gândi la enorma sumă de bani pe care i-o dăduse el, îndeajuns cât să-i îngăduie familiei ei un nou început în viață. Cu devotamentul cu care se ocupase el de copii, cum îi adusesese el pe toți teferi, cu toată boala ei, datoria devenea prea mare, și cu cât mai curând va înceta s-o mai sporească, cu atât va fi mai bine.

—Vreau să am grijă de tine.

—Pot să am grijă de mine, replică Empress puțin cam brusc, sentimentele ei zguduite contribuind la tonul sec.

—Nu fi atât de sensibilă.

—O să fiu sensibilă dacă așa am chef.

—Cum poțtești, zise el cu amabilitate.

—Îți mulțumesc, răspuse ea pe un ton neplăcut care numai recunoștință nu exprima.

—Desigur, spuse el cu un zâmbet blajin. Știu cât de iritabil te poate face febra.

—Dă-o dracului, Trey, nu fi atât de insuportabil de înțelețegător!

—Întotdeauna sunt înțelețegător.

—Iar eu sunt Regina Nilului. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să mă odihnesc. Și să plâng până mi-or ieși ochii din cap, adăugă în gând.

—Bănuiesc că nu am de ales.

—Ei bine, ai putea să rămâi și să mă veghezi cât dorm, dar sunt convinsă că ai lucruri mai bune de făcut.

—Va trebui pur și simplu să-ți cer de-a dreptul mâna, continuă Trey, ciudat de nepăsător față de tot ce spunea Empress.

—Nu, nu acum, ripostă Empress, supărarea ei în legătură cu stilul de viață libertin al lui Trey depășindu-i tristețea.

—Vrei să te căsătorești cu mine? Da, fu reacția ei instantanee, un da strident, strigat de pe cel mai înalt vârf de munte din lume. Fără echivoc, fără ezitare, în loc de asta întrebă:

—Te-ai molipsit de febra mea?

—Răspunde-mi la întrebare, zise Trey. Trey Braddock-Black, vlăstar al unei familii bogate și puternice, voia o încuviințare.

—Răspunde, repetă cu calm, cuprinzându-i încheieturile mâinilor cu degetele lui zvelte. Nu voia ca ea să-l părăsească.

—Ești sigur? întrebă Empress. Cererea lui fusese foarte bruscă și lipsită de alintări și galanterii; iar degetele lui se încleștau pe mâinile ei ca niște cătușe.

Nu era un vis pe care-l visează fetele tinere; nu era o cerere în căsătorie dintr-o poveste cu zâne. El ezită o fracțiune de secundă înainte să răspundă:

—Da. Tot fără nici o vorbă pățimașă, doar o pauză greu de interpretat și un singur cuvânt. Dacă Empress Jordan ar fi fost o femeie cu spirit practic, ar fi răspuns afirmativ fără să mai lungească vorba. Dar nu era o astfel de femeie. Era îndeajuns de nepractică încât să dorească un minimum de cuvinte de iubire.

—Mă iubești? întrebă ea cu simplitate privindu-l cercetător cu ochii ei mari.

E posibil ca formația ei — primii ani de privilegii și bogăție — niciodată modificată cu totul de recenții ani de viață grea să o fi îndemnat să pună acea întrebare. Sentimentele ei spuneau da, însă acolo unde o altă femeie l-ar fi putut accepta fără ezitare pe Trey numai pentru poziția socială și averea lui, Empress voia ca iubirii ei să ise răspundă prin iubire.

Trey se uită la ea, frumusețea delicată a chipului ei, la ridicarea încăpățânată a bărbiei, la ochii ei care-l priveau cu o candoare fără rezerve. Zâmbi, dintr-o dată sigur — în tumultul ce-l tulbura întrevăzând perspectiva neplăcută a limitării libertăți — cel puțin dintr-un punct de vedere.

—Te iubesc, răspuse. Te iubesc foarte mult. Îi zâmbi și ea — un surâs strălucitor, plin de siguranță.

—Nu vrei să știi dacă eu te iubesc?Deoarece în experiența lui adorația femeilor era ceva obișnuit, nu-i trecuse prin minte că ea nu l-ar iubi. Dar Trey era mai puțin îngâmfat decât părea, așa că își ceru scuze și așteptă să-i audă răspunsul.

—Te iubesc, spuse ea cu o expresie dulce, mai mult decât pe Clover.

—Ce și-ar putea dori mai mult un bărbat? replică el fermecător. Mâine e prea curând, sau ai dori o nuntă mare?Tonul ușor ironic își făcuse din nou apariția.

—Întotdeauna ești așa de încrezut?

—Am ani de practică.Acum în vocea lui se simțea exuberanța.

—E vreo grabă?Iarăși pauza aceea de o clipă înainte ca el să răspundă, ezitarea aceea enervantă, ușa zăvorâtă din străfundurile ființei lui. Da, mărită-te cu mine înainte să intru în panică și să mă răzgândesc. Niciodată n-am mai făcut asta până acum, jur că niciodată nu o voi mai face, cel puțin vreme de zece ani; căsătorește-te cu mine mâine, înainte ca toată logica să pună stăpânire pe mine. Toate sentimentele lui erau prea noi, iar obiceiului de a evita legătura matrimonială era încă puternic. Era ca și cum ai depăși o prejudecată bine înrădăcinată.

—Nu, bineînțeles că nu, răspunse.

—Atunci aș vrea să aștept până îmi voi mai recăpăta forțele. Astfel încât la nunta mea să pot sta în picioare.

—Eu nu vreau să aștept, zise el cu glas coborât. Dar înțeleg.Trase adânc aer în piept — ea n-ar fi putu să spună dacă de teamă sau de ușurare... Dar ochii lui erau plini de pasiune. Măcar de asta era, ca întotdeauna, sigură.

—Săptămâna viitoare va fi foarte bine, conveni el. Să le spun copiilor, sau ai vrea să-i anunți tu?

— Le vom spune amândoi. Vor fi încântați.

— Sentimentul e reciproc, replică Trey fermecător,gândindu-se cât de norocos era că o găsisese pentru acum și pentru toate zilele pline de bucurie care aveau să urmeze.Lumina strălucitoare a dimineții accentua paloarea lui Empress, ochii ei părând întunecați ca pădurile de pin și enormi în contrast cu tenul ei lipsit de culoare. Se odihnea, albă, pe alb: capotul ei din batist alb, pernele și cearșafurile cu sclipiri de perlă, pătura moale cu nuanțe ivorii. Numai părul ei într-o dezordine înduioșătoare avea culoarea brândușelor aurii și a lămâii.

Pe tot albul acela al patului, în comparație cu delicatețea trupului mic al lui Empress, coloritul întunecat și forța lui Trey contrastau în mod izbitor. Mâinile lui mari le acoperiră cu totul pe ale ei; degetele lui înconvoindu-se în așa fel încât să i le cuprindă cu totul în palme. Era cât pe-acî s-o pierd, gândi el cu un junghi de teamă.Moartea aproape că închisese capcana, și amintirea aceea îl făcu să i se usuce gura. Îl copleși o dorință de a o proteja — un sentiment nou. Până la Empress, niciodată nu se gândise să aibă grijă de altă persoană, și pentru prima dată înțelese felul aprig în care tatăl lui îi proteja mama.Oare de câte ori îl auzise pe tatăl său spunând: „Nu vreau ca mama ta să fie nefericită.", când vreuna dintre escapadele lui ieșea la lumină. Dojenile lui Hazard erau exprimate

pe un ton potolit, niciodată emise ca un ordin, dar mesajul era clar: în problema respectivă Trey trebuia să se abțină.

— Așadar, săptămâna viitoare vom fi căsătoriți.

În glasul lui apăruse iarăși o nuanță de nerăbdare.

— E în ordine? adăugă, reamintindu-și bunele maniere. Empress zâmbi.

— Săptămâna viitoare e perfect.

— Bun, spuse el cu o intonație categorică și sărutând-o ușor. O să-i spun lui Mabel să aducă sus materiale pentru rochia ta de mireasă. Va trebui să înceapă să coasă imediat dacă...

—Trey, îl întrerupse Empress, nu vreau o nuntă mare, nu am nevoie de o rochie specială.

—Prostii! (Cuvântul era desigur rostit de un bărbat obișnuit să ordone lumii întregi.) Ești împărăteasa mea și ar trebui să fii îmbrăcată ca atare. Ar trebui să ai o trenă, diamante... sau ai prefera safire? Mina noastră din Black Lode produce unele dintre cele mai superbe... au o nuanță de levănțică.

Trăgându-și mâinile ca să și le elibereze, Empress își înălță bărbia în așa fel că ochii ei îi provocară pe-ai lui.

—Trey, nu am nevoie de asta, zise ea cu glas calm și șoptit. Doar pe tine te vreau.

—Ei...ei! murmură el. Îmi pare rău... serios. Sunt de acord cu orice vrei tu. Și pe mine mă ai... pentru totdeauna.;Ochii lui se ațintiră într-ai ei, și ea văzu în adâncul lor bunătate și iubire și o imensă dorință. Pentru a cunoaște adevărata fericire, gândi ea, ar fi fost de ajuns să-l am doar pentru o clipă...iar el îi aparținea pentru totdeauna.

—Te iubesc, murmură. În ochi îi străluciră de lacrimi și, dintr-o dată, lumea fu prea mică pentru a-i cuprinde fericirea. În câteva clipe obținuse tot ce dorise inima ei, și bucuria i se revărsa în întregul univers.

Mâinile lui Trey îl cuprinseseră fața ca într-un căuș.

—Nu plânge. Voi avea grijă de tine și de copii, șopti el. Ești viața mea.

Gura lui o atinse ușor pe-a ei, ca o mângâiere ținută sub control, deoarece ea era încă fragilă datorită bolii. Ar fi vrut să-i sărute tot trupul.

—Mai târziu — zise cu o căldură ispititoare în timp ce-și îndrepta trupul — când vei fi mai puternică, poți să mă săruți și tu.

—Și așa voi face — replică Empress, mai fericită decât își închipuia că ar fi posibil — în toată viața noastră de acum încolo. Îi făcea o plăcere enormă s-o vadă fericită.

—În acea viață de acum încolo, zise cu o hotărâre pe care ea nu i-o mai auzise niciodată (fără îndoială soiul de hotărâre folosit în adunarea legislativă, când el avea grijă ca lucrurile pe care le indica să fie aduse la împlinire) dacă vrei să recapeți titlul pentru Guy, îi vom angaja cei mai buni avocați din Franța. Sau, dacă vrei să rămâi pe muntele Iernii, vom construi un nou cămin și un grajd mai bun, vom planta livezi, vom aduce utilaje pentru o fermă adevărată. Sau, dacă preferi să trăim sub un palmier în Tahiti, așa vom face. Îți voi da orice vei vrea.

Ochii i se umplură de lacrimi. Să-l aibă pe Trey care s-o ajute în copleșitoarea responsabilitate legată de copii, să se poată sprijini pe el și să se bazeze pe forța lui, să-l aibă pe bărbatul acesta frumos pe care-l iubea mai presus de orice pe lume... să fie al ei! Era ca o continuă primăvară.

—Nu trebuie să-mi dai nimica. Încă mai e palidă, gândi Trey, ca părul răsfirat, cu ușoare cearcăne vinete sub ochi, și... atât de dragă. Trupul ei conținea atâta încântare încât îl dezarma. Voia s-o îmbrace, s-o hrănească și să-i perie părul. Voia să-i dăruiască toate comorile lumii și o fericire eternă. Voia să-i dăruiască copii. Era tânăr, și îndrăgostit pentru întâia oară în viața lui, și știa că dacă nu ar avea-o viața lui ar fi nespus de goală. Cu vârful degetului îi șterse blând lacrimile.

—Dar vreau să-ți dau totul. Și mai mult decât orice, vreau să fii a mea.

—Sunt a ta! replică Empress cu bucurie, mireasma, atingerea și întreaga senzație sufletească a paradisului învăluind-o ca un vis parfumat. Dar dacă eu te iubesc — continuă ea, cu glasul plin de voioșie — trebuie să mă iubești și tu pe mine tot atât de mult! El zâmbi, întrebându-se în sinea lui cât de des și în câte feluri avea să-i arate că o iubește de îndată ce va fi iar sănătoasă.

—Sunt mai mult decât dornic, replică, să te iubesc la rândul meu până când vor seca mărire.

—Bun! declară Empress, surâsul prin care-i răspunse fiind minunat de candid și conținând, în mod paradoxal, o nuanță de invitație seducătoare. Fiindcă eu nu sunt deloc soiul de femeie de care să poți fi sigur. Zâmbetul lui, gândi ea, putea lumina întreaga lume.

—Niciodată n-aș fi atât de nebun, răspunse Trey în șoaptă. De fapt, după ce te-am găsit de vânzare la stabilimentul lui Lily, și după ce aproape că am omorât-o pe Rally, ca și pe mine, umblând pe urmele tale, până în munții Iernii, aș fi ultimul om din lume care să fie sigur de tine. Nu ești chiar tipul de gospodină, cu care un bărbat ar putea fi satisfăcut.

—Femei docile există cu carul, ripostă Empress pufnind ușor pe nas, cu dispreț. Fiica contelui Jordan nu fusese educată să se supună; existau persoane în Franța, care ar fi afirmat că supunerea fusese scoasă din sufletul Jordan-ilor cu mult înainte de cruciade. Motto-ul familiei era „Păstrează distanța”, iar blazonul lor, o sabie și un fulger, exprima o tradiție de imbolduri agresive.

Amintindu-și de toate femeile care îl urmăriseră cu insistențele lor, Trey gemu ușor.

—Adevărat, zise rușinat, literalmente cu carul.

—Eu una nu voi fi niciodată docilă. Deși cuvintele erau la obiect, căldura din vocea ei, subliniată de privirea picantă pe care i-o aruncă pe sub genele pe jumătate coborâte, sugerau și alte sensuri. Așa este, gândi el, aducându-și aminte de prilejurile în care ea îi amintea de flăcările agitate ale unui foc.

—Asta-i marele meu noroc, iubito, murmură mulțumit.

—Și încă ceva, zise Empress voioasă, ochii strălucindu-i de bucurie. Trebuie să mă iubești veșnic.

—Sluga dumneavoastră, doamnă, replică Trey într-o șoaptă răgușită, trăgând-o pe Empress în brațele sale. În acest paradis de fericire, se auzi pe neașteptate o bătaie în ușă. Dar Trey își spori strânsoarea îmbrățișării.

—Pleacă de-aici! strigă.

—Tatăl dumneavoastră dorește să discute cu dumneavoastră, domnule. Era Timms. Sprâncenele lui Trey se înălțară aproape imperceptibil. Ceva neobișnuit. De ce nu fusese trimis la etaj un fecior... Timms nu transmitea mesaje.

—Trebuie să fie vreun ordin regal, murmură Trey ironic, culcând-o pe Empress la loc, pe perne. Mă întorc într-un minut.

—Nu pleca... Vreau să-ți spun cât de mult te iubesc, îl tachină ea, întinzând mâna ca să-i urmărească ușor cu degetul conturul sprâncenei arcuite.

—Asta vei face o veșnicie, draga mea, de îndată ce mă voi înapoia, răspuse el zâmbind. Aplecându-se, îi mângâie gura cu o sărutare.

—Nu pleca de-aici! îi șopti. Când deschise ușa, Trey îl văzu pe Timms așteptând pe coridor în poziție de drepti. Trimițându-i lui Empress un sărut din vârful degetelor, închise ușa în urma lui și își înălță întrebător sprâncenele.

—Asta vrea să fie o execuție, Timms? glumi el.

—Tatăl dumneavoastră nu mi-a făcut confidențe, domnule. Dar și Timms înțelegea că, în împrejurări normale, pentru a transmite un mesaj din partea lui Hazard ar fi fost trimis un slujitor de rang inferior. Și era limpede, fără nici un dubiu, că doamna Braddock-Black plânsese.

CAPITOLUL 14

—Nici nu poate fi vorba! izbucni Trey, furios. Din partea cealaltă a biroului său, Hazard se uită la Trey, care se ridicase extrem de mânios și acum stătea în picioare, fierbând de furie și indignare.

—Spune-i ticăloasei ăleia că poate găsi un alt țap ispășitor! strigă Trey cu ură. Ba și mai bine, o să-i spun chiar eu!

—Ei îi amenință pe Vultur-Cenușiu și pe Vânător-de-Bivoli sau pe oricare alți doi indieni absarokee. Duncan a dat foarte clar de înțeles că nu-i interesează pe cine acuză, îi aminti Hazard cu calm lui Trey, simțindu-și inima grea de disperare. Vreme de două zile, Hazard încercase să găsească o soluție. Chiar în ajun îi făcuse lui Duncan Stewart o ofertă suplimentară, o ofertă revoltătoare, bani cât să-l uluiască pe un șantajist obișnuit. Dar din câte se părea, ei pretindeau o sumă mult mai mare. Ca soție a lui Trey, socotea Hazard cu o presimțire, Valerie avea să împartă cu el întreaga lui avere.

—Trebuie să putem face ceva. Dumnezeu Sfinte, ea este cea care i-a sedus pe ei.

—Este albă. Trey începu să umble nervos încolo și înapoi, tot atât de conștient ca și tatăl lui de implicațiile amenințătoare ale acestor două cuvinte.

—Nici măcar nu s-ar face un proces, nu-i așa?

—Indienii spânzurați pe Musselshell nu s-au bucurat de așa ceva.

—Ea nu vrea să primească bani?

—Am încercat deja.

—Târfă afurisită! Cel pe care-l așteaptă nu e copilul meu, zise Trey cu un dispreț usturător.

—Ești sigur?Trey își încetă umbletul și, privindu-l în față pe tatăl său, schiță o grimasă întristată.

—Uite ce-i, știi ce se presupune în general despre relațiile mele cu femeile, dar în ciuda a ceea ce crede lumea, eu nu sunt nesocotit și pripit. Rezistența mea la alcool este excelentă, și ultima dată am remarcat că faptul de a face dragoste nu mi prejudiciază rațiunea.Așa că știu foarte bine ce fac și unde mă aflu și... cu Valerie n-am fost de patru luni. Ba chiar, în acea noapte am adormit... așa că e mai mult de patru luni.Recunoaște că are tupeu!

—Cred că în privința asta suntem toți de acord.Trey se lasă să cadă în fotoliul din fața tatălui său, cu trupul prăbușit, într-o atitudine de descurajare, și ridicându-și privirea spuse:

—I-am cerut lui Empress să se mărite cu mine.Respirația lui Hazard se opri cu o senzație de sufocare la jumătatea gâtului, și ca să răspundă avu nevoie de câteva clipe.

—Mă voi duce mâine dimineață să discut cu judecătorii Henry și cu Pepperei. Poate că ei pot fi convinși.

—Nu vor fi, replică Trey cu calm.Relatia lor cu judecătorii era încordată de când procesul cu privire la dreptul de trecere al căii ferate fusese întors în favoarea lor la recurs. Henry și Pepperell investiseră în acel drept la tăcere și pierduseră o mulțime de bani.

—Oricum, o să încerc, zise Hazard cu hotărâre.

—Și dacă ei refuză?

—Mărim oferta făcută lui Duncan. Iar dacă nu acceptă vom încerca altceva.

—Câtea afurisită, bombăni Trey, știind că soluțiile erau limitate, știind că Valerie și tatăl ei cunoșteau acele limite.Hazard oftă de două ori și întrebă cu neplăcere:

—Dacă ar fi nevoie, te-ai căsători cu Valerie?

—Cunoști răspunsul, spuse Trey calm. Bineînțeles.Crescuse laolaltă cu Vultur-Cenușiu și cu Vânător-de-Bivoli. Învățaseră împreună să călărească și să vâneze, porniseră deodată în căutarea viziunilor lor, postiseră,umblaseră pe munte împreună, văzuseră spiritele pe cerul nopții. În inimile lor se simțiseră legați ca frații.Loialitatea lui era în primul rând față de clanul său. Nu era nevoie să i se reamintească în ce consta loialitatea.

—Cât timp sunt nevoit să rămân însurat cu ea? fu următoarea lui întrebare, exprimată glacial.

—Până se va naște copilul. Nu mai mult.

—Și copilul?

—Îmi închipui că familia Stewart va lupta pentru dreptul lui la moștenire.

—Vom fi de acord?

—Sincer să fiu, deocamdată nu cred că avem de ales.Ori plătim acum, ceea ce ei nu vor accepta, ori vom plăti mai târziu. Cel puțin clanul este în siguranță. În viitor,ea nu va fi lăsată să se apropie de sat. Dacă va fi necesar,vom angaja paznici albi.

—Există vreo posibilitate ca Valerie să nu fie de acord cu divorțul?

—Cu stimulentele potrivite, pot convinge un judecător să pronunțe un divorț. Legile privitoare la divorț sunt maleabile. A nu spânzura un indian care a violat o femeie albă este altă poveste. În cel mai rău caz, vom putea obține divorțul în altă parte.

—Nimic nu-i sigur.

—Nimic, cu excepția faptului că cineva va fi cu siguranță spânzurat dacă nu te însori cu ea. Dar vom încerca să discutăm cu judecătorii și să oferim mai mulți bani.

—Mă duc să stau de vorbă cu ea.

—Merită o încercare.

—Nu s-ar putea ca Valerie și tatăl ei să dispară... adică nu permanent, deși tentația e mare, dar să zicem, o călătorie în Europa pe o durată de zece ani?

—Ar fi fost posibil pe vremea tinereții mele, răspunse Hazard cu glas coborât. A te răzbuna pe dușmanii tăi era ceva chiar de așteptat. Dar ea e femeie. Și asta schimbă situația: nu porți război împotriva femeilor și a copiilor.Lăsându-se pe spătarul fotoliului, închise ochii, obosit.

—Vom încerca, spuse în șoaptă, să procedăm cu oamenii aceștia în maniera albilor.Capul i se înalță, ochii i se deschiseră, și glasul îi căpătă acea hotărâre tranșantă de care mulți bărbați ajunseseră să se teamă.

—Îți făgăduiesc, zise, că această căsnicie va fi scurtă.

—Și dacă divorțul nu va putea fi aranjat amiabil?

—Ca și în cazul lui Jake Poltrain, cu familia Stewart se va proceda prin metoda absarokee. Înțelegi...Hazard își frecă ochii cu mâna, și un oftat plin de tristețe rupse tăcerea din încăpere.

—... decizia trebuie s-o iei tu... acest sacrificiu pentru clanul tău. Dar după ce-ți vei îndeplini datoria, îți făgăduiesc,cu jurământul meu de războinic, că dacă metodele albilor nu au efect, se vor folosi mijloacele absarokee pentru a te scăpa de o soție nedorită.Trey înțelegea că tatăl lui nu-l silea să se însoare cu Valerie. Înțelegea și că onoarea cerea acest lucru. Erau în joc viața lui Vultur-Cenușiu și a lui Vânător-de-Bivoli.

—Înainte de a-i spune ceva lui Empress, aș vrea să mă duc eu însumi la Valerie. Mâine dimineață. Poate se va răzgândi. Poate reușesc s-o conving — zise, fără nici o modificare a atitudinii trupului său tolănit, cu excepția unui fulger în ochii lui argintii — să se răzgândească.

—Sper să fie așa, zise Hazard, în al cărui glas răzbătu brusc oboseala.

În dimineața următoare, devreme, când Trey fu poftit în salon, primirea lui Valerie fu amabilă și prietenoasă, de parcă nici n-ar fi existat amenințările de șantaj.

—Te-ai sculat foarte devreme, spuse ea cu un glas grav și erotic. Ai mâncat? Vrei cafea? Trey rămase în picioare, rezemat de ușa pe care o închisese în urma lui.

—Aș vrea capul tău pe o tavă de argint, Valerie, replică el. Mi-ai face pe plac?

—Nu zău, iubitele, tu întotdeauna ai avut un simț al umorului macabru, îl dojeni ea zâmbind fermecător. Vino, ia loc și povestește-mi ce-a fost cu tine. Se vede limpede că te-ai restabilit superb după acel... ăă... incident neplăcut de la Lily.

Ochii ei albaștri cercetau insistent silueta înaltă a lui Trey. El era îmbrăcat în negru, cu excepția mătășii de un verde intens de pe reverele hainei sale și a auriului sclipitor al talismanului purtat la gât. Părul lui lung și negru ca pana corbului era dat pe spate, după urechi, accentuându-i pomeții înalți ai obrazilor și frumusețea aspră a feței. Ochii lui argintii erau plini de răceală. Ea nu dădu atenție atitudinii, nici expresiei lui, simțindu-se sigură pe poziție. El venise la ea.

—Vino, stai jos, repetă, și bătu ușor cu palma damascul bleumarin-verzui al canapelei pe care se așezase. Rochia ei din lână de culoarea piersicii era de efect, credea ea, în contrast cu acel verde-albăstrui lucios. Avea dreptate — o făcea să apară aproape goală. Din nefericire, în actuala stare de spirit a lui Trey, spectacolul destinat să excite imaginația era pierdut pentru el. Fusesse necesar să vină, și necesar să ducă până la capăt aiureala asta — gândea el scârbit, chiar dacă nu se simțea optimist în privința șanselor sale după ce ultima ofertă substanțială a tatălui său fusese refuzată. Însă încercarea trebuia să fie făcută, așa că se depărtă de ușă, se îndreptă spre un fotoliu față-n față cu Valerie, și se așeză.

—Cafea? Întrebă ea încă o dată. Ceai? Sau poate ceva mai tare? adăugă, cu glasul unei gazde perfecte. Trecând repede cu privirea peste rochia pastelată pe care o purta ea, el constată că Valerie era încă zveltă, și faptul acesta îl făcu să se simtă mai bine.

—Nu, mulțumesc, răspunse.

—Nici cafea, nici ceai, nici băuturi alcoolice? Dacă motivul vizitei nu e cel al întreținerii unor relații mondene, susură ea micos, atunci cărui fapt datorez această vizită la o oră extrem de matinală?

—A trecut ceva vreme, Valerie. M-am gândit să trec pe-aici și să văd cum.. arăți, zise el.

—N-a trecut chiar atât de mult timp, dragul meu Trey, replică Valerie cu calm, fără a-și pierde stăpânirea de sine. Îți amintești de noiembrie trecut?

—Îmi amintesc, spuse el tărăgănat. Ce-i mai important este că îmi aduc aminte în mod deosebit că nu s-a întâmplat nimic atunci.

—De unde ai putea să știi? ripostă ea, ținându-și mâinile împreunate liniștit în poală. Erai mort de beat.

—Am adormit. Există o diferență. Și de atunci nu te-am mai văzut, Valerie. Asta s-a întâmplat acum patru luni. Știm amândoi că acest copil nu este al meu.

Surâsul ei vag nu fu alungat de afirmația lui categorică.

—Este vorba de cuvântul tău contra cuvântului meu, scumpule, nu-i așa? replică pe tonul unei conversații obișnuite. Și toată lumea îți cunoaște... reputația fascinantă. Dimpotrivă — continuă ea netezindu-și fusta cu un gest delicat — eu sunt inocenta domnișoară Stewart. Predau cursuri la școala de duminică, Trey, scumpule!

—Și te mai și culci pe ici pe colo — sublinie Trey, imun la spectacolul expresiei sale — în timpul tău liber. Cu Vânător-de-Bivoli, cu Vultur-Cenușiu, ce mai... cu încă vreo zece? Te excită pielea arămie, nu-i așa? Eventual am putea întocmi o listă de depoziții sub jurământ din partea amanților tăi indieni.

—Nimeni nu i-ar crede, replică ea cu calm. Sunt indieni. Dumnezeu, ăștia trăiesc în satul de colibe! Ochii lui Trey erau reci ca gheața.

—Dar sunt destul de buni ca să te f... Ea zâmbi.

—Nu chiar atât de buni ca tine, dragul meu. Dar asta ai mai auzit-o și până acum, nu-i așa? Ignorându-i complimentul, el întrebă liniștit:

—De ce eu, Valerie? Ea nu se prefăcu că n-ar fi știut pentru ce punea el acea întrebare. Fața ei frumoasă exprima o inocență pe care Trey i-o mai văzuse și alteori folosită cu iscusință.

—Te iubesc, și vreau să mă căsătoresc cu tine, Trey. Nimic mai simplu decât atât.

—Tu nu știi ce-i iubirea, Valerie. Tot ce vrei este să fii doamna Braddock-Black.

—E vreo diferență? El își reținu puternicul impuls de a-i trage o palmă pe fața ei îngâmfată. Ar fi avut măcar satisfacția de a vedea spărgându-se fațada aceea construită cu atâta grijă, ce ascundea, de fapt, o imensă josnicie.

—Cât ceri, Valerie? întrebă cu glas domol, stăpânindu-se... cu greu. Cât ceri pentru a găsi alt tată sau ca să-ți iei o vacanță prelungită? Spune care ți-e prețul. Buzele ei pline pe care ei și le amintea foarte bine se țuguiau într-o grimasă ce exprima jignirea.

—Uneori ești un barbar, Trey. Și bătăran, vorbind ca un negustor oarecare.

—Dar totuși destul de civilizată ca să nu te numesc așa cum ai merita, Valerie. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

—Dar eu vreau să mă mărit cu tine.

—Banii îi poți căpăta și fără mine. Pe toți? întrebă ea dulce.

—Cătea! zise el în șoaptă, cu maxilarele încleștate de mânie.

—Una cu care de multe ori n-ai avut nimic împotrivă să faci dragoste, dacă-ți mai amintești.

—Dacă aș fi știut că prețul era căsătoria, așa ceva nu s-ar fi întâmplat nici măcar o dată, scrâșni el.

—Viața a fost prea ușoară pentru tine, Trey, scumpule, întotdeauna ai avut tot ce ai poftit. Toate femeile pe care le-ai dorit. O avere infinită. M-am gândit — spuse privindu-l pe sub genele pe jumătate coborâte și zâmbind ușor, că mi-ar plăcea să experimentez și eu aceste senzații de supraabundență. Ca soție a ta.

—Ești o femeiușcă îndrăzneată, zise Trey posomorât. Asta o recunosc. Dar voi găsi o soluție de scăpare.

—N-ai decât să visezi, iubitele. Doar nu-ți închipui că cererea în căsătorie care îți este oferită a fost urmarea unui impuls spontan, nu-i așa? Cred mai degrabă că vei descoperi că soluțiile de scăpare sunt inexistente.

—Al cui e copilul?

—Nici dac-aș ști nu ți-aș spune. În mod oficial, este al tău, dragă.

—Asta nu se poate întâmpla, mârâi Trey.

—Ești cel mai bogat holtei din Montana, declară Valerie plină de mulțumire de sine. Eu sunt cea mai frumoasă femeie. Este într-adevăr absolut perfect. El se uită la ea și văzu că frumoasa era de asemenea o femeie rece și crudă, un animal de pradă tot atât de primejdios ca o tigroaică.

—Nu! se răsti scurt.

—Aș vrea ca nunta să se officieze la „Sfânta-Fecioară de pe Colină”... să zicem peste trei săptămâni. Așa ar fi suficient timp pentru trimiterea invitațiilor. Voi dispune să se publice anunțul în ziar. Trebuie să se ia legătura cu episcopul. De asta mă voi ocupa eu. Dar, în ceea ce privește recepția, poate că hotelul nu este îndeajuns de mare... ceea ce înseamnă că vom rezerva sala de bal de la restaurantul „Claudio”. Da, va fi perfect.

—Niciodată! replică Trey cu grosolănie. Se ridică brusc în picioare, nefiind sigur că, dacă ar mai fi rămas, ar fi fost în stare să-și stăpânească dorința de-a o lovi. Știuse dintotdeauna că Valerie nu avea scrupule, dar niciodată nu-și dăduse seama de enormitatea intențiilor ei.

—Cu șampanie franțuzească... o auzi spunând în timp ce el deschidea ușa.

Din șase pași mari fu afară din casă, mai mânios decât fusese vreodată în viața lui. Nici ziua folosită de Hazard pentru întâlnirea cu judecătorii nu fu mai bună. Deși ei personal nu priveau cu simpatie problema lui Trey, amândoi ar fi adoptat o soluție practică, acceptând o „contribuție pentru campanie”, alta decât violul. De fapt, ambii regretau sincer că erau nevoiți să refuze oferta generoasă a lui Hazard. Dar dacă Valerie făcea publice învinuirile de viol, reacția generală de revoltă ar fi avut o foarte mare pondere asupra deciziei oricărui judecător în legătură cu o acuzație sau un proces. Probabil că indienii n-ar fi scăpat cu viață mai mult decât o săptămână, și nici judecătorii n-ar mai fi fost realeși vreodată dacă i-ar fi sprijinit. În afară de lăcomia personală, nu puteau face nimic pentru Hazard. Tatăl și fiul se întâlniră la dejun într-o sufragerie intimă de la clubul „Montana” și își comparară eșecurile.

—Au fost doar niște încercări, recunoscui Trey cu tristețe, dându-și pe gât whisky-ul din pahar.

—Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva decât violul... zise Hazard oftând.

—Și dacă noi n-am fi indieni, adăugă Trey, în ton simțindu-i-se un ușor cinism.

—Există o mulțime de dacă, încuviință Hazard. Dacă tu n-ai fi bogat...

—Și dacă Valerie n-ar fi lăcomă, bombăni Trey. Vorbește despre o nuntă la „Sfânta Fecioară de pe Colină”. Peste trei săptămâni

—Dumnezeule Mare! Hazard se uită posomorât la fiul său.

—Ce ai de gând cu Empress?

—Va trebui să încerc să-i explic.

—Îmi pare rău, spuse tatăl său. Știi, mama ta se așteaptă ca de asta să mă ocup eu.

—Are totuși o gândire realistă. Știe că Vultur-Cenușiu, și Vânător-de-Bivoli, sau oricare alții pe care i-ar acuza ei, nu au nici cea mai mică șansă dacă Valerie depune acuzații.

—Am putea, zise Hazard pe gânduri și oftând, să-I răpim atât pe Duncan cât și pe Valerie și să-i ținem sus, în munți. Disparația lor ar putea stârni totuși mare vâlvă și scandal dacă la acest șantaj scabros mai ia parte și altcineva. În cel mai bun caz, tot ce-am putea obține ar fi să câștigăm ceva timp în speranța ca ei să se răzgândească. O speranță neglijabilă, cred, ținând seama de lăcomia lor. Duncan a înșelat ani de-a rândul guvernul cu contractele lui de armament. Nu-i genul de om care să gândească rațional.

—Valerie nici nu știe ce înseamnă acest cuvânt. Căsnicia va dura cel mult șase luni, poate mai puțin, zise Trey, scuturând din umeri. De fapt, nu am de ales. Așa că tot ce am de făcut este să-i explic cumva toate astea lui Empress.

Descurajat, Trey se afundă tot mai adânc în fotoliu, adăugând:

—Am nevoie să beau ceva tare. Tatăl său întinse brațul peste masă și-i umplu din nou paharul.

—Peste șase luni, zise, o să-ți fac cinste cu un pahar ca să sărbătorim divorțul tău. Înălțându-și paharul, Trey zâmbi cu amărăciune.

—Cu condiția să n-o strâng de gât înainte să se încheie cele șase luni. Ei, ia să trecem încă o dată în revistă toate acestea. Poate că uităm ceva. N-ar putea întregul clan să plece pentru o vreme din Montana? Întrebă în glumă Trey, deși în vorbe i se strecura sila.

—Sunt sigur că o migrație de indieni și herghelii de cai ar fi binevenită oriunde în America, replică Hazard cu sarcasm. Guvernul recomandă în mod special cultivarea pământului în zonele deșertice.

—Ce-ar fi să-i omorâm? propuse Trey, pentru prima dată vorbind serios.

—Duncan mi-a atras atenția împotriva acestei sugestii, ripostă tatăl său. Nu uita că supraviețuirea a fost o preocupare principală a lui Duncan vreme de ani de zile, cu toți indienii din rezervații pe care i-a înfometat. Mai târziu, promise Hazard cu calm, ca o soluție extremă.

—Ne putem încrede în cuvântul lor? întrebă apoi Trey, reumplându-și paharul.

—Asigurarea aceea am semnat-o în trei exemplare, zise Hazard cu un adânc oftat de ușurare. Documentul ar fi de necontestat în fața afurisitei de curți supreme.

Trey se uită la tatăl său pe deasupra marginii paharului.

—Trebuie să existe un dar.

—Este post-datată.

—Când, întrebă Trey concis și brusc, vrând să afle durata josnicei sale întemnițări, așteptând deja ziua eliberării.

—Opt luni cu începere de acum, și chiar și pentru asta a fost nevoie de negocieri înfierbântate, răspunse Hazard răspicat. Ei au început propunând cinci ani.

—Felicitări, zise Trey laconic, golindu-și apoi paharul.

—De două ori mi-am îndreptat mâinile spre Colt-urile mele, explică tatăl lui cu un zâmbet ambiguu, și a părut să fie util.

—Duncan n-a fost niciodată cunoscut pentru fermitatea șirii spinării sale, deși fiică-sa compensează din plin această lipsă.

—Ea este de o obrăznicie arogantă, declară Hazard sec. Când tatăl ei a ieșit pentru scurt timp din cameră, ea mi-a făcut avansuri. Și a părut ofensată când i-am spus că e prea bătrână pentru gustul meu. Trey izbucni în râs.

—Probabil că această neobrăzare te-a costat un milion în plus.

—Pe tot restul negocierilor, în expresia ei s-a observat o oarecare iritare, zise Hazard, cu un zâmbet răutăcios.

—Așadar, concluzionă Trey trăgându-și cuvintele nu-i putem face să dispară, nici să-i ucidem și nici să respingem. Sunt vândut pentru o căsătorie de opt luni. Rezemându-se de spătarul fotoliului, își întinse picioarele lungi înainte, își umplu cu grijă paharul până la buză și îl ridică în semn de salut față de tatăl său filozofând:

—Situația putea fi și mai rea. Individida ar fi putut fi mama copilului meu.

—Ești sigur că nu este? întrebă Hazard cu blândețe.

—În toată minciuna asta, e singura certitudine răspunse Trey cu un oftat, și singurul lucru care mă salvează să nu înnebunesc.

CAPITOLUL 15

Copiii se aflau toți în camera lui Empress când Trey păși pragul, așa că el petrecu o oră chinuitoare făcând conversație, ascultând relatarea fiecăruia cu privire la activitățile lor din ziua aceea, precum și nenumăratele lor planuri pentru noul lor viitor împreună, deoarece Empress, în culmea fericirii, le și adusese la cunoștință intențiile lor de căsătorie. A fost cea mai cumplită oră trăită de el vreodată. Când gălăgia copiilor se potoli, Empress își dădu seama de încordarea lui și îi trimise pe copii afară din încăpere, să se pregătească pentru cină. Trey se ridică imediat în picioare și începu să umble fără astâmpăr prin cameră.

—Călătoria ta la Helena n-a dat roade?

—Așa ai putea să spui, zise el în șoaptă.

—Ai vrea să discutăm despre ceva?

—Mai curând aș prefera să nu vorbim despre asta.

—Îmi pare rău, își ceru scuze Empress, agitația și felul scurt de a vorbi al lui Trey părându-i-se neobișnuite. N-am vrut să mă bag în treburi care nu mă privesc. Tocmai când credea că-l înțelege, dispoziția i se schimba și el nu mai era acel Trey pe care-l știa ea. Trey se uită la femeia pe care abia de curând își dăduse seama că o iubea. Singura femeie pe care recunoscuse vreodată că ar iubi-o. Astăzi era trandafirie în obraji, părea proaspătă și sănătoasă, părul blond ca mierea i se revărsa liber pe umeri, iar dantela croșetată de pe cămașa ei de noapte și corsajul garnisit cu panglici o făcea să arate foarte tânără. Ochii îi erau

plini de viață, de un verde limpede, asemănător cu cel al unei pajiști spălate de ploaie. Și încrezători. Contrastul cu Valerie era puternic și iritabil.

—Ceea ce am de spus... începu Trey cu glas îndurerat. Oftă și, în șoaptă, continuă:

—... trebuie să fie spus. Empress simți un junghi în piept, și degetele ei mototoliră cearșaful de olandă.

—Știam eu că ceva nu e în ordine.

—Este în legătură cu noi, zise Trey, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă pat. Nu-i deloc vina ta, se grăbi să adauge, văzându-i spaima de pe chip. În parte este vina mea. Și într-o foarte mare măsură este vina lui Valerie Stewart. Tu n-o cunoști zise oftând dar, din păcate, eu am cunoscut-o.

—Povestește-mi, spuse Empress cu calm, vrând să afle unde avea să ducă această introducere, deși o învăluia o apăsătoare senzație de moarte. Chipul frumos al lui Trey era tulburat de o posomoreală aspră, gura fiindu-i o linie subțire, încordată.

—Ce ai spune despre o amânare cu șase luni a planurilor noastre de căsătorie? întrebă Trey pe un ton lipsit de orice expresie.

—Asta-i tot? replică Empress cu o ușurare plină de bucurie. Nu mă supără. Vara este un anotimp minunat pentru o nuntă, spuse, zămbindu-i lui Trey. Nu fi atât de posomorât. Planurile noastre pot fi aranjate. Te iubesc. Dacă ne vom căsători săptămâna asta sau peste șase luni nu-i deloc un motiv să se cutremure pământul. Trey nu zâmbea, și Empress înțelese că mai era ceva.

—Nu ți-am spus partea cea mai rea, zise el în șoaptă. Trebuie să mă însor cu Valerie Stewart. Era de o mie de ori mai rău decât își imaginase ea. Anihilarea visului ei, o distrugere totală a unei fericiri în care abia începuse, cu precauție, să creadă. Trecură câteva clipe până când Empress reuși să găsească putere să întrebe:

—De ce?

—Ca să-i salvez de la spânzurătoare pe doi dintre verii mei. Sau pe oricare alți doi membri din clanul meu, răspuse Trey, înăbușindu-și un oftat. Și Empress ascultă, îngrozită, în vreme ce se desfășura istorisirea, cum viitorul ei cu Trey se prăbușea în ruine. El era trist dar, oricum, mai optimist decât ea. Empress avea sentimentul că femeii de felul lui Valerie Stewart nu s-ar lăsa atât de lesne alungate după o perioadă de șase luni. Oricine care era îndeajuns de viclan încât să pună mâna pe ostaticul familiei Braddock- Black n-ar fi atât de naiv în privința slăbirii strânsorii acelei mâini. Trey nu pomenise nimic despre alternativele absarokee ce puteau fi utilizate într-un caz extrem, așa că gândurile lui Empress nu țineau seama și de ele. Se întrevedea dezastrul.

—Nu știu ce să fac... ce să mai spun, încheie Trey amărât, simțindu-se bătut de soartă și părăsit de spiritele lui purtătoare de noroc.

—Nu ai de ales. Însoară-te cu ea. Noi ne vom înapoia pe muntele iernii, iar tu poți veni să ne iei la vară. Empress se străduia să-și păstreze vocea calmă deși ar fi vrut să țipe de durere.

—O să le spun copiilor...Glasul i se frânse. Înghiți un nod, apoi continuă cu hotărâre, ochii umplându-i-se de lacrimi:

—Nu știu ce să le spun.O durere cumplită îi sfâșia inima.

—Cred că ei te iubesc mai mult decât mine.În clipa în care văzu că ochii ei se umplu de lacrimi,Trey fu în picioare și o luă în brațe, strângând-o cu disperare.

—Nu va fi pentru totdeauna, șopti Trey.O îmbrățișă mai strâns, faptul că îi simți trupul ei cald fiind ca un balsam pentru mintea lui chinuită.

—Vara va sosi înainte să ne dăm seama, răspunse Empress într-un murmur.

Și deși cuvintele îi erau raționale, lacrimile îi șiroiau pe obraji.

—Nu plânge... nu plânge, o rugă Trey, ștergându-i lacrimile cu degetele sale. Of, Dumnezeule! șopti, dorind să-i ofere consolare, dorind să existe vreo mângâiere pe care să i-o poată da, vreo vrajă care să-i elibereze din acest iad. Și voi nu trebuie să plecați, murmură el tandrețe, sărutându-i părul, obrajii, dârele de lacrimi sărate. Nu aveți nici un motiv pentru ca să vă duceți înapoi.Gândul de a o pierde, fie chiar și vreme de șase luni, era insuportabil.

—Nu-mi cere să rămân. Nu pot, răspunse Empress,copleșită de o cumplită nefericire. Nu pot, dacă tu ești căsătorit cu altcineva.

—E doar o nuntă. Nu-i o căsătorie, se grăbi Trey să spună cu asprime. N-am de gând să trăiesc cu ea.

—Chiar și așa, nu pot să rămân, șopti Empress cu un firicel de voce plin de tristețe.Nu avea cum să-i explice că, pentru ea, gândul că o altă femeie să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea nu era un simplu aranjament.

Într-un fel, actul acela includea o posesiune înfricoșătoare, și din punct de vedere legal constituia o obligație foarte fermă, indiferent de ușurința cu care trata Trey problema. De asemenea, nici Valerie Stewart nu părea să fie genul de femeie care i-ar îngădui cu nepăsare soțului ei să trăiască cu o alta.Dar să zicem că Valerie avea să accepte un divorț și captivitatea lui va avea sfârșit. Dacă Empress reușea să supraviețuiască zilelor până se încheiau cele șase luni,exista o posibilitate ca ea să reziste acestei lovituri nimicitoare. Dar nu aici, văzându-l pe Trey zilnic, nu îndeajuns de aproape pentru a se întâlni cu Valerie care avea să fie doamna Braddock-Black în locul ei. Nu era chiar atât de puternică.

—Ne vom duce acasă de cum voi fi în stare să fac acest ultim efort pe încălțările pentru zăpadă.

—Foarte bine, se învoi Trey, deoarece nu avea de gând să se certe cu ea acum.

Dar nu avea s-o lase să plece. Într-un fel sau altul, o va convinge să rămână.

Împrejurările veniră în sprijinul lui Trey, care nu fu nevoit să mai prezinte nici un argument convingător pentru a o face să rămână. Soarta vru ca toți copiii să se molipsească de boala care amenințase viața lui Empress.Tocmai când aceasta începea să se simtă mai în putere,Genevieve se plânse de o durere în gât. Cinci zile mai târziu se îmbolnăvi Guy, și tot așa, până când casa deveni un fel de mică infirmerie. Urmară trei săptămâni de preparări de prișnițe și doctorii, de liniștire a unor copii agitați și de plimbare prin casă cu Eduard în brațe,când

acesta țipa de durere din cauza inflamației la urechi care îi apăruse odată cu febra. Trey era cel care îl plimba cel mai mult, deoarece micuțul dormea cel mai bine când îl ținea Trey în brațe. Dar ceasurile nesfârșite îi costară pe toți. Într-unele privințe era o binecuvântare, fiindcă zilele premărgătoare nunții lui Trey trecură, cumva desprinse de mica lume în care trăia Empress, cu copii febrili și nopți nedormite, combătând moartea cu toate doctoriile de care dispunea ea, cu rugăciuni și șoapte de liniștire și dragoste. Scăpară toți cu viață, fapt pentru care ea mulțumi cerului. Empress abia dacă remarcă ziua în care Trey plecă să se ducă la nunta lui. În zorii acelei zile ea se prăbușise, epuizată, într-un somn adânc, și Trey se îndepărtase pe furiș, fără s-o trezească. Abia spre sfârșitul după-amiezei când se trezi — infirmierele având ordine severe s-o lase să doarmă — o izbi o tăcere neobișnuită; și își dădu seama de motivul liniștei ce domnea în casă.

În ciuda încercării hotărâte de a-și opri lacrimile, Empress plânse în seara aceea, și când Genevieve o întrebă ce nu era în ordine, ea spuse doar: „Sunt obosită și vreau să mergem acasă.” Nu existase nici o modalitate simplă prin care să le explice copiilor complicata ticăloșie a lui Valerie și a tatălui acesteia, așa că Empress le spusese pur și simplu că aveau să se ducă acasă de îndată ce vor fi toți sănătoși, și că Trey avea să-i urmeze la vară, când ei doi se vor căsători. N-a fost făcută nici o aluzie la căsătoria lui Trey cu Valerie. Când Empress le vorbise copiilor despre modificarea planurilor, Trey nu i se împotrivi pe față, dar intenționa ca prin propriile sale mijloace, s-o convingă să rămână.

Biserica era plină ochi, deși familia Braddock-Black nu venise în forță. De fapt, cea mai mare parte dintre rude se remarcau prin absența lor. Dar Valerie trimisese invitații la jumătate din oraș și nimeni nu se ținuse departe, toți fiind atrași de spectacolul unei nunți grăbite între doi oameni care de destul de multă vreme nu mai avuseseră de-a face unul cu celălalt. Se făceau pariuri cu privire la motivul pentru care Trey cedase în sfârșit sau pentru care Valerie reușise în cele din urmă să realizeze imposibilul, chiar dacă toți cei care avansau presupuneri își dădeau seama că era posibil ca motivul real să nu fie cunoscut niciodată.

Două vagoane pline cu trandafiri albi fuseseră aduse din California, și biserica semăna cu un nor ceresc înmiresmat, într-atât de încărcată era cu mii de flori.

Sau cu o capelă mortuară, gândea ginerele, în funcție de punctul de vedere pe care-l abordai. Cele opt domnișoare de onoare ale lui Valerie, îmbrăcate toate în rochii de organdi roz, constituiau un contrast vaporas față de trandafirii parfumați, iar mireasa era superbă — nu exista nici un alt cuvânt care s-o descrie mai bine — într-o rochie de dantelă venețiană presărată cu perle și cu o trenă de șapte metri. Trey se simțea ca un prizonier, și asta se vedea. Masa de nuntă a fost unică prin luxul său, de pregătirea ei răspunzând zece maeștrii. Fusese adusă șampanie franceză, în cantități mari, și toți oaspeții remarcară că ginerele bea vârtos. Imediat după masă începu să cânte orchestra, dar ginerele încălcă tradiția refuzând să-și invite mireasa la primul dans. Prefera să bea, decât să danseze. Părinții ginerelei rămaseră la masă doar atât cât să salveze aparențele.

Se zvonea că Hazard nu era încântat de acea unire. Bârfele spuneau că mireasa era gravidă, și că se zicea că băiatul fusese silit să se însoare, admițându-se că probabil așa se întâmplase în cazul lui Trey. Cu recordul stabilit de el în dormitoare, problema era doar de moment și datorită presiunii efectuate de familia în cauză. Oare căsătoria să-l transforme pe afemeiatul Trey într-un bărbat de casă? se întrebau toți. Nenumăratele femei care-l invitaseră la dans cu prilejul nunții lui erau de părere că o asemenea transformare nu avea să aibă loc. Și mai exista, desigur, și cea mai recentă achiziție a lui, ascunsă la ranch, în sânul familiei sale. Trey era un băiat răsfățat. Când sosi vremea ca fericita mireasă și dificilul ginere să se schimbe în veșmintele de călătorie și să plece în luna lor de miere, în expresia lui Trey se simțea clar o nuanță amenințătoare. Un oaspete sugeră că Trey nu părea să fie pregătit pentru o viață de familie, La care tovarășul său replică: „Trey n-a fost niciodată împotriva unei vieți de familie dar cu condiția ca aceasta să fie doar în doze mici și cu mai multe femei. Valerie avea de rezolvat o problemă grea.“

—Micuța drăgălașă pe care a cumpărat-o el la stabilimentul lui Lily, se șușotea de la unul la altul, așteaptă la ranch. Ochii sclipeau malițios. Poate că el îi ducea dorul. Trey o însoți posomorât pe Valerie până la casa cumpărată de ea cu banii lui și se opri tăcut în pragul salonului, în timp ce ea îi înmâna unei cameriste mantia de catifea și îi dădu majordomului ordine pentru servirea unei cine târzii. Trey era obosit, și șampania îi produsese o durere de cap. Sau poate că ceea ce-i provocase durerea de cap fusese efortul de a-și stăpâni furia de față cu toți oaspeții aceia. Exuberanța plină de mulțumire de sine a lui Valerie, contribuise și ea la zvâcnetul din tâmplele lui. Cățeaua ipocrită! Își jucase la perfecție rolul de mireasă strălucind de fericire. După ce-i concediase pe slujitori, Valerie se răsuci într-un foșnet de mătase și, cu un gest grațios, i se adresă lui Trey:

—Dragul meu, scoate-ți haina și fă-te comod. Deși se căsătorise cu ea, dincolo de asta existau limite clare cu privire la ceea ce avea să facă el pentru ea.

—Nu rămân aici, spuse. Nici nu se gândea s-o atingă și să riște să fie cu adevărat înlănțuit de ea. Copilul acela nu era al lui, dar cu o altă potrivire a timpului ar fi putut să fie. Intenționa să aibă grijă ca așa ceva să nu se întâmple niciodată.

Câteva clipe, Valerie fu nedumerită. Refuzul lui de a rămâne constituia o împrejurare la care nu se gândise. După ce realizase căsătoria, se simțea sigură pe situație.

—Bineînțeles că rămâi, spuse pe un ton agresiv. Suntem căsătoriți. Acesta e căminul nostru.

—Acesta e căminul tău ripostă Trey, politicoș dar dur, nu și al meu. Dă-mi de veste când vei naște. Și se întoarse să plece. Ea se uită fix la el, la bărbatul înalt și frumos pe care plănuise să-l aibă. Vreme de o scurtă clipă aproape că-și pierdu stăpânirea de sine, venindu-i să strige și să-l înjure, dar nu pierzându-și controlul ajunsese ea atât de departe.

—Ce va spune lumea? întrebă cu calm.

—Sunt sigur că te vei gândi tu la ceva, replică Trey din pragul ușii deschise. Noapte bună!Empress auzi agitația activității ce se stârni în casă la întoarcerea lui Hazard și a lui Blaze, dar rămase în camera ei, sperând că nici unul dintre ei nu avea să vină la ea Nu era sigură că ar putea să facă față unei conversații fără a izbucni în plâns. Ceasurile din urmă fuseseră dureroase: era prea mare liniște, cu copiii duși la culcare și cu nimic altceva care să-i abată gândurile decât propria-i companie. Deși înțelegea necesitatea nunții lui Trey, un cumplit sentiment de pierdere îi invada întreaga gândire rațională. Ce făcea el acum? se întreba,înlăcrimată. Oare îi zâmbea noii lui mirese; oare îi zâmbea și ea lui? O ținea strâns în brațe când dormea?Valerie arăta ca o mireasă radioasă? De ce, se întreba Empress cu tristețe și disperare, a fost viața mea în ultimii cinci ani, năpăstuită cu o nenorocire după alta?Să fi fost pedepsită pentru cine știe ce fapte rele neștiute? Cât voi mai putea să îndur; câte poveri mai pot să suport înainte ca sufletul să-mi fie înfrânt?Așadar plânse, singură și nefericită, și adormi cu imagini înspăimântătoare și chinuitoare în minte, în care apăreau Trey și mireasa lui, în noaptea nunții lor.În seara aceea Trey se înapoie la ranch târziu, posomorât și prost dispus, și intră în dormitorul său întunecat. Bărbatul care în tot cursul acelei zile chinuitoare avusese o atitudine rece și stăpânită se prăbuși într-un fotoliu de lângă pat și se înfioră. Ochii lui se obișnuiră treptat cu lumina slabă și, în tăcere, el o contemplă pe Empress, adâncită în somn. Datoria lui fusese împlinită. Amărât în fața perspectivei lunilor următoare își găsea cu mâhnire consolarea doar privind-o pe femeia pe care o iubea.Ea era ghemuită într-un cuib de pături și perne,părând foarte mică în patul acela enorm, cu o mână aruncată peste cap, și părul ei blond sclipea în semiîntuneric asemenea unei sumedenii de râuri alcătuite din lumină lunară. În acest ceas, cel mai deprimant lucru din nefericita zi a căsătoriei sale ,Trey se simți brusc cuprins de teama că Valerie și Duncan ar putea să-l împiedice în vreun fel s-o aibă pe Empress. Alungă cu forța grotescul demon al îngrijorării, spunându-și că spaima i se datora orei târzii, dispoziției lui posomorâte, oboselii de a înșira glume banale la o mie de oaspeți.Nu-și dăduse seama că oftase decât când Empress se agită. Îi văzu ochii deschizându-se lent, apoi mai repede după ce-i zări silueta întunecată. Empress se ridică imediat în capul oaselor, cuverturile de mătase alunecând de pe ea precum valurile unei ape.

—Trey! strigă ea cu o voce caldă și plină de fericire,aplecându-se instinctiv spre el până când își aminti ce se întâmplase în ziua aceea.Atunci păstră o rezervă, întrebându-se ce căuta el acolo, și dacă ea însăși ar mai putea să trăiască încă o clipă fără să-i atingă. Trey mai era îmbrăcat în hainele sale de oraș, cu pardesiul doar descheiat, fără să și-l fi dat jos de pe umeri, ca și cum i-ar fi fost frig, și fularul de mătase mai era încă înnodat larg sub bărbie.

—Este noaptea nunții mele, zise el, simțindu-se rece și pustiu, jalea intensă desprinzându-se din glasul liniștit și grav.O lacrimă alunecă pe obrazul lui Empress, urmată repede de o alta. Ești mai târful dacă iubești un bărbat însurat?

De fapt ești realmente o târfă? Nu știa, și în clipa următoare nici nu-i pășă. Își desfăcu larg brațele.

—Îți mulțumesc, șopti Trey și se duse spre ea. Fără a rosti vreun cuvânt o ținu în brațe, lăsând trupul ei mic și cald să alunge supărarea și să topească teama aceea de gheță, mângâindu-i cu gingășie părul așa cum ai alina un copil. Obrazul ei se rezemă pe catifeaua reverului lui, mâinile ei se înlănțuiră în jurul gâtului înfășurat în eșarfă, și nici unul din ei nu vorbi. Era de ajuns că el venise și că ea îl primise cu bucurie. Dincolo de asta se întindea viitorul înspăimântător, și dacă s-ar fi apropiat prea mult de margine ar fi putut să cadă în abis. Astfel că un bărbat foarte voinic și puternic, care întotdeauna înfruntase lumea cu o îndrăzneală lipsită de teamă, se așeză în tăcere pe un imens pat răvășit și ținu strâns la piept o micuță femeie cu păr auriu, încercând să împiedice universul să se prăbușească peste ei. Așa cum era îmbrăcat în întregime în negru și cu luciul stins al fularului, părea un nor mohorât de furtună, în contrast cu femeia fragilă ca o floare. Dar căldura trupului ei suplu, simțită intens sub mâinile lui mari și puternice fu cea care pătrundea în sufletul lui făcând să dispară profunda și recea descurajare. În dimineața următoare, zvonuri insinuante plutiră ușor pe deasupra cafelei la micul dejun, ceva mai intens în sălile de club și, pe măsură ce ziua înainta, pline de răutate în stabilimentul lui Lilly sau în baruri. Și ajunseră apoi la ranch. Se rezumau la a-ți demonstra că, pentru o marfă de calitate, te puteai baza pe localul lui Lily. Majordomul lui Valerie trăsesese cu urechea la ușă — personalul din suita familiei Braddock-Black număra zece slujitori. Singura servitoare care nu dormea când Trey sosise pe neașteptate acasă o trezise pe verișoara ei la șase dimineața. Veștile circulă repede în lumea asta. Bârfa malițioasă ajunse la Valerie înainte de a i se aduce prânzul. Un apel telefonic de la o prietenă nesinceră care voia s-o informeze, „pentru propriul ei bine.“ Deoarece avusese la dispoziție o noapte întreagă ca să inventeze o explicație plauzibilă, Valerie ocoli adevărul cu ușurință. „Fusesse un caz de urgență la ranch“, spuse ea, „care necesita grija lui Trey. Nu, ea nu știa cu precizie când avea să se înapoieze el. Depinde de amploarea crizei. Ce fel de criză? Nu zău, nu acordase prea multă atenție de îndată ce Trey începuse să vorbească despre wați, și energie și uzine electrice. Ei bine, da“ — presupunea ea — „el nu este singurul capabil să rezolve situația, dar știi și tu cât de răzpunzător se simte el când e vorba de treburi de familie. Și, desigur, sunt fericită, Eunice. Tu n-ai fi, dacă te-ai fi măritat cu Trey?“ Valerie avu nevoie de numai câteva ore ca să analizeze sistematic poziția rivalei sale, și încă o jumătate de zi ca să pună la punct un plan de acțiune prin care s-o contracareze pe respectiva rivală. Nu avea de gând să fi trudit atât din greu ca să prindă în plasă cea mai mare captură de la vest de Mississippi numai pentru a constata că el era un soț fantomă. De acord, avea banii lui și rangul ei ca doamnă Braddock-Black, dar ea voia și un soț. Și asta nu doar de dragul averii lui sau pentru a înăbuși niște bârfe prostești. Trey era — după cum știa ea dintr-o experiență considerabilă — cel mai bun la pat, și o rodea gândul că el prefera o oarecare târfuliță în locul ei.

Valerie se socotea o femeie inteligentă. În plus, și mai important, o femeie frumoasă. Cu frumusețea ei pusă mult în valoare și cu inteligența ascunsă cu grijă, își satisfăcuse de obicei toate capriciile ei egoiste. Chiar și Trey, mai greu de sedus decât majoritatea bărbaților, sfârșise prin a mușca din momeală. Poate că fusese de așteptat ca el să nu rămână prea mult în raza ei de atracție. El nu se asemena cu alți bărbați, iar ea era îndeajuns de inteligentă ca să știe acest lucru. Nu-i pomenise tatălui ei despre faptul că tot timpul plănuise să-i ia pe Trey de soț. Și acum că îl avea, o înfuria să vadă că el îi scapă. Să fi fost din cauza femeii aceleia? Sau numai antipatia lui față de capcana căsătoriei? Valerie decise că avea să înceapă cu femeia. Părea fără sfârșit să aștepte încă o săptămână până să se confrunte cu acea achiziție a soțului ei, de la ranch, dar era necesar. Valerie angajă doi oameni, în care tatăl ei avea încredere, să urmărească vreme de o săptămână toate mișcărilor lui Trey, și încă alți patru pentru a le supraveghea pe cele ale rudelor lui. Momentul acțiunii ei trebuia ales cu precizie. Voia să se confrunte cu iubita lui Trey între patru ochi, fără ca în preajmă să se găsească vreunul dintre membrii familiei Braddock-Black. Deoarece din câte se părea, femeia nu părăsea niciodată ranch-ul, trebuia să se ducă Valerie la ea. În cursul săptămânii precedente Trey aproape o convinsese pe Empress că atât pentru ea cât și pentru copii nu era necesar să se înapoieze pe muntele Iernii. Căsătoria lui nu era nimic în afară de acea ceremonie, și nu avea să se interfereze în nici un fel în viața lui. În plus, era primejdios să se gândească la o revenire în valea înzăpezită. Chiar dacă acum călătoria de întoarcere ar fi lipsită de incidente, eventualitatea altei furtuni îi putea primejdi din nou familia. El nu voia să și-o închipuie din nou singură, nevoită să facă față vreunei situații dificile.

—Te rog, o implorase el, omul care niciodată nu trebuise să ceară nimic, rămâi! Șovăind, dependentă emoțional și sfâșiată de îndoieli, ea rămăsese. Poate că factorul hotărâtor fuseseră copiii.

—Nu pleca de aici! strigaseră ei. Să ne ducem înapoi? Tot drumul acela? Pe frigul ăsta? Trey stătea în picioare, încercând să afișeze un interes plin de amabilitate și ascunzându-și teama.

—Să-l părăsim pe papa Trey? scânci Eduard, alergând lângă Trey și înălțându-și mâinile durdulii ca să fie luat în brațe. Surâsul lui Trey fu fermecător, dar numai printr-un efort imens. Cu capul brun și ciufulit al lui Eduard îndesat în umărul său, cu propria-i inimă bătând de încântare, Trey întrebă cu calm:

—Așadar, a rămas stabilit așa? În săptămâna aceea, serile lor, când Trey se întorcea din oraș, fură nespuse de fericite. Și, după ce copiii se duceau la culcare, ceasurile petrecute doar de ei doi erau un adevărat paradis.

CAPITOLUL 16

Luni dimineața, după un sfârșit de săptămână în care Hazard și Blaze îi amuzaseră pe copii organizând un concurs de patinaj și Trey spusese încă o dată: „Vezi ce fericiți sunt copiii?“, Empress se uită pe fereastră, la strălucitoarea zi

de iarnă de afară, mulțumirea umplându-i inima. Trey plecase foarte devreme, împreună cu părinții săi. În agenda de lucru a acelei după-amieze figura un vot de o importanță crucială, și legiuitorii necesitau un imbold sau o povățuire suplimentară în funcție de starea conștiinței lor. Empress și copiii se aflau încă în sufrageria pentru micul dejun când un Timms foarte jenat o anunță pe doamna Braddock-Black. Deși avea un personal numeros, ranch-ul era condus neprotocolar, și Empress, ca și frații și surorile el, prin purtarea lor, fuseseră îndrăgiți de servitori. Timms, majordomul, ținea deosebit de mult la Empress, pentru bunătatea ei față de soția lui, care suferea de artrită, și încercase să n-o lase pe Valerie să treacă de intrarea principală, dar fără succes. Valerie se simțea tare pe poziție și pornise cu gândul de a face rău. Petrecuse o săptămână în care clocotise de mânie, o săptămână în care fusese nevoită să aibă de-a face cu musafirii băgăcioși, toți măcinați de o curiozitate lacomă, toți întrebând unde era și ce făcea soțul ei. Fusesse o săptămână enervantă, îngrozitoare, plină de certuri, întrebări grosolane și respingeri ale unor remarci obraznice. Un coșmar oribil pe care ea nu-l avusese niciodată în vedere dar pe care intenționa să-l remedieze. Era hotărâtă ca, pe indiferent ce cale, să-și vadă soțul sub acoperișul ei, și întrevederea aceasta cu iubita lui era una dintre căi. Abia sfârșise Timms să-i pronunțe numele că Valerie și trecu rapid pe lângă el intră cu pași măreți în încăperea înveselită de lumina soarelui, cu capa de samur alunecând maiestuos în urma ei și, cu ochii ei albaștri ațintiți asupra lui Guy, spuse:

—Asta nu poate fi unul dintre cei ai lui Trey. E prea în vârstă, susură ea dulce. Ochii ei fardați se îngustară când privirea îi trecu la Eduard.

—Ah, cel mic... ăsta trebuie să fie al lui Trey. Se întoarse, în așa fel încât rămase față-n față cu Empress.

—Și al tău? Așadar, asta era, gândea Valerie cu bucurie. Un răspuns la acea atracție inexplicabilă. Trey avea un copil de la această femeie. Din câte se părea, o cumpărase în noaptea aceea, la localul lui Lily, nu pentru noutatea pe care o oferea femeia, ci ca pe un act de posesie. Niciodată nu-și dăduse seama că el era atât de năzuros în privința împărțirii avutului său cu alții, dar dacă un copil conta atât de mult, atunci un copil făcut lui Trey avea să fie în mod cert indispensabil în căsnicia lor. Empress era în mod vizibil îngrozită de grosolănia lui Valerie, și aruncând o privire rapidă spre Timms, care se oprise înspăimântat în pragul ușii, ascunzându-și totodată revolta cu o hotărâre moștenită de la zece generații de noblețe, îi spuse majordomului:

—Te rog, Timms, condu-i pe copii afară. Tonul imperativ și expresia ei poruncitoare modificară părerea preconcepută a lui Valerie despre târfa soțului ei. Femeia aceasta cu păr spălăcit, mult mai mărunță decât se aștepta ea, nu era marfa găsită de obicei la stabilimentul lui Lilly, deși Lilly se lăuda cu calitatea ofertei sale. Femeia aceasta despre care vorbise toată lumea, nu numai pentru că se scosese la mezat, nu semăna nici cu o strică și nici cu o muncitoare angajată pe un salariu prăpădit, iar ușorul accent care o distingea față de femeile de rând o situa și el la un nivel superior, greu de sesizat. Ochii ei deloc timizi

sporeau această impresie. Printr-un efort interior, de parcă ar fi ridicat nepăsător din umeri, Valerie trecu disprețuitor printre însușirile neobișnuite ale lui Empress. Din partea ei, femeia nu avea decât să arate ca o regină măreață. Cu toate aerele ei grozave nu era decât o țărăncuță sau o slujnică de fermă care se vânduse într-un bordel. Nici pe departe genul de femeie pe care Valerie o considera ca pe o amenințare. Valerie era un produs al clasei sale sociale, care recunoștea superioritatea inerentă a bogăției. Înclinațiile ei necaritabile și egoiste întăreau aprecierea pe care societatea o atribuia valorii ei, și în ochii săi, Empress se situa atât de mult sub nivelul ei încât putea fi din principiu neglijată ca amenințare serioasă. Cu toate acestea, deoarece lui Valerie nu-i plăceau lucrurile neduse până la capăt și cu atât mai mult îl displăceau bârfele care sugerau că Trey ar fi fost îndrăgostit de această femelă de categorie inferioară, o scurtă confruntare avea s-o facă pe individul asta să-și vadă de drum.

Îndată ce copiii părăsiră încăperea, Empress se ridică în picioare, punându-și mâinile pe masă pentru a le împiedica tremurul. Cel mai îngrozitor coșmar al ei se adevărase: se afla față în față cu soția lui Trey.

—Ce vreți? întrebă cu bruschețe. Valerie se uită cu obrăznicie la Empress.

—Voiam pur și simplu să te cunosc, draga mea. Nu trebuie să te zburlești așa, nu-i ceva neobișnuit ca iubitele lui Trey să se suprapună. Înălță din umeri, și mișcarea făcu să sclipească samurul.

—Întotdeauna a avut mare căutare; cere-i să-ți povestească despre venirile și plecările de la apartamentul lui din oraș, spuse cu un surâs răutăcios cu aparență de dulceață. Sunt povestioare foarte nostime. Arată ca o copilă, gândea Valerie în sine ei, în rochia asta de lână roz, cu părul legat la spate cu o panglică. O

înțepătură de enervare îi străpunse mulțumirea de sine la vederea sincerei inocențe feciorelnice a femeii — o aparență de nerealizat pentru propriul ei stil de frumusețe, și când vorbi, ciuda străbătea prin falsitatea mieroasă a cuvintelor:

—Putem fi prietene, zise cu inflexiuni dulcele ale glasului, ca o pisică atunci când dă, în joacă, prima lovitură cu laba unei păsări rănite.

—Nu mă interesează să fim prietene, și nici nu mă preocupă trecutul lui Trey. Nu sunteți binevenită aici, spuse Empress, apăsător. Vă rog să plecați. Față de siguranța calmă din tonul Valeriei, încerca să-și păstreze glasul ferm, și o atitudine rece când se referea la atracția lui Trey pentru femei. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de reputația lui — în nici un caz nu de către această femeie superbă care îl cunoscuse vreme de mai mulți ani decât ea.

—Nu sunt binevenită în casa soțului meu? Ripostă Valerie alene, deși grosolănia îi era extrem de vădită. Ești prea încrezută. Sunt soția lui.

Ochii i se ațintiră în cel al lui Empress și adăugă încet:

—Port copilul lui.

—Nu am chef să mă cert cu dumneavoastră, replică Empress, siguranța din vocea lui Valerie având un efect dezastruos asupra liniștii ei sufletești, iar Trey nu se va înapoia înainte de cină. Vă rog să mă scuzați... începu să ocolească masa, intenționând să ocolească încăperea, și inima îi bătea cu putere în piept ca

urmare a enervării produse de cuvintele liniștite și sigure ale lui Valerie. Deși își spunea că Trey pe ea o iubea, chiar dacă își amintea cuvintele lui despre falsitatea și șantajul folosit de Valerie, cuvintele acelea cumplite: „Port copilul lui Trey“, erau zguduitoare prin simplitatea lor. Iar aluzia la escapadele lui amoroase în oraș și dezinvoltura cu care se referea Valerie la ele îi provocau un alt junghi de neliniște. Oare era în stare Trey să renunțe la vechiul lui stil de viață? Măcar dacă l-ar cunoaște mai bine... nu mai bine, pur și simplu vreme mai îndelungată.

—Nu cred că Trey se va înapoia în seara asta, spuse Valerie de parcă ar fi transmis un mesaj întâmplător. Mi-a spus să-l aștept cu cina la opt. Cacealmaua ei sfruntată avu efect.

—Vă înșelați, replică Empress pe un ton tăios. El nu vrea să vă vadă.

Dar lovitura fusese nimicitoare, și deși ea încercă să-l ascundă, spasmul de durere fu vizibil. Nu se putea ca el să se ducă să ia cina cu ea, de ce afirma ea asta? Cum putea să mintă, cum era posibil să facă tot drumul până aici ca să mintă?

—Nu zău, draga mea, tare naivă mai ești! Susură Valerie, cu un zâmbet plin de răutate. Asta îți spune el?

—Este adevărul. Dar chiar în clipa în care rostea cuvintele, în sufiet i se strecură o îndoială insidioasă, și glasul, departe de a mai fi ferm. Trey era foarte iscusit în vorbe dulci și avea experiență în intrigi amoroase. Oare revenise pur și simplu la obiceiurile mai vechi, oare toate șoaptele de iubire fuseseră doar... cuvinte? Altminteri, cum ar avea femeia aceasta atâta tupeu și siguranță de sine?

Privirea lui Valerie se îndreptă spre fereastră, afară.

—Aici, la țară, îmi pot da seama cât de ușor te poate el păcăli. Ochii ei strălucitori reveniră spre Empress, cu o expresie batjocoritoare, care sfârâma încet dar sigur încrederea lui Empress în cuvintele lui Trey.

—Trey este un scump, dar și un răsfățat, trebuie să știi asta. Ne vrea pe amândouă, pricepi? Combătându-și neliniștile cauzate de gelozie și silindu-se să-și păstreze vocea calmă, Empress spuse:

—De la nuntă nu te-a mai văzut. Toate astea sunt minciuni, ești o mincinoasă, el nu s-a mai întâlnit cu tine, striga în sinea ei, dar scepticismul și îndoiala îi sporeau sub atacul continuu al replicilor sigure ale lui Valerie. Fisurile făcute deja în platoșa ei se lărgeau.

—Vai, Doamne, ce păcat, copilă! Pur și simplu nu așa stau lucrurile, zise Valerie, clătinând încet din cap, cu prefăcută compasiune. Mă vede zilnic.

Constatând micul icnet ce-i scăpă lui Empress, Valerie continuă să răsucescă cuțitul în rană:

—De fapt, mai mult din curiozitate decât pentru orice altceva m-am hotărât să vin să te vizitez în dimineața aceasta. Ce ușor este, gândi ea, cu o țărăncuță ca asta. Fără îndoială crede în Dumnezeu și în iubirea eternă și în toate celelalte banaliți despre fericire.

—Știi desigur — continuă, modulându-și cu grijă glasul, hotărâtă s-o lămurească pe această fată incredibil de naivă — că viața amoroasă a lui Trey a fost întotdeauna scandalos de plină. Cunoscându-l de ani de zile, eu am înțeles asta... hm... în mod realist, înainte de a ne căsători.. în definitiv toți bărbații sunt bărbați. Zâmbi, și vreme de o clipă fulgerătoare, în ochi i se văzu răutatea.

—Ți-aș sugera, draga mea, să ai grijă să-ți asigure viitorul acum, cât timp pasiunea lui mai este înflăcărată.Nici una din preferatele lui Trey nu durează foarte mult, așa că ar trebui să privești lucrurile cu un scrupulos simț practic. Deși, ținând seama de vârsta acestui băiețel al tău, s-ar zice că poate te pricepi mai bine decât mine cum să procedezi. Te felicit pentru longevitatea ta, un record, sunt convinsă, în cazul lui Trey.,„încetează!", ar fi vrut Empress să strige. „Nu-I adevărat!" Nici unul din cuvintele batjocoritoare ale acestei femei ironice nu era adevărat.

—Este imposibil ca Trey să vă mai fi văzut, se împotrivi Empress, privind-o cu sinceritate. În timpul zilei este la adunarea legislativă, împreună cu părinții săi, și în fiecare seară vine acasă.Valerie izbucni într-un râs plăcut și vioi, de tăgăduire.

—Nu zău, dragă, părinții lui Trey îl adoră, toată lumea știe asta. Iar dacă el spune că își însoțește părinții, ei îl vor susține. Dar în loc de a lucra în ședința legislativă, el își petrece zilele cu mine ,declară ea calm ,ba chiar într-un mod extrem de plăcut, aș putea să adaug.

—Minți!Cu inima îndurerată și înnebunită de mâhnire,Empress zvârli cuvântul în fața frumoasei și bogat îmbrăcatei femei.Era o satisfacție să vadă acea gelozie. Ducându-și un deget la bărbie, cu un gest studiat, Valerie spuse:

—Hai să vedem... Vineri, Trey purta costumul albastru,cu o cămașă cu dungi gri, joi avea haină de gală, și a lipsit câteva ore pentru a lua prânzul cu Judd Parker.Lui Empress i se strânse inima. Trey îi vorbise râzând despre prânzul lui cu Judd Parker și discuția lor referitoare la nefericita predispoziție a acestuia spre pocher ,un pocher la care pierdea. Cu o sclipire ironică în ochi,Trey îi spusese că-i propusese lui Judd să-l instruiască în chițibușurile mai rafinate ale jocului. Accesul femeilor nu era permis în clubul „Montana, așa că nu era posibil ca Valerie să-l fi văzut acolo din întâmplare.

—Ai vrea să auzi mai multe? susură Valerie, simțind gustul victoriei.Cuvintele i se învârteau acum cu o dulceață plină de voioșie, și fața bieteii Empress devenise albă ca varul.

—Puțină supă i-a pătat cămașa marți... sau să fi fost miercuri? Am uitat, continuă ea cu o insistență teatrală, sub imboldul senzației de putere pe care o încerca întotdeauna când se prefăcea deosebit de bine și dând tonului ei inflexiuni studiate cu grijă. Dar camerista a fost muștrată cum se cuvine, poți fi sigură, pentru faptul de a-i fi distrus cămașa. În zilele noastre este absolut imposibil să mai găsești servitori buni, adăugă ea cu o încruntare ironică.

Ce putea, mai mult decât atât, să dezvăluie femeia aceasta sigură de sine? se întreba Empress, simțind în gură gustul amărăciunii. Durata timpului în care

faceau dragoste? Îl tachinase pe Trey în legătură cu cămașa lui și el trecuse cu nepăsare peste subiectul acela, așa cum fără îndoială ar fi tratat cu nonșalanță orice altceva de care l-ar fi acuzat ea. Era oare posibil, întreba un glăscior plin de speranță, nesocotind siguranța de sine a lui Valerie, era oare posibil ca aceasta să mintă? Nimic nu era adevărat din toate clipele înspăimântătoare de până acum. Tulburată, Empress era silită să admită că Trey dusese întotdeauna o viață de răsfăț, fără restricții, având mereu la dispoziție femeii care îl asaltau, dornice să-l placă. Să fi fost pur și simplu ultima, urmând să fie în cele din urmă dată la o parte ca toate celelalte? Sau el era sincer, Valerie nefiind decât un coșmar îngrozitor, care se va risipi în curând?

—Dacă nu mă crezi — zise Valerie, ai cărei ochi albaștri străluceau și a cărei voce sarcastică sfâșia închipuirea lui Empress ce dorea ca toate acestea să fie un vis, întreabă-l pe Trey, deși el nu se va înapoia la ranch pentru cină, de vreme ce ia masa cu mine. Valerie înțelesese de la tatăl ei că o adăugire la proiectul de lege privitor la drepturile de pășunat urma să fie propusă ca manevră politică, cu puțin timp înainte de suspendarea ședinței pentru deliberare, și dacă se întâmpla așa ceva, existau mari șanse ca Trey să fie silit să rămână acolo până târziu. Vicleșugul ei era calculat, iar ea era aproape sigură că avea să-i reușească. Valerie se mândrea cu priceperea ei în pregătirea situațiilor... niciodată nu fusese adepta asumării unor riscuri.

—Ah, apropo, Trey a uitat acestea, adăugă ea cu o nepăsare exersată, scoțând dintr-un buzunar interior al capei sale o pereche de mănuși de piele. Cu o răsucire delicată a încheieturii mâinii, le lăsă să cadă pe masa din lemn de mahon lustruit, și desenul unei pume negre brodat cu mărgelile pe pielea fină sclipi în lumină ca un fulger înșelător. Dacă pentru toate celelalte era posibilă o explicație, mănușile lui nu puteau fi ignorate. Trey le purtase în oraș în ziua în care se îmbrăcase cu haine de gală. Empress se uită cu disperare la mănușile din piele de culoare deschisă și apoi își ridică privirea spre femeia superb îmbrăcată care, cu calm, îi sfârâma întreaga viață. Soția lui Trey era mai frumoasă decât își imaginase ea, contrastul dintre tenul ei de un alb imaculat și părul negru fiind izbitor, trupul ei înalt și plin părând uluitor, rochia grenă și capa de samur provenind de la o casă de modă din Paris, iar perlele de la gâtul ei neavând nici un cusur. Generozitatea lui Trey, desigur. El vorbise întotdeauna despre Valerie cu nonșalanță, nedându-I importanță, dar ea nu era genul de femeie pe care s-o poată trece cu vederea un bărbat. El recunoscuse că fuseseră amănți, și având-o în fața ei pe această femeie strălucitoare, Empress înțelegea de ce.

„Era o mincinoasă”, spusese el, răsfățată și încăpățânată, urmând să pună mâna pe banii lui, și Empress voia să-l creadă pe Trey. Dar multă crezare trebuia să i se dea și soției lui și felului amănunțit și intim în care-l cunoștea aceasta pe Trey, cunoscând și activitățile din săptămâna precedentă... o cunoaștere care îl condamna. Chiar dacă ar fi vrut să nu țină seama de spusele lui Valerie, să le considere pe toate ca fiind minciuni și să-l creadă pe Trey, inima ei îndurerată tot mai mult să ignore mănușile. Acestea zăceau pe masă ca o dovadă

grăitoare, mănuși indiene frumoase, păstrând încă în degete forma ușoară a mâinilor lui. „Trey le uitase”, zisese Valerie, așa cum ai spune: „Preferi să fii spânzurată sau împușcată?”, cu o insuportabilă siguranță de sine, și dacă ar fi folosit la ceva, dacă prin asta Trey ar fi devenit în mod irevocabil și absolut al ei, ar fi sfâșiat-o pe Valerie bucată cu bucată. Dar asta nu l-ar fi făcut pe el s-o iubească, nici să-i fie credincios, gândi Empress în mod confuz. N-ar ajuta la nimic. Zona de graniță vestică era o linie în care trebuia să te descurci prompt, o caracteristică extrem de evidentă aici, la marginea civilizației, și din câte se părea, atât Trey cât și Valerie erau adepții unei interpretări libere a eticii, într-o regiune ca asta, între un om ticălos și unui bun, între bine și rău exista o linie de demarcație foarte fină, și Valerie, cu un pragmatism propriu soțiilor, accepta că „bărbații sunt bărbați”. În mod evident, Trey trăise întotdeauna după acest dicton îngăduitor. Îndurerată și tulburată, Empress se întrebă: Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Este oare posibil ca toate cuvintele acelea fermecătoare de iubire să fi fost tot minciuni?

—Sper că nu crezi că el ar fi avut de gând să se însoare cu tine, zise Valerie cu nepăsare, ca și cum ar fi putut să vadă dincolo de tăcerea inexpresivă a lui Empress și să-i citească gândurile. Îi zâmbi blajin, ca unui copil care greșește fără să vrea.

—Nu zău, draga mea, Trey este obișnuit cu o adorație fierbinte, și îi plac cuvintele de iubire seducătoare, spuse în joacă. Nu trebuie să-ți închipui că ești cea dintâi... iar el are o experiență formidabilă, asta n-o neg. Însă niciodată nu s-ar fi căsătorit cu tine. „Cuvinte de iubire spuse în joacă”, așa le numea Valerie. Cât de potrivit pentru un bărbat atât de obișnuit să se joace de-a dragostea! Așadar el își petrecea zilele distrându-se împreună cu soția sa, și serile cu femeia ușor de păcălit pe care o cumpăraseră la localul lui Lily. Fusesse naivă, sperând că el avea s-o privească altfel, iar el se bucura de ea în felul lui caracteristic, cu un farmec iscusit care se manifesta prin bunătate față de copii, își revărsa cu nonșalanță binefacerile imensei lui averi, o liniște cu cuvinte de iubire spuse în joacă atunci când era nevoie ca „adorația ei fierbinte” să fie demolită. Rușinea și o mânie plină de mâhnire îi înfioră pielea la gândul prostiei sale nechibzuite, a naivității ei nebunești. Bărbații cu experiență de felul lui Trey primeau în mod deschis și firesc plăcerea pe care le-o dăruiau femeile, atât fără scrupule cât și fără pretenția veșniciei. Ce proastă, ce proastă încrezută!, răsuna ca un ecou tulbure în mintea ei, și când își înălță privirile, tot ce văzu fu gura de un roșu aprins a lui Valerie, zâmbind de naivitatea ei prostească. Brusc, simți că-i vine să vomite, și înainte de a se face complet de râs în fața acestei femei calme și decorative, Empress trecu pe lângă gura surâzătoare și capa de samur și ieși în goană din încăpere. Privind în urma micuței temeii ce fugea, cu părul ei lung fluturându-i pe spate în șuvițe fine, Valerie, cu un zâmbet de mulțumire pe buzele-i ușor rujate, murmură:

—Adio, țărăncuțo! În timpul înapoierii sale cu sania la Helena, Valerie se felicita, mulțumită de sine, pentru câștigarea primei runde, încântarea ei fiind

tangibilă, vizibilă pe gura ei surâzătoare și în strălucirea ochilor. Mănușile fuseseră un noroc neașteptat. Trey și le uitase în ziua în care luase prânzul împreună cu Judd Parker, și omul ei, urmărindu-l pe Trey, și le vărâse în buzunar. Acum nu-i mai rămânea decât să vadă cât de mult avea să se opună femeia aceea fragilă și îngrozitor de naivă. Oricum, se gândea Valerie cu un instinct de animal de pradă, rezistența ei avea să fie mai degrabă minimă.

Singura împrejurare care prezenta foarte slabe incertitudini era extrem de marea posibilitate ca băiețelul să fie al lui Trey. În acest caz, un atașament mai puternic decât obișnuita lui implicare trecătoare ar fi putut să schimbe întrucâtva situația. De fapt, neașteptata priveliște a iubitei lui Trey înconjurată de copii mici era uimitoare. Niciodată nu și-l imaginase pe Trey — abilul om de lume — în acel menaj familial banal, fără precedent. Mereu cu simț practic, în clipa următoare renunță la inutilele speculații în legătură cu imaginea lui Trey și își concentrează atenția asupra unor probleme mai presante. Avea nevoie de o poveste credibilă pentru vizita ei la ranch, în cazul în care Trey i-ar fi cerut socoteală. Ca într-o partidă de șah, era întotdeauna avantajos să plănuiești câteva mișcări în avans față de adversarul tău. Ajungând în intimitatea dormitorului, Empress încuie ușa, înaintă fără să-și dea seama de ce în mijlocul vastei încăperi, și se opri în loc, tremurând. Lui nu-i pasă, lui nu-i pasă, răsunau neîncetat cuvintele în mintea ei, și la fiecare repetare stomacul i se încorda împotriva nevoii de a vomita. Oare nu se așteptase, în partea rațională a minții ei, la o iubită? Nu știuse încă de la început că bucuria ei era prea mare ca să poată dura? Nu înțelesese înclinația lui Trey spre distracții? Vei supraviețui, își spuse cu asprime pentru a-și dovedi tremurul. Nu moare nimeni din dragoste neîmpărtășită, își zise, silindu-se să meargă până la fotoliu și să se așeze. Sprijinindu-și bine mâinile pe brațele fotoliului, se ținu de ele zdravăn și se strădui să-și stăpânească senzația de greață din stomac. O părăsise pentru Valerie... o părăsise. Nu se putea opri din tremurat, cu toate procesele de gândire reduse la un singur gând fix, numai pierdere, asemenea unei fiare feroce, care-i sfâșia măruntaiele.

O oră mai târziu continua să fie în aceeași poziție.

—S-a sfârșit. Toate sentimentele acelea frumoase s-au terminat. Trey nu venise acasă la cină, și speranța intensă care dăinuise dincolo de logică și disperare era irevocabil zdrobită: el lua masa împreună cu Valerie. Lui Empress îi fu imposibil să mănânce, deși, cu eroism, se prezentă în fața copiilor cu o înfățișare calmă. Ei îi simțeau nefericirea, erau ei înșiși zguduiți de vizita lui Valerie, și încercară cu prudență să atace subiectul doamnei Trey Braddock-Black. Uluitoarea veste nu putea fi explicată cu nonșalanță, deși Empress relată o versiune mult mai corectată a amenințării adresate membrilor clanului lui Trey și recunoscă faptul că Trey se căsătorise într-adevăr cu femeia care își făcuse în dimineața aceea apariția în camera pentru micul dejun. „Căsătorit doar pentru o durată de timp trecătoare”, adăugă ea când izbucniră întrebările lor surescitate, cu un glas în care exista doar puțină convingere și încă și mai puțină speranță. Și pentru întâia oară de când îl cunoscuse pe Trey, aduse în discuția cu copiii

posibilitatea de a se înapoia în Franța pentru a pretinde drepturile lui Guy.

—S-ar putea ca acum, pe durata căsătoriei temporare a lui Trey, să fie momentul potrivit pentru a regla problema domeniilor lui papa, spuse ea, străduindu-se să păstreze un ton moderat, de parcă universul ei nu s-ar fi destrămat în jurul său, ca și cum o călătorie întreprinsă imediat în Franța ar fi fost cel mai rațional dintre planuri. Copiii tăcură când ea pomeni de călătorie, cei mici necunoscând în viața lor decât muntele, iar Guy și Emilie fiind nedeciși, deoarece și amintirile lor despre Franța erau foarte slabe. Nimeni nu vorbi despre Trey, dar el le domina gândurile, important și cu mare putere de influențare.

—Ne vom mai gândi la asta, rupse Empress tăcerea. Ideea aceasta era colacul ei de salvare pentru a nu-și pierde mințile. Gândul că trebuia să plece, să se îndepărteze de aici, îi obseda mereu creierul: să plece departe de această situație ilegală, departe de dezamăgire. Dacă ar fi beneficiat de luxul de a nu trebui să se gândească decât la ea însăși, poate că ar fi acceptat ideea de a rămâne pe loc pentru a-și analiza sentimentele, pentru a analiza minciunile și durerea.

Poate chiar ar fi fost în stare să se hotărască să rămână până când Trey n-ar mai fi vrut-o. Însă zi de zi copiii deveneau tot mai atașați de Trey, așa că ea nu putea să ia în considerare numai propria ei dorință. Trebuia să facă planuri pentru viitorul lor. Meritau mai mult decât să trăiască în uitare, într-o casă în care sora lor era amanta unui bărbat bogat. Mulțumită lui Trey, acum avea destui bani pentru a se întoarce în Franța. Cel puțin, în privința generozității nu-i putea reproșa nimic, deși, dacă era vorba de femeile care beneficiau de dărnicia lui, ea era doar una dintre multe altele. Și pe urmă, asemenea unui copil care și-ar dori un miracol, gândi cu nostalgie: Dacă mă iubește, dacă toate dezvoltările acelea zguduitoare sunt minciuni, dacă, printr-o formidabilă răstălmăcire a închipuirii, existența lui Valerie ar putea avea vreo explicație, dacă totul n-ar fi decât o înspăimântătoare neînțelegere... atunci el ar veni după mine. După ce copiii fură duși la culcare, ea rămase singură, gândurile îndreptându-i-se în mod intenționat spre întocmirea planului pentru întoarcerea lor în Franța. Toate motivele păreau raționale și practice, nu mai putea rămâne aici, copiii aveau nevoie de un viitor sigur, dar durerea îi depășea logice, tristețea chinuitoare îi înlăcrima ochii, și se simțea gata să izbucnească în plâns la cea mai mică provocare. Dacă Trey s-ar fi întors acasă în seara aceea, ea ar fi intenționat cu tot dinadinsul să-i explice calm că ea și copiii se hotărâseră să se înapoieze în Franța, dar când Trey intră în casă era deja foarte târziu, și pe parcursul serii intențiile el pașnice se transformaseră într-o mânie inverșunată. Peste durerea și tristețea ei de la început se suprapuseră imagini în care și-i închipuia pe Trey și pe Valerie, și starea ei de spirit trecuse de la un melancolic sentiment de pierdere la o atitudine de sfidare. Înaintând spre ea cu un zâmbet pe chipul lui frumos, Trey își scotea haina de piele.

—Mi-a fost teribil de dor de tine, spuse aplecându-se și sărutând-o ușor pe obraz. Empress încercă să suradă, se strădui să pară ca de obicei, dar singurul lucru la care se putea gândi era seara plăcută pe care o petrecuse el cu Valerie.

—E târziu, zise pe un ton liniștit, deși în realitate simțea că-i vine să țipe.

—Opoziția a prezentat un amendament surpriză la ora cinci, când mai toți plecaseră acasă sau porneau spre casă. Sperau să-l treacă la vot cu ajutorul susținătorilor prezenți în sală, dar am obținut o amânare și i-am adunat iar pe toți la un loc. Au pierdut cu două voturi. A fost o competiție al dracului de strânsă. Aproape că reușiseră să radă cinci sute de mii de acri din rezervație. Aruncând pe cel mai apropiat fotoliu haina pe care și-o ținea în mână, Trey se trânti pe pat și dădu drumul unui oftat obosit. Erau momente în care simțea că sarcinile îi apăsau greu pe umeri.

—I-am ținut la distanță — zise cu ironia zeflemitoare a unui om care și-a petrecut întreaga zi în dezbateri încinse și nu se simte tocmai în formă, încă o dată. Când erai înclinat spre cinism, așa cum era Empress acum, explicații de felul celor date de Trey păreau prea perfecte, ca și cum ar fi fost în prealabil repetate.

—Astăzi a fost aici Valerie, zise Empress. Dacă Trey, în graba lui de a o vedea, n-ar fi trecut ca o furtună pe lângă Timms, salutându-l printr-o fluturare nepăsătoare a mâinii, ar fi fost informat încă de la parter despre acea vizită.

Se ridică brusc în capul oaselor.

—Ca să provoace necazuri, fără îndoială, zise.

—Avea câteva informații interesante în legătură cu...

—Să nu crezi nimic din ce spune, o întrerupse Trey. Este o mincinoasă desăvârșită, așa cum știu prea bine.

—Zicea că ai fost pe la ea... în vizită, încheie, simțind valul fierbinte al enervării. Trey se încruntă. Valerie devenea plictisitoare.

—N-am văzut-o de la nuntă. Ți-am spus asta. Era mai crudă și mai primejdioasă decât își închipuise el, gândi Trey. Măine avea să-i atragă atenția să stea la locurile ei.

—Ea susține contrariul! se răsti Empress, atât tonul cât și cuvintele ei surprinzându-l pe Trey. Aruncându-și picioarele peste marginea patului, el se propti în fața ei. Ochii îi fulgerau pe sub dunga neagră a sprâncenelor.

—Îmi spui — zise el, glasul devenindu-i brusc calm și în mod deliberat inchizitor — că în mintea ta există o îndoială? Rezemându-se de coloana de lemn masiv sculptat a patului, privi cu atenție fața lui Empress.

—Poveștile ei sunt foarte credibile, oftă ea. A pomenit despre prânzul tău cu Judd Parker — spuse în șoaptă, întrebându-se când și cum avea el să nege faptul acela, sau dacă măcar se va obosi s-o facă — și despre pata de supă de pe cămașa ta. Și ți-a înapoiat astea... împingând spre Trey mânușile care o obsedaseră toată seara, îi urmări cu atenție chipul. Trey aruncă o privire rapidă spre mânușile lui, care zăceau pe măsuța de lângă fotoliul lui Empress.

—Drăcia dracului! exclamă în șoaptă. Empress îi răstălmăci reacția ca pe o recunoaștere că era dat în vileag. Apropiindu-se de masă, el atinse florile multicolore care înconjurau puma neagră din mărgele.

—Căteua aia măcar le-a adus înapoi, murmură, respectul lui panteist față de totemul și talismanul purtător de noroc al tatălui său făcându-l să vadă cu neplăcere faptul că fusese atins de către Valerie. Cu siguranță a pus pe cineva să mă urmărească.

—Asta pare puțin cam exagerat., „Doamne Sfinte” — ar fi vrut ea să strige — „nu poți găsi nimic mai bun decât asta? Cineva care te-a urmărit?”

Ochii ei cercetară simetria perfectă a sprâncenelor lui drepte și negre, expresia de autoritate pe care i-o dădea nasul drept, forța aspră a maxilarului, apoi revenirea, poposind pe frumusețea luminoasă a ochilor lui, și ea se întrebă dacă gradul de pasiune pe care o oferea el fiecărei femei varia de la una la alta.

—Nimic nu-i exagerat pentru Valerie. Femeia e lipsită de principii. Ascultă, zise el, realmente extenuat după o zi lungă și obositoare, și brusc plictisit de veșnicile mașinații ale lui Valerie, mânușile astea le-am pierdut undeva săptămâna trecută. De la nuntă n-am mai văzut-o, acesta-i adevărul și cu asta gata. Luându-și mânușile, trecu în camera de toaletă. Undeva, într-adevăr, repetă Empress în sinea ei cu amărăciune, privindu-l cum se îndepărtează, subiectul fiind închis, infidelitățile lui date la o parte cu obișnuitul dispreț. Fierbând de enervare, se ridică în picioare și se duse după el în camera de toaletă.

—Indiferent care ar fi adevărul — se adresă ea spatelui lui în timp ce el stătea între ușile deschise ale unui dulap cu oglindă și sub impresia zâmbetului satisfăcut al lui Valerie a cărei imagine îi răsări brusc în minte — nu are nici o importanță unde anume ți-ai uitat mânușile. El se răsuci scurt spre ea, cu o violență stăpânită.

—Ce dracu vrea să însemne asta? întrebă.

—De săptămâni de zile am tot încercat să-ți spun că mă simt prost aici — zise ea, gândindu-se la mânuși, făcute fără îndoială de o altă femeie devotată. Vizita soției tale — continuă ea posomorâtă, m-a silit pur și simplu să-mi dau seama cu exactitate cât de prost.

—Nu mi-am dat seama că te simțeau prost, replică Trey cu sarcasm. M-ai fi putut păcăli, iar eu nu am nici o soție; afirmă el enervat. Am o asigurare de opt luni împotriva unei gloate de linșaj, într-o societate care îți măsoară valoarea vieții după culoarea pielii. Fir-ar să fie! exclamă în următorul șuvoi de cuvinte spuse pe nerăsuflăte, coborându-și glasul. Nu asculta versiunea ei referitoare la trecutul meu. Nu vreau să mă cert. Nu vezi? Este exact ceea ce urmărește ea. Hai să nu ne certăm. Tot ce am de făcut este să rezist câteva luni și după aceea scap de ea. Cuvintele lui păzură dintr-o dată de o răceală egoistă, ca și cum nimic n-ar fi contat, decât sentimentele lui, și în actuala ei stare de spirit, în care domina îndoiala, Empress se întrebă dacă peste câteva luni Trey n-ar spune același lucru despre ea. Din câte știe ea, era posibil ca în urmă cu șase luni el să-i fi declarat lui Valerie că ea era cea pe care o adora.

—Cred că eu și copiii vom petrece aceste șase luni în altă parte, spuse Empress pe un ton liniștit, sentimentele fiindu-i nesigure.

—Nu vreau să plec, protestă el.

—Dar eu vreau!

—N-o lăsa să ne facă asta. Te rog. Asta-i ceea ce vrea. În seara asta chiar și aceste cuvinte avură un înțeles ambiguu când le auzi Empress, ca și cum Valerie ar fi grăit adevărul când spusese: „Ne vrea pe amândouă”. Oare era adevărat? Oare pe Trey nu-l interesa decât propria-i plăcere și, asemenea unui copil incapabil să aleagă între două tentații, insista să le aibă pe amândouă?

Îl iubea, dar toate femeile din viața lui îl iubeau. Astăzi, pentru prima dată, vizita lui Valerie îi întărise convingerea. Și conversația surprinsă între cele trei tinere, în care se discutase despre reputația de afemeiat notoriu a lui Trey îi reaminti lui Empress pofta lui de plăceri, de plăceri dăruite de femei.

—Este ceea ce vreau și eu, replică Empress cu calm, având impresia că în clipa următoare avea să explodeze în mii de bucăți.

—O crezi? Glasul lui era lipsit de orice expresie. Empress șovăi, și acea ezitare făcu să izbucnească iritarea lui Trey. Întreaga întâmplare cu Valerie, blestematul lui sacrificiu pe altarul datoriei, renunțarea la libertatea lui de dragul clanului său, constrângerile necesare în următoarele șase luni în așa fel ca „draga lui soție” să nu poată găsi un alt motiv pentru a-l ține sub control, copleșitorul sentiment de a fi rămas „prins în capcană” — toate explodară dintr-o dată.

—Înțeleg, spuse aproape inaudibil. Sub buze, dinții îi erau strâns încleștați.

—Nu știu ce să cred, replică Empress cu sinceritate. Dar pentru un bărbat, pe moment frustat mai mult decât putea să îndure, o minciună liniștitoare ar fi fost mai bună.

—Perfect, spuse el scurt, nările dilatându-i-se datorită efortului de a-și stăpâni enervarea. Dă-i crezare unei străine pe care până acum n-ai mai întâlnit-o niciodată. O străină, aș putea să adaug, pe care ți-am descris-o cu oarecare amănunte ca pe o ființă falsă și mincinoasă. Crede-o pe ea, nu pe mine. Îți mulțumesc, cel puțin pentru brusca ta... Gura i se schimonosi într-o grimasă de dezgust, ca și cum cuvântul ar fi fost murdar.

—... brusca ta onestitate. Nu-mi dădusem seama cât de superficiale erau asigurările tale de iubire. Îmi închipuiam că mă iubești.

—Te iubesc.

—Și eu pe dumneavoastră, doamnă, replică Trey, făcând în zeflema o scurtă reverență. Acum că ne-am încredințat unul pe celălalt de dragostea noastră nemuritoare, te rog să mă scuzi dacă mă retrag să mă culc. A fost o zi lungă, spuse cu o modestie stăpânită, și ziua de mâine promite o luptă tot atât de dură pentru a ține mâinile lacome departe de pământurile indienilor. Deși am uitat, murmură el cu un zâmbet amar, că se presupune, că urma să-mi petrec ziua cu soția mea. Ei bine, oricum... iartă-mi oboseala, și noapte bună! Ziua de azi fusese una dintre cele mai dure lupte de până acum, și fusese câștigată la mustață. An de an era tot mai greu să fie salvat pământul rezervației de interesele abuzive. An de an, lungile ceasuri deveneau tot mai lungi, vechile argumente tot mai puțin convingătoare. Singurul lucru de care se părea că le păsa tuturor erau banii. Pământul însemna bani, iar terenul rezervației constituia bogății imense. Uneori

Trey simțea că lupta cerea un efort prea mare. Fără rost. Fără a se sfârși vreodată. Învingi anul trecut, anul acesta, astăzi, numai pentru a întâmpina un atac și mai puternic, mâine, luna viitoare. Era ca și cum el și tatăl lui, și clanul lor ar fi încercat să întoarcă din drum, ei singuri, valul unui flux. Era obosit, cumplit de obosit, și acum trebuia să lămurească situația cu Valerie. Iar Empress avea nevoie să fie consolată. Convinsă de dragostea lui. Din nou. Mâine... mâine va putea să înfrunte totul cu un curaj reînnoit. Trey se trezi devreme. Acum se făcea o încercare împotriva rezervației Picioarelor-Negre. Doamne Sfinte!

Niciodată nu se termina. Sărutând-o ușor pe Empress în lumina cenușie ce precede zorile, se ridică să se îmbrace în grabă. Lăsă pe pernă, lângă capul ei, un bilet de scuze, în care-i spunea că o iubește mai mult decât pe Rally și pe Clover la un loc, și că diseară, când se va înapoia de la Helena, avea să-i risipească toate îndoielile în legătură cu Valerie. Victorie răsunătoare împotriva celor care încercau să obțină pământurile Picioarelor-Negre, și când Hazard îl felicită pentru formidabila lui energie și pentru iscusita conducere a apărării, Trey replică:

—Trebuie s-o fac. Diseară e obligatoriu să mă duc acasă. Nu există scuze. Și am de făcut ceva cumpărături. Ne vedem mâine. Cumpărături? se miră Hazard, privindu-și fiul cum coboară în goană scara de marmură. Asta chiar că avea să fie o premieră. Trey se înapoie la ranch devreme, încărcat cu daruri pentru Empress și copii, însă fu întâmpinat de un Timms surprins.

—Au plecat, domnule, spuse majordomul. Domnișoara Jordan și copiii au plecat la unsprezece, ca să vă întâlnească în oraș. Nu v-ați întâlnit? Trey încrămeni. Trase adânc aer în piept și inima începu să-i bată din nou.

—Cum a ajuns la Helena?

—Cu sania. Timms înghiți un nod ce-i urcase în gât. Glasul stăpânului său nu era prea calm.

—I-a condus Rudy, preciză apoi.

—El a revenit? Cuvinte rostite scurt, ca niște arme ucigătoare.

—Da, domnule, răspunse Timms, pe a cărui frunte apărură broboane de sudoare. S-a înapoiat la patru.

—Adu-l la mine, zise Trey pe un ton grăbit, punând pe masa din hol pachetele pe care încă le ținea în mână. Cadourile le alesese el însuși, în loc să lase sarcina aceasta în seama lui Timms, așa cum procedase întotdeauna. Timms și Bolton, omul de afaceri al tatălui său, cunoșteau adresele tuturor femeilor bune sau nu de măritat pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, și se mândreau cu gustul lor în materie de bijuterii.

—Imediat — adăugă Trey, între sprâncene ivindu-i-se o cută când își consultă ceasul. În bibliotecă. Când cinci minute mai târziu intră rândușii, Trey încă nu-și scosese paltonul și mănușile. Stătea țepăn, încercând să respire normal.

—Unde idus-o pe domnișoara Jordan? Întrebă repede. Nu se observa nici o mânie. Glasul nu se ridicase față de o vorbire modulată cu grijă. Chipul îi era inexpressiv.

—La magazinul lui Irwin, domnule Braddock-Black.Spunea că urma să vă întâlniți acolo.

—La ce oră?

—Când am ajuns acolo?Trey dădu din cap în semn că da.

—Cam pe la unu și jumătate, domnule.Nepoftit, gândul nimicitor îi trecu prin minte. Două și douăzeci pentru a lua trenul Union Pacific spre Laramie.Următorul lui gând îl respinse pe primul. N-ar face ea asta. Cât timp ar dura, se întrebă în clipa următoare, până să-i găsească urma? Nu era nici o nevoie ca ea să plece. Absolut nici una, blestemat să fie sufletul negru al lui Valerie! Fu în picioare și străbătuse deja jumătate din distanța până la ușă când își aduse aminte de Rudy. Oprindu-se la mijlocul pasului, se întoarse spre el.

— Îți mulțumesc, îi zise, și spune-i mecanicului că peste zece minute voi pleca înapoi spre Helena.Urcă scara în goană și trânti de perete ușa dormitorului, ca și cum prin violența gestului său ar fi putut să-i apară în fața ochilor. Camera era cumplit de tăcută, ciudat de pustie acum când el se obișnuise cu prezența ei. Ochii lui cercetară vidul nelocuit, căutând vreo explicație, sperând că va exista vreun motiv frivol pentru absența ei. Când văzu biletul proptit alături de al lui, pe pernă, îl copleși o senzație de leșin. Îndreptându-se spre pat, se

mulțumi să-l privească vreme de câteva plipe nesfârșite,amânând lovitura la care se aștepta. Mai întâi luă biletul său și-l întoarse pe partea cealaltă ca să vadă dacă fusese deschis. Fusese. Îl lăsă să cadă și, foarte lent, întinse mâna spre un plic alb asemănător, pe a cărui suprafață netedă era scris, în mijloc, numele lui. , Nu era un bilet scurt, și nici unul mânios. Scrisul mărunț al lui Empress îi aducea la cunoștință decizia ei de a pleca — vorbe pe care le auzise deja în seara precedentă, cu câteva fraze în plus în sensul că ea credea că era mai bine pentru toți dacă avea să-l aștepte în altă parte. Cu ușurare, Trey citi fraza în care îi spunea că-l iubește. „Ne înapoiem în Franța”,încheia ea,ca să ne ocupăm de moștenirea lui Guy. Îți voi trimite adresa noastră după ce ne vom instala." Într-un post scriptum îl ruga să aibă grijă de Clover și de animalele de la fermă.

Trey se întoarse totuși la Helena, mânat de speranța exagerată că ea ar mai putea să fie în oraș. Un apel telefonic ar fi lămurit lucrurile la fel de bine, dar el simțea cumva că trebuia să se convingă el însuși.Verifică mai întâi la gară, și pe urmă nu mai fu nevoie să cerceteze hotelurile. Funcționarul de la ghișeul de bilete își amintea de tânăra doamnă însoțită de cei patru copii.Cumpărase bilete pentru New York. Plătind cu aur.Coburli cu aurul lui Empress nu reveniseră de pe munte odată cu el din cauza greutateii lor. Fără cai,nimeni nu era îndeajuns de puternic ca să care cei doi saci grei. Trey fusese împovărat cu Empress, iar Guy nu avea forță să poarte aproape cincizeci de kilograme de aur. La insistențele lui, Trey completase aurul pentru ultima ei săptămână, vrând ca Empress să se simtă independentă față de familia lui, mai ales cu noile ei interpretări greșite în legătură cu rămânerea la ranch și de faptul că-l era îndatorată lui. Mare prost mai fusese!O bunăvoință mai puțin caritabilă și ea ar mai fi și acum aici. Zâmbi rușinat de ușoara lui mizantropie, și se gândi că cel puțin avusese satisfacția de a

ști că Empress avea bani pentru călătorie. În timp ce stătea pe peronul gării, cu privirile pierdute în întunericul serii, îl izbi un vânt rece dinspre nord, un vânt tot atât de deprimant ca și gândurile lui, și o blestemă pe Valerie trimitând-o la dracu' într-o mie de moduri. Frigul pătrunzător îi amorți în cele din urmă degetele de la mâini și de la picioare, silindu-l să se miște, să se ducă înapoi la trăsura lui... la viața lui, care dintr-o dată părea nespus de goală. Vorbind în șoaptă, în vântul ce sufla cu putere și în noaptea neagră și tăcută, străbătu peronul pustiu și murmură:

—N-ai plecat pentru totdeauna... nu-i așa, pisicuță aprigă? Dar nu primi nici un răspuns liniștitor, ci doar vaietul unui vânt dinspre nord și fulgi de zăpadă spulberați. Ajungând la capătul lungului peron, Trey se opri la colțul clădirii, trase adânc aer în piept, copleșit de frustrare, cu spinarea încordată, și izbi cu pumnul în peretele învelit cu șindrilă. Înjurând cu glas tare din cauza durerii, făcu în grabă pașii ce-l mai despărteau de trăsura care-l aștepta. După ce indică drept destinație vila părinților săi, se prăbuși în scaunul din piele rece și încercă să-și oblojească mâna zdrelită. Pe toată durata sesiunii legislative, părinții lui locuiau aproape fără întreruperi în Helena, numai Trey se înapoiase acasă în fiecare seară pentru a fi împreună cu Empress. Acum asta nu-i mai era necesar, își zise el cu amărăciune. Și vreme de câteva clipe se gândi să pornească pe urmele lui Empress și s-o aducă înapoi cu forța, sau să telefoneze înainte, pe traseu, și să ceară ca ea să fie dată jos din tren. Totuși, în clipa următoare, rațiunea alungă gândul acela sălbatic. Poate că avea dreptate să plece, dacă asta cereau sentimentele ei. Empress era mult mai sensibilă decât el față de obiceiurile mondene. „Se simțea prost”, spusese ea, „să fie iubita lui cu știrea întregii lumi”. El trăise prea mult timp făcând exact ce poftea pentru a aprecia o astfel de sensibilitate. Oftând, coborî din trăsura când ajunse la vila de pe strada Homer, îi mulțumi vizitiului, și urcă treptele de granit șlefuit. Ninge slab, și prin ferestrele salonului văzu petrecerea pe care o ofereau părinții lui și folosi scara de serviciu pentru a ajunge la apartamentul lui. În seara asta nu era într-o dispoziție care să-l îndemne să facă schimb de glume cu alții. Ducându-se drept la biroul său, luă un calendar cu muchii de aramă și, îndreptându-se spre pat, se lungi. Fulgii de zăpadă de pe părul și umerii lui se topiră la temperatura camerei, și el simți că degetele picioarelor încep să i se dezmoștească. Calendarul se legăna pe pieptul lui, greutatea alamei afundându-l în grosimea blănii de castor negru a paltonului său. Răsfoi paginile trecând peste luni, socotind și iar socotind, ca și cum faptul de a vedea un sfârșit al nefericirii sale ar fi fost o consolare. Șase luni. Șase luni până avea s-o revadă pe Empress. Reținu luna Iulie și se uită încruntat la august. Când în august? Niciodată n-o întrebase pe Valerie când urma să se nască copilul ei. Mai înainte nu contase, dar dintr-o dată asta era foarte important. Ridicându-se de pe pat, își refăcu pașii până la birou și întinse mâna spre telefon. A-i cere telefonistei să-i dea legătura cu doamna

Braddock-Black fu o încercare iritantă. Evitase să se gândească la ea sub această denumire. Când la telefon îi răspunse majordomul, lui Trey îi fu reamintită în mod dur realitatea căsătoriei sale.

—Casa Braddock-Black, psalmodie slujitorul. Vă pot ajuta cu ceva? Trey nu avu tăria să folosească apelativul oficial, numind-o doamna Braddock-Black. Ceru să-i vorbească Valeriei, și când majordomul întrebă cu semeție cine era la aparat, îl enervă necesitatea de a-și spune numele. Cu o încuviințare lingușitoare, i se dădu imediat legătura. De ce nu? gândi Trey. Eu îi plătesc afurisitul de salariu.

—Bună seara, dragul meu. Vocea lui Valerie deborda de dulceață, și dacă n-ar fi avut nevoie de informația pentru care o sunase, Trey ar fi trântit receptorul peste melasa aceea grețoasă. Fără nici un preambul, întrebă scurt:

—Când te aștepti să naști copilul?

—Vai, dragă, cât de tipic din partea ta că ai uitat! Dar dacă nu vrem să știe toată lumea din oraș — spuse ea cu subînțeleș, știind că telefonistele știau totul despre treburile tuturor — n-ar trebui să discutăm despre asta la telefon.

—La dracu! ocări el în șoaptă, gândindu-se câteva clipe dacă data nașterii copilului avea vreo importanță. Dar era mai bine ca tot ce avea de-a face cu această căsătorie silită să fie ținut în familie. Nu voia să existe piedici în calea divorțului său.

—Ai dreptate, răspunse, punând în furcă telefonul. Străbătu cu pași rapizi distanța de două cvartale până la noua locuință a lui Valerie, o vilă din gresie trandafirie. „Cadoul lui de nuntă pentru ea“, spusese Valerie cu viclenie când o alesese și ceruse un cec cu care s-o plătească. Posibilitatea ca ea să fi avut musafiri nu-i trecuse prin minte, gândurile fiindu-i îndreptate în exclusivitate spre Empress. Ar fi trebuit să știe. Valerie era cel mai tipic fluture monden, și acum, cu o casă proprie și o alocație generoasă, nu se transformase câtuși de puțin într-o pustnică. Nevrând să fie anunțat, Trey spuse că voia s-o vadă pe Valerie în birou. Cât timp așteptă umblă încoace și-n colo — umblă și se uită la ceas. Își turnă un whisky, mai umblă o vreme, și se uită iar la ceas. Cățeaua nu se dezmințea. Știa că el dorea acea informație; și mai știa și că el nu avea să ia parte la petrecerea ei. După încă trei pahare, ușile duble se deschiseră și ea își făcu apariția în lumina strălucitoare a candelabrului din hol. Rochia el era dintr-o țesătură aurie, materialul sclipind cu irizații; în urechi îi scânteiau diamante, și vreme de o clipă el se gândi cu amărăciune că era o rușine că toată acea frumusețe ascundea atâta ticăloșie.

—Ce drăguț din partea ta, Trey, că ai trecut pe aici, gânguri ea cu viclenie.

—Nu-i vorba de nici o drăgălășenie, Valerie, replică el cu chipul rigid și calm. Am venit pentru dată.

—Înțeleg că femeia și rudele ei, pe care le-ai găzduit, au plecat spre coasta de est. S-a plictisit de iarna dintr-o zonă muntoasă... sau de izolarea de la ranch?

Se lăsă o scurtă tăcere.

—Ești o ticăloasă de ultima speță, replică Trey scurt, convins acum că Valerie pusese oamenii să-l urmărească. Deși bârfele circulau repede într-un oraș de mărimea asta, vestea despre plecarea lui Empress n-ar fi putut ajunge atât de grabnic până la ea.

—Întotdeauna ai avut o fire minunat de pățimașă, dragul meu, susură ea, amintindu-și de momentele mai „fizice” dintre ei, în care făcuseră dragoste.

Lui Valerie îi plăcea provocarea ispititoare și efectele ei următoare, iar consecințele încercării de a-l provoca fizic pe Trey erau întotdeauna de un erotism tangibil.

—O fire care e pe cale să-și atingă limitele în ceea ce te privește. Pe viitor, Valerie, aș aprecia dacă te-ai abține să mai vizitezi pe vreunul dintre prietenii mei.

—Dar noi, dragul meu, avem atât de mulți prieteni comuni în orașul ăsta mic, încât mă tem că e imposibil. Dar dacă te referi la micuța femeie blondă, pe ea mi-ar fi cu neputință s-o mai vizitez, nu-i așa? Diamantele de la gâtul ei scânteiară în lumină. Cât mă costă oare astea? se întrebă Trey, urmărit de gândul unei morți violente.

—Valerie, spuse el abia șoptit, nici nu știi cât de aproape ești de a fi strânsă de gât.

—Nu era genul tău, Trey, replică Valerie, din noua ei poziție de forță, singura rivală serioasă aflându-se într-un tren ce se îndrepta spre est. Era mult prea docilă. Până la primăvară te-ai fi plictisit de ea. Ar trebui să-mi mulțumești, dragă, că am trimis-o pe vagaboanda aia să-și vadă de drum.

—Tu ești singura vagaboandă pe care-o cunosc.

—Uiți, dragul meu, că te-am văzut tăind o brazdă foarte lată prin populația feminină a Montanei.

—Repet, zise Trey, cu ochii reci ca gheața.

—Nu zău, iubitele, întotdeauna te interesa plăcerea fără restricții. Senzația e diferită, cu cineva care este pur din punct de vedere moral?

—Dacă mă voi simți vreodată înclinat să discut cu tine, despre moralitatea sexuală — zise el, cuvintele fiindu-i rostite răspicat și sec — te voi înștiința. Și acum, dacă avea amabilitatea să-mi dai informația pentru care am venit, o să plec.

—În seara asta se află aici Judd Parker, și Bo Talmadge. De ce nu-ți scoți paltonul, să mai stai pentru încă un pahar? Valerie era tot atât de calmă ca și cum ar fi discutat despre meniul de săptămâna viitoare. Avea desigur avantajul de a fi marcat o mare victorie în acea zi. O gonise pe cea mai recentă prietenă a lui Trey, singura femeie pe care o luase el vreodată să locuiască împreună cu el; o gonise afară din oraș doar cu o singură vizită scurtă și câteva minciuni bine ticluite. Valerie era plină de bucuria trimfului. Nu numai că avea numele lui Trey, dar avea și o sumă frumușică din banii lui și satisfacția de a avea cale deschisă spre viitor. Domnișoara Jordan era surprinzător de ușor de învins. Trey avea să fie mai greu de adus sub control, dar ea rămânea optimistă.

—Ai reușit să organizezi ceremonia căsătoriei, Valerie, dar pe mine nu m-ai obținut. Datoria mea față de clan își are limitele ei. Nu am deloc de gând să iau parte la petrecerea ta. Data nașterii copilului, te rog, și nu te voi mai reține departe de oaspeții tăi.

—Pentru ce vrei s-o știi? întrebă ea cu îndrăzneală. Bănuitoare din fire, primul ei impuls era să se împotrivescă.

—Îmi stabilesc calendarul relațiilor mondene pentru vară, drăguțo, și vreau să fiu disponibil pentru a-i ura bun sosit în lume celui mai nou Braddock-Black.

Sarcasmul lui era plin de răutate.

—Nu știi dacă am chef să-ți spun, replică ea, iritată de ostilitatea fățișă a bărbatului cu care se căsătorise. Trey trase adânc aer în piept și-și petrecu mâinile peste blana moale a paltonului său, ca și cum mișcarea aceea i-ar fi ținut picioarele încălțate în cizme țintuite de pardoseală în timp ce un imbold ucigaș îl îndemna să se năpustească.

—Uite ce-i, Valerie — spuse el cu o stăpânire de sine cu greu controlată și cu glas înăbușit — toată treaba asta cu sarcina ta nu are nimic de-a face cu mine, așa că nu-I nevoie, taman acum, de sfiiciune. Datorită șantajului tău am acceptat să fiu tatăl acestui copil. Nu-mi pasă dacă e vorba de o sarcină de trei luni sau de una de treizeci de luni — momentan, tatăl necunoscut, nimic, din toate astea nu mă privește, cu excepția blestematei de date a nașterii copilului. Așadar, dacă ești în stare să pricepi situația, eu nu încerc să te prind cu mâța-n sac. Vreau doar să știi. Prin claritatea ei, ultima frază fu amenințătoare, și de astă-dată Valerie Stewart înțelese care erau limitele tupeului ei.

—Zece septembrie, răspunse cu o sinceritate neobișnuită pentru ea.

—Mulțumesc. Cunosc drumul de ieșire. Cum ea nu se mișcă din prag, Trey ezită o clipă, stăpânindu-și imboldul intens de a o rupe în bucăți.

—Fir-ar să fie, Valerie! scrâșni printre dinți cu glas scăzut, aproape ca o șoaptă. Nu mă scoate din răbdări! Pleacă dracului din drumul meu! Întinzând brațele, îi înconjură mijlocul cu brațele și o împinse cu totul la o parte. Apoi, cu o puternică izbitoră dată cu brațul întins, deschise ușa și păși în holul de marmură. Străbătu cu pași vioi pardoseala neagră și lustruită, și salutându-l pe majordom printr-o înclinare a capului, trecu prin ușa pe care acesta i-o ținea deschisă.

Zece Septembrie, repetă în gând, simțindu-se epuizat dar ușurat, dând drumul degetelor pe care, fără să-și dea seama, și le încleștase. Acum ninge mai tare, cu fulgi mari și grei ce se depuneau ușor, scânteind asemenea unor cristale dantelate în lumina felinarelor de pe stradă, dând lumii o înfățișare imaculată, strălucitoare.

—Nu- i viață de om până pe zece septembrie, șopti el. Apoi scoase limba ca să prindă un fulg de zăpadă sclipitor, simțindu-se dintr-o dată mai bine. Când ajunse din nou în camera lui, răsfoi înainte paginile calendarului până la septembrie și încercui apăsat data de zece.

—Libertate... și Empress! murmură în tăcerea încăperii cu tavan înalt.

În mod inexplicabil, în ciuda tristeții sale datorate plecării lui Empress, se simțea extraordinar de ușurat. Exista un sfârșit. Exista, la urma urmei, un afurisit de sfârșit al înrobirii sale.

CAPITOLUL 17

Dincolo de ferestrele înghețate ale compartimentului lor de tren exista un peisaj, dar ceața lacrimilor neascunse din ochii lui Empress estompa priveliștea.

Tulburată, nefericită, jignită, dorea să fi fost posibil să fie singură. Poate că în singurătate ar fi putut să facă față profundului sentiment de a fi fost trădată; ar fi putut să sorteze cu grijă toate îndoielile în contrast cu certitudinile, să pună în cumpănă nedreptățile și fericirea, să se împace cumva cu decizia ei de a pleca.

Dar nu era singură, întrebările insistente ale copiilor cereau răspunsuri — răspunsuri însoțite de suspine de plâns. „Pentru ce plecaseră”, întrebau ei, „pentru ce se ocupau de cererea titlului nobiliar al lui Guy; de ce doreau ei un asemenea titlu; pentru ce plecaseră fără să-l vadă pe Trey?” Și când Emprees le explica... încă o dată... nu rezultau decât alte întrebări: „în cazul acesta, când avea să sosească Trey” — voiau ei să știe, „și cum îi va găsi el în Franța? Empress era sigură că el i-ar putea găsi?” Silindu-se să-și rețină izvorul lacrimilor ce amenințau să se reverse, doar cu puțin sub limita puterii ei de control, Empress relua într-o altă formă răspunsurile anterioare, despre existența unor scrisori și instrucțiuni, despre programul de activități încărcat al lui Trey și despre împrejurările extenuante care îl reținuseră pe Trey atunci când pleca trenul lor.

—Guy este acum îndeajuns de mare pentru a prelua responsabilitatea domeniilor declară Empress pe un ton blajin, de parcă n-ar fi rostit exact aceeași replică doar cu zece minute în urmă — dacă tribunalele vor să ia în considerare cazul nostru, iar Trey este foarte ocupat în momentul de față cu unele probleme privitor la pământurile rezervației.

—De ce nu am putut să-l așteptăm? întrebă din nou Genevieve. Nu înțeleg pentru ce nu am putut să așteptăm până avea timp să vină și Trey. Emilie spunea că pe ea n-o supăra să rămână în Montana pentru totdeauna. Genevieve se uită în căutare de sprijin spre sora ei mai mare. Cu patru ani mai vârstnică, Emilie era îndeajuns de matură pentru a vedea dincolo de calmul răspunsurilor lui Empress, și conștientă de pleoapele înroșite ale acesteia, păstră cu diplomație tăcerea.

—N-ar fi trebuit să plecăm singuri, insistă Genevieve, îmbufnată, neținând seama de lipsa de încurajare din partea surorii sale. Tu spuneai că el avea să fie mereu cu noi, zise, acuzând-o pe Empress.

—Trey nu poate pleca acum, o combătu Empress pentru a nu știu câta oară, venindu-i să țipe. Pur și simplu nu poate, câtă vreme adunarea legislativă este încă în sesiune. Și ar fi nepotrivit din partea lui, gândi ea deprimată, să se depărteze de proaspăta lui soție. Eduard, cu fața umfiată de plâns, suferea cel mai

vizibil din cauza lipsei lui Trey, și de când urcaseră în tren refuza să mănânce, supărat foc și pus pe ceartă. Ori de câte ori încerca Empress să-l consoleze, o împingea departe de el, suspinând:

—Eu vreau Trey... mergem înapoi... găsim Trey...

—Plecăm într-o călătorie splendidă, Eduard, îl liniștea Empress, ca aceea pe care ai văzut-o în cartea cu poze...și Guy va fi conte. Tu știi ce-ai aceea un conte?

—Nu-mi pasă! strigă Eduard, cu fețișoara umflată și înroșită de plâns. Nu pasă... vreau Trey!

—Când ne vom înapoia? întrebă Emilie cu nostalgie,ochii ei negri reflectând propria-i teamă față de subita lor plecare.

—Nu știu, zise Empress cu un ușor oftat, obsedată de posibilitatea ca acel când să fie o eternitate, dacă interesul lui Trey era într-adevăr concentrat asupra recenteii lui soții. Poate...

—Nu te mai iubesc! îi strigă Eduard lui Empress,încăpățânat în durerea lui, și cu lacrimi șiroindu-i pe față. Proasto! Proasto!Iar Guy, înțelegând mai bine dureroasele motive care o făcură pe Empress să plece, și având încă proaspătă în minte umilitoarea vizită a lui Valerie, se strădui cu stângăcie să abată atenția lui Eduard de la necazul lui:

—În noua noastră casă vei avea camera ta proprie... o întreagă cameră mare, nu o mansardă pe care s-o împarți cu alții.

—Casa lui Trey mal mare! replică Eduard. Vreau Trey!

—Vei putea avea un ponei pentru tine. Asta ți-ar plăcea, nu-i așa?

—Nu vreau ponei, bombăni Eduard bosumflat. Îl vreau pe papa Trey.

Empress simți un junghi în inimă. Oare nu toți îl vrem? gândi cu durere. Caracterul definitiv al plecării lor era subliniat de fiecare țacănit al învârtirii roților de tren, și ea își încleștă mâinile în poală, împotrivindu-se dorului care o copleșea.

—La următoarea oprire o să-ți cumpăr ceva bun, promise Guy.Dar Eduard, îngenunchind pe canapeaua vagonului, cu nasul lipit de geam, se mulțumi să scuture din cap cu încăpățănare.

—Pariez că o să gădesc zaharicale din acelea, roșu- cuaib, îl ademini Guy.

—Roz! Răspunsul înăbușit al lui Eduard lăsă o pată de condens pe geamul rece.

—Aha, cele roz-cu-alb îți plac? replică Guy,prefăcându-se mirat. Mă întreb câți peni oi fi având aici,ca să cumpăr de cele roz-cu-alb? zise vârându-și cu zgomot mâna în buzunar, în căutare de mărunțiș.

Ispita bomboanei lui preferate era irezistibilă, chiar pentru un băiețel cu inima frântă de durere, și peste câteva clipe, Eduard stătea mulțumit pe genunchii lui Guy numărând bănuții.Dragul de Guy, mereu dornic să ajute, mereu gata să aline fără reținere. Ce-ar face ea fără el? Sprijinindu-și capul pe tapițeria din pluș, Empress închise ochii, se luptă să-și învingă lacrimile și se rugă să aibă tăria necesară pentru a înfrunta greutățile ce o așteptau.

În plus pe lângă stresul emoțional al pierderii lui Trey și nefericirea copiilor care o copleși în zilele următoare, Empress era și obosită fizic și chinuită de frecvențele crize de greață. De când cu vizita lui Valerie nu mai avusese poftă de mâncare, și ritmul legănător al trenului îi agrava senzația de instabilitate a stomacului. Nici după ce se instalară în spațioasa cabină de lux, la bordul unui vapor ce părăsea New York-ul, nu simți vreo ușurare a grețurilor ei. Hrana își pierdu orice atracție, tenul ei căpătă o nuanță verzuie, și ea presupuse că de astă dată cauza era răul de mare. Cu toate acestea, opt zile mai târziu, stând culcată pe patul ei de la hotel, cu pământul stabil sub picioare și cu o tavă cu mâncare rămasă neatinsă pe masa de lângă pat, stomacul i se zvârcolea foarte neplăcut, și ea înțelese cu un cumplit sentiment de spaimă că nu legănarea trenului și nu agitația mării erau cauza indispoziției sale, și nici epuizarea fizică sau zbuciumul emoțional datorat plecării lor.

Explicația era mai degrabă că era pe cale să-l facă pe Trey tată pentru a doua oară în acel an. Sau, cine știe, poate că ea și Valerie nu erau singurele. Oare la cât se cifra acum numărul iubitelor gravide ale celui mai solicitat holtei din Montana? se întrebă, atât umilită cât și îndurerată. Dacă era să dai crezare clevetirilor, el era cu siguranță pe cale să stabilească unele recorduri, și mânia ei spori la gândul manierei dezinvolve în care își înșușea toate femeile docile.

Dar pe măsură ce ziua înainta spre seară, resentimentul ei împotriva farmecului nepăsător al lui Trey se îmbina cu propriile-i amintiri, care o făceau să-și dea seama câtă bucurie și frumusețe aduse el în viața ei. Trey Braddock-Black nu lua numai, el dăruia în schimb, în egală măsură, încântare și veselie, și o afecțiune caldă pe care ea încă o mai păstra în inimă, în ciuda a tot ceea ce spusese Valerie. Așa că după ce se domolise primul șoc zguduitor al conștientizării sarcinii sale și după ce trecuse prin întreaga gamă de emoții, alternând de la resentiment la îngrijorare și la o capricioasă lașitate, un ușor sentiment de bucurie se înfiripă undeva, în adâncul ființei sale, și, odată cu trecerea ceasurilor, se intensifică și se înalță până la senzația unui adevărat triumf. Purta copilul lui Trey, gândea ea, șoptindu-și cuvintele cu uimire și cu o fericire pe care nu încerca să o înțeleagă. În ea creștea copilul lui, care avea să-i amintească de el întotdeauna.

— Bună micuțule! șopti ușor, salutul ei cuprinzând căldură și tandrețe.

Până la urmă el era împreună cu ea... o parte din ea. În afară de propria-i fericire la gândul că ea și Trey aveau împreună un copil, — o reacție absolut smintită și inconștientă — un noian de probleme îngrijorătoare, mai puțin aducătoare de fericire naivă, necesitau o atenție imediată. Fără îndoială, faptul de a fi necăsătorită, în actuala ei stare, era extrem de scandalos, urmat îndeaproape de urgența acută a reintrării ei în societate. Un început deloc propice pentru noua viață în cercurile mondene, reflecta ea cu o scânteie de amuzament. Contesa de Jordan se înapoiasă — tânără, necăsătorită și gravidă. Complicatele probleme actuale erau mult mai puțin amenințătoare decât teama de a muri de foame, cu

care ne-am confruntat iarna trecută, își aminti ea cu o gândire pragmatică, și acum, cu banii lui Trey și cu punerea în practică a înșiruirii câtorva povestioare convingătoare, deficiențele persoanei ei puteau fi corectate. După o scurtă perioadă de raționamente grăbite și de gândire creatoare, Empress inventă soțul necesar, moartea lui recentă și trista ei singurătate, făcută mai puțin tristă prin modesta moștenire pe care i-o dăduse ei.

Cu o oarecare emoție îi informă pe copii în legătură cu sarcina ei și, cu un amestec de sinceritate și omisiune, le aduse la cunoștință motivele pentru care era necesar să aibă atât un soț cât și un trecut fictiv. Apoi, ținându-și îngrijorată respirația, le așteptă reacția față de situația ei strigător la cer de neconformistă.

—Ura! exclamă Guy, bucuros, cu un zâmbet până la urechi. O să am un nepot absarokee! O să fiu rudă cu Trey!

—S-ar putea să fie fată, să știi, interveni imediat Genevieve. Pressy, eu vreau o nepoată. Și Empress, brusc zâmbitoare, simți că-i dispare nervozitatea.

—Voi face tot ce-mi stă în putință, iubito, dar nu pot garanta că va fi băiat sau o fetiță.

—Vezi, vezi, Guy? izbucni Genevieve. Așa să știi!

—Deocamdată poți fi văduvă, dar oricum, la vară vine Trey să se însoare cu tine, declară Emilie plină de încredere, așa că atunci totul va fi foarte bine. (La cei paisprezece ani ai săi, Emilie înțelegea complicațiile imaginii sociale.) Și vreau și eu tot o fată, pentru că Eduard are mereu mâinile lipicioase, iar Guy nu face altceva decât să vorbească despre puști și despre cai. O fetiță ar fi mult mai drăguță.

—Vine Trey, vine Trey!... cântă Eduard fericit, atent la partea de conversație referitoare la Trey dar neinteresându-l discuția despre copil. Ascultând cântecelul fredonat cu voioșie de Eduard, Empress dorea să fi avut și ea optimismul lui. N-ar fi minunat dacă ar veni Trey, dacă și-ar părăsi nevasta, dacă ar fi lăsat totul ca să străbată jumătate din lume pentru a veni după femeia pe care o cumpărase într-o noapte, într-un bordel, sub impulsul unui capriciu? Mai bine informată cu privire la aventurile amoroase din trecutul lui Trey, ea nu împărtășea încrederea lui Eduard în sosirea acestuia. Lungul șir de femei pe care le iubise și le părăsise fi era permanent gravat în creier — o baricadă înaltă de trei sute de metri împotriva optimismului.

Fără a ști ce se întâmplase cu verișoara ei preferată, Adelaide, Empress îi trimise o telegramă și așteptă răspunsul la hotel. Înțelegea că în cinci ani se putuseră întâmpla multe. Era posibil ca Adelaide să nu mai locuiască în Franța, dacă se căsătorise cu unul dintre verii ei unguri de care era îndrăgostită la vârsta de cincisprezece ani, sau putea să fie încă la Nisa, sau poate că i se părea jenant să reînnoiască o prietenie cu o familie care plecase — așa cum eventual considerau unii, umbrită de dizgrație. Dar în zorii zilei următoare sosi răspunsul prompt al Adelaidei. Se afla tot la Paris, era acum Alțeta Sa Regală, ca soție a prințului Valentin de Chantel, și aștepta cu nerăbdare să-i revadă pe toți. Printre îmbrățișări și zeci de întrebări emoționante, Adelaide cu o extravagantă etolă de

vulpe albă pe umeri, îi întâmpină în gară, însoțită de o întregă suită alcătuită din servitori, șeful de gară și o puzderie de funcționari slugarnici. Un surâs încoace, un gest lent încolo, și Alțeta Sa Regală dădu instrucțiuni personalului și funcționarilor, ale căror dispoziții rostite scurt și vioi avură drept rezultat instalarea lor rapidă în trăsură și pornirea spre ceea ce Adelaide numea „bijuteria tor nepretențioasă”. Adăpostită intim în apropiere de Notre Dame, pe Ile de la Cite prețioasă și mica bijuterie, înfrumusețată cu trafouri și ornamente în stil fiamboiant, era cadrul medieval preferat pentru gusturile de diletant ale Adelaidei și ale soțului ei ca susținători ai artelor. Și toate cele cincizeci și patru de încăperi superb decorate le fură oferite cu amabilitate, ca adăpost, lui Empress și fraților ei. Foarte târziu în noaptea aceea, când Empress și verișoara ei rămăseră pentru prima dată singure, Adelaide, cu respirația precipitată de nerăbdare, cu buclele ei negre, coafate mai degrabă artistic decât modern, în stil a la greque, legănându-se datorită mișcărilor ei agitate, zise:

—Acum povestește-mi totul. Valentin va avea grijă să vi se restituie tot ce ați pierdut, așa că nu-ți face nici o grijă în legătură cu detaliile plictisitoare, adăugă ea degajat, fluturându-și degetele încărcate de inele într-un gest nepăsător. Papa v-a căutat pretutindeni — continuă ea încruntându-și sprâncenele de ștregărită, în timp ce chipul îi căpăta un aer grav când schimbă subiectul cu obișnuita-i impetuoșitate — însă era ca și cum ați fi dispărut de pe fața pământului. Dar gata cu tragedia, decise în instabilul ei fel dezordonat de a vorbi, ca și cum duelul nu ar fi avut nicicând loc și cumplii ani de exil n-ar fi existat niciodată. Stând lângă șemineu, față-n față cu verișoara ei, Empress se întrebă o clipă ce ar fi făcut ea acum dacă duelul n-ar fi avut loc niciodată, cât de adăpostită i-ar fi fost viața, înconjurată de avantaje și privilegii ca cele ale Adelaidei). Unde aș fi locuit acum, la vârsta de douăzeci de ani, și cu cine? O mulțime de dacă nedefinite. Și apoi se gândi la reversul vieții lipsite de griji de care s-ar fi bucurat în Franța. Cum ar fi fost dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Trey? Nu era posibilă nici o comparație, decise ea imediat. Față de viața frivolă a Adelaidei!, Trey Braddock-Black însemna energie vitală și o pasiune tulburătoare și o plăcere pe care ea nicicând nu le-ar fi cunoscut în coconul răsfățat al „bijuteriei” Adelaidei!

—Vorbește-mi despre soțul tău, șopti Adelaide cu însufiețire. Era tot atât de frumos ca Valentin al meu? Imediat chipul îi deveni serios.

—Vai, draga mea, e prea dureros, spuse consolator. Apoi, aplecându-se înainte cu un aer conspirativ, așa cum făcuse adesea în copilăria lor, când își împărțeau secrete seara târziu, după ce guvernantele lor adormeau, zise cu malițiozitate:

—Dar oricum, trebuie să-mi povestești. Stând în buduoarul confortabil al Adelaidei și sorbind ciocolată fierbinte, cu picioarele ghemuite sub ea și ascultând întrebările verișoarei ei rostite repede în aceeași șoaptă ușoară care îi reînvia năvala amintirilor, Empress avu câteva clipe impresia că niciodată nu plecase. Ca și cum niciodată nu și-ar fi făcut griji în legătură cu hrana, sau n-ar fi plâns la mormintele părinților ei; de parcă niciodată n-ar fi stat în salonul lui

Lilly, sau n-ar fi fost ținută în brațe de Trey. Avea din nou cincisprezece ani, și Adelaide spunea într-una: „Povestește-mi totul!”

Valul amintirilor și afecțiunea necondiționată oferită de Adelaide o făcură pe Empress să-și simtă inima ușoară. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Trey, putea să-și descarce sufletul în fața cuiva, să vorbească despre sentimentele ei arzătoare și nespusa încântare pe care i-o dăruise el.

—După moartea mamei și a lui papa, am cunoscut cu totul întâmplător un bărbat. Și, da — adăugă Empress în șoaptă, ca răspuns la atenția încordată a lui Adelaide, era foarte frumos... mai frumos decât Roland.

—Nu se poate! suflă Adelaide, cu ochii ei negri plini de curiozitate.

—Ah, ba da, deși părul lui era negru ca pana corbului. Până la sfârșitul acelei săptămâni, prințul de Chantei, la cererea adoratei sale soții, avu grijă ca Simoult, un avocat cu renume, să fie angajat ca să se ocupe de restituirea domeniilor lui Guy, și o lună mai târziu se dădu câștig de cauză procesului Jordan, nu atât fiindcă Simoult fusese foarte scripitor, ci pentru că așa dorise influentul prinț de Chantei. Tot atât de important fu faptul că ducele de Rochefort murise în vara trecută, luând cu el în mormânt ura lui amară datorată morții fiului său. Cu cinci ani în urmă, mânat de o ură cruntă, îl adusese pe contele de Jordan în fața tribunalului, deși duelurile, chiar și cele fatale, erau ceva obișnuit în Franța, și cu o ferocitate fără egal nu se lăsase până nu obținuse condamnarea. Retrospectiv, toate aspectele cazului se constatare a se datora corupției, și tot ce avude făcut Simoult fu să aibă grijă ca mituirile și intervențiile lipsite de scrupule ale ducelui să fie aduse la lumină.

O lună de proceduri legale — petiții aprobate și documente semnate, strângerea de declarații sub jurământ și hotărâri judecătorești anulate — dar în cele din urmă se făcu dreptate, și moștenitorii contelui de Jordan fură repuși în drepturile lor ca rang social, avere și domenii. Când familia fu întâmpinată cu bucurie la înapoiere, Empress, de curând rămasă văduvă și așteptând primul ei copil, fu tratată cu multă simpatie de toți foștii lor prieteni. Dar deși găsea o oarecare consolare în amabilitatea lor, reînnoirea unor noi prietenii nu umplea decât o mică parte din golul lăsat de Trey. Oricât de atenți și de bineintenționați ar fi fost prietenii ei, ea dorea și acum, de nenumărate ori pe zi, să fi fost ca mai înainte, cu Trey. Dar dorința și realitatea se aflau pe continente diferite, despărțite nu numai prin distanța geografică ci și prin sentimentul de dezamăgire și trădare, precum și prin mândria unei tinere femei. Deși Empress făgăduise să-și trimită adresa de îndată ce avea să se stabilească într-un loc, sarcina ei o împiedica să îndeplinească acel imbold. Petrecuse ceasuri nesfârșite frământându-se în sinea ei dacă să-i scrie sau nu lui Trey, dar logica fusese mai puternică decât sentimentele ei impetuoase. Oricât de mult ar fi vrut să scrie: „Vino... vino la mine... în clipa asta! Te iubesc și nimic altceva nu contează”, alte lucruri contau, fără îndoială. Sentimentele lui Trey aveau o foarte mare importanță, dar sentimentele lui Trey Braddock- Black față de femeile din viața lui erau, fierbinți însă trecătoare. Din câte știa ea, în vârtoarea pasiunii, el ceruse unui număr

impresionant de femei să se mărite cu el. Așadar, o cerere în căsătorie din partea unui bărbat cunoscut pentru excesele lui flagrante era pur și simplu urmarea a încă unuia dintre imboldurile lui nestăpânite, ca și exagerat de costisitoarele lui daruri în îmbrăcăminte și bijuterii. Pentru Trey, era o simpatie, o toană sau o înclinație spre cineva devenea tot atât de repede o pasiune impetuoasă și nestăvilită, însă nebunia dispărea în curând, așa cum dispăreau și toate femeile și toate dorințele acelea intense.

Cum ar fi putut ea să-l solicite, în calitate de altă amantă gravidă... încă una? Reacția aspră și aprigă a lui Trey Braddock-Black față de femeile care-l accuzau de paternitatea lor era bine cunoscută: le evita. Iar ea nu avea să uite niciodată mânia cu care întâmpinase el vestea sarcinii lui Valerie și ulteriorul ei șantaj. El se simțise prins în cursă, iritat de acea responsabilitate, împotrivindu-se cu încăpățănare ideii de a fi tată, și cu toate că ar fi putut crede cândva făgăduielile lui în legătură cu copilul lui Valerie, după vizita acesteia încrederea îi fusese serios zdruncinată și — în cea mai cumplită zi din viața ei — rănită de moarte.

Cât de inutil ar fi fost, oricum, și cât de umilitor ca ea să-i scrie, aducându-i la cunoștință sarcina ei. În orice caz, faptul că dorea sau nu ca el să se mărite cu ea nu intra în discuție, deoarece el era deja căsătorit, printr-un act de căsătorie inatacabil. Privind în urmă, se întreba uneori dacă Valerie nu fusese pur și simplu prevăzătoare, cu un soț cu reputația lui Trey. Poate că o căsătorie cu Trey necesita un contract rezistent la orice atac. Chiar și proaspăt însurat; el își „împărțise” timpul între oraș și ranch, având legături cu Empress și bucurându-se totodată de patul soției sale.

Totuși, cu un dor nostalgic căruia puțin îi păsa de soții, de nenumărate infidelități și de tendința de a fugi de amante însărcinate, Empress se pierdea fără prefăcătorie în gânduri, asemenea unei prințese din povești care ar fi locuit pe un vârf de munte imposibil de atins.

Dacă mă iubește cu adevărat va veni după mine... în ciuda tuturor complicațiilor, neținând seama de dușmani ticăloși și de mândria discutabilă. O posibilitate foarte romantică și improbabilă, conchidea ea în mod logic în clipa următoare, analizând bărbatul, pe soția lui și propriul ei sejur, extrem de scurt, în viața lui foarte activă. Deși, reflecta ea cu cinism, așa scurt cum fusese intervalul existenței ei în extrem de activă lui viață amoroasă, durase îndeajuns cât să-i conceapă copilul. Și ceea ce o durea cel mai mult, când era mânioasă, era mândria ei rănită — incapacitatea ei de a recunoaște farmecul lui facil și experimentat. Fusese tare naivă că se îndrăgostise de ștrengarul acela. O necăjea faptul că cedase atât de ușor. O irita și mai mult gândul că era una dintre multe altele. Așa că se hotărî să-l elimine din gândurile ei pe Trey și începu să-și restabilească identitatea ei de membru al familiei Jordan. În vara aceea fu întruna ocupată cu toate amănuntele legate de instalarea locuinței, având grijă ca vila lor din oraș să fie dotată cu proprii ei servitori, luând măsuri pentru ca grădina de trandafiri a mamei ei să fie plantată din nou, recăpătându-și splendoarea de mai înainte, dispunând să se redecoreze camera copiilor pentru

copilul ei, evadând, cât putea, la moșia de la Chantilly, ca să aibă puțină pace. Nu, nu pace, nu cu amintirile despre Trey, care nu se lăsau alungate, dar cel puțin liniște... și singurătate. Deoarece în vara aceea se desfășura la Paris Marea Expoziție Internațională, cu prilejul sărbătoririi centenarului revoluției, copiii nu se mulțumeau să stea la țară multă vreme — un fenomen caracteristic pentru majoritatea cetățenilor Franței. Orașul era ticsit de vizitatori. Turnul Eiffel, înălțat cu costul a cincisprezece milioane de franci, fu socotit de mulți o urâțire a Parisului, dar atrăgea prin stilul său îndrăzneț și deveni celebru peste noapte. Turiștii îl vizitau, artiștii îl pictau, perechi proaspăt căsătorite se fotografiau cu chipuri fericite lângă el, sinucigași și inventatori de mașini zburătoare săreau de pe el. Nu i se putea nega locul, ocupat cu agresivitate, de cel mai important monument închinat tehnicii moderne.

Expoziții științifice, demonstrând cu combativitate mitul progresului, umplură mai multe clădiri, printre care imensa Sală a Industriei. Gauguin își expuse picturile la cafeneaua „Volponi“; fu amenajată o stradă în genul celor din Cairo, cu egipteni aduși anume pentru a locui acolo și a executa celebrul dans du ventre; dansatoarele egiptene deveniră cea mai mare atracție a Parisului. Thomas Edison vizită propriul său pavilion, unul dintre cele mai mari de pe teren, și cumpără statuia alegorică denumită „Zâna Electricității” pentru noul său laborator. Acea femeie înaripată, ghemuită pe un jet de gaze prăpădit, înconjurată de o baterie voltaică, o tastă de telegraf și un telefon, înălțând victorioasă un bec cu incandescență, totul din cea mai bună marmură de Carrara, confirma poate cel mai bine excesele bătaoare la ochi și fastul așa-numitei „Belle Epoque”. La început, Empress participă la festivități de dragul copiilor, acceptând nenumăratele invitații din partea unor prieteni, dar spre sfârșitul verii putu să invoce starea ei ca scuză pentru a refuza nesfârșitul șir de activități: concerte, ceaiuri, serate dansante, curse și plimbări cotidiene cu trăsura în Bois — totul părea gol, tuturor acestor distracții le lipsea scânteia de plăcere. Se pomenea gândind de mai multe ori pe zi: Trey ar râde dacă ar vedea asta, sau s-ar încrunta manifestându-și disprețul pentru o asemenea pedanterie, sau ar spune în felul lui deosebit de fermecător că era încântător, deși s-ar fi plictisit de moarte. Își evalua toate plăcerile în raport cu gusturile pe care își amintea că le avea el, și apoi, revoltată de faptul că murea de dor, zâmbea cu mai multă hotărâre la auzul vreunei remarcii anoste, sau zicea: „într-adevăr, ce interesant. Mai spune-mi“, ca răspuns la un discurs neînchipuit de plictisitor, deoarece nu voia să rămână ostatea unei amintiri... oricât de seducătoare ar fi fost aceasta. Dar fu o lecție să descopere cum o singură persoană din întreaga lume era în stare să domolească într-atât căldura soarelui încât s-o facă să se simtă singură, ca un străin într-un peisaj neospitalier și rece, prea departe de razele calde ale soarelui. Și soarele ei rămăsese acolo, în Montana. Din fericire, în cele mai rele din zilele ei triste, copiii o țineau irevocabil legată de evenimentele prozaice ale vieții. Nu o lăsau să alunece în tristețea ei de pustnic; trebuia să se ocupe de programele lor active și copilărești, ce includeau lecții, sporturi și distracții. Și în

vreme ce ei înfloreau, cu optimismul caracteristic tinereții, ea le invidia bucuria cu care își trăiau viața.

În prima lună după plecarea lui Empress, Trey își ceru cu regularitate corespondența, dar când constată că nu sosea nici o scrisoare, încetă s-o mai ceară. Se dedică în întregime domesticirii de cai, sculându-se în zori și lucrând cu tinerele animale până seara târziu. Cu o reticență neobișnuită, își petrecea ceasuri îndelungate în manej, învăța cu răbdare caii cei noi să sară iar și iar, îi alinta pe arțăgoșii mânji castrați făcându-i să accepte o oarecare supunere, îi stăpânea pe armăsari mai degrabă cu blândețe decât prin forță... zi de zi, ceasuri întregi de instruire intensă, necesitând multă concentrare, în praf și arșiță. Dar oricare dintre cei apropiați vedea ce effort depunea pentru a-și păstra atitudinea reținută: era deseori preocupat, rareori vorbea, se îndepărta ori de câte ori i se puneau întrebări referitoare la Empress; era profund nefericit.

De săptămâni de zile nu băuse nici un pahar de alcool, lucru neobișnuit pentru un bărbat care, după cum știau toți, își petrecuse timpul în localuri, cu jocuri de cărți și cu whisky.

—Trebuie să rămân la antrenamente — glumea el când era îndemnat de bărbați, la sfârșitul unei zile de muncă, să ia loc la masa de joc — până când mânjii ăștia vor ieși pe piață. Nici măcar nu-și bătea capul să găsească o scuză atunci când era invitat să participe la plăcerile de la stabilimentul lui Lily.

—Nu, mulțumesc, spunea. Și vocea îi era atât de tăioasă, încât prietenii își fereau privirile, jenați de durerea lui. Din proprie inițiativă, Guy îi expedie în Iulie o scrisoare lui Trey, spunându-i că acum era conțent („Pressy avusese grijă de toate”, scria el); că turnul Eiffel era magnific; și că toți copiii îi transmiteau urările lor de bine, fiecare din ei adăugând câteva rânduri pentru a umple pagina, cu mângălitura indescifrabilă a lui Eduard, tradusă prin „Te iubesc”, în josul filei. Deși Guy nu pricepea pe deplin ordinele exprese ale lui Empress de a nu se lua legătura cu Trey, de când părăsiseră Montana ea nu mai era aceeași, și biletul lui era o încercare furișă să repare prietenia dintre sora lui și Trey. Din nefericire, scrisoarea avu efectul contrar. La prima vedere a mărcii poștale, inima lui Trey sări în sus de bucurie, dar scrisul era mare, cu aspect copilăresc, nu mic și ordonat, cum se așteptase el când deschisese plicul, și după ce termină de citit își aduse aminte, posomorât, de cuvintele lui Empress din iama trecută: „Cred că ei te iubesc mai mult decât mine”. Sigur că lor le era mai dor decât ei; Empress nu avusese timp să scrie nici măcar un cuvânt. Cu amărăciune, Trey reflectă asupra ironicei dreptăți a unei sorți batjocoritoare: după toate relațiile cu femeile de care se descotorosise în mod politicos, se îndrăgostise de o femeie capabilă de aceeași retragere pe nesimțite pe cât o perfecționase el aducându-o la nivelul unei adevărate arte. Pentru prima oară în viața lui se gândi cu pesimism la posibilitatea unei răsplăți cerești. La nu mai mult de zece minute după citirea scrisorii lui Guy, Trey încălecă pe Rally și plecă spre Helena. La un kilometru și jumătate de drum, se opri și așteptă cu răbdare, sub soarele dogoritor, să fie ajuns din urmă de Blue și Fox. Când ei se apropiară călare, le spuse de-a dreptul

că nu-l interesau nici gărzile de corp, nici prietenii. Ochii îi erau reci ca gheața, gura — o dungă posomorâtă.

—Nu am nevoie ca cineva să aibă grijă de mine, spuse.Jalee Poltrain se află la localul lui Li Sing Koo și nu-i înstare să amenințe pe nimeni.

Apoi oftă, amărăciunea domolindu-i-se.

—Faceți-mi un serviciu, continuă cu un zâmbet trist.Dați-mi câteva zile să mă duc la dracu' așa cum vreau eu... Făgăduiesc să vă trimit o invitație specială dacă socotesc că pierdeți ceva fascinant.

—Ești sigur? întrebă Blue.Trey confirmă din cap.Blue și Fox se priviră unul pe celălalt într-un scurt schimb de păreri, ochii lor negri exprimând simpatie și înțelegere.

—Dacă ai nevoie de noi... zise în șoaptă Blue.

—O să vă chem, încheie Trey fraza, cu calm, ridicându-și mâna în semn de salut. O îndemnă pe Rally printr-o apăsare a genunchilor să pornească și dispăru într-un nor de praf.La Helena, Li Song Koo, discret ca întotdeauna, îl pofti el însuși pe Trey într-o încăpere mare, îmbrăcată în mătase.

—Ați dori companie? întrebă politicoș, cu o expresie blajină.

Trey se uită la el total inexpresiv.

—Companie. Ați vrea o femeie?

—Nu.Un refuz rece, cu glas coborât, apoi o aparentă răzgândire rapidă, căci Trey, scoțându-și cămașa prăfuită din pantalonii din piele de căprioară, spuse:

—Poate mai târziu.Se așeză pe bogata canapea lăcuită, al cărei lemn lustruit avea o culoare caldă, un stacojiu închis,căpătâiul ei ornamentat cu încrustații reprezentând o peșteră sculptată cu minuțiozitate. Pernele îmbrăcate în mătase erau atât de încărcate cu broderii încât modelul părea tridimensional. Își scoase cizmele pe florile de mătase brodate, luxuriante prin desen și colorit, tenul cafeniu și părul lui negru scoțând în evidență buchetele strălucitoare, pantalonii lui din piele fiind într-un contrast straniu cu țesătura viu colorată. Lanțul de aur al talismanului său reprezentând o pumă sclipi când se rezemă într-un cot și întinse mâna spre pipa poleită.Gândurile îi rătăceau, posomorâte, și ochii i se opriră o clipă mirați asupra lui Koo, văzându-l că încă mai stătea în picioare lângă ușa.

—Îți mulțumesc, Koo.Deși politicoasă, era o concediere.După ce Koo închise fără zgomot ușa în urma lui, Trey își înconvoie degetele în jurul pipei frumos gravate de pe măsuta joasă de lângă el și lăsă frâu liber supărării lui morbide. Erau luni de zile de când își stăpânise exasperarea și furia, de când își înfrânase impulsul de a se răzbuna pe Empress pentru suferința pe care i-o provocase... pe care i-o provoca; de când trăise cu o durere neîncetată, care îl măcina. Și acum intenționa să găsească o oarecare uitare.

Astfel, în luxoasele încăperi intime ale lui Li Song Koo,Trey și Jake Poltrain căutau amândoi o lume iluzorie sau un răgaz temporar, fugind de mânia ce-i rodea pe dinăuntru. Jake Poltrain trăia pentru visul lui de a-l vedea pe Trey mort, în timp ce Trey se lupta cu proprii lui demoni întunecați, tânjind după Empress,

socotind-o interesată doar de banii lui. Când Valerie o convinsese că nu era rost de nici o căsătorie în viitorul apropiat, plecase asta părea foarte clar, privind în urmă, și era singura concluzie care se putea trage din faptul că ea nu-i scria.

În zilele ce urmau, visele aurite și pașnice alternau cu senzații oribile care îl îndemneau s-o pedepsească pe Empress; sentimente josnice și primejdioase, violente, și Trey întrevedea cu o groază cumplită posibilitatea ca pedepsirea ei să-i facă plăcere. Pentru prima dată fu conștient de existența unei laturi întunecate a firii lui, a unui impuls distructiv, irațional, care nu dorea decât răzbunare, după ce-l lua în stăpânire, opiul îl ajuta întotdeauna, contribuia la domolirea răutății pline de ciudă și la ștergerea granițelor dintre bine și rău din sufletul lui, făcându-le să dispară așa cum un val de ceață s-ar risipi la apariția unei raze de soare. Dar drogul nu rezolva conflictul, ci doar îi despărțea pe combatanți până într-o altă zi. Se scurse o săptămână în intimitatea tăcută a celei mai luxoase case de opiu din Helena.

Îngăduitor cu nevoia de singurătate a fiului său, Hazard se lipsi de obișnuitele gărzii de corp ale lui Trey, dar cu Jake Poltrain la localul lui Koo, lui Trey trebuia să i se asigure securitatea. Li Song Koo urma să găsească înlocuitori pentru Blue și Fox, și Trey trebuia ferit de primejdii — acestea erau ordinele clare ale lui Hazard, și ca atare un paznic fu postat în permanență la ușa camerei lui Trey.

Dar într-o noapte, la o oră târzie, în cursul unei altercații iscate între doi japonezi pentru o prostituată tânără și frumoasă, unul dintre clienții lui Koo înfipse o secure de război în capul adversarului său. Lovitura iscusită, executată la perfecție, despică în două capul omului trecând ca prin unt, și măcelul îi atrase pe toți la spectacol... inclusiv pe paznicul lui Trey. Ziua și noaptea se întrepătrundeau în luxoasa încăpere drapată în mătăsuri, și Trey, nepăsându-i dacă era zi sau noapte, izolat cum era de pereții lambrisați și de visurile încetoșate, habar nu avea de activitatea frenetică ce se desfășura cu un etaj sub el. În ultima săptămână scăzuse în greutate, mâinile nu-i mai erau sigure, ochii îi luceau cu o intensitate strălucitoare, umbrele negre de sub ochi îi accentuau slăbiciunea feței.

Moțăia pe pernele moi, trupul suplu fiindu-i îmbrăcat sumar, cu niște pantaloni din mătase neagră. Doar de curând îmbăiat de câteva dintre servitoarele docile ale lui Koo, părul lui negru îi cobora răcoros și umed pe umeri, iar parfumul apei din baie încă îi mai impregna pielea. Era într-o stare de plăcută liniște, netulburat de demoni întunecați, și se lăsa în voia unor viziuni ce-l purtau într-un peisaj de munte, la început de primăvară.

Se agită brusc la auzul unor zgomote și strigăte slabe. Pleoapele i se ridicară nepăsător, și o senzație ciudată se strecură nepoftită în peisajul pastelat și înșorit. Ascultând câteva clipe cu atenție, nu auzi nimic, dar simți mai clar o neliniște rece care se infiltra în tihna visului său. Se consideră foarte isteț când în cele din urmă desluși sediul acelei senzații. Urechea mea, cugetă cu nepăsare. Dar apoi ochii i se deschiseră pe deplin. La dracu'! Jake Poltrain se înălța desupra lui, cu ochii plini de ură și apăsând un revolver în tâmpla lui Trey. Acesta, gândi

cu ironie Trey, este un coșmar clasic.

—Vei muri! mormăi amenințător Jake, efortul de a-și ține mâna ferm aducându-i pe frunte broboane de , sudoare. Și e foarte ușor, murmură el, euforia însuflețindu-i glasul. Intrase pur și simplu prin ușa neîncuiată, străbătuse pardoseala acoperită cu covor până la canapeaua pentru opiu, și proptise țeava pistolului pe tâmpla lui Trey —prima lui baftă de când avea de-a face cu cei din familia Braddock-Black. Bineînțeles, avea de gând să profite de prilej.

—După aceea o să te jupoi și o să-mi fac o pereche de cizme , continuă Jake, cu un zâmbet plin de mulțumire răutăcioasă. Să vedem dacă acu' o să te mai scape milioanele tăticului tău, corcitură ce ești!Trey izbucni în râs — un chicot slab și lent, care-i scutura trupul slab, și ochii i se închiseră din nou. În mod irațional, situația i se părea ridicolă, ca o melodramă pusă în scenă. Tot ce-i trebuia lui Jake era o mustăcioară și o privire lacomă, gândi el amuzându-se, deși cu ochii aceia mici, ca de porc, pierduți în cutele alea de piele, nu era neapărat necesară o privire lacomă.Chicoti din nou, un cap de porc suprapunându-se în mintea lui peste mutra lui Jake.Tremurând de furie față de indiferența nonșalantă a lui Trey, Jake înfipse și mai tare țeava pistolului și bombăni.

—Deschide ochii, drăcia dracului!Trecură câteva clipe până când Trey încetă să râdă și îi făcu pe voie, răstimp în care Jake Poltrain dădu drumul unui potop de invective umilitoare care se refereau la culoarea pielii, și mâna lui nesigură și tremurătoare se încleșta și se descleșta pe pistol. Se aștepta ca Trey să se târască în genunchi și să se roage, un scenariu pe care și-l închipuise de o mie de ori, într-o mie de variante. Blestemat să fie că râde! gândea, descumpănit de reacția neobișnuită a lui Trey. Nu trebuia să râdă; trebuia să-l implore să-i cruțe viața, și creierul încețoșat de opiu al lui Jake nu reușea să sesizeze granițele dintre realitate și închipuire.

Când genele negre ale lui Trey se ridicară în cele din urmă, ochii lui strălucitori contemplară cu indolență fața contorsionată a lui Jake. Simți vag oțelul rece pe tâmpla lui, și se întrebă în treacăt dacă o împușcătură în cap doare. Apoi zâmbi, socotind că acest aspect era total lipsit de importanță.

—Liniștește-te, Jake, nu-i greu să împuști un om. Iei totul mult prea în serios, asta-i problema ta, murmură el. Uite, de pildă, Koo știe să excludă seriozitatea din viață. Am dreptate, Jake?

—Koo e un gunoi, așa cum sunt și neamurile tale cu piele roșie, replică Jake, parcă scuipând cuvintele.

—Ei Jake, nu așa se vorbește despre gazda ta, îl dojeni Trey în glumă. Koo ăsta te aprovizionează de zile întregi cu visuri de aur și femei frumoase.

—Să te ia dracu'! mârâi Jake.

—Îmi pare rău, nu ești genul meu, șopti Trey.Ochii i se închiseră și un surâs lent îi arcui buzele.Jake nu-i aprecie simțul umorului, ura fiindu-i atât de intensă încât îi otrăvea creierul fie că era treaz sau dormea, că era sau nu drogat, până când singurul lui gând fu să-l ucidă pe Trey și să pună capăt succesiunii neamului Braddock-Black. Prea multă vreme îi stătuse Hazard în cale, necedând

și indestructibil; și dacă acesta scăpa de moarte, fiul lui era mai vulnerabil, întotdeauna fusese așa, având față de moarte o atitudine nesăbuită, tinerească. Acum... în sfârșit îl avea sub ochii lui.

—O să teucid, mormăi, o să teucid, o să teucid...Litania era neinfluențată de rațiune, repetându-se cu o dorință implacabilă.

—N-o să reușești dacă nu încetezi să tremuri, Jake, murmură Trey, și se întoarse pe o parte, ca pentru a se cufunda iar în somn.

Un tremur convulsiv îl scutura pe Jake în timp ce se uita la spatele musculos întors cu nepăsare spre el. De ce nu-l implora ticălosul să-l lase în viață? Ce plăcere și ce satisfacție mai era, dacă nu voia să se umilească? Și cu o istețime vicleană se gândi la femeie, cea de la Lily, cea despre care se zvonise că-l părăsise pe Trey. Imun la teamă, poate că arogantul puiandru Braddock-Black avea să reacționeze dacă i-ar înțepa vanitatea.

—Ea n-ar fi plecat dac-aș fi cumpărat-o eu, zise cu un zâmbet neplăcut. Aș fi încuiat-o foarte bine. Glasul lui căpăta o notă de satisfacție grosolană pe măsură ce prindea gust pentru acel subiect.

—Numai un prost i-ar da libertate unei târfe. Nu te poți încrede în târfe, să știi... astea s-ar regula cu oricine. Când Trey se rostogoli iar cu fața spre el, Jake simți brusc o bucurie care-l galvaniză. Ochii argintii, nu mai erau întredeschiși leneș, și nici nu priveau nepăsător, fără a se concentra, sau amuzați. Erau, remarcă Jake încântat de strategia lui și gustând deja mult așteptata lui răzbunare, plini de ură și revoltă. În sfârșit, dăduse de sânge.

—Aș fi legat-o de pat și aș fi avut grijă să mă distreze, continuă el, răsucind cuțitul în rană. Voi, pieile roșii, sunteți mai proști decât îmi închipuiam. Adrenalina începu să se reverse năvalnic în trupul lui Trey. Pentru prima dată el văzu revolverul, își concentră realmente privirea asupra lui, la o depărtare de numai câțiva centimetri. Violenta sentimentelor lui alungă brusc letargia somnolentă, și mintea lui deveni foarte atentă. Pistolul tremură, remarcă el, într-o frântură de gândire, asta e clar. Privirea lui făcu înconjurul încăperii, reperând ușa, silueta oscilantă a lui Jake, tremurul mâinii cu care acesta ținea revolverul, totul cu o bruscă și rapidă iuțea, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn de zece ani. Jake Poltrain pășise din greșeală peste linie, peste simțul de indulgență sau neutralitate al lui Trey, intrând într-un teritoriu interzis. Sentimentele sale față de Empress, oricât de inexplicabile, erau proprietatea lui personală, și nimănui, mai ales lui Jake Poltrain, nu-i era îngăduit să-i încalce proprietatea. Emoția conducea mintea lui Trey, nu rațiunea, și gândul la Jake Poltrain atingând-o pe Empress, păstrând-o pentru el, era de nesuportat. Nevoia de răzbunare a lui Trey, imboldul insistent de a pedepsi cu care se luptase zile de-a rândul își găsi o nouă țintă, și cumpăni în grabă dacă, așa moleșit de opiu cum era, ar fi fost în stare să evite un glonț. Privirea lui Trey se ridică iarăși spre mâna tremurătoare care ținea Colt-ul, și un zâmbet vag apăru pe fața lui slabă și bronzată. Al dracului de mare noroc! decise el.

—Așadar n-ai putut s-o faci să rămână, zise în bătaie de joc Jake, cu fața congestionată de trimful răzbunării, respirația grea răsunându-i puternic în liniștea camerei. Dacă o voi vedea după ce o să mori, o s-o pup într-un loc în amintirea ta. Și dacă ar fi posibil să strălucești de succes, Jake Poltrain ar fi iluminat încăperea drapată în mătăsuri. Trey își dădea seama ce făcea Jake, era conștient de baza irațională a propriei sale mâini, ba chiar, într-o scăpărare de gândire înțelese că laudăroșenia lui Jake erau doar vorbe goale și putea fi ignorată, dacă sentimentele lui i-ar fi îngăduit să nu-i acorde importanță. Dar nu-i îngăduiau... fiindcă, împotriva oricărei rațiuni, ea continua să fie proprietatea lui.

—Apasă trăgaciul, Jake, spuse Trey în șoaptă, dacă o vrei, pentru că este singurul mod în care vei ajunge vreodată îndeajuns de aproape de ea ca s-o atingi. Și în semiîntinericul încăperii, Empress fu dintr-o dată între ei, izbitor de reală, o imagine de vis, ispititoare, zâmbind, așteptând să fie sărutată. El înaintă cu un pas.

—Nu! gemu Trey, cu un răcnet instinctiv de sfidare. Și rostogolindu-se de pe canapeaua lăcuită, se năpusti asupra lui Jake. Jake Poltrain nu se aventura decât în treburi sigure, și faptul de a îndrepta un revolver asupra unui om neînarmat aflat la o distanță de o jumătate de metru oferea gradul de securitate pe care-l prefera el. Dincolo de acest nivel de siguranță nu se pregătise. Zăpăcit de îndrăzneala lui Trey, creierul lui prost de opiu încercă să reacționeze, dar reflexele lui fură destul de lente cât să-i lase lui Trey jumătatea de secundă de care avea nevoie înainte ca Jake să apese pe trăgaci.

Când, plonjând, trupul lui Trey izbi picioarele lui Jake, pistolul fulgeră, Jake se clătină spre spate sub impactul greutății lui Trey și, dezechilibrându-se, dădu drumul revolverului. Jake se târî după arma care alunecase sub un fotoliu scund, din lemn lăcuit negru, dar Trey o ignoră, după cum ignoră și sângele care începea să-I curgă pe obraz, indiferent la armă și la rana sa, cu toată atenția concentrată doar asupra unei necesități extrem de importante. Cu o hotărâre primitivă și necivilizată, voia să se asigure că Jake Poltrain nu avea s-o atingă niciodată pe Empress. Ca un nebun stăpânit de un imbold barbar, Trey se aruncă peste Jake, trăgându-l înapoi când acesta ajunsese doar la câțiva centimetri de patul sclipitor al revolverului. Răsucindu-se cu putere, Jake se întoarse să se apere și, izbind cu brațele lui vânjoase și cu picioarele încălțate în cizme, reuși să se elibereze de sub Trey. În condiții normale îl depășea pe acesta în greutate și acum, când Trey slăbise, era apreciabil mai greu decât el. Se rostogoliră amândoi pe covor, lăsând în urma lor o dâră de sânge, Trey blocând pumnii sau izbiturile de picioare ale lui Jake, sau încasând cu gemete de durere loviturile respective. Era practic neprotejat, având ca unic veșmânt pantalonii pijamalei de mătase, și sângele îi tulbura vederea ochiului stâng, dar se străduia cu încăpățănare să înșface gâtul masiv al lui Jake, întinzând mâna iar și iar, pe lângă pumnii asemănători cu două ciocane și nimicitoarele lovituri de cizmă.

Jake își istovea cu lovituri adversarul, îl azvârlea la o parte, îl copleșea cu pumni dați cu răutate, lupta pentru viața lui, dar ochii lui Trey erau sălbatici, fața îi era împietrită în hotărârea ei, mâinile lui cu oase prelungi semănau cu două gheare puternice urmărindu-și neîncetat prada. În cele din urmă se închiseră, cu toată împotrivirea feroce a lui Jake, și nu mai putură fi desprinse oricât de frenetic se zbatu Jake. Încleștate, degetele zvelte ale lui Trey strânseseră cu o hotărâre fatală, nelăsându-se descurajate de sentimente umane.

În timp ce sângele lui Trey picura într-un ritm continuu pe chipul cu ochi holbați de sub el, precum un macabru acompaniament al morții, fața lui Jake trecu de la roșu la vânăt și apoi la un purpuriu hidos, sunetele lui strangulate, înecate, fiind doar ecouri înăbușite în încăperea încărcată de mătăsuri. Însă Trey era desprins de priveliștea aceea și de zgomote, de substanța omenească ce murea sub mâinile lui; reală nu era decât lentă, măsurată nevoie de a ucide, necesitatea de a-l reduce la tăcere pe Jake Poltrain.

Nu mai era lucid, dacă fusese vreodată de când își făcuse opiul efectul, și simțindu-se acum amețit datorită pierderii de sânge, Trey menținu totuși implacabil apăsarea pe gâtul lui Jake până când brațele lui nu mai suportau durerea. Și chiar și atunci continuă să-l țină bine, îndurând durerea așa cum fusese învățat, tenace în imboldul lui orb, asigurându-se că Jake nu avea s-o atingă niciodată pe Empress.

Poate că vreun instinct primar declanșă comanda de a-și slăbi strânsoarea; mai prozaic, poate că parfumul de tămâie ce se înălța din vasul lui pentru ars mirodenii îi gădilă nările. Oricare ar fi fost motivul transmiterii mesajului către creierul său, Trey își slăbi strânsoarea, se ridică încet în picioare, întinzându-și treptat mușchii încordați, și pășind peste cadavrul lui Jake Poltrain se lăsă să cadă pe canapeaua lui încărcată de perne.

Zăcu pe grămada de perne până când îi trecu amețeala. Apoi, decise că trebuia s-o vadă pe Empress iar. Sprijinit într-un cot, respirând din nou liniștit, Trey urmă pe îndelete procedura de a rula o bilă de rășină lipicioasă, de a o pune cu grijă în micul bol, de-a o aprinde și de a trage în piept cel dintâi fum dulce prin pipa cu coadă lungă. Se culcă iar pe pernele de mătase, lăsă drogul să-și împlinească vraja, văzu mai întâi binecunoscuta strălucire aurie, și apoi Empress fu acolo, zâmbindu-i. De astă dată ea se afla la jumătatea coastei unei coline acoperite de zăpadă, cu brândușe străpungând cristalele de gheață, dar îi surâdea, chemându-l pe nume. El întinse încă o dată mâna spre pipă, ca s-o aducă mai aproape.

Koo făcu el însuși un control la toți clienții importanți, ca să se încredințeze că erau mulțumiți, se simțeau bine și erau serviți cum se cuvine cu tot ce le erau necesar, și după ce trupul schilodit fu transportat la parter și când ordinea fu restabilită, reveni la obișnuitele lui ronduri. Când se apropie de camera lui Trey, remarcă înspăimântat intrarea nepăzită, văzu cu groază ușa întredeschisă și, în eventualitatea unei catastrofe, începu să-și facă în minte bagajele.

Instrucțiunile din partea lui Hazard erau simple dar clare: fiul lui urma să aibă tot ce dorea și să nu fie lăsat niciodată nepăzit. Cât de departe avea să ajungă răzbunarea lui Hazard? se întrebă Koo deloc în largul său, împingând ușa și strecurându-se în cameră. Dintr-o singură privire fu evident că Jake Poltrain era mort, și tremurând de teamă, Koo se uită cu atenție la trupul prăbușit și mânjit de sânge al lui Trey. Avu nevoie de câteva clipe ca să distingă, în încăperea slab luminată, ușoara ridicare și coborâre a pieptului. Cel puțin Trey mai trăia. Retrăgându-se repede din cameră, închise cu grijă ușa și trimise un servitor să aducă grabnic un medic. O oră mai târziu, după ce Trey fusese spălat și bandajat și după ce doctorul îl asigura pentru a zecea oară pe Koo că rana lui Trey era superficială, Koo luă măsuri pentru trimiterea unui mesaj lui Hazard... și apoi păzi el însuși ușa până la sosirea acestuia. Hazard, urmat îndeaproape de Blue și Fox, urcă treptele în goană.

—Cum se simte? întrebă cu glas aspru, făcându-și curaj pentru cea mai rea eventualitate, după ce primise de la servitorul lui Koo mesajul trunchiat în care se vorbea despre medici, o încăierare cu împușcături, și Jake.

—E bine, răspunse Koo repede. Realmente bine. Încercarea lui de liniștire era o asigurare împotriva încruntăturii Fieroase a lui Hazard.

—Poltrain e mort, dar nimeni n-a mai intrat în cameră în afară de doctor și de mine, adăugă el imediat. Și Koo le mulțumi strămoșilor săi că-l păzeau de nenorociri. Expresia feroce a lui Hazard i-ar fi făcut pe toți demonii din iad s-o ia la goană în căutarea unui adăpost sigur. Fără un cuvânt, Hazard trecu rapid pe lângă Koo și intră în cameră, închizând ușa în urma lui și își îngustă ochii să poată vedea în semiîntuneric. Inima încă îi mai bătea nebunește de teama pe care o trăise în timpul călătoriei cu trenul, al cărui cazan de aburi se înroșise în momentul în care ajunseră la Helena. Cuvintele lui Koo îi domoliseră groaza, fiul lui nu murise; și pentru asta înălță o rugă tăcută către Ah-badt-dadt-deah. La auzul slabului zgomot al zăvorului ce închidea ușa, ochii lui Trey se deschiseră, și ridicându-și privirea spre tatăl lui, zâmbi.

—Bună, papa. Pe moment Hazard fu șocat de înfățișarea lui Trey, dar când vorbi, glasul nu-i trăda nimic din îngrijorare.

—Cum te simți? întrebă, ignorând cadavrul din mijlocul încăperii.

Imensa ușurare de a-l ști pe Trey în viață îi liniștea spaima care-l cuprinsese în prima clipă, la vederea fiului său. Acesta era vizibil mai slab, structura osoasă a feței sale, mult evidențiată, accentuându-i intensitatea ochilor ce străluceau la lumina bolului pentru arderea drogului. Dar zăcea desculț pe canapeaua moale, ca și cum nu s-ar fi luptat de curând să-și apere viața, netulburat de omul mort din apropiere, aflat doar la un metru de el.

—Cum te simți? repetă Hazard în șoaptă.

—Sunt bine, spuse Trey, un ușor zâmbet ridicându-I colțurile gurii. Nu vrei să încerci puțin din uitarea lui Koo? Hazard nu se mișcă, dar scutură scurt din cap în chip de refuz.

—Mama ta așteaptă să te vadă. A fost îngrijorată. Erau zile întregi de când Hazard tot înfrânase dorința intensă a lui Blaze de a interveni.

Întorcându-se leneș pe o parte, Trey întinse mâna după un ziar ce zăcea sub canapeaua lăcuită.

—Nu sunt irecuperabil, să știi, zise apoi, revenind la poziția lui confortabilă, cu trupul tolănit, în timp ce gura îi schița un vag surâs ironic.

—Știu, răspunse calm tatăl lui, ca om modern și cu experiență ce era.

Localurile pentru fumat opiu de toate genurile, de la cele mai mizerabile până la cele luxoase, aveau grijă de satisfacerea nevoilor celor pe care-i interesa evadarea din realitate și plăcere. În sezonul trecut, Hazard luase parte la petrecerea de la Paris a prințului de Wales, când noaptea se încheiase într-un luxos palat al opiului, un amuzament plăcut pentru bogătașii din întreaga lume.

—Mama ta e foarte îngrijorată, adăugă el în șoaptă.

—Uite, zise Trey, întinzându-i pagina. Îmi acordasem o săptămână ca să le fac pe plac demonilor negri. Și ca s-o văd pe Empress, își spuse în sinea lui, în visele create de opiu, care o fac să pară atât de reală încât aveam impresia că îi puteam atinge mătasea părului și căldura pielii. Senzațiile acelea erau un soi de alinare ce se suprapuneau și se războia cu mânia lui.

—Aveam de gând să vin acasă mâine, mai zise. Luând pagina oferită, Hazard aruncă o privire rapidă liniilor trase peste pătrate și cifre, apoi lăsă foaia să cadă pe o masă din apropiere.

-Cred că o zi mai devreme ar liniști-o pe mama ta, spuse cu un glas autoritar, deși cuvintele îi erau alese cu diplomatie. Și ,adăugă Hazard, ai cărui ochi se îndreptară o clipă spre cadavrul lui Jake, mai e și problema urgentă a... îndepărtării acestor rămășițe.

—El m-a atacat primul. Scurta propoziție era atât o explicație cât și o scuză.

—O greșală, din câte se pare, aprecie Hazard sec.

—Așa ceva face să ți se reverse adrenalina, replică Trey pe același ton.

Înălțându-și privirile spre tatăl său, spuse cu glas coborât, relatând o simplă informație:

—N-am avut de ales... era hotărât să măucidă.

—Și eu aș fi făcut același lucru, răspunse Hazard, cu ochii ațintiți asupra unicului său copil. Trey era în viață, și pentru asta el și-ar fi vândut sufletul și ar fi ucis o duzină de-alde Jake Poltrain. Nimic altceva nu mai conta.

—Niciodată n-am omorât un om cu mâinile mele...

Glasul lui Trey era aproape o șoaptă, acum că totul se terminase, acum că mânia feroce și geloasă îi trecuse. Viața era mai ambiguă, reflecta Hazard în mod filozofic simțind ezitarea din vocea lui Trey, decât pe vremea când fusese el tânăr. În zilele acelea, a te răzbuna când te ataca un individ ca Jake Poltrain era ceva onorabil.

—Unii oameni trăiesc mai mult decât ar trebui, murmură el, gândind că uneori, legile albilor Îi îngăduiau să trăiască unui om care nu merita asta.

—Spunea unele lucruri despre Empress, zise Trey șoptit, în a cărui minte se iviră imagini fulgerătoare înfățișându-i pe Empress și pe Jake. .

Trase adânc aer în piept ca să-și liniștească nervii.

—Ți-e dor de ea.Nu fusese exprimată o întrebare.Gura lui Trey schiță un zâmbet trist.

—Mai mult decât mă așteptam. Până acum, niciodată nu mi-a fost dor de o femeie.Contemplând ravagiile produse în ultima săptămână,rana bandajată de pe tâmpla lui Trey, sângele care-I mânjea picioarele goale, Hazard spuse foarte calm:

—Dacă ai vrea să ții seama de unele sfaturi părintești...

—De ce nu? Ultimele câteva zile n-au fost tocmai un succes răsunător.

—Ar trebui să te duci după ea. Eu unul m-am dus după mama ta.

—Nu-i același lucru, replică Trey, clătinând din cap,până când junghiul de durere îi aduse aminte de bandajul lui. Mama a plecat fiindcă credea că erai mort.În schimb, remarcă el cu amărăciune ,Empress a văzut pur și simplu milioanele Braddock-Black scăpându-i de sub mână. Cu greu ar putea fi socotită asta o unire din dragoste, papa.

—Valerie este o femeie rea și vicleană, îi reaminti Hazard. Ai ținut seama de asta, desigur.

—Bineînțeles, zise Trey sec. Ca și de alte o mie de explicații... dintre care nici una nu mă lămurește pentru ce nu mi-a scris Empress. Și ar fi putut să mai aștepte o zi, până mă înapoiam de la adunarea legislativă. N-ar fi fost o pretenție prea mare din partea mea, adăugă el, ridicând iar din umeri. Voia banii mei. Eu ce pot să spun? iar Valerie a dat de înțeles foarte limpede că avea de gând să lupte cu ghearele și cu dinții ca să-i păstreze.

Așa că Empress Jordan, o femeie cu simț practic și cu experiență, dornică să refacă averea familiei, s-a decis să plece în căutarea unor pășuni mai verzi. Niciodată să nu subestimezi ,zise Trey cu un cinism rece, instinctele ascunse ale unei împărătese. Ca și cum n-ar fi fost obișnuit ca femeile să umble după banii lui. Cu multă vreme în urmă se împăcase cu puterea afrodisiacă a unei averi în aur, numai că în cazul lui Empress totul păruse altfel. Altfel decât ce? Se întrebă el posomorât în secunda următoare. La dracu.

Ea avea mult mai mare nevoie de bani decât tinerele bogate cu care se distra el de obicei.

—Îți mulțumesc, papa — zise politicos, cedând în cele din urmă față de ceea ce nu se putea contesta ,pentru grija ce mi-o porți, dar am analizat toate acestea în minte de foarte multe ori. Nu există nici o altă explicație pentru tăcerea ei, încheie el cu un oftat ce fu vizibil în fumul care se înălța din bolul de ars droguri.Primul imbold al lui Hazard, în calitate de părinte, fu să spună: „Vrei să ți-o aduc eu înapoi?“ La urma urmei,răpirea soțiilor fusese întotdeauna o activitate acceptabilă în tradiția absarokee.Dar își înăbuși impulsul ca fiind anacronic, deși, ca om de acțiune, socotea că o asemenea acțiune avea merite

certe. Cel puțin problema tăcerii ei avea să capete o dată pentru totdeauna un răspuns. Cu toate acestea, reflectă el cu mâhnire, în decursul anilor am învățat să fac unele concesii manierelor „civilizate” și bănuiesc că răpirea ca formă de a face curte unei femei poate fi privită cu o încruntare. Și în fond, asta ar însemna să intervin mai mult decât îmi permit prerogativele de tată.

Înaintând, pași peste cadavrul lui Jake și, aplecându-se spre fiul său, își puse mâna pe umărul lui Trey.

— Vino acasă, îi spuse cu blândețe. Mama te așteaptă. Când, peste câteva minute, ieșiră din cameră, Trey era îmbrăcat cu pantalonii lui din piele de căprioară și cu cămașa de pânză, și îi mulțumi politicos lui Koo, care aștepta în hol. Cu ochii plini de răceală și cu o expresie indescifrabilă, Hazard spuse:

— Dacă vei fi amabil să ai grijă să se curețe totul, voi fi recunoscător.

Dând din cap respectuos, Koo înțelese că putea să-și fixeze el însuși prețul și că acesta nu avea să fie discutat, dar că din partea lui se aștepta tăcere. Ca o personificare a tactului, răspunse:

— Considerați treaba ca și făcută, domnule Black. A doua zi, Trey plecă împreună cu familia lui spre tabăra de vară, înconjurat de prieteni; îndemnat și ispitit să participe la vânătoare, curse de cai și toate activitățile voioase ale verii, fu prea ocupat ca să se mai lase în voia gândurilor negre. După o săptămână porni în singurătate pe muntele Ursului, și le ceru spiritelor să-l ajute să uite și să-și găsească alinarea. În cea de-a treia zi vedeniile lui fură intense, pline de imagini și simbolism. Îi văzu pe copii călărind pe șoimi uriași cu coada roșie, care se preschimbară sub ochii lui în cai de munte; Empress, îmbrăcată în costumul ei de cowboy, stătea vizavi de el lângă foc, dar purta în urechi diamante strălucitoare, și când întinse brațul pe deasupra flăcărilor ca să-o atingă, ea dispăru, imaginea fiindu-i înlocuită de Valerie. Spiritele îl luară de mână și-l liniștiră când el țipă de furie, îi potoliră revolta și-i reînnoiră forțele. În veșminte mistice, ele apăreau și dispăreau din visele sale, amintindu-i originea și credința lui, și cu ajutorul lentului lor dans al vieții el ajunse să înțeleagă, pe muntele Ursului, în căldura arzătoare a zilei și în recea frumusețe a nopților înstelate că valoarea unui bărbat vine din interiorul său. Și că uitarea se așterne încet, anotimpurile inimii urmând un drum nesfârșit, ca și anotimpurile pământului.

În cea de-a cincea zi, Trey coborî din munți revenind în sânul familiei reîmprospătat, conștient de obârșia lui absarokee și, dacă nu împăcat cu ideea de a o uita pe Empress; măcar cu o gândire realistă în legătură cu puterea de vindecare a timpului. În vara aceea rămase în munți, ajutându-și frații vitregi să se ocupe de hergheliile de cai ale tatălui lor, care fuseseră trimise spre pășunile mai răcoroase de pe platou. Cu trunchiul gol și în pantaloni de piele, cu părul lung fluturând în vânt, câștigă toate cursele de cai pe Rally, așa cum se întâmpla în fiecare vară, și victoriile îi făceau plăcere. Și deoarece își petrecea cu Rally mai mult timp decât de obicei, clanul lui înțelese că îi era dor de o femeie și că avea nevoie de singurătate. Spre sfârșitul verii, nu mai exista nici o urmă a

purgatorului prin care trecuse în localul lui Koo. Trey era perfect restabilit și foarte bronzat. Ca o ironie a sorții, niciodată nu fusese într-o mai bună formă fizică. Tânăr, frumos și bogat, pentru cei din afară el avea totul, în afară de un singur lucru, pe care-l dorea cel mai mult: femeia pe care o ceruse în căsătorie. Și care, din motive care lui încă îi scăpau, decisese să-l părăsească.

CAPITOLUL 18

- Pe la mijlocul lui septembrie, Trey fu chemat grabnic acasă deoarece Valerie născuse o fetiță. Copila era în mod clar o metisă, și când o văzu prima oară, Valerie nici nu vru s-o atingă. Telefonă imediat la ranch și-i informă pe cei de acolo că le trimitea pruncul. Câteva apeluri telefonice înnebunite găsiră o doică, și în momentul în care sosi micuța încă fără nume Blaze pregăti în grabă camera copiilor. A doua zi, când Trey reveni călare din tabăra de vară și se uită pentru întâia dată la micul bebeluș culcat în leagănul îmbrăcat în roz, fu imediat încântat. Uitându-se la el cu ochi imenși, fetița gângurea și bolborosea făcând balonașe umede, și când schiță un zâmbet cu jumătate de gură, un mic surâs rătăcit, Trey fu izbit de puternicul farmec al zâmbetelor unui copil.

—E foarte vioaie, murmură cu mândrie Blaze, stând în picioare lângă Trey. Cei mai mulți copii nu zâmbesc decât mult mai târziu.

—Vorbești de parcă ai fi o bunică iubitoare, o tachină Trey.

—Are nevoie de noi, replică Blaze calm, referindu-se în mod tacit la faptul că fetița fusese părăsită de familia Stewart.

—Mă are pe mine, te asigur. Ce mai seducătoare! Zise Trey atingând-o cu duioșie pe creștetul căpșorului ei acoperit cu un pufușor fin. Are un nume?

—Nu încă... ne-am gândit să te așteptăm.

—Valerie n-a...? Blaze scutură din cap.

—Căteua blestemată! murmură Trey.

—Firea ei are o oarecare trăsătură necaritabilă, conveni Blaze pe un ton sarcastic. Însă imediat zâmbi, deoarece copilul începuse să-și întindă buzele asemănătoare cu un boboc de trandafir, ca o păsărică în căutare de hrană.

—Iar îi este foame, spuse mama lui Trey. Nu-i așa că-i dulce?

—O să... vreau să zic... cum...? se bâlbâi Trey, îngrijirea sugarilor fiind cu totul în afara domeniului său de experiență. Dar în zilele și săptămânile următoare petrecu ore întregi în camera copiilor și învăță să se ocupe de micuța lui fiică adoptivă. La Insistențele lui Hazard, fu numită Belle.

—Nu-ți acceptăm propunerea doar pentru că ești un tiran care-și impune voința, îl tachină Blaze, când numele fusese luat pentru prima oară în discuție.

—Bineînțeles că de-aceea i-o acceptăm, intervenise Trey, zâmbind. Știi cum se îmbufnează când nu i se face pe voie.

—Foarte amuzant! replicase Hazard, prefăcându-se jignit. Este un nume cât se poate de potrivit.

—Când ești vedetă de teatru, spusesse Blaze.

—Sau o călăreață de rodeo, adăugase Trey zâmbind.

—Voi doi puteți alege un al doilea prenume, propuse Hazard în glumă, obișnuit să fie tachinat.

—Câtă mărinimie! exclamase Trey, înălțându-și sprâncenele.

—Una din trăsăturile fermecătoare ale tatălui tău. Dar Hazard era realmente un autocrat, și deși soția și fiul lui, având firi independente, susțineau propriile lor sugestii, nu se împotriveau preferinței lui. Numele de Belle era teatral dar și afectuos, iar fetița era, în ochii tuturor, într-adevăr frumoasă. Și astfel, copilul nedorit care afectase enorm viața lui Trey, viitorul lui Empress și contul în bancă al lui Valerie, deveni centrul atenției pentru toți cei de la ranch.

Hazard comandă să se graveze cu numele ei un serviciu de masă special pentru copii, alcătuit din cincizeci de piese de argint, și începu să dreseze un cal de munte mic și îndesat, anume pentru prima ei plimbare călare.

Blaze redecoră în întregime camera copiilor și trimise să i se aducă de la Paris un trusou de copil realmente regal, în vreme ce Trey descoperi că se pricepea la chițibușurile introducerii terciului de ovăz și a compotului de fructe într-o gură de copil. Iar Belle înflorea. Cele opt luni stabilite prin contract cu privire la îndatoririle lui conjugale se încheiără când Belle împlini o lună, și chiar în aceea zi Trey îi ceru lui Valerie să divorțeze. O vizită spre sfârșitul unei după-amieze, alegând momentul de după ora ceaiului și înainte de obligațiile mesei de seară, când era cel mai probabil ca Valerie să fie acasă singură.

Era încă îmbrăcată cu rochia ei pentru ceai, șifonul de un roz palid garnisit cu metri întregi de dantelă străvezie de Alençon slujind drept ambalaj delicat pentru frumusețea ei brună. Când Trey păși în încăpere, ea își ridică alene privirile spre el, imperturbabilă ca de obicei.

—Cu siguranță nu-i vorba de o vizită de curtoazie, murmură ea leneș, înclinându-și puțin capul într-o parte ca să se uite la el. Trey era îmbrăcat în haine de lucru prăfuite: haină și vestă de piele peste o cămașă de bumbac learcă de sudoare. Cizmele, ca și pantalonii, îi erau acoperite de un nisip fin.

—Instalăm un concasor nou la mina din Trancyville, zise el, remarcându-i poziția languroasă, pe canapeaua de damasc. Unii oameni muncesc ca să trăiască.

—Iar alții nu, replică ea cu un zâmbet strălucitor.

—Constat că suntem de acord, ca de obicei, ripostă sec Trey. Stătea în picioare, nerăbdător, oprit în pragul salonului, neavând de gând să rămână mai mult decât era necesar.

—Întotdeauna ești foarte supărăcios, Trey dragul meu. Știu că poți fi și altfel... ia loc și relaxează-te. Vom vorbi despre vremurile trecute, murmură ea încet, arătând cu un gest grațios spre un fotoliu alăturat. Modul ei dezinvolt de a trece cu vederea peste toată nenorocirea pe care o produsese prin propria-i ticăloșie îl călca pe nervi.

—Vreau să divorțăm, zise de-a dreptul, neinteresându-l politețurile ipocrite.

—Nu. Vocea ei era calmă, expresia liniștită, și Valerie întinse mâna spre un pahar cu vin de Xeres ce scânteia în lumina soarelui pe o măsuță de marmură fasonată în mod hidos în formă de lebădă.

—Nu? Dorești să mori? o întrebă el în șoaptă, gândind că o lovitură puternică dată cu ciocul lebedei ar fi pus capăt tuturor necazurilor lui.

—Îmi place să fiu doamna Braddock-Black, zise ea, luând o sorbitură de vin. Și cu o stăpânire de sine care îl irită, adăugă:

—Vrei și tu puțin? Este un foarte bun produs portughez.

—Nu beau vin de Xeres, și dacă l-aș bea, nu cu tine aș face asta, replică Trey cu un glas încordat de efortul de a se controla. Ai semnat o înțelegere.

—Am rupt-o.

—Nu privi lucrurile atât de simplu, se răsti el. Avem o copie. Zâmbetul ei fu de o inocență clasică.

—Voi susține că este un fals. Dumnezeu Sfinte! gândi el, scârbit.

—Nu renunți niciodată, nu-i așa? Surâsul ei se modifică, și vreme de câteva clipe lăsă să i se vadă nostalgia.

—Dar, dacă-i vorba... ar însemna să renunț la multe, nu crezi, dragul meu? întrebă ea alene. Așa că nu... nu cred că mă tentează s-o fac. Câtă satisfacție ar avea, îi trecu fulgerător prin minte, să șteargă surâsul acela de pe fața ei, și simți cum sub cămașa transpirată și haina de piele i se încordează spinarea.

—Întotdeauna ți-am subestimat avariția, spuse în șoaptă, ochii argintii sclipindu-i ca gheața.

—Avantajul meu, așadar, susură ea mulțumită.

—Nu jucăm o partidă de șah, Valerie.

—Dar e un joc, nu-i așa, dragul meu? Glasul ei avea o nuanță fină de sfidare. Trey reușise să scoată întotdeauna la suprafață sălbăticia din firea ei, și intensitatea prezenței lui fizice o tulbura până la nebunie. Foarte adesea, și mai ales acum, prăfuit și îmbrăcat în piele, el îi amintea de un animal... un animal de pradă, mare și întunecat. Un animal excitant... care nu mai era al ei. Și găsea mulțumire în a-l umili.

— Dacă tot vorbim despre jocuri, hai să lăsăm asta în grija avocaților, zise Trey cu simplitate. Voi mai trece pe la tine după ce se vor încheia rundele preliminare.

- Și părăsi încăperea. A doua zi, Hazard discută cu Duncan Stewart, amintindu-i că semnaseră documente negociate înainte de căsătorie. Duncan fu timid. Enervantă atitudine, gândi Hazard, la un bărbat pântecos, între două vârste.

— N-o să-ți răpesc mult timp, Duncan, zise el. Pentru ce nu decizi împreună cu fiica ta, cât vă trebuie, să zicem, ca să plecați din Montana? Verifică cifrele astea la contabilii noștri și vom mai reveni. Începu prima rundă. După ce se uitaseră din nou cu ochi lacomi la averea Braddock-Black, Duncan și Valerie, deciseră că prima dată se vânduseră prea ieftin, și că niciodată nu strică să insiști puțin. Hazard nu voia probleme cu Belle, așa că îi făcu pe plac familiei Stewart... până la un punct.

— Ucide-i! zise Trey cu scârbă într-o dimineată. Hazard își ridică privirile de pe scrisoarea pe care o recitea — scrisoarea prin care se sugera ca Duncan să fie numit tutore legal al copilul lui Valerie.

— Doar un gând ce exprimă o dorință, adăugă Trey, oftând, drept răspuns la privirea mirată a tatălui său. Se pare că negocierile ar putea fi trăgănite o vreme. Sprijinindu-se pe spătarul fotoliului său din piele, Hazard schiță o ușoară grimasă.

— Mă tem că da, însă oamenii de teapa celor doi Stewart sunt de văzare... nu-i decât o problemă de timp până la aflarea prețului, îți împărtășesc totuși sentimentele. Tocmeala asta îmi displace profund. Ce mai face Belle în dimineata aceasta?

— Mama și cu mine ne-am certat, care din noi urma să-i dăm micul dejun. Am câștigat eu, răspunse Trey cu un zâmbet ușor ironic. Lui Belle i-a plăcut sucul de mere, dar s-a împotrivit fulgilor de ovăz, adăugă descriind cu mâna-i suplă un scurt arc peste cămașa lui pătată, și a fost mai încântată de ciocolata mea caldă decât de felul în care am îngrijit-o. Oricât de proastă i-ar fi fost dispoziția, Belle îi aducea fără greș un surâs pe față.

— Mă bucur să aflu că vă amuză pe amândoi, replică Hazard, a cărui încruntare se transformă și ea într-un zâmbet. Îi prinde bine mamei tale... e multă vreme de când în casă n-a mai fost nici un copil.

— Cu toate acestea, cred că nu avem nevoie de pantofii de balet... sau, dacă-i vorba, nici de ponelul tău de munte, remarcă Trey cu o scânteiere a ochilor lui argintii.

— Ne înveselește, zise tatăl lui, cu un zâmbet liniștit. Sunt foarte mulți ani de când n-am mai avut un copil atât de mic în jurul căruia să ne agităm. Când Daisy a venit să locuiască la noi după... Se întrerupse, gândindu-se la cele două fiice mai mici pe care le pierduseră, și la cât de adevărat era că niciodată nu te obișnuiești realmente să trăiești cu absența unor ființe dragi. Glasul îi fu mai blând când continuă:

— Erau aproape adolescente. Îi era bine cunoscută tristețea pe care o simțea tatăl lui. El însuși nu uitase niciodată doliul din copilăria sa, amintirea părinților săi pe care-i văzuse pentru prima dată plângând rămânându-i neștersă în minte. Glasul lui Trey căpătă o intonație blândă.

— Mama a luat pe deplin conducerea, eu doar primesc ordine, zise el, și îi fac întru totul pe voie, nu te teme, papa. Deși, dacă s-ar ajunge la o luptă care pe care, adăugă cu un zâmbet strălucitor, n-aș putea paria pe șansele mele de a câștiga împotriva mamei.

— Spiritul încăpățânat al mamei tale este una dintre fermecătoarele ei calități, replică Hazard pe un ton afectuos, iar eu sunt de acord cu tine... e în stare să învingă de una singură o armată întreagă.

— Din toată frământarea și nefericirea asta, cel puțin faptul de a o avea pe Belle face să merite tot necazul... ceea ce nu înseamnă că aș lăsa-o vreodată pe Valerie

să afle asta. Trey își întinse trupul, relaxându-și încordarea spinării, sentimentul de frustrare domolindu-i-se când gândurile i se concentrau asupra lui Belle.

—Valerie nu-și dădea seama că a dăugat la repertoriul meu o întreagă listă de noi iscusințe, zise cu voioșie, instalându-se comod în fotoliul din fața tatălui său. Nu numai că știu cum să schimb scutece și să hrănesc bebeluși, dar gândește-te la domeniul lărgit al conversației mele politicoase. În loc să spun simplu: „Ce mai fac copiii?” și să dau din cap la intervale potrivite, acum sunt în stare să compar observații și să dau sfaturi. Deodată zâmbi:

—Ce crezi c-ar zice despre asta toate Arabelle-le McGinnis din lume?

—Ce obișnuiesc să spună la orice subiect de conversație, răspunse Hazard sec. „Ce nemaipomenit de fascinant, îți plac cerceii mei cei noi?”

—Sau rochia, sau croitoreasa, sau coafura... nu uita asta... nu că le-aș fi ascultat vreodată cu adevărat. Pe sub genele dese, își ridică privirile spre tatăl său, care stătea la birou.

—Tu și cu mama stați realmente de vorbă, nu-i așa?

—Întotdeauna, confirmă Hazard, al cărui glas deveni mai blând. Ea este cea mai bună prietenă a mea.

—Nu ca nevastă-mea, replică Trey, sarcastic, care înțelege că prietenia înseamnă un cec cu o sumă mai mare și ale cărei sentimente materne se aseamănă cu grija tatălui ei față de triburile din rezervație. Ține minte, vreau custodie integrală, îi reaminti tatălui său, în voce simțindu-i-se dezgustul. Nu-mi pasă cât de mult ar costa.

—După cum se arată lucrurile — zise Hazard, mai degrabă stăpânindu-și cuvintele decât cu ostilitate, e posibil ca ei să ia mina din Lost Creek în totalitate.

—Un glonț ar fi mai ieftin, spuse Trey zâmbind.

—E o idee, replică tatăl lui, înălțându-și sprâncenele negre. Așa cum se dovedește, cineva cu mai puține scrupule decât ei, puse capăt, două săptămâni mai târziu, vieții ticăloase a lui Duncan Stewart. În calitatea lui de negociator de contracte cu indienii, le vindea agențiilor produse pentru rezervații și, împreună cu colegii lui, fusese acuzat de o mare fraudă făcută fără scrupule, înșelând albi și indieni deopotrivă prin angajamente condamnabile. Cincizeci de indieni muriseră în iulie din cauza unor alimente alterate, și două sute muriseră de foame în iarna precedentă la Black Earth Reserve din lipsă de hrană adecvată, deși registrele guvernamentale arătau că se achitase și se livrase întreaga alocație de hrană. Era o practică obișnuită să încarci nota de plată a guvernului cu costul întreg al proviziilor și să le livrezi indienilor doar o mică parte din bunuri, lăsând grosul acestora să fie revândut pentru un profit frumușel. De-a lungul anilor se încercaseră diverse modificări ale sistemului pentru a se asigura o diminuare a corupției. Grant trimisese acolo quarkeri; alte administrații încercaseră cu autorități militare sau cu misionari purtând alte denumiri. În vreme ce diverși agenți și negociatori de contracte de aprovizionare se succedaseră unii după alții,

indiferent de soiul de om, profiturile enorme erau prea tentante, prea ușor de obținut, penalitățile prea neînsemnate pentru a le învinge această obișnuită slăbiciune omenească, atunci când se aflau în fața metaforiceii încăperi nepăzite și pline cu aur. Când fu găsit, Duncan fusese scalpat și gura îi fusese umplută cu carne putredă. Deși la prima vedere asasinarea lui era făcută să pară fapta unui indian, atât Hazard cât și Trey remarcă lipsa de iscusință a scalpării și urmărirea investigațiile cu un mare interes. După o anchetă rudimentară, șeriful renunță și nu se mai prefăcu a-i căuta pe ucigaș, deoarece se știa bine că în zona de frontieră viața continua să fie lipsită de importanță, și cât trăise, Duncan Stewart își făcuse mulți dușmani. Duncan era soiul de om care pentru a-și salva pielea s-ar fi descotorisit de complicitățile lui, dar cum de astă-dată noile acuzații depășiseră jurisdicția locală, se părea că cineva se temuse că ar putea fi implicat dacă ar fi vorbit el. Din bogata listă a dușmanilor lui Duncan Stewart, ucigașul trebuie să fi fost cineva în care ei avea încredere, deoarece Stewart fusese împușcat în ceafă de aproape. Pe teren deschis, acolo unde fusese descoperit cadavrul, nimeni nu s-ar fi putut apropia pe nesimțite, și Duncan n-ar fi lăsat niciodată un indian să înainteze spre el până la o bătaie de pușcă fără a-și ridica propria-I armă. Măcar atâta se putea spune despre Duncan: era un realist. Arsurile cu praf de pușcă și glonțul tras din spate sugerau un tovarăș care călărea alături de el, puțin mai în spate. Cu pretextul de a prezenta condoleanțe, Arabella McGinnis îi făcu lui Valerie o vizită într-o după-amiază, la scurt timp după funeralii. Niciodată nu fuseseră prietene, ci mai curând rivale, amândouă fiind femei tinere și bogate, mândre de frumusețea lor și în competiție pentru același valoros candidat matrimonial. Faptul că Trey renunțase la îndatoririle lui conjugale alinase doar parțial gelozia Arabellei față de lovitura dată de Valerie: A fi doamna Braddock-Black era ceva pentru care Arabella ar fi fost oricând gata săucidă, și venise să afle ea însăși ce schimbări, dacă avusese loc vreuna, adusesse moartea tatălui lui Valerie în situația de fapt a căsniciei lui Trey.

Înaintând în micul salon din partea din spate a casei, în care Valerie, cu o nepolitețe premeditată, preferase s-o primească, Arabella gânguri:

—Ce încăpere fermecătoare, Valerie! Gustul tău e foarte evident în felul în care e aranjată. Acestea sunt într-adevăr sculpturi africane? Ce drăguț!

Se prefăcu în bătaie de joc că ar privi decorul cu admirație, și mătasea roșie a costumului de plimbare cu care era îmbrăcată foșni ușor măturând covorul.

—Dar ești singură, draga mea, tocmai când ești îndurerată... fără soțul tău alături! Aș fi crezut că ai dori ca Trey să te consoleze pentru pierderea scumpului tău tată, atât de recent plecat dintre noi. Răutatea ei era palpabilă. Din câte se putea observa, Valerie nu era nici în doliu, nici îndurerată, și nici nu exista vreo posibilitate ca soțul ei să-i ofere alinare, toate acestea fiind lucruri pe care ambele femei le știau prea bine. Singura necunoscută în conversația ce urma era cine avea să înfigă mai întâi cuțitul și cât de cruntă va fi rana.

—Cei puțin am un soț, iubita mea, susură Valerie drept răspuns. Tu ai adus vreodată pe vreunul dintre pretendenți până la acest punct?

—Sunt mult prea tânără ca să mă gândesc la căsătorie;și așa zice și papa, replică Arabella, scuturându-și cu un gest obraznic zulfii aurii. Ție căsătoria ți se pare mulțumitoare? ripostă ea tăios.

—Am descoperit că, realmente, căsătoria este încântător de... rentabilă. Vrei un ceai, sau ai prefera obișnuitul tău bourbon? întrebă cu malițiozitate,întorcând lovitura Arabellei cu un surâs disprețuitor

—Puțin din bourbon-ul lui Trey mi-ar face plăcere,replică Arabella pe un ton mios.Toată lumea din oraș știa că de la nuntă, Trey nu petrecuse cu Valerie mai mult de douăzeci de minute.

—El bea coniac.

—Cu mine întotdeauna obișnuia să bea bourbon.

—Cu tine toți beau bourbon — declară Valerie, sunând să vină un servitor — deoarece asta-i tot ce ai.

—Bourbon-ul de Kentucky este excelent.Ross McGinnis era mândru de obârșia lui din Kentucky, și tot atât de mândru de rezerva personală de bourbon a familiei sale.

—Serios că nu mă pricep, contră Valerie cu dispreț.Papa aducea întotdeauna băuturile lui alcoolice din import.Apoi îi făcu semn feciorului care intrase în încăpere:

—Bourbon pentru domnișoara McGinnis și vin de Xeres pentru mine.

Și cât timp servitorul turnă băuturile, cele două femei își traseră ghearele în teacă și discutară banalități despre vreme, repetițiile de la cor și spectacolul cu Visul unei nopți de vară pus în scenă de artiștii de teatru din Helena.

Nu se închisese bine ușa în urma feciorului că Arabella, aruncând o privire furișă spre ușa închisă, zise:

—Ce tânăr chipeș ai găsit pentru a te servi.(Accentuarea era o apreciere fățișă.) Nu-mi pare cunoscut. Este cumva nou, și adus și el din import?

—Este nou, dar toate angajările le face majordomul meu, replică Valerie cu dezinvoltură. Ar trebui să-l întreb pe el amănuntele.Dar Arabella văzuse privirea alunecată lent de Valerie peste trupul înalt și bine proporționat al bărbatului, când acesta făcuse o plecăciune înainte de plecare, deși de acolo de unde stătea pierduse cea mai interesantă reacție a uităturii scrutătoare a lui Valerie. Frumosul și tânărul fecior cu păr castaniu, care părea prea bronzat ca să fi fost multă vreme servitor, făcuse cu ochiul și zâmbise și el.

—Cum îl cheamă? Întrebarea Arabellei fu tot atât de nonșalantă ca și răspunsul calm al lui Valerie.

—Thomas.

—Are și un nume de familie?

—Sunt sigură că trebuie să aibă unul, zise Valerie, ridicând ușor din umeri. Răspunde de asemenea la apelativul „Tom“, adăugă ea, cu un surâs insinuant.

—Are mâini mari și frumoase, murmură Arabella apreciativ.

—Da, nu-i așa? Sunt nevoită să-i amintesc întruna...Valerie se întrerupse cu delicatețe.

—Vreau să zic, cu porțelanuri și cristalurile mele: Vrei să-l chem din nou, așa încât să poți... ăă... cere să-ți umple iar paharul?

—Mi-ar plăcea, răspuse Arabella imediat, decidând ca pe viitor să se interezese de felul în care alegea mama ei lacheii. Când Thomas intră iarăși în cameră, își îndeplini îndatoririle cu o insolență voioasă. Zâmbetul lui friza impertinența, plecaciunea îi fu puțin prea insistentă, și când spunea „doamnă”, se exprima cu o aroganță surprinzător de fermecătoare.

—Este puțin cam obraznic, remarcă Arabella după plecarea lui.

—Prefer servitori cu o oarecare... vitalitate, susură Valerie, și Tom este de o vitalitate încântătoare.

—Cât de convenabil!

—Da, nu-i așa? zise Valerie, cu un surâs viclean. Iar Arabella obținu din acel surâs viclean destule informații cât să se sature o lună. De fapt, numele întreg al lui Tom era Thomas Kitredge Braddock. Bronzul fusese căpătat în călătoriile sale cu iahtul în largul unor locuri ca Nantucket, Macao și Cowes, iar Blaze Braddock-Black îl întâlnise pentru prima oară pe fratele ei vitreg necunoscut cu două săptămâni în urmă, când el fusese anunțat de Timms, și îndreptându-se spre ea, spusese: „Bună, surioară”, și își azvârlise brațele sale mari în jurul mijlocului ei. Născut postum la șase luni după moartea tatălui lui Blaze, aflase abia de curând că avea o soră vitregă. Bani puși separat de Billy Braddock pe numele amantei lui oferiseră tot luxul posibil pentru fiul pe care el nu-l văzuse niciodată, și mama sa nu-i spusese adevărul în legătură cu tatăl lui decât atunci când se întâlnise cu el la San Francisco, în urmă cu o lună.

—Spune-mi Kit, zise el, sărutând-o cu căldură pe Blaze pe obraz. Așa îmi spun toți. Apoi îi întinse mâna lui Hazard.

—Niciodată n-am avut un cumnat. Sper să nu te supere. Și zâmbetul lui, când se întorsese iar spre Blaze, adusese lacrimi în ochii acesteia — avea impresia că-i zâmbea tatăl ei.

—Și pentru mine ești primul cumnat, replicase Hazard în glumă. Fii binevenit în familie! În decursul conversației de mai bună cunoaștere care se desfășurase la ranch în acea primă seară vreme de câteva ore, Kit se oferise voluntar să îndeplinească servicii de spion în casa lui Valerie.

—Va fi o distracție, nu glumă! spusese acel tânăr dornic de aventuri, care tocmai se înapoiase după trei ani de navigație în jurul lumii.

—Jocurile de noroc și femeile din Macao, le mărturisise el, mi-au reținut cel mai îndelung interesul. Niciodată nu știai dacă aveai să părăsești jocul de cărți viu și cu câștigurile tale, explicase el. Asta te ține mereu vigilent, adăugase rânjind. Și, iartă-mă, surioară — își ceru apoi scuze — dar faptul de a trăi mereu în alertă, dă o oarecare piraterie ceasurilor de mai târziu, petrecute cu doamnele.

—Nu trebuie să-mi ceri scuze, replicase Blaze zâmbind, după ce vreme de atâția ani m-am tot întrebat care tată mânios avea să înfigă un glonț în Trey. Mă tem că subscrie și el la interesul tău față de angajarea în aventuri nesăbuite.

Surprinzând o privire rapidă schimbată între Hazard și Trey, adăugase pe un ton dulce:

—Cu siguranță, voi doi nu vă închipuiți că eu credeam toate poveștile acelea înfrumusețate. Atât Hazard cât și Trey se întrebaseră imediat cât anume știa ea de fapt.

—Așadar, cum e soția asta a ta? întrebă Kit.

—Dacă-ți place aventura... răspuse Trey trăgându-și vorbele. .

—Pare interesant. Care va să zică, tot ce am de făcut este să fiu cu ochii pe ea până se termină negocierile astea.

—Nu te simți obligat s-o faci! intervenise Blaze.

—Nu zău, Kit, spuse Hazard din adâncul fotoliului său preferat, cu pielea uzată, ținându-și paharul cu coniac în așa fel încât să sclipească în lumină. Valerie oricum va ajunge în scurt timp la punctul dorit. Nu e nevoie să te implici.

—Arată bine? O nouă privire se schimbă între Hazard și Trey.

—Depinde de gustul tău, replică Hazard, neutru.

—Este absolut splendidă, spusese Blaze. Nu trebuie să fii discret din cauza mea, dragă, sublinie ea adresându-i-se lui Hazard. Cunosce foarte bine genul preferat de Valerie. Presupun că ți-a făcut avansuri, încheiase ea cu vioiciune.

Ceea ce-l făcu pe Hazard să se înece cu coniacul.

—Vezi, Kit, că Valerie trebuie să fie amuzantă, remarcă Blaze.

Vizita Arabellei reprezenta, pur și simplu, încă o mică neplăcere în legătură cu mariajul ei neconvențional cu Trey. Asta până când Valerie se pomeni chestionată cu privire la Thomas de mai multe ori în cursul zilelor următoare, fiecare întrebare fiind însoțită de chicoteli sugestive. Moartea tatălui ei sporise interesul ei pentru finalizarea negocierilor cu familia Braddock-Black, și acum insinuările răutăcioase și rapid răspândite din gură-n gură urgentau dorința de a definitiva lucrurile. Câteva clipe se muștră ea însuși pentru că nu avea mai multă minte, dar aproape imediat își alungă scurta îngrijorare. Cu siguranță Thomas putea fi concediat ca să dispară cum se cuvine dacă s-ar ivi o asemenea necesitate, și între timp, gândi ea, pe chip apărându-i un mic surâs de satisfacție, el era în mod cert un lacheu tânăr și bine înzestrat uitându-se la ceas, decise că n-ar strica să întârzie puțin la cina de la Brunckhill din acea seară, și îl sună pe Thomas. O oră mai târziu camerista îi coafa părul, și ea observă că obrajii îi mai erau încă îmbujorați, cu o nuanță trandafirie de pe urma plăcutei vitalități a lui Thomas.

—Fără ruj în seara asta, spuse Valerie veselă, și dacă mă mai tragi de păr, te dau afară fără recomandare. Deși Valerie era o femeie pasională, faptul acesta nu intra niciodată în contradicție cu latura practică a firii ei, și în vreme ce stătea acolo, urmărind-o pe camerista care îi pieptăna cu timiditate părul, aranjându-i fiecare șuviță la locul ei, hotărî că trebuia să fie rațională în legătură cu viitorul ei. Cu tatăl mort, cu silueta revenită la normal, și descotorisită de copilul nedorit, i se deschideau orizonturi mai largi. Începu să-și imagineze în mod amănunțit intrarea ei în societatea newyorkeză. Penele albe de egretă, își zise, aveau să fie

izbitoare în părul ei negru, prinse cu câteva safire deosebite din minele Braddock- Black. Și apoi, desigur, o rochie într-o nuanță de albastru asortată... albastrul îi punea întotdeauna cel mai bine în valoare frumusețea ochilor.

Pe de altă parte, nu exista nici o regulă care să-ți interzică să aduci cu tine un fecior competent.

Valerie insistă să negocieze direct cu Trey — fără avocați, fără intermediari — dorind să aibă plăcerea sadică de a-l vedea silit să fie de acord cu pretențiile ei.

În mod ciudat, ceea ce o supăra cel mai rău pe Valerie era faptul că Trey îi repudiase drepturile conjugale.

Bărbații fuseseră întotdeauna atrași de frumusețea ei, și deși la început refuzul lui Trey o provocase, în cele din urmă o revoltase. Vina nereușitei planurilor ei era, bineînțeles, a lui, și umilințele trebuiau să fie plătite cu sânge. Împrejurarea că Trey ținea la fiica ei nu-i micșora dorința de răzbunare. Fără sentimente sau conștiință, ea scosese din viața ei copilul de cum îl văzuse pielea cafenie.

Trey fusese crescut într-o casă funcțională, care, în ciuda tuturor dimensiunilor ei mari și a suprafeței întinse, avea interioare luminoase, aerisite, decorate de „Liberty” de la Londra, cu adăugiri, din loc în loc, ale unor piese din mobilierul de anticariat îndrăgit de mama lui. Casa lui Valerie părea întotdeauna ostentativă... ca și proprietara ei, își zise în sinea lui cu nemulțumire, când intră în camera de zi.

Valerie stătea într-un fotoliu îmbrăcat în brocart și împodobit cu ciucuri și franjuri, cu spatele spre lumina strălucitoare a zilei, estompată de niște perdele de dantelă complicate. Trey fu nevoit să treacă pe lângă talmeș- balmeșul de mobile masive din lemn de mahon, împrăștiate prin întreaga cameră și să ocolească o greoaie masă-piedestal al cărei picior reprezenta niște gheare și pe care se afla nelipsita vază japoneză cu pene de păun. Crini uriași, aranjați într-un ulcior înalt din argint, lângă fotoliul lui Valerie, păreau pete strălucitoare de un portocaliu aprins care îi amintiră lui de firea de animal fie pradă a lui Valerie. Sunt pus în gardă, gândi el, deși înfățișarea ei de astăzi era aceea a unei timide ingenu, într-o rochie de muselină mătăsoasă. Ea înclină capul, ca și el, și Trey se așeză pe unul din fotoliile bătătoare la ochi. Negocierile începură într-o atmosferă glaciară.

— Sezonul la New York abia a început, așa că dacă am putea ajunge la o înțelegere astăzi — spuse Valerie de parcă niciodată n-ar fi avut loc întreaga nebunie a evenimentelor iscate de ea, ca și cum Trey n-ar fi crescut copilul altui bărbat, ca și cum pe el l-ar fi privit probleme ei — nu aș pierde prea multe dintre festivități.

— Fiica ta e sănătoasă și se simte bine, zise pe un ton blajin Trey, îmbrăcat astăzi într-un costum din piele de căprioară neornamentat, ca pentru a sublinia, în salonul mult prea împoțonat al lui Valerie, obârșia lui indiană.

— Nu mă interesează copiii.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta mai devreme, ripostă sec Trey.

— Sunt sigură că odaia copiilor de la ranch face față îngrijirii unui plod.

—Nu camera copiilor; din fericire mama mea și doicile se ocupă de fetiță. Nu voia să-i dea satisfacția de a ști cât de mult ajunsese Belle să însemne pentru el. Cu Valerie, asta ar fi echivalat cu încă o invitație de șantaj, o presiune pe care ea ar fi putut s-o împingă până la limită. Pe Kit îl ținea în rezervă împotriva unei astfel de eventualități.

—Dacă asta te face să te simți bine — spuse Valerie, al cărei ton nega în mod implicit afirmația — când negociem, o putem considera pe Belle ca fiind obligația mea.

—Grozav din partea ta, Valerie. Generozitatea ta sufletească este înduioșătoare, zise Trey, lăsându-se pe spate în fotoliul cu prea multe perne și întinzându-și picioarele înainte. Ochii ei albaștri se îngustară, ca reacție la insolența și la atitudinea lui nepăsătoare, ca și cum aceste negocieri ar fi prezentat pentru el un interes întâmplător, și pentru prima oară mânia i se exterioriză.

—Ar fi trebuit să joci rolul soțului, dragul meu Trey.

—Nu sunt un actor atât de bun, draga mea Valerie, replică el cu aceeași răutate mieroasă care susura în vocea ei, numai că sprâncenele lui se înălțară ușor, cu o expresie batjocoritoare.

—Din nefericire — spuse ea cu ciudă și cu pofta subită de a se năpusti să-i sfâșie gâtul, defectul acesta te va costa.

—Orice are o cât de slabă legătură cu tine mă costă, zise Trey zâmbind o clipă. M-am obișnuit.

—După ce vei obține divorțul o să alergi după femeia aia pe care ai cumpărat-o? întrebă ea, ascuzându-și cu prefăcută inocență ciuda că, din câte se părea, Trey ținea la acea femeie. De când plecase ea, Trey evitase compania feminină, lucru nu numai neobișnuit, ci și iritant pentru o femeie ca Valerie, care niciodată nu fusese refuzată de vreun bărbat. Ce avea țărăncuța aceea și nu avea ea? se întrebase Valerie cu furie, și nu doar o dată.

—Se vorbește că te-ar fi emasculat, murmură Valerie, răzbunătoare.

Pe maxilarul neted al lui Trey tresări un mușchi, dar glasul lui, când vorbi fu impasibil.

—Aș zice că nu te afli în situația de a verifica această presupunere, și cred că, indiferent ce-aș face eu după divorț, n-ar fi treaba nimănui. Vocea îi coborî până la nivelul unui murmur, și ochii lui deveniră necruțători.

—Ți-aș putea totuși sugera că, după divorț, pentru tine ar fi mai sănătoasă o altă parte a țării.

—Mă ameninți?

—Aș amenința eu o femeie? Reține, adăugă el, jucându-se cu franjuriai moi de pe mâneca lui, că n-am spus doamnă.

—S-ar putea ca reputația ta să nu reziste la două morți în familia Stewart, ripostă ea, expresia netrădându-i deloc teamă, ci doar o atitudine meditativă. Și tu nu ești un gentleman.

—Reputația mea ar fi cea mai mică dintre grijile tale, cu doi metri sub pământ, Valerie, replică el, linia dură a gurii lui lăsând să i se ghicească enervarea. Și niciodată n-am spus că așa fi.

—Tu l-ai ucis pe tata? Puse întrebarea cu nonșalanță. Stând în fața ei, Trey se uită câteva clipe la Valerie ca să-și dea seama dacă expresia ei era tot atât de nepăsătoare ca și tonul ei. Socotind după sentimentele pe care le văzu pe perfecțiunea de porțelan a trăsăturilor ei, tot atât de bine ar fi putut să-i întrebe dacă temperatura de astăzi i se părea plăcută.

—N-am fost nevoit s-o fac, replică el. Tatăl tău avea o mie trei sute cincizeci și trei de dușmani care așteptau la rând înaintea mea. Vreme de o mulțime de ani și-a bătut joc de o grămadă de oameni. Acum că am terminat cu glumele — adăugă, uitându-se la ea pe sub genele lui negre — de ce nu-ți spui prețul și să începem treaba? O ușoară înălțare a umerilor împodobiți cu volane de muselină, nimic mai mult, și ea răspunse:

—Cred că ar trebui să începem prin stipularea și definirea principiilor generale ale situației noastre. În problema de posesie efectivă, cum ar fi casa aceasta, în cazul căreia atât contractul cât și posesiunea sunt pe numele meu, actul doveditor este clar.

—Valerie, zise Trey, uluit, avem douăzeci și patru de avocați ai companiilor. Dacă vreau să aud pe cineva vorbind ca un avocat, tot ce am de făcut este să mă duc la birou... sau s-o ascult pe Daisy, sora mea vitregă, la ora ceaiului. Hai să trecem la lucrurile esențiale — înălță el ironic una din sprâncenele lui negre — știi tu... banii.

—Vreau o vilă pe Park Avenue. Adaptarea ușoară fusese întotdeauna cea mai puternică trăsătură de caracter a ei.

—Așa te vreau. Valerie, cea pe care o cunoaștem cu toții și o iubim. Sper numai continuă impertinent, ca aceste negocieri să nu necesite cunoștințe practice despre planuri și oferte de licitație referitoare la construcții.

—Am nevoie de o trăsură cu patru cai, cu vizitii în livrea, declară ea cu îndrăzneală, tot atât de grosolană pe cât era el de ironic. Precum și de personal pentru casă.

—Ce stil de mobilier avem în vedere? Nu ceva prea scump, sper, zise Trey cu sarcasm, iar apoi, îndreptându-și brusc trupul, printr-o mișcare suplă, exclamă cu exasperare:

—Dumnezeule Sfinte, Valerie, nu-mi pasă unde ai de gând să locuiești sau cât de pretențios e stilul de viață pe care îl preconizezi. Îți spun sincer că, în momentul acesta — și dacă ești tot atât de deșteaptă pe cât pari, vei lua asta ca pe un avertisment — nu-mi pasă dacă trăiești sau nu. Precizează dracului un preț! Ea cântări amenințarea cu atenție, așa cum proceda cu toate, și decise să pretindă fără ezitare cea mai mare sumă de bani la care se gândise vreodată. Tacticile ofensive erau una din specialitățile ei, și pricepându-se la astfel de tactici, avea să înceapă cu o sumă nemaipomenită. Trey va contra cu ceva ridicol de puțin. Ea avea să scadă puțin prețul. Cu părere de rău, el va urca, și în cele

din urmă aveau să se înțeleagă undeva pe la mijloc. Făcându-și curaj, anunță suma. Trey se uită la ea în tăcere câteva clipe nesfârșite, cu palmele rezemate ușor pe genunchi și cu o expresie imobilă.

—Sunt o grămadă de bani, spuse apoi foarte liniștit. Se presupune că ar trebui să implor? Timp de câteva clipe amețitoare, mintea ei întrevăzu rapid bucuria de ar vedea întocmai asta: pe Trey, în genunchi în fața ei. Dar motivele de ordin practic avură imediat câștig de cauză asupra unei răzbunări fără avantaje bănești, așa că, în schimb, ea se întrebă: Cu cât de mult trebuia să-și scadă pretențiile? Oare trebuia să-I reamintească lui Trey că ea avea să fie plecată din oraș?

Să se mențină pe poziții?

—Răspunde, zise el, vorbind încet. Vrei ca pentru divorțul acesta să-ți sărut pantofii? Era ceva ucigător în amenințarea calmă din glasul lui Trey, și Valerie îl privi, se uită cu adevărat la el pentru prima dată de când începuse târguiala.

—Nu, spuse în mod înțelept, după ce-i văzu expresia feței.

—Asta, murmură el, e răspunsul corect. Și scoțând din buzunarul cămășii sale un cec în alb, declară:

—Ai obținut ce ai vrut, Valerie, dar dacă te vei apropia vreodată de oricine din familia mea, o să teucid. Nu glumesc. De fapt, am o dorință foarte puternică să fac asta chiar acum. Gândește-te câți bani aș economisi. Ochii lui argintii aveau o răceală atât de ucigătoare, încât un fior de teamă birui o clipă sentimentul de victorie care o încercase mai înainte. Fără a-i aștepta răspunsul, el termină de scris la repezeală cifrele și împinse hârtia pe masă, către ea. Ridicându-se, rămase în picioare, lărgimea umerilor fiindu-i evidentă sub pielea moale a hainei, siluetă impresionantă, văzută din poziția în care se afla Valerie.

—Aș fi urcat mult mai mult, zise Trey, un zâmbet ușor încrețindu-i chipul frumos. Pentru el, banii aveau o importanță secundară. Voia ca ea să iasă din viața lui, fără litigii și scandaluri publice.

—Bon voyage, Valerie! Ea înhățase cecul, și gândurile i se citeau limpede pe față.

—Dacă-l rupi, altul nu vei mai căpăta. În glasul lui se simțea absolutismul a șaisprezece generații de căpetenii, își câștigase acest rang. Valerie recunoștea o hotărâre inflexibilă atunci când o auzea. Împăturind cecul, și-l îndesă în corsaj.

—Sper să n-o găsești niciodată! zise plină de ură și dispreț, ciuda iritantă provocată de faptul că fusese învinsă îndemnând-o să răspundă printr-o lovitură.

—Iar eu sper, scumpo, ca New York-ul să aibă înțelepciunea de a ridica puntea de acces când te vor vedea venind. Porni către ușă simțindu-se, pentru prima oară după luni de zile, un om liber.

—Apropo, spuse, întorcându-se cu un zâmbet vioi pe față „Tom” zicea că ești cea mai îndatoritoare femeie din câte a cunoscut el vreodată. I-am spus eu că așa vei fi. În seara aceea, Trey și Kit rămaseră la un coniac mult după ce toți se duseseră la culcare, închinând paharul în cinstea eliberării lui Trey. „Divorțul”, le spusese Hazard, „avea să fie urgentat cu ajutorul unor prieteni, urmând să se judece până în două săptămâni.”

—Pentru libertate și urmărirea fericirii! toastă Kit cu voioșie.

—Pentru divorț! spuse Trey în șoaptă, și pentru largi spații libere.

Până la Valerie, el nu avusese niciodată îngrădiri, și în sinea lui își ură ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată. . .

—În Macao există spații largi și libere... acolo totul este larg și liber. Douăzeci și patru de ore pe zi. Ți-ar plăcea... o plăcere neîngrădită; și după Macao, te voi lua cu mine la vânătoare de crocodili în Noua Guinee.

—E tot atât de primejdios ca a te culca cu Valerie? întrebă Trey cu sarcasm.

—De fapt, răspuse Kit rânjind, când vânezi crocodili ai dreptul să porți o pușcă. Cu Valerie te afli în arenă în fundu gol și... în plus, îi place să dea ordine în pat.

—Încearcă, zise Trey pe un ton blajin.

—În cazul acesta, pentru femeile docile! toastă Kit voios.

—Pentru divorț!

—Oare simt o ușoară părtinire în seara asta? Întrebă Kit nepăsător, în timp ce ochii verzi îi scânteiau.

—La fel cum ieșirea din închisoare îți afectează pentru totdeauna buna dispoziție. Dar pe măsură ce seara înainta, melancolia lui Trey sporea în loc să-i cedeze.

—N-ar trebui să macini gânduri negre, îl dojeni Kit, zâmbindu-i blând. Nu tocmai în seara asta. Trey se smulse din posomorea care îi cuprindea mintea. Dacă Empress l-ar fi așteptat, seara aceasta ar fi fost un prilej de bucurie.

—Totul este de-a-ndoaselea, replică atât de încet încât Kit fu nevoit să facă un efort ca să-l audă. Ai observat că plăcerea speranței o depășește adesea pe cea a obținerii lucrului dorit? Înălță din umeri, își ridică paharul și îl dădu pe gât.

—Până acum nu te-a mai părăsit nici o femeie? Deși întrebarea era brutală, vocea lui Kit era neutră, și atitudinea lui relaxată, calmă. Ochii lui Trey se îndreptară spre trupul lui Kit, tolănit în fotoliul din fața lui, și înainte să răspundă se gândi câteva clipe.

—Nu, răspuse, umplându-și iar paharul. Pe tine da?

—Nu. Trey izbucni în râs.

—Înțelegi, așadar. Cufundându-se mal adânc în fotoliul său, își lăsă capul pe spate.

—Nu-i vorba de a fi părăsit, zise drept explicație. Nu sunt atât de egoist. Cea care mă chinuiește e femeia.

—De ce? Întrebarea lui Kit îmbina curiozitatea cu simpatia.

—Dacă aș ști, aș putea să nu mă mai frământ. Era... totul, spuse Trey oftând. Fierbinte și rece, blândă și dură ca oțelul, și atât de al dracului de plină de viață... Vocea i se stinse, și dinții îi sclipiră într-un scurt zâmbet ironic.

—O aventurieră în stare s-o facă de rușine chiar și pe Valerie.

—Valerie are un oarecare talent, recunoscui Kit pe un ton liniștit, cu asta trebuie să fii de acord, dar tu încă n-ai văzut Macao. Femeile de acolo sunt... pline de imaginație, zise el rânjind, de-a dreptul inspirate uneori.

Ar trebui să vii acolo cu mine. Iahtul meu se află la San Francisco. Ce altă modalitate e mai bună decât asta pentru a o uita pe... cum o cheamă?

—Empress. Sprâncenele lui Kit se înălțară.

—Modest nume!

—I se potrivește, zise Trey. Ticăloasa!

CAPITOLUL 19

Empress își petrecu toamna la Paris, retrasă cu modestie, nefiind acasă decât pentru cei mai apropiați prieteni ai săi, în așteptarea nașterii copilului. Pe măsură ce i se apropia termenul, gândurile i se îndreptau tot mai mult spre Trey — fiind firesc, desigur, ca orice mamă să fie sensibilă emoțional față de tatăl copilului ei. Toată vara se luptase să șteargă imaginile unui metis înalt, cu par negru; participase dinadins la frivolitățile mondene, zâmbise până când o dureau fălcile, luase parte cu hotărâre la prânzuri și vizitări de magazine, dineuri și serate dansante, la care bărbații îi acordau o atenție formidabilă. Timpul și activitatea, gândea ea, aveau să-i diminueze treptat dorul intens, să o abată de la amintirile acelea prea vii, să o amuze cu noi festivități, să-l transforme pe Trey în nimic mai mult decât o vagă aducere aminte.

Dar dictonul „Timpul vindecă totul” era un jalnic neadevăr, deoarece, în ciuda trecerii lunilor, în mintea ei Trey rămânea ca o comoară prețioasă și păstrată cu grijă, prima ei lecție despre forța dragostei. Totuși, oricât de imposibil de uitat ar fi fost acel bărbat, Empress era convinsă că el nu trebuia să aibă cunoștință de copilul pe care-l purta ea. Nu venise. Dacă ar fi iubit-o, ar fi venit, dar el n-o făcuse și ea știa de ce. Nestatornic, desfrânat și răsfățat, găsise pe altcineva.

Imaginea superbă a lui Valerie i se ivea în minte, suprapusă peste un nesfârșit șir de alte femei, toate complezente și pline de admirație. El nu merita să afle de existența copilului său, clocotea ea de furie într-un moment de ciudă, pentru ca apoi un gând și mai rău, întunecat și amar, să-i întrecă mânia și s-o rănească: Chiar dacă ar ști, era ea nevoită să recunoască, lui nu i-ar păsa.

Stând în binecunoscuta grădină de trandafiri a palatului Jordan, sub un soare cald de toamnă, întocmai așa cum de multe ori stătuse în trecut, parfumul trandafirilor târzii plutind dulce în aer, Empress se întrebă o clipă dacă nu cumva toți acei ani de expatriere și greutăți, și tulburătoarele amintiri despre Trey nu erau decât un vis. Aici, pe banca de piatră sculptată, meșteșugită de pe vremea pe când Regele Soare lărgea granițele Franței și conții de Jordan slujiseră deja șapte regi anteriori, avea impresia că niciodată nu părăsise această grădină retrasă, închisă între ziduri, cu fântâna ei jucăușă și potecile greblate cu grijă. Ca și cum mama și papa s-ar fi aflat încă în spatele ferestrelor salonului, iar ea n-ar fi avut alte griji decât să se decidă în privința celei mai potrivite nuanțe pentru panglica bonetei sale. Oare nu fusese totul decât un salt scurt într-o închipuire ireală, și urma să se trezească, constatând că avea din nou cincisprezece ani? Dar în clipa următoare copilul o izbi cu piciorușul în pânțele, și realitatea reveni năvalnic. Nu mai era acea fată tânără și naivă; nu mai semăna nici pe departe cu fetița care

aștepta ca mama și papa să iasă prin ușile cu geam. Responsabilitatea față de familia ei îi retezase brusc copilăria, și Trey Braddock-Black avusese grijă de introducerea ei într-o feminitate matură. Ar fi trebuit să-l urască, și chiar așa și făcea, pentru că alergase după ea ca un amant îndrăgostit, dar îl și iubea, dragostea și ura coexistând, îngemănate ca un desen întortocheat, șerpuit, fără început și fără sfârșit. Și în toate acele luni după plecarea din Montana, nu reușise să prindă firul esențial care avea să descâlcească totul, aducându-i liniștea. El nu ținea îndeajuns la ea ca s-o caute, cugetă cu un ușor oftat care se risipi în aerul cald de toamnă, și deși își dădea seama că era o naivitate să-și închipuie că ea ar fi cât de cât diferită de alte femei din viața lui, încă mai spera. Spera că el avea să descopere că nu putea să trăiască fără ea. În clipa următoare, fraza poetică îi păru ridicolă, ca și cum viața lui Trey Braddock-Black ar fi putut să se oprească în loc din cauza ei.

„Nu putea să trăiască fără ea“ era o frază care ar fi rebuit să fie înconjurată de ghirlande de flori și purtată de cupidonii, o închipuire la fel de ruptă de realitate ca și o vacă sărind peste lună... o magie fragilă în contrast cu realitatea.

Oare ce făcea el acum? se întrebă Empress, deoarece din câte se părea, Trey trăia foarte bine și fără ea. Oare umplea camerele celei mai recente iubite, a lui, sau poate ale soției sale, cu florile ei preferate, sau îi cumpăra veșminte frumoase? Ce blană o fi alegând pentru cea mai nouă iubită a lui? Și în vreme ce reveria melancolică a lui Empress punea stăpânire pe mintea ei...Trey, spre deosebire de presupunerile ei, era singur, tolănit în ierburile aurite de toamnă ale unui luminiș, avându-l tovarăș doar pe Rally. Și în vreme ce iapa lui păștea iarbă, ridicându-și din când în când capul ca și cum ar fi ascultat, Trey îi vorbea despre Empress. Sprijinindu- se într-un cot, cu bustul gol și cu mocasinii azvârliți din picioare, stătea culcat, suplu și bronzat, sub soarele neobișnuit de cald pentru acel anotimp.

—I-ar fi plăcut aici, spuse el, cuprinzând cu privirea mica pajiște ce mărginea un pârau zglobiu. Seamănă cu ferma de pe muntele Iernii. Dar apoi își aminti că Guy era acum conte, și o cabană rustică de pe muntele Iernii era ceva ce trebuia uitat... ca și orice altceva din Montana.

—Și-n afară de asta, Rally, zise el într-o șoaptă abia auzită, nu cred că Empress Jordan ar aprecia simplitatea. Ea urmărește pășuni mai verzi și un vânat mai mare în lumea nobilimii, și toate fleacurile acelea sclipitoare. Adâncirea lui Empress în amintirile ei fu întreruptă brusc de țipătul pătrunzător al lui Eduard, care o făcu să-și ridice imediat privirea, speriată dar fața lui era numai zâmbet în timp ce alerga spre ea. Îi surâse și ea frățiorului care se lupta din greu să urce panta terasei cu piciorușele lui durdulii, fericită că ei era fericit. Nu fusese singura care dusesse dorul lui Trey: Eduard mai dormea și acum cu încălțările pentru zăpadă pe care insistase să le ia cu el din Montana. Deodată, o copleși un dor imens, și ridicându-și privirea spre cerul însorit, oftă: „De ce n-ai venit după noi, Trey?“ Astăzi îi simțea cu disperare lipsa, îi lipsea îmbrățișarea lui, căldura lui, frumusețea zâmbetului, ardoarea cu care o dorea el.

—Motanul Tiger are pisoi! țipă Eduard, picioarele lui trudind să străbată ultimii câțiva metri. Vreau unul! Din câte se părea, motanul Tiger era numit astfel în mod greșit, gândi cu ironie Empress, când Eduard ajunsese lângă ea și mâna lui cu gropițe începu să tragă de ea.

—Vino să vezi! strigă el, cu ochii strălucitori de emoție. Și amintirea luminoasă a lui Trey fu alungată de două mâini mici și de cererea exprimată cu glas pițigăiat. O lună mai târziu, mult după miezul nopții, medicul care se ocupa de toate nașterile regale clătină cu tristețe din cap și-i spuse Adelaide:

—Eu nu mai pot face nimic. Vasta încăpere era apăsătoare din cauza căldurii și a mirosului de naștere, și în orele de dinaintea zorilor devenise mohorâtă, ca și cum umbrele s-ar fi târât din colțurile întunecate, învăluind totul într-o atmosferă deprimantă. Empress se chinuia de o zi și jumătate, treizeci și șase de ore de suferință amețitoare și încordare crescândă, de chinuri ce-i smulgeau țipete. Copilul era așezat transversal, și doctorul se mulțumise să spună: „Natura își va urma cursul”. Cu câteva clipe în urmă pulsul lui Empress scăzuse primejdios de mult, iar gemetele ei, care în ultimele câteva ore se reduseră la scâncete, încetaseră.

—Incompetentule! șuieră printre dinți, Adelaide, mânioasă. Imbecilule! O să am grijă să fii distrus, cârpaci ce ești! ocarî ea în urma medicului ce pleca, muștrându-se totodată că așteptase atât de mult până să-l concedieze.

Deși o asistase la ambele ei nașteri, deoarece ale ei fuseseră fără probleme, abia acum constatase amploarea nepriceperii lui. Îngrozită, trimisese după Beatrix, strigând la servitorii pe care-i îndemna să dea fuga să i-o aducă pe bătrâna ei doică. Beatrix fusese pentru ea mai mult decât propria-i mamă, și la vreme de pericol sau tristețe întotdeauna apela la ea. În mai puțin de douăzeci de minute, bătrâna doică fu condusă la etaj și Adelaide izbucni în lacrimi.

—Ar fi trebuit să te chem mai devreme, suspină ea, prăbușindu-se în brațele bătrânei care o crescuse. Beatrix o consolă bătând-o ușor cu palma pe spate, și apoi, cu glasul ei calm care îi domolise temerile în copilărie, spuse:

—Sst, sst, mon bebe, acum sunt aici, iar tu trebuie să fii tare și să nu deznădăjduiești. Dând drumul copilașului ei adult și atingând cu degetul nasul Adelaidei, așa cum făcuse întotdeauna ca să-i obțină supunerea, murmură:

—Acum vino, spală-ți mâinile și ajută-mă. Fără a aștepta vreun răspuns, Beatrix se duse la chiuveta de porțelan din colțul camerei și începu să-și frece mâinile.

—Nu avem nevoie de medic la modă ca să-l aducem pe lume pe copilașul acesta. Mama și bunica mea aduceau copii pe lume cu mult înainte să se fi născut medicii moderni.

—Slavă Domnului! spuse Adelaide oftând din adâncul inimii, scăpată de povara vinovăției sale și simțindu-se clipă de clipă mai încrezătoare.

—Nu-i mulțumi lui Dumnezeu, zise bătrâna doică de la țară, cu un pragmatism iconoclast, în timp ce-și ștergea energic mâinile. Eu voi fi un ajutor mai de nădejde, dar dacă vrei să te rogi, roagă-te ca uterul acestei tinere să nu se rupă. O să întoarcem copilul ăsta. Fu o operațiune grea, încordată, și chinuitoare de lentă,

Beatrix masând încet fătul în sensul acelor de ceasornic, iar Adelaide executându-i ordinele de a apăsa, a împinge sau a ține în loc atunci când bătrâna își murmură instrucțiunile.

—Nu! Nu! strigă doica odată, când apăsarea Adelaidei slăbise puțin și fătul alunecase înapoi. Când lentul lor progres dădu brusc înapoi, Adelaide izbucni în lacrimi și umerii i se prăbușiră, într-o atitudine de înfrângere.

—Șterge-ți ochii copilă, și vom relua treaba, spuse Beatrix cu calm, deși începuse să se teamă de robustețea lui Empress.

Pulsul acesteia era neregulat, slab, și contracțiile se răreau; chiar dacă ele ar fi reușit să întoarcă pruncul, era posibil ca ea să nu aibă energia necesară pentru a duce până la capăt nașterea.

—Dar de data asta, avertiză Beatrix, ține zdravăn. Amândouă erau lac de transpirație o oră mai târziu când, milimetru cu milimetru, copilășul fu convins să atace canalul nașterii într-un mod mai acceptabil. Din fericire, Empress rămăsese conștientă pe toată durata laborioasei manevre, dar când contracțiile împinseră copilul în jos, pleoapele i se deschiseră cu un tremur neliniștit, ca și cum ar fi știut că nu mai avea mult timp. Deși doar pe jumătate conștientă, plutind într-o ciudată stare între letargie și agonie, o spaimă cumplită își făcu loc printre epuizare și durere, și un chip aspru și supărat, frumos chiar și sub imperiul mâniei, îi apăru ca o vedenie a unui zeu răzbunător.

—Trey! strigă ea, ridicându-se pe jumătate, ca și când ar fi văzut o fantomă.

Nu-i spuneți lui Trey! șopti, prăbușindu-se iar și închizând ochii, să nu-i mai vadă înspăimântătorul spectru. „Delirează”, decise Adelaide în timp ce-o consola, mângâindu-i blând umărul.

—Trey era numele de alint al soțului ei, șopti ea când Beatrix își ridică iute privirile atente la nașterea iminentă. A murit în America înainte cu șase luni.

—Biet copil, bombăni Beatrix încet, sprijinind un cap mic și brun în clipa în care pruncul lui Empress veni pe lume. Vom avea grijă ca mămica ta să trăiască fredonă ea în șoaptă, trăgând cu nespusă grijă trupșorul afară, în așa fel încât să nu fii orfan. Băiețelul avea pielea arămie, era voinic și sănătos, cu un păr negru și pufos după ce fusese șters bine, și cu ochii imenși, ca două nestemate sclipitoare, care revendicau o obârșie din câmpiile nordice.

—Tatăl lui era american, spuse Beatrix, privind copilul pe care-l ținea în brațe. Aș zice că aparținând unei specii timpurii. Adelaide se uită la copilul dolofan și nu văzu nici o asemănare cu mama lui blondă și mărunțică.

—Ea spunea că era frumos și cu părul negru ca pana corbului.

—N-a spus cumva că era o piele roșie?

—Nu, răspunse Adelaide cu glas coborât.

—Ei bine, era declară Beatrix de-a dreptul pe un ton ce nu admitea contradicție, și i-ar fi plăcut să-și vadă fiul sănătos și puternic. Revenind la Empress, palidă și nemișcată de parcă ar fi fost moartă, Beatrix îi înmână Adelaidei copilul și scoase o sticlă din coșul ei din nuiele, care fusese adus cu trăsura. Cu o răbdare nemăsurată, strecură un lichid negru în gâtul lui Empress,

lingură după lingură, până când se încredință că aceasta înghițise destul încât să fie atins scopul.

—Acum nu va avea hemoragie, spuse Beatrix, mulțumită iar copilășul n-o să privească lumea ca un orfan. Când Empress se trezi peste câteva minute, Beatrix îmbăiașe deja copilul și-l înfășase într-un cearșaf alb ca zăpada.

—Vreau să-l țin în brațe, spuse Empress, chiar mai înainte de a se fi trezit pe deplin.

—De unde știi că este un „el“? o tachină Adelaide, cu un zâmbet larg, mulțumită de sine. Ajutase realmente la nașterea unui copil, și era entuziasmată de realizarea ei. Ce întrebare caraghioasă! gândi Empress cu o neînțelegere tulbure care se împotrivi unei gândiri raționale.

—Vreau să-l țin, repetă ea cu insistență, deși glasul nu-i era decât o șoaptă. Aducând micul pui de om, Beatrix îl culcă lângă ea. Empress se trudi să se salte într-un cot ca să-l privească, și lacrimile îi șiroiră pe obraji. Copilul ei micuț se uita la ea cu ochii lui Trey. Cum puteau, se întrebă ea cu mirare, să fie copii atât de perfecte?

—Te iubesc, șopti. Și-l strânse în brațe. Printre mult contestatele campanii pentru o nouă constituție și candidatura unor funcționari de stat, în noiembrie, Montana fu primită în Uniune. Urmară obișnuitele acuzații de corupție, și în baza unor reciprocități negociate, ambele părți pretinseră locuri în Congres, se întâlniră în săli separate și își aleseră fiecare favoriți pentru Senatul Statelor Unite.

Rezultatul final fu decis în cele din urmă de către Comitetul Senatorial pentru Privilegii și Alegeri din decembrie, care recomandă încredințarea locurilor republicanilor Sanders și Power și nu candidaților democrați, Clark și Maginnis. De la cumpărarea și manipularea voturilor făcute la nivel de stat, alegerile contestate trecuseră în arena națională a puterii de manipulare, și cum administrația actuală era republicană, se obținut un acord armonios cu privire la locurile aprobate pentru candidații republicani. Și așa fu aplicată voința poporului într-un stat care era cum nu se poate mai democrat. Într-o dimineață rece de decembrie, Trey intră în sufrageria pentru micul dejun purtând-o pe Belle în brațe.

—Unde ai de gând să mergeți? întrebă Blaze cu acea autoritate maternă care sugera că ar fi trebuit să-și reconsidere planurile. Cu o voioasă nepăsare față de sugestiile materne sau de altă natură, Trey răspunse prietenos:

—A ce seamănă, mamă?... La obișnuita noastră plimbare matinală călare! Era îmbrăcat în haine din piele de căprioară, cu o glugă „Hudson Bay“ și mocasini îmblăniți care să-l apere de vremea vântoasă. Belle era înfășurată într-o învelitoare de blană.

—Îți dai seama cât e de frig? insistă Blaze, cerând cu privirile sprijinul lui Hazard. Dar acesta se mulțumi să zâmbească și să declare:

—Vântul bate dinspre nord-vest.

—De mare ajutor mai ești! murmură Blaze.

—Mamă, lui Belle îi plac plimbările călare, și oricum, nu se vede nimic din ea, în afară de ochi. Vezi? Îndatoritor, o arată mai bine, înfocată și mulțumită în învelitoarea ei. Ochii ei mari sclipeau ca doi licurici, iar zâmbetul ei concura cu soarele.

—Acum toarnă-mi puțină ciocolată fierbinte, și o să mi-o beau în drum spre grajduri.

—N-ai pic de simțire, bombăni Blaze, turnând ciocolata. Și dacă o să-nghețe?

—Este înfășurată în mai multă blană decât un urs polar, iar eu nu sunt lipsit de simțire. Ea mi-a spus că vrea să facem o plimbare călare, încheie el cu un zâmbet larg, și luându-și ceașca porni spre ușă.

—Te-ai hotărât dacă vii la Washington împreună cu noi? îl întrebă Hazard, punându-și pe masă ceașca de cafea. M-a întrebat Lowell mai deunăzi, și n-am știut ce răspuns să-i dau. Montana fiind acum un stat, delegații ei puteau să voteze, și oricine urmărea vreun interes avea să fie la Washington pentru sesiunea de lucru a Congresului. Trey se întoarse spre tatăl său.

—S-ar putea să vin. Voi când plecați?

—După Crăciun. Se pare că se va renunța la acțiunile judecătorești împotriva Asociației pentru îmbunătățiri în Montana, așa că nu-i nici o grabă să ajungem acolo la timp pentru litigiile la care ne așteptăm. E posibil ca Sanders să-l fi convins pe secretarul pentru probleme interne să intervină.

—Afaceri, ca de obicei. Trebuie să fi costat ceva. Trey oftă ușor. Asociația pentru îmbunătățiri în Montana jefuia în mod legal mai multe din bunurile ei de domeniul public, în speță chereștea.

—Nu știu dacă pot face față mașinațiilor, zise, cu o ușoară grimasă. Și dacă nu merg?

—Îți va fi dor de Belle, răspunse Blaze zâmbind.

—În cazul acesta vă voi însoți la Washington, replică Trey, al cărui rânjet îi încreți colțurile ochilor.

—Mereu ai fost un băiat rațional, spuse dulce Blaze.

—Belle îi face bine, zise Hazard după plecarea lui Trey. Îi abate gândurile de la Empress.

—Știu, dar aș fi vrut ca astăzi să se joace cu ea în camera copiilor. E foarte frig, și Belle are doar trei luni.

—Când Trey avea trei luni, îi reaminti Hazard, locuiam la mină. Și Trey a supraviețuit, adăugă zâmbind. Blaze îi adresă un surâs trist.

—Ai dreptate, desigur... îmi fac prea multe griji.

—Problema ta este că-l adori pe băiatul ăsta, ca și pe Belle. În glasul lui era tandrețe, nu reproș, și o îngăduință blândă în ochii lui negri și frumoși.

—Bine, dar tot așa faci și tu, Jon, ripostă ea prompt. Singura diferență este că tu nu vorbești despre asta tot atât de mult. Blaze știa că Hazard ar fi trecut și prin iad pentru fiul său, având grijă ca Trey să nu ducă lipsă de nimic, și că-l adora cu o generozitate sufletească fără limite.

—Așa cum e, a ieșit bine, spuse Hazard cu mândrie în glas, mulțumită grijii tale materne.

—Și mulțumită ție, toți oamenii de la mine și de la ranch țin la el. Fără a mai pomeni de admirația clanului.

—Despre minerit și ranch știe tot atât de mult ca și mine. Oamenii respectă asta. Cât despre înțâietatea în calitate de căpetenie și fiu de căpetenie, adăugă Hazard rânjind, atâta vreme cât câștigă toate întrecerile de călărie și aduce cai din raiduri, reputația lui de „bărbat care știe și poate“ și de om de vază este asigurată în cadrul clanului.

—Jon, îl dojeni Blaze cu blândețe, mi-ai făgăduit că s-a terminat cu raidurile. Știi cum le privesc autoritățile.

—Sunt doar raiduri mici, iubito, o liniști el. Dar în glas i se simțea o plăcere jucăușă, căci raidurile erau ultima libertate sălbatică și pură ce le mai rămăsese, asemenea jocurilor amuzante pentru un copil.

—Nu te poți aștepta să ne schimbăm peste noapte. Raidurile ne sunt în sânge. Mai ții minte primul palomino pe care ți l-am adus? De parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă, ea îl văzu pe Hazard stând în ceața dimineții, scăldat în lumina aurie a răsăritului de soare.

—Îmi amintesc de florile din jurul gâtului tău, răspunse ea într-un murmur.

—În dimineața aceea îmi era inima plină de tine, bia cara, și aș fi vrut să fur pentru tine toți caii de pe câmpii. Ochii li se întâlniră, și vraja deosebită ce exista doar pentru ei străluci, plină de viață și durabilă.

—Parc-ar fi fost ieri, Jon.

—Într-adevăr... ca și cum copiii și anii ar fi trecut cumva rapid pe lângă noi, fără să observăm.

—Au fost ani frumoși, nu-i așa? murmură Blaze, Chiar și în ciuda... înghiți ca să-și rețină lacrimile, când o copleșiră amintirile legate de moartea copiilor ei. Hazard sări din fotoliu înainte să se fi revărsat cea dintâi lacrimă a ei, și ridicând-o, o cuprinse în brațe.

—Nu plânge, bia cara, șopti în părul ei, cuibărind-o la pieptul lui, ochii strălucindu-i de emoție, l-am avut cu noi vreme îndelungată. Gândește-te la bucuria pe care am împărtășit-o cu toții... și la toate amintirile frumoase.

Îndreptându-se spre fereastră, rămase în picioare continuând s-o țină îmbrățișată, privind afară, spre pământurile lor ce se întindeau pe distanțe de kilometri și kilometri, dincolo de munți. Soarele strălucitor de iarnă ilumina splendidele trăsături ale feței lui Hazard, aprindea fiacăra părului lui Blaze și desprindeau sclipiri de pe lacrimile prinse în genele ei, dând viață firului lucitor de aur din eșarfa ei de brocart.

—În pofida durerilor au fost ani minunați, murmură Hazard, ochii lui negri revenind spre soția lui. Tu ești cel mai bun prieten al meu, să știi, zise cu glas foarte scăzut, cel mai bun dintre toți prietenii mei. Și deasemenea, șopti el, atingându-i ușor obrazul cu buzele „pasiunea vieții mele.

Ritmul glasului i se schimbă, devenind mai puțin grav și plin de amuzament.

—Ești partenerul meu de șah preferat, adăugă zâmbind, și cel mai diplomat critic al meu. Când cobori scara într-o rochie de bal, împodobită cu diamante, inima îmi tresare și acum la vederea frumuseții tale. Dar zise el, iubirea fiindu-i evidentă în voce și în ochi cel mai mult te iubesc așa cum arăți chiar în clipa asta, în lumina soarelui de dimineață. Întotdeauna ai fost soarele meu, luna mea, stelele mele...Ridicându-și capul de pe umărul lui, Blaze îl sărută pe Hazard în curbura ușoară în care maxilarul lui puternic se întâlnea cu urechea.

—În toată lumea asta largă te-am găsit pe tine. Am fost foarte fericiți, șopti ea blând, cu mâna ei mică și palidă pe gâtul lui bronzat.El o sărută cu duioșie și apoi zâmbi, cu zâmbetul acela fugar și fermecător al lui, de care ea nu se sătura niciodată.

—Suntem fericiți, o corectă.De Crăciun, Kit se înapoie la mama lui. Familia Braddock-Black își petrecu sărbătorile la ranch și, la scurtă vreme după Anul Nou, porniră, spre Washington.Se instalaseră de trei săptămâni când sosi o a doua scrisoare de la Guy, retransmisă de la ranch. Veștile erau destul de banale, deși puțin perimate: Guy vorbea despre ploaie, despre cum crescuse Eduard, despre stadiul lecțiilor lui de dresură, ce mai făcuseră fetele, și cât de dor le era tuturor de Trey. La sfârșitul banalei înșiruii de evenimente, lui Trey i se tăie brusc respirația. Ultima frază a lui Guy era: „Pressy se simte bine acum. Luna trecută a fost cât pe-aci să moară."Când își reaminti să respire, o îngrijorare crescândă,tot atât de nemărginită și de vorace ca și dorința, îi răsturnă cu totul nepăsarea voită de mai înainte. N-ar fi trebuit ca ea să fie bolnavă sau pe moarte fără ca el să știe. Pentru el conta faptul de a ști că trăia undeva în lume, conta enorm de mult, decise el în următoarea secundă. Dacă ar fi murit, el ar fi fost nevoit să se confrunte cu un sfârșit înspăimântător: era posibil să n-o mai vadă, niciodată. Ea nu s-ar mai fi înapoiat niciodată, n-ar mai fi răs undeva, în altă parte a lumii, sau chiar după primul colț, sau nu s-ar mai fi plimbat prin ploaie, chiar dacă ploaia ar fi fost la o depărtare de mii de kilometri.Pentru întâia oară după luni de zile azvârli cât colo prudența, refuză cu exagerată încăpățănare să cântărească motivele și explicațiile raționale. „Fusesse cât pe-aci să moară“, răsuna ca un dangăt nebun prin mintea lui. Se ridică în picioare, printr-o mișcare bruscă și energică, izbind de perete fotoliul în care stătuse. Am să plec în Franța! Clopotele înspăimântătoare își încetară dangătul, și o intensă bucurie îi invadă simțurile. Indiferent dacă Empress voia sau nu să-l vadă, el voia s-o vadă pe ea. Voia să constate dacă în cosmopolitul Paris arăta altfel, dacă ochii ei verzi mai erau sinceri și dacă mai scânteiau cu o lumină aurie când zâmbea. Voia să încerce să înțeleagă, eventual să citească în ochii ei adevărul. Poate că nu era înțelept să se ducă acolo, dar faptul de a respinge înțelepciunea prudenței îi făcea o oarecare plăcere. Și în cel mai rău caz, o călătorie avea să-i alunge plictiseala. Explicația pe care le-o dădu părinților săi fu scurtă, grăbită, și plină de un optimism de nestăpânit.

—Mai întâi i-am spus lui Belle, zise el, intrând în camera de lucru în care Blaze și Hazard stăteau față-n față la un birou, i-am explicat că nu voi lipsi mult, deși

nu cred că ea ar înțelege cât de cât. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o iau cu mine, continuă el, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă mama lui. Cu ideile tale, mamă, cu privire la drepturile teritoriale, a o lua cu mine ar duce la o luptă sângeroasă ,zise el cu un zâmbet ușor ironic, așa că, fiind un fiu ascultător (în acest moment ambii părinți se uitară la el neîncrezători), mă supun dorințelor voastre. Blaze și Hazard se uitară unul la celălalt, și Hazard înălță din umeri în semn că nu pricepe.

—Iubitule, zise Blaze, toate astea sunt puțin neclare. Unde te duci?

—Empress a fost cât pe-acți să moară, răspuse Trey, cu ceea ce părinții lui considerară a fi o voioșie nepotrivită și o totală lipsă de discernământ.

—Cum ai descoperit asta? îl întrebă Hazard, conștient de evidenta însuflețire a fiului său.

—A scris Guy, și a pomenit despre asta, pe lângă alte vești. Nu cunosc amănunte, dar m-am hotărât să plec la Paris. S-ar putea să-l revăd pe Erik, iar ducesa de Soissons a trimis în ultimele șase luni cel puțin o duzină de invitații.

—Ce mai face Estee? se interesează Blaze, nefiindu-i necunoscută simpatia ducese pentru fiul lor. Trey înălță nepăsător umeri.

—Bine, presupun. O știi pe Estee... elegantă, ținând casa deschisă, pasionată ca de obicei. Cea mai recentă pasiune a ei este expresionismul. Impresionismul, mi se spune cu nesfârșite detalii în scrisorile ei, este passé. Poate o voi convinge să mă ia cu ea prin atelier și vă voi cumpăra câteva dintre noile opere.

—Când pleci? întrebă Hazard cu blândețea pe care se învățase s-o folosească pentru a face față entuziasmului lui Trey.

—Peste o oră, răspuse Trey, ridicându-se cu vioiciune. O să vă trimit o cablogramă de la Paris. Reamintiți-i lui Belle că nu o voi părăsi pentru mult timp. Ajunse la jumătatea drumului spre ușă înainte ca Blaze să poată întreba:

—Ai nevoie de ceva, dragul meu?

—Dacă am nevoie de ceva? repetă Trey cu mintea în altă parte, răsucindu-se în loc. (Perspectiva de a o revedea pe Empress depășea importanța oricăror nevoi banale.) Nu, îți mulțumesc, mamă, am tot ce-mi trebuie, zise cu un zâmbet strălucitor. Când, o clipă mai târziu, ușa se închise în urma lui, Hazard spuse posomorât:

—Era și timpul.

—Ce vrea să însemne asta? întrebă Blaze, surâzând.

—Era și timpul ca prostul ăsta încăpățânat să se ducă după ea. Fir-ar să fie! era cât pe-acți să plec eu însumi, ca să pun capăt infernalei lui proaste dispoziții.

—Este tot atât de catâr ca și tine, dragă.

—E mai catâr decât mine, replică Hazard rânjind, ca s-o tachineze. Este la fel de încăpățânat ca tine. Blaze nu-l contrazise, cunoscându-și prea bine firea încăpățânată.

—Dar cu toate astea este un scump, remarcă ea, cu o afecțiune maternă necondiționată. Hazard izbucni în râs.

—Desigur, bia cara, este perfect ca și mama lui.

Călătoria lui dură șase zile pline de nerăbdare crescândă, șase zile de gândire logică și emoții iraționale. Trey se avertiză el însuși să nu spere nimic și să evite dezamăgirea; își spunea că era imprudent să sosească neinvitat acasă la Empress. Deoarece ea nu scrisese, își reaminti de nenumărate ori că, în mod evident, sentimentele ei se schimbaseră.

Voia pur și simplu să vadă că ea era bine — un impuls altruist și binevoitor, gândea el în mod rațional. Și cu încăpățănare își ținea în frâu tot mai intensă, sublima speranță.

CAPITOLUL 20

Trecuseră mai bine de două luni de când se născuse Max, luni în care Empress se dedicase fiului ei. În decursul acestor luni, de zeci de ori începuse să-i scrie lui Trey pentru a-i spune că avea un fiu, Maximilian Laurent Saint-Juste de Jordan, și asemănarea era atât de evidentă încât nici chiar Trey n-ar fi putut să-l renege. Max avea ochii argintii și părul mătăsos și negru al tatălui său, și când zâmbi pentru prima dată, amintirile reveniră năvalnic. Avea felul tatălui său de a surâde lent și apoi brusc, apăsarea întreaga căldură a zâmbetului, ca soarele de dimineață. Dar rupea mereu scrisorile acelea, deoarece cuvintele nu păreau niciodată potrivite. Încerca să folosească vorbe prietenești — cuvinte reci, obiective — ba chiar încercă să scrie la persoana a treia. Se gândi la un simplu anunț. Voia să-i vorbească despre fiul lor și bucuria pe care o simțea ea că avea acel copil al lor. Însă nu știa cum, la fiecare încercare, exprimarea părea întotdeauna stângace, ca o petiție, și ea își amintea mult prea intens mânia lui la vestea sacinii Valeriei, și mulțimea femeilor cu tați înarmați cu puști de care fugise el. Era posibil să fi fost învinuit pe nedrept în atât de multe cazuri, dar pentru un bărbat era pur și simplu mai ușor să se depărteze de imprudențele săvârșite. Pentru el părea foarte ușor să spună: „Nu erau ai mei“, ca și cum faptul de a rosti cuvintele i-ar fi eliberat conștiința și viața i-ar fi continuat netulburată. Așa că niciodată nu trimitea scrisorile, pentru că nu voia să-i ceară să-și iubească fiul ca pe o obligație. De curând, Empress reîncepuse să primească vizitatori

— O decizie pragmatică bazată mai puțin pe dorință decât pe insistența Adelaidei de a o convinge. În primele luni după înapoierea ei la Paris, Adelaide văzuse că Empress era potopită cu invitații, și deși era văduvă în doliu, admiratorii ei credincioși erau numeroși și plini de sollicitudine.

Bărbații erau realmente orbiți de frumoasa femeie pe care își amintea că ultima dată o văzuseră ca pe o adolescentă slabă și firavă. Acum Empress era mai degrabă voluptuoasă decât costelivă, și înzestrată cu un rar și prețios colorit de blondă care amintea de cele mai frumoase opere ale lui Botticelli. Părul ei cu străluciri de soare era provocator de neastâmpărat, chiar și când încerca să-i rețină cârlionții într-o coafură severă potrivită cu văduvia. Și dacă ar fi știut cât de ispititoare arăta în negru, cu nuanțele aurii ale tenului și cu părul blond ca mierea, ar fi înțeles mai bine motivele numeroșilor pretendenți care o asaltau.

Ochii ei verzi, umbriți de gene negre și bogate, erau languroși când își ridicau privirea, și curând, deși discret, bărbații curtenitori o porecliră „Seducătoarea Verde”. De multe ori, indiferența ei nonșalantă era privită ca o provocare, și mirarea ei bruscă, pe care o iscau foarte multe dintre complimentele lor dezgustătoare, era luată drept o fascinație ațâțătoare. Oricare ar fi fost interpretarea dată de fiecare sentimentelor ei, nu exista nici o contradicție în ceea ce privește frumusețea fizică a Seducătoarei Verzi. Era o femeie superbă și ispititoare, demnă de a fi amanta unui rege, cu un colorit auriu, cu atât mai mult râvnită din cauza enigmaticei sale dorințe de sihăstrie. Toți îi înțelegeau recenta văduvie, dar fiecare tânăr pasionat spera că el avea să fie cel pe care în cele din urmă îl va alege ea pentru a pune capăt acelei sihăstrie. Iar ofertele privind modul anume în care să se încheie sihăstria acopereau o întreagă gamă, de la indecente la onorabile. În calitate de fostă contesă de Jordan, indiferent de căsătoria ei cu un american, lui Empress i se adresară multe cereri în căsătorie sincere și respectabile. De asemenea, în cercul de persoane bogate și aristocrate în care evolua, i se făcură și câteva oferte interesante, mai puțin permanente.

Tuturor le prezenta același răspuns politic: după un an de doliu avea să se gândească serios la ofertele lor. Se făcură pariuri pentru alergătorii fruntași în cursa pentru favorurile Seducătoarei Verzi, și onorurile le reveniră ducelui de Vec și prințului Hippolyte de Morné. Oferta ducelui de Vec, toată lumea înțelegea asta, era limitată de statutul său matrimonial, dar până acum acesta nu stingherise reputația lui de cel mai de vază afemeiat din Paris. Averele, înfățișarea și un real farmec senzual se combinaseră toate pentru a-l înzestra pe ducele de Vec cu avantaje în relațiile sale cu femeile. Prințul Hippolyte, mult mai tânăr și poate mai vulnerabil față de romantism, fu prins de vraja lui Empress în asemenea măsură încât începu să compună sonete și se gândi să cedeze pentru prima oară cererilor neîncetate ale mamei sale de a-și alege o soție. Așa continuă să-i facă toți curte până când Empress se retrăsese ca să aștepte nașterea copilului, și acum că revenise în societate, mai frumoasă, dacă asta era posibil, salonul ei era ticsit de bărbați impetuoși, fiecare din ei hotărât să-i facă o curte insistență. Deși trecuseră câteva luni, nu se împlinise nici pe departe un an, însă speranța răsare veșnic, și fiecare bărbat nutrea ambiția neântemeiată că Empress avea să cedeze adorației lui și va trece cu vederea peste intervalul încă neîmplinit al doliului ei.

În această atmosferă de competiție, foarte încinsă, deși se desfășura în condițiile unei purtări decente, Trey avea să-și facă apariția la exact două ore după sosirea sa la Paris. În cursul călătoriei sale, dispoziția lui Trey fluctuase violent de la fericire la mânie posomorâtă. Când recitea scrisoarea lui Guy — ceea ce făcuse atât de des încât știa cuvintele pe de rost, se gândea numai la bucuria lui de a o vedea pe Empress în viață. Dimpotrivă, și aceste sentimente ieșeau la suprafață în general după câteva coniacuri, amărăciunea alunga fericirea lui luminoasă.

Empress spusese că avea să-i scrie, fir-ar să fie! Gândea el cu iritare, dar nu-i scrisese. Oare era în fond doar o ființă mercantilă, mânată de ambiții personale,

ușor convinsă de Valerie că el nu era disponibil ca soț? Asta era ceea ce simțea ea? Privind retrospectiv, coniacul infiuențându-i speculațiile, spiritul neâmbлъnzit al lui Empress căpăta un caracter de aventurieră: decizia ei de a veni la Helena ca să se vândă era în mod cert o acțiune practică; oferta ei de a-i salva viața putea să fi fost stimulată de teama că cecul lui n-ar fi fost onorat dacă el ar fi murit; chiar și întâlnirea ei cu Valerie o lăsase pe Empress nesfâșiată de ghearele acesteia. Fusese mai degrabă mânioasă decât înlăcrimată.

Iar în cele mai negre gânduri ale lui Trey, Empress părea de foarte departe cea mai materialistă femeie pe care o cunoscuse el vreodată. Chiar și în societatea lipsită de scrupule de la frontieră, femeile albe nu se înscriu pe lista de licitație într-un bordel. Explicația ei în noaptea aceea, la ranch, când el reamintise respectiva împrejurare, când ea spusese că avea să-l aștepte în Franța, părea, când și-o refăcea în minte, rece și reținută, fără lacrimile de emoție la care te-ai fi așteptat la discutarea unei astfel de despărțiri. Era spre sfârșitul după-amiezei, și el nu avu timp decât să-și rețină o cameră la hotel, să facă o baie, și să renunțe la trei pardesie înainte de a se decide la cel clasic, negru. Mănuși? Fără mănuși. Bani? Iși îndesă în buzunar câteva bancnote mari, verifică de două ori cu administratorul adresa lui Guy, și se năpusti rapid prin hol către trăsura care-l aștepta. Nu era pregătit pentru splendoarea palatului Jordan. Când trecu pragul și păși în foaierul de marmură cu ornamente poleite, nu era pregătit să audă un majordom semeț anunțând-o pe Empress Jordan cu numele de doamna Miles. Reacția lui imediată la știrea referitoare la căsătoria ei fu ostilă, deși ,conchise el cu amărăciune, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva.

Oare nu anunțase Guy în prima scrisoare, că Pressy avusese grijă de toate? gândi el cu agresivitate. Când ușile se deschiseră larg și majordomul îi anunță numele, Trey era în mod cert nepregătit pentru veritabila mulțime de bărbați care o înconjurau pe Empress, care stătea în mijlocul lor asemenea unei regine ce își primește curtenii. Și reacția lui la parfumul de liliac alb fu o dorință instinctivă, instantanee. Chiar și legat la ochi, ar fi știut că ea se afla în acea încăpere.

Vizibil surprinsă, Empress își pierdu respirația și deschise ochii mari, sângele pierindu-i din obraji. Venise, fu primul ei gând fulgerător. Se lăsă o tăcere ciudată, și fiecare pereche de ochi remarcă paloarea lui Empress, întorcându-se apoi repede către ușa deschisă și bărbatul chipeș care stătea acolo în picioare, cu o grație firească, semănând pe de-antregul cu un metis exotic, în ciuda îmbrăcăminții lui impecabile, înalt, bine clădit, cu un păr lung și lucios, negru ca pana corbului, cu pielea atât de bronzată încât splendoarea sălbatică, necivilizată a vestului fu evocată în mintea fiecăruia. Pardesiul negru răscoit pe care-l purta peste o jachetă galben cu azuriu mai curând accentua decât să atenueze puternica impresie de virilitate fizică. Și când el zâmbi sesizând liniștea bruscă, felul în care i se ridicară colțurile gurii avu ceva crud, ochii argintii îngustându-se și sclipind ca cei ai unui animal de pradă, aroganța lui răspunzând tăcerii fascinate.

Era ca și cum mișcarea ar fi rămas suspendată, fiecare dintre bărbații care o înconjurau pe Empress fiind uluit, surprins cu garda coborâtă; șocul ei evident era foarte neobișnuit pentru o femeie care se remarcă prin stăpânirea de sine.

Impresionantul bărbat brun din prag emana o forță plină de siguranță care străbătu năvalnic încăperea, ca o vijelie. El nu știa ce spera de la primul prilej în care avea să-o revadă pe Empress, dar nu se așteptase la această hoardă de bărbați plini de speranță, și îl copleși o gelozie de nestăpânit. Acum era clar pentru ce nu se obosise ea să-i scrie, gândi Trey, ochii lui luminoși cercetând mulțimea de bărbați, dintre care pe unii îi recunoștea ca fiind prietenii lui Estee. Înalți, scunzi, mușculoși, slabi, bătrâni, tineri, unii în jachete de călărie, ca și cum ar fi venit după o plimbare în Bois, alții îmbrăcați în convenitele costume de după-amiază.

Dar toți bogați. Trey înțelese imediat. Dar deși înțelegea, emoția puternică îi depășea discernământul, și singurul lui gând era că în jurul femeii pe care în mod instinctiv o considera ca fiind a lui se afla un număr de bărbați excesiv de mare. E a mea, își spunea el, indiferent de noul ei nume și de recentul ei soț. Cu greu, rezistă impulsului de a-și strânge degetele în pumni și de a izbi în ei. În definitiv, acesta era un salon parizian. Așa că atunci când vorbi, glasul lui nu fu mândros, ci stăpânit și de o politețe scrupuloasă, doar ușorul lui accent târăganat, caracteristic vestului, dând culoare fluentei perfecte a francezei lui. Ca mulți alți tineri bogați, el fusese educat pe baza unor vizite în străinătate făcute încă de la vârste fragede.

— Bună ziua, domnișoară Jordan, spuse el, alegând în mod intenționat numele ei de dinainte de căsătorie și posibilitatea ca unul dintre bărbații aceia să fie soțul ei. Arăți... Făcu o pauză în timpul căreia privirea lui o cercetă cu îndrăzneală. Dacă luna trecută fusese cât pe-acum să moară, acum nu există nici o urmă de boală. Era plină de splendoare.

— ...minunat de sănătoasă. Ultimele două cuvinte fură rostite alene, cu o lungire lentă și senzuală, și privirea lui trecu leneș peste decolteul ei, remarcând cu ochiul unui cunoscător că sânii ei erau apreciabil mai mari. Dacă soțul ei se afla într-adevăr în asistență, era desigur îndatoritor cu... compania soției sale, decise Trey cu o evaluare peste care trecu repede. Cuvintele și privirile insolente ale lui Trey aduseră o ușoară îmbujorare pe fața palidă a lui Empress, iar șocul provocat de apariția lui îi iscă emoții ezitante, nesigure. Primul ei impuls instinctiv, de bucurie, fusese imediat nuanțat de îngrijorare în legătură cu Max, și gândindu-se la vorbele târăgănite și impertinente ale lui Trey și la refuzul lui de a-i recunoaște noul nume, simți că o cuprinde o indignare tot mai mare, care-i schimbă dispoziția. E caracteristic pentru Trey, gândea ea, cu furie crescândă, să revină în viața mea cu acea siguranță de sine imperturbabilă, cu purtările acestea manierate, insinuând prin expresia lui târăganată și lenevoasă că, în vreun fel, ar fi avut unele drepturi de proprietate asupra mea. Oare mai era căsătorit? se întrebă în clipa următoare. Soția lui se afla în Montana, sau călătorea împreună cu el și fusese lăsată în vreun apartament de hotel? Era oare posibil ca el să fi divorțat? Pentru ce apăruse aici, brusc, după atâtea luni de zile? Toate acestea

erau întrebări fără răspuns de care nu avea chef să se ocupe acum, după ce, treptat, făcuse compromisuri și își convinsese sentimentele să revină la o perspectivă mai rațională. Prea îndelung se luptase să-și domolească dorul arzător, să reducă amintirile intense și chinuitoare despre Trey la niveluri suportabile. Nu am să-l las,decise ea mânioasă, să dea buzna cu dezinvoltură și să-mi tulbure liniștea cu atâta greutate dobândită.Ca și Empress, ducele de Vec se simți imediat și în mod justificat ofensat de tonul de proprietar al lui Trey.

Abia de curând începuse Empress să răspundă curții civilizate pe care i-o făcea el. Cu un amuzament și o ușoară tachinare pe care el le găsea fermecătoare și încurajatoare. Din propria-i experiență, văduvele tinere erau cele mai bune amante cu putință, și după nașterea copilului contesa era provocator de voluptuoasă. Umbla zvonul că insistase să-și alăpteze ea însăși copilul. Ceva nemaiauzit într-o zonă ca St. Germain, dar caracteristic pentru uimitoarea ei independență care lui i se părea foarte fascinantă. Spera ca ea să fie neconvențională și în privința altor aspecte ale vieții sale, și alesese deja un colier cu rubine ca amintire a primei lor nopți împreună.Bărbatul acesta negricios, cu păr mult prea lung și o îngâmfare sfidătoare îl enerva și, întorcându-se spre Empress, care stătea lângă el pe fotoliul de două persoane încărcat cu broderii, spuse cu glas scăzut,nonșalant și totodată apăsător:

—Să-l arunc afară pe ticălosul ăsta?Vocea ducelui întrerupse gândurile critice ale lui Empress, și cu ușurare, ea își desprinsese privirile de la puternica virilitate a lui Trey.

—Nu va fi necesar, Etienne.Fapt încurajator, constată că era în stare să vorbească cu un glas normal, deși inima îi palpita fără să și-o poată stăpâni.

—Domnul Braddock-Black și cu mine, continuă ea, suntem prieteni vechi, și sunt foarte obișnuită cu felul lui familiar de a se purta.

—Nici n-ai putea altfel, replică Trey pe un ton calm.Și, cu o atitudine extrem de sfidătoare, se apropie cu pași mari de grupul de bărbați ce ședeau în jurul lui Empress. În mod remarcabil pentru firea sa, ducele se ridică imediat în picioare, mânia citindu-i-se pe față.Îndemânarea cu care mânuia pistoalele și spada era deosebită și ucigătoare. Înainte ca el să-și poată exprima propria-i provocare, Empress îi atinse mâna și murmură:

—Nu, Etienne!Ochii lui Trey se îndreptară spre mâna mică a lui Empress pusă pe aceea a ducelui, ridicându-se apoi spre chipul mândru al acestuia, și ușoara congestione a feței îi fu vizibilă în ciuda tenului bronzat.

—Te ocupi cu licitația ei, Etienne? întrebă Trey cu insolentă, mâniat de concurența bărbatului așezat atât de intim lângă Empress.Nu conta cine era sau pentru ce ocupa locul de onoare alături de Empress, pe canapeaua de două persoane.Bărbatul acela înalt și slab, îmbrăcat într-un costum cu o croială impecabilă, era un rival care încălca o proprietate privată, și acțiunile lui Trey erau conduse mai curând de impuls decât de rațiune.

—Poartă-te cum se cuvine, Trey, nu te afli în localul lui Lilly, îl muștră Empress mânioasă, ochii ei verzi arzând de furie.

—În mod cert, aici arată de parc-aș fi la Lilly, replică Trey alene, cu un zâmbet disprețuitor pe buzele strânse.Clocotind de furie față de incredibila lui grosolanie,Empress inspiră adânc ca să se calmeze, abia pe urmă spunând cu voce foarte scăzută.

—Cu înclinarea ta către o îngăduință prea mare pentru tine însuți, sunt sigură că abia ai distinge vreo diferență.

—Ai dreptate, bineînțeles. Niciodată n-am învățat cum să fac deosebirea, ripostă el la fel de încet și lăsându-și privirea ochilor lui luminoși să zăbovească asupra ei.Cunoști vechea zicală: „Noaptea, toate...”Referirea la localul lui Lilly nu însemna nimic pentru duce, dar iminenta concluzie la remarcă lui Trey îl făcu pe de Vec să ridice mâna mânios și să înainteze cu un pas.Întărindu-și repede strânsoarea mâinii pe brațul lui,Empress îl dojeni, într-un murmur insistent deși înăbușit.

—Te rog, Etienne! Te rog, de dragul meu... repetă ea,cu un glas șoptit, sugrumat.Supunându-se intonației intime și pline de promisiuni din vocea lui Empress, ducele își lăsă încet mâna în jos și, retrăgându-se, se așeză lângă ea. Am să mă ocup de cățelandrul obraznic mai târziu, gândi, întinzându-și în mod deliberat brațul pe speteaza fotoliului, în așa fel încât să se odihnească, posesiv, în apropiere de umerii goi ai lui Empress.

—Eventual vom putea discuta despre prietenia noastră cu contesa la un moment mai potrivit, zise cu un zâmbet plăcut dar cu o privire rece, între patru ochi. Veți fi la Paris vreme mai îndelungată?

—Atât cât va fi necesar, replică Trey, zâmbind politicoasă, cu un glas prea blând și cu o sfidare ucigătoare în ochi.

—Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Empress,pierzându-și brusc răbdarea cu bărbații aceia puși pe hartă, care o tratau de parcă ar fi fost un trofeu ce trebuia câștigat. N-aveți de gând să încetați să vă purtați ca doi tauri în călduri? Dacă și când voi fi disponibilă ,zise în maniera aceea șocantă și fățișă pe care toți erau de acord că și-o însușise în America, decizia va fi a mea, și a nici unuia dintre voi!Privirea furioasă pe care i-o aruncă lui Trey era plină de hotărâre.

—I-auzi, i-auzi! interveni cu voioșie prințul de Morné, întotdeauna amuzat de stilul deschis în care vorbea Empress, socotind-o o schimbare fermecătoare față de celelalte doamne aristocrate care erau întotdeauna de acord cu absolut tot ce spunea el. Dar te-aș ruga,stimată doamnă, să mă incluzi și pe mine în decizia dumitale finală.Adresându-i lui Hippolyte o privire recunoscătoare pentru maniera frivolă în care destinsese atmosfera încărcată, Empress, lăsând să i se simtă aprecierea în glas și în privire, spuse:

—Dragă Hippolyte, dumneata ești cel mai amuzant dintre prietenii mei, lucru pentru care îți mulțumesc,deoarece disprețuiesc plictiseala.

—Aș socoti o onoare replică tânărul prinț, făcându-I o reverență grațioasă lui Empress faptul de a-mi dedica viața scopului de a te scuti de plictiseală.

Ducele păru profund tulburat.

—Nu-l încuraja, Empress, în tendințele lui libertine, sau ne vom plictisii cu toții de moarte, spuse pe un ton sec, aruncându-i pe sub pleoapele pe jumătate lăsate o privire pline de reproș.

—Vreau să beau ceva, zise Trey scârbit de complimentele exagerate ce se vehiculau prin încăperea. Își roti prin cameră privirea, în căutarea unei mese cu băuturi alcoolice. Zărind-o, se îndreptă spre ea cu pași mari, gândind: Dumnezeu, toți aleargă după ea cu limbile scoase ca niște lupi! Și în mod caracteristic ei decise, umplându-și un pahar cu coniac Empress, fără nici o dificultate, nu se lasă convinsă. Asta era ceea ce-l fascina cea mai mult: abilitatea cu care egala ea scorul în plăcutul joc al dragostei. Mă fascina cândva, se corectă el cu cinism. În actuala atmosferă încinsă în care numeroși bărbați alergau după o cățea în călduri, sentimentele lui se transformaseră într-o indignare posomorâtă în timp ce cugeta la singura apreciere ce s-ar fi potrivit acestui amestec constând dintr-o femeie, o mulțime de bărbați, un soț absent sau complezent, și flirt. Din câte se părea, Empress, la fel ca în Montana, era la dispoziția celui care licita mai mult. Din fericire, decise Trey, indispus și gelos, eu am destui bani cât să plătesc încă o rată peste timpul ei. Tolănindu-se într-un fotoliu delicat, mult prea mic pentru el, și încrucișându-și cu nonșalanță gleznele, Trey rămase pe toată durata ritualului servirii ceaiului, deoarece, oricât i-ar fi plăcut ei, Empress nu i-ar fi îngăduit lui Etienne să-l dea afară. Trey era mult prea imprevizibil. Empress își și închipuia scene în stil western cu împușcături în salonul ei, dar ceea ce era mai important, nu accepta să se lase intimidată de virilitatea lui provocatoare. Bându-și coniacul, Trey intervenea din când în când în conversație cu câte un comentariu usturător, referitor mai ales la programul activităților mondene trecute, prezente și viitoare. Cu o neobișnuită tendință spre o virtute puritană, astăzi îl enerva discuția despre trândavele moduri aristocratice de petrecere a timpului liber. Cu toate acestea Empress se încadra în decor perfect, ca și cum niciodată n-ar fi stat în veșminte bărbătești, în localul lui Lilly, arătând ca un ștrengar rătăcit. Spre deosebire de dezordinea mătăsoasă pe care și-o amintea el, acum părul îi era aranjat într-o bogăție de bucle ridicate pe creștet și prinse cu agrafe împodobite cu perle și diamante. Rochia ei, dintr-o catifea neagră ca miezul nopții, deschisă în dreptul corsajului peste o tafta cu o cascadă de dantele crem, era scumpă. După câte se părea, Empress depășise orice dificultăți financiare, reflectă el posomorât, deoarece nu cu cei treizeci și șapte de mii cinci sute de dolari ai lui trăia ea în stilul acesta. O privea cu atenție în mijlocul acelor bărbați lingușitori, surâzătoare și veselă, coborându-și genele dese în mod sugestiv și echivoc atunci când vorbea, râzând în triluri ce răsunau în așa fel încât să pară cumva deosebit... personale. Chiar și modul în care ședea, nu, în care stătea tolănită cu eleganță, era plin de intenție, greutatea trupului ei rezemându-se cu neglijență pe un braț al fotoliului astfel încât sânii să i se umfle provocator deasupra decolteului rochiei, în așa fel ca fiecare bărbat din încăperea să dorească s-o vadă tolănită în dormitorul lui. Empress Jordan făcând ceea ce se pricepea să facă mai bine. Ceva ce merita să fie privit. Dacă nu te împiedica

mânia. La un moment dat, printre diverse opinii referitoare la vânătoria ce s-ar putea face în apropiere de Paris, ducele de Vec întrebă într-o doară, pe un ton nonșalant:

—Nu vi se par lipsite de interes toate acestea? Nu vă plictisim, domnule Braddock-Black? Vreme de o clipă Trey își potrivește butonul de la manșetă cu smarald, gândind, așa cum socotea întotdeauna, că era ceva nesportiv ca treizeci de bărbați călări și două duzini de câini să urmărească o singură vulpe mică, și apoi ridică privirea ochilor lui argintii.

—Niciodată în viața mea n-am fost atât de captivat, răspunse pe un ton prietenos și cu un zâmbet strălucitor. Compania domnișoarei Jordan, continuă el apăsând cuvintele, dar într-o manieră enervant de fermecătoare, este, ca întotdeauna, un adevărat paradis. Cu toate acestea, vânătoria nu este domeniul meu forte, așa că iertați-mă dacă nu sunt foarte atent. Această declarație sfruntată venea din partea unui bărbat care își petrecea câteva săptămâni pe an vânând pentru clanul său. Întinzând mâna spre sticla de coniac pe care, pentru comoditate, și-o luase lângă el, își umplu paharul, îl înălță într-un salut zeflemitor, și apoi trecu la golirea, lui. Pe măsură ce după-amiaza înainta, sticla de coniac a lui Trey se golea, dar comportamentul lui rafinat și politicos rămase neschimbat, dacă nu erau luate în seamă comentariile caustice, pe care le făcea din când în când.

Ceea ce Empress ar fi preferat, în general, să nu le facă. Dimpotrivă, răspundea pe un ton mușcător. La care Trey se înclina ironic, cu ochii fixați mai întâi pe Empress, apoi asupra ducelui. De Vec era un model de stăpânire de sine, dar părea nefiresc de liniștit, cu atitudinea lui relaxată, alături de Empress. Băuse alcoolul său preferat, adus din apropiere de cabana lui de vânătoare din Scoția. Cine va ceda primul? se întrebau mulți, și atmosfera de expectativă se accentua. Deoarece nimeni nu intenționa să piardă un eventual spectacol, oaspeții lui Empress păreau foarte decizi să rămână acolo. Totuși ea alăpta, și chimia trupului ei nu se putea adapta la intențiile bărbaților adunați acolo decât la intervale de timp regulate. Pe măsură ce se apropia seara, Empress se simțea tot mai puțin în largul ei, știind că în curând Max avea să-nceapă să se agite.

Cu ochii pe orologiul din porțelan de Sevres de pe polița șemineului, invocă în cele din urmă o obligație programată pentru seara aceea, moment în care cei mai politicoși dintre oaspeții ei se scuzară și se retraseră. Trey, cu o expresie de ușoară iritare și neplăcere, nu dădu nici un semn că ar pleca, și când ducele păru decis să rămână chiar și după Trey, Empress îi făgădui cu gentilețe să-l revadă în aceeași seară la operă.

—Ești sigură că nu vei avea probleme? o întrebă el, displăcându-i profund că o lăsa cu sălbaticul acela din America, mai ales după ce acesta golise aproape toată sticla cu coniac.

—Sunt sigură, Etienne, îți mulțumesc. Și, încă o dată, îți mulțumesc pentru Tunis. Atenția pe care o acorda el amănuntelor și gesturilor tandre era doar o parte din farmecul lui cuceritor, și când ducele auzise că Empress avea nevoie de

un cal mai bun de călărie, îi fusese livrată, în aceeași zi, o iapă din propriile-i grajduri.

— Plăcerea a fost a mea, ma chere. Se înclină cu o galanterie dezinvoltă, ca pentru a sublinia lipsa de însemnătate a costisitorului său dar.

— Așadar, pe diseară. Ești sigură, pentru acum? întreba în mod criptic, cu o privire scurtă și studiată către Trey. Empress dădu din cap și surâse. El îi răspunse printr-un zâmbet rapid și scânteietor, și părăsi încăperea.

— Ce este Tunis? întrebă cu bruschețe Trey, după ce ușa se închise în urma ducelui. Întrebarea o irită. Asta nu era câtuși de puțin treaba lui. Faptul că Trey își prelungise peste limite șederea, o irita. Ceilalți bărbați avuseseră suficientă curtoazie încât să plece. Și spuse toate acestea.

— Tunis nu-i treaba ta, și ai stat cu mult peste cât se cădea. Nu știi deloc ce-i aceea buna cuviință?

— Eram doar curios în privința acestui nume ciudat, răspunse el cu nonșalanță, imun la provocarea ei. Ți-a dăruit cumva cicisbeul un sclav negru? Nu pari să fii genul pentru așa ceva. Fiecare cuvânt era o provocare, fiecare întrebare rostită târăgănat abia ascundea ironia.

— Of, Doamne Sfinte! exclamă ea. Dacă trebuie neapărat să știi, Tunis nu este un sclav, Tunis este o iapă mică pe care mi-a dăruit-o Etienne. A fost dresată în Africa de Nord, ceea ce îi explică numele. Și pentru a-ți satisface pe deplin curiozitatea, te informez că a fost dresată și la Școala de Călărie Spaniolă. Pasul ei este remarcabil de lin, este campioană la dresură, și știe să numere până la douăzeci, încheie Empress furioasă, deoarece, continuând să stea tolănit, lui Trey nu i se clintise nici un mușchi, în afară de înălțarea cinică a unei sprâncene.

— Aș zice că asta constituie un progres față de mustangul de munte Clover. Te-ai descurcat bine murmură pe un ton sec, în care se simțea influența alcoolului, în timp ce-și rotea privirea prin eleganta încăpere dar adevărul este că întotdeauna ai fost plină de resurse. Prețurile sunt mai mari pe-aici? Empress tresări, și mânia care sporise tot mai mult în sufletul ei în tot decursul după-amiezei, cât timp Trey bea cu nonșalanță în salonul ei nu numai ca și cum acolo i-ar fi fost locul, ci și parcă și-ar fi întrecut în vreun fel rivalii, explodă în cele din urmă.

— Acum nu am nevoie de bani, ripostă cu acreală. Vrei să fii amabil și să pleci?

— Dacă vei continua să trăiești în splendoarea aceasta, în curând s-ar putea să ai, replică Trey, neținând seama de alungarea exprimată foarte clar și ațintindu-și ochii asupra perlelor costisitoare de la gâtul ei.

— Nu știu de ce mă simt obligată să-ți dau explicații, dar toată această „splendoare” îi aparține lui Guy. Moștenirea i-a fost redată împreună cu titlul. Inclusiv banii. Cuvintele îi erau reci, și puneau capăt întrevederii.

— Și ai primit și tu partea ta? întrebă Trey blând. Zâmbetul lui nefiresc ascundea propria-i încordare datorată unei furii ținute în frâu. După ce o urmărise pe Empress purtându-se fermecător cu alți bărbați, nu era într-o dispoziție în care să accepte să fie concediat.

—O sumă îndestulătoare, răspunse ea scurt.

—Sper că este suficient pentru a susține reputația pe care ți-o câștigi, fără îndoială, cu acest harem masculin. Deși Trey își trăia viața ignorând îngrădirile societății, știa prea bine că unei femei nu i se îngăduia o asemenea libertate fără a fi blamată.

—Este suficientă, repetă Empress, pe un ton tăios. Era hotărâtă să-l lase pe Trey să creadă ce poftea. Nu avea de gând să-i dea lămuriri în privința vieții ei de celibatară. Așa ceva n-ar fi făcut decât să-i sporească îngâmfarea. O îngâmfare îndreptățită, fu ea nevoită să recunoască, văzându-l tolănit în fotoliul ei în stil rococo, în nuanțe pastelate. Înfățișarea lui era dintre acelea pe care femeile le urmăreau cu ochii. Chiar și bărbații făceau același lucru cu o panică ascunsă, într-atât de perfect cizelat îi era chipul atât ca trăsături cât și ca planuri și forme frumos dăltuite. Și când privirea ochilor argintii o captau pe a ei, așa cum era cazul acum, era imposibil să nu ții seama de imensa lui energie. Trey nu se asemena cu alți bărbați: în trupul său puternic avea o flexibilitate dură, ușor reținută, care te ademenea și te orbea. Mulțimea de însușiri perfecte cu care fusese înzestrat cu generozitate era nedreaptă. Dar deși Trey însemna încântare, frumusețe și emoții, aerul lui era prea rarefiat pentru ca ea să-l poată respira. El nu făcuse altceva decât să-i ofere ceea ce le oferea tuturor femeilor, iar ea fusese îndeajuns de naivă încât să spera mai mult. Ca și celelalte, ar fi trebuit să se lase mai puțin zăpăcită de farmecele lui. El dăruia plăcere și nu dorea nimic în schimb. Ca urmare, deși ca amant putea fi încântarea supremă, departe de el ea devenise rațională. Rațională și capabilă să facă față farmecului lui facil.

—Te vreau, spuse el cu dezinvoltură, șocând-o atât prin cuvintele cât și prin insolența lui. Era felul de a vorbi al unui fiu de bogătaș, care nesocotea cu obrăznicie tot ce se petrecuse în lunile din urmă. Vorbea Trey Braddock-Black, cel cu un tată și o mamă milionari, cu mine și crescătorii de cai, și cu un chip de o extraordinară frumusețe. N-ar fi trebuit să fie atât de șocată. Ar fi trebuit să-și aducă aminte.

—Îmi pare rău, replică Empress cu asprime, luptând împotriva reacției emoționale din cuvintele lui. Nici nu poate fi vorba. Dar privirea lui pătimașă și cuvintele nonșalante o mișcau așa cum numai el era în stare s-o facă, și un mic fior de dorință îi străbătu simțurile. Sâni ei plini de lapte reacționară la plăcerea aceluia fior, și ea se ridică brusc în picioare, hotărâtă să reziste ispitei senzuale a lui Trey. Nu se măgulea ea însăși presupunând că el ar fi dorit mai mult. Cuvintele lui erau foarte clare. Trăgând repede aer în piept pentru a-și domoli freamătul senzațiilor ce continuau în ciuda voinței sale raționale, spuse cu un glas cât mai neutru cu putință:

—Acum, te rog să ai amabilitatea să pleci, trebuie să mă îmbrac. În seara aceasta mă duc la operă. Thais. Urmă o tăcere.

—Thais, opera mea preferată și eu nu sunt invitat? Zâmbetul lui Trey era fermecător.

—Nu, zise ea cu hotărâre, încercând să-și stăpânească respirația, lucru dificil cu Trey în salonul ei, îndeajuns de aproape cât s-o atingă. Degetele ei mototoliră catifeaua fustei.

—Păcat.

—Sunt convinsă că vei reuși să te amuzi în vreun fel. Ți-ai adus cu tine soția? Întrebă pe un ton despre care spera să pară impersonal.

—Din fericire, replică el amabil, nu am nici o soție.

Un val de mânie o copleși ca reacție la nepăsarea lui.

—Trebuie să fii felicitat?

—Categoric. Zâmbetul lui era o invitație ispititoare.

—În cazul acesta consideră-le prezentate, spuse ea scurt, îndreptându-se spre ușă și deschizând-o. Ce caracteristic era pentru Trey să se descotorosească fără probleme de o femeie nedorită. Tonul lui era blajin, surâsul liniștit, de parcă a te debarasa de o soție nedorită ar fi fost o neplăcere trecătoare.

—Unde este domnul Miles? Întrebă el cu nonșalanță, sesizându-i aluzia și ridicându-se în picioare. Întrebarea lui era dezinvoltă, lipsa de interes față de faptul că exista un domn Miles fiind extrem de vizibilă.

—Din fericire nu există nici un domn Miles, replică Empress, parodiind felul lui zeflemitor de a se descotorosi de soția lui. Sprâncenele negre ale lui Trey se ridicară în semn de ușoară mirare.

—Ce rost are atunci pretenția că ar exista unul? Zise el.

Ca om de lume, motivul îi părea evident, dar era destul de enervat de flirtul căruia i se dedase ea în acea după amiază încât să insiste, deloc politicoasă, să i se explice clar. Empress șovăi, nu stânjenită din cauza situației sale, ci mai degrabă vrând să păstreze față de Trey secretul în legătură cu Max.

—Prefer să fiu considerată văduvă, înțelegi...

—Ah, da, văduva veselă o întrerupse el disprețuitor, amintindu-și foarte bine sexualitatea ei avidă. Îmi dau seama cât de atrăgător ar fi asta pentru firea ta... prietenoasă.

—Pentru ce insiști să atribui conotații sexuale tuturor vorbelor pe care le rostesc? replică ea, închizând iar ușa pentru ca servitorii să nu ia parte la conversația lor. Nu ar mai fi avut putere să facă față și bârfelor.

—Aș putea imagina și alte conotații, ripostă el pe un ton calm, după ce am văzut la ceaiul din după-amiaza aceasta o poftă carnală atât de clară și inconfundabilă. Genele întoarse se plecară pe jumătate, cu dispreț.

—Îți admir capacitatea de a te arăta prietenoasă, continuă el sec. Nimeni n-a fost lăsat fără speranțe. Purtarea ei, dracu s-o ia! era perfectă. Grațioasă, ospitalieră. Ochii ei verzi erau luminoși, cu sclipiri de umor pline de voioșie și încurajatoare, atunci când își ridica privirile pe sub genele-i dese.

—Nu-mi vorbi mie pe tonul acesta disprețuitor! Se răsti Empress, aproape izbind din picior de indignare față de nerușinarea lui. Nu după ce ai domnit ca armăsarul de necontestat de la vest de Mississippi!

—Pentru un bărbat e altceva. Nu era o negare politicoasă, ci doar o replică

insuportabil de blajină... Ce tipic din partea lui!

—În ce fel este altceva? replică Empress cu acreală. Fraza stereotipă a lui Trey, adăugându-se afurisei lui ipocrizii arogante, era sortită să aducă enervarea ei la punctul de fierbere. Dacă ea era virgină sau de o sexualitate activă nu avea importanță; nu conta că, în realitate, după Montana ea dusesese o viață de celibat. Ceea ce conta, gândi ea cu un sentiment de sfidare ca răspuns la blestemata lui părtinire masculină, era faptul că decizia îi aparținea ei. Nu societății, nu lui, nu vreunui alt străin de pe stradă.

—Noi avem mai multă libertate. Tonul lui era lenevos, doar cuvintele erau arogante.

—Ce plăcut pentru voi! Eu am descoperit totuși, zise ea cu un glas sec și acru, ridicându-și ușor bărbia ca reacție la îndrăzneala din ochii lui, că libertatea mea este foarte convenabilă. Trey stătuse în picioare, la oarecare distanță de ea, lângă fotoliul din care se ridicase, și acum înainta spre ea cu mersul acela lent, despre care ea gândise întotdeauna că era silențios ca și când ar fi călcat pe un covor de frunze uscate. Se opri mai aproape de ea decât ar fi îngăduit politețea și, dominând-o cu înălțimea lui și înăbușindu-și cu greu furia când se gândea la Empress făcând dragoste cu vreunul dintre bărbații aceia, spuse cu o blândețe stăpânită:

—Ca să fiu brutal de sincer, draga mea, pentru o femeie există uneori consecințe fizice ale unei asemenea libertăți. Lui Empress i se strânse inima. Oare știa Trey de existența lui Max? Oare tot acest schimb de replici ironice erau numai un joc de-a șoarecele cu pisica? De ce îi părea atât de mult mai mare decât își amintea ea?

—Când ai sosit la Paris? îl întrebă, prea repede, prea de-a dreptul, brusc îngrijorată de perspectiva de a-și disputa drepturile cu Trey pentru fiul lor. Acesta își înclină o clipă trupul, într-o plecăciune exagerată, și nasturii de safir de pe haina sa sclipiră și străluciră ca pentru a-i reaminti ei de averea de care dispunea el.

—În după-amiaza aceasta, răspuse el. Îmi permiți să te vizitez mai târziu în seara asta, după operă, și să experimentez puțin din libertatea ta? Tonul lui era cât se poate de corect, de parcă alături de ei s-ar fi aflat o însoțitoare atentă la bunăcuviința purtării lor, iar înclinarea respectuoasă a capului său era impecabil de politicoasă. Numai ușoara subliniere a cuvintelor și ochii lui batjocoritori erau lipsite de respect. Nu știa nimic despre Max, decise ea uitându-se în ochii aceia zefiemitori. Sub dezinvolta lor ironie erau de o senzualitate prea desfrânată. Ceea ce-l interesa era pur și simplu satisfacerea nevoilor lui trupești.

—Mă tem că seara de astăzi este prea încărcată. Implicațiile din vocea ei și expresia ei dădeau de înțeles că ea avea să fie ocupată... permanent.

—Atunci, mâine? sugeră el calm, neimpresionat nici de esența, nici de forma refuzului ei.

—Nu, răspuse ea categoric, iritată de îngâmfarea dezinvoltă cu care el presupunea că ea avea să cedeze; ciudat de enervată de faptul că se simțea

inexplicabil atrasă de chemarea pătimașă și nerăbdătoare din ochii lui ,ca și cum ar fi devenit brusc fără astâmpăr și înfrigurată, așteptând ca el să-i întindă mâna și să spună: „Vino!“

—Ai un program prea încărcat? întrebă el cu tupeul acela fermecător, pe care i-l urmărise ea în tot cursul după-amiezei. Sunt pregătit să cumpăr o târfă pe o durată substanțială. Care sunt tarifele la Paris,întrebă el alene ,acum că ești bine intrată pe piață?Înroșindu-se până la rădăcina părului, Empress trase adânc aer în piept pentru a-și stăpâni furia nemaipomenită, ucigătoare, ce o cuprinse.

—Firește, invitația ta mi se pare irezistibilă, replică ea cu un venin mios. Din păcate, adăugă pe un ton mușcător, tu nu ți-o poți permite.El păru surprins, dar apoi zâmbi.

—Eu pot să cumpăr orice târfă de pe continent, iubito, zise cu cordialitate, și tu știi asta.

—În acest caz, vacanța plăcută, domnule Braddock-Black, ripostă ea.

Dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi ucis. Răsucindu-se brusc în loc, deschise ușa dintr-o smucitură și fugi de bătăria lui zâmbitoare și de copleșitoarea dorință de a-i zgâria fața cu unghiile până când surâsul acela insultător avea să fie mânjit de sânge. Năpustindu-se în prima încăpăre, trânti ușa camerei în urma ei și se rezemă cu spatele de lemnul prețios și lustruit,tremurând de furia Dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o împotriva lui și ar fi terminat odată pentru totdeauna cu grosolănia calculată și cu intoleranța lui. Cum îndrăzne să le aplice pe amândouă purtării ei? Cum cuteza s-o numească pe ea târfă pentru aceleași activități pe care tot el le considera prerogative bărbătești?!

—Dracu să te ia, Trey! ocârî printre dinți. Duce-te-ai la dracu' și dincolo de el! Pendula înaltă din colț bătu, amintindu-i că în curând Max avea să fie foarte agitat, simțind că ora mesei îi trecuse de mult. Cu conștiinciozitate își îndreptă gândurile de la Trey, ca să-și calmeze furia și enervarea.Cuprinzându-și obrazii în palme, respiră de câteva ori lent, liniștitor, alungându-și mânia, alungând imaginea provocatoare și zâmbitoare, tot atât de întunecată ca un diavol, încăpățanată și, fir-ar să fie! ,seducătoare și la fel de fascinantă precum steaua polară. Cu o scuturare plină de hotărâre a capului, izgoni imaginea aceea și se depărtă de ușă. Cel puțin, își zise cu satisfacție, refuzul fusese cum nu se poate mai clar.Îl văzuse pentru ultima dată pe atrăgătorul domn Braddock-Black.

CAPITOLUL 21

În dimineața următoare era acolo.Se rostogolea împreună cu Eduard pe pardoseala sufrageriei pentru micul dejun, în timp ce Guy,Genevieve și Emilie trăgeau de el și strigau, vrând să-i capete la rândul lor atenția.Hârtii și panglici colorate, sfâșiate și mototolite, erau presărate pe covorul de Tabriz, alături de cadouri generoase, bijuterii și rochii, jucării umplute cu praf și păpuși, cutii de acurele și cărți, o șa de la magazinul „Hermes“ care trebuie să fi fost pentru Guy obișnuita dărnicie a lui Trey față de copii. Căriionții blonzi ai lui Emilie răsăreau de sub o nouă bonetă foarte scumpă, iar gâtul suplu al lui Genevieve era

înconjurat de trei șiraguri splendide de perle negre, cele mai mici și mai perfect asortate perle pe care le văzuse ea vreodată. Guy apucase zdravăn mâneca lui Trey și îl ruga insistent să se ducă împreună cu el la grajduri.

—Trebuie să vii, Trey. Dă-i drumul acum, Eduard, e rândul meu!

—Poate să-ți vadă mai târziu calul ăla bătrân, declară Emilie îmbufnată, violetele de pe boneta ei de mătase de culoarea levănțicăi tremurând ca pentru a-i întări protestul. Mai întâi trebuie să vadă noua mea rochie de bal. Este cea dintâi rochie de bal a mea, Trey, zise ea, trăgându-l de mână, cu un voal scânteietor peste o mătase albă, și mă face să arăt...

—...ca o prințesă din povești, încheie Trey zâmbitor, cu Eduard în brațe.

—Chiar așa! într-adevăr așa mă face să arăt, confirmă ea încântată.

Zâmbetul cu care îi răspunse îi amintea în mod dureros lui Trey de Empress. Așa trebuie să fi arătat ea la doisprezece ani, blondă, cu obraji trandafirii și luminițe jucăușe în ochi.

—Și Pressy zice că pot să-mi port părul ridicat pe creștet, pentru că este o petrecere de familie și...Ușa se deschise cu o impetuozitate calmă, și întorcându-și capetele, toți o văzură pe Empress stând țeapănă în pragul încăperii. Rochia ei de dimineață era dintr-o mătase de un galben de narcisă, cu o croială severă, și în sinea lui, Trey constată iar cât de apreciabil mai plini îi erau sânii. Poate vreun dispozitiv croitoricesc, presupuse el, destinat să sporească înfățișarea ispititoare a unei curtezane. Și de efect, decise cu o ușoară asprime, în timp ce dorința îi aprindea simțurile.

—Uite cine-i aici, Pressy! strigă Guy.

—Nu-i formidabil? Trey este în vacanță și a venit să ne vadă! interveni Genevieve, cu ochii măriți de încântare.

—Uite, privește noua mea bonetă! Trey zice că e foarte chici spuse Emilie cu o intonație de persoană adultă, care se sfârși printr-un chicot de fetiță de paisprezece ani. Zâmbete fericite înfloreau pe fiecare chip tineresc, și toate glasurile erau pline de bucurie, în timp ce-l înconjurau cu toții pe Trey, dar ceea ce o înduioșă cel mai mult pe Empress fură brațele mici ale lui Eduard care-l strângeau cu putere pe Trey. Toți duseseră dorul acestuia, vorbind despre el încontinuu, până cu câteva luni în urmă, când Empress, într-o izbucnire de nervi, le interzisese strict să mai discute despre el.

—Nu vreau să mai aud pomenindu-se despre omul acela. E clar? spusese cu un glas aspru și, sub privirea ei rece, ochii copiilor se lăsaseră în pământ. Dar Eduard, prea mic ca să înțeleagă acel ordin sau tulburarea care îl generase, continuase să-l ceară pe Trey. Acum se agăța de el cu o hotărâre pătimașă, ochii lui mari, uitându-se la Empress cu îngrijorare. Ea simți că-i dau lacrimile.

—Bună dimineața. Dormi până târziu la Paris, zise Trey pe un ton blajin, rezemându-și ușor mâinile sale cu degete prelungi pe mijlocul lui Eduard.

—Vai, Pressy nu se scoală niciodată devreme, nu-i așa Pressy? interveni Guy, făcând tot posibilul să domolească asprimea din expresia surorii sale. În glas i se simțea dorința de a fi de ajutor.

—Presupun că-i din cauza nopților foarte active, remarcă Trey în șoaptă, punând capăt lacrimilor ei. Empress nu voia să dea seama de felul în care își folosea ea timpul unui bărbat care întotdeauna trăise nerrespectând nici o conveniență socială. În multe dimineți dormea până târziu pentru că deseori era trează noaptea alăptându-l și îngrijindu-l pe Max, și de fapt acum abia îl culcase la loc în leagănul lui.

—În schimb tu ești de cu zori în picioare, replică ea, susceptibilă și veninoasă. Parisul n-a oferit nici un amuzament azi-noapte?

—De fapt, spuse el pe un ton pașnic, încă nu m-am băgat în pat... adică, pentru a dormi, se corectă el cu un vag zâmbet. O ciudă imensă o cuprinse pe Empress când observă pe chipul lui cu trăsături frumoase urmele ușoare ale unei nopți nedormite... și desigur, hainele lui de seară, remarcă ea cu întârziere.

—Sper că te-ai distrat destul de bine.

—Foarte bine, mulțumesc, răspunse el, emanând un aer de indecență insolentă. Dar tu?

—Nopțile mele mi se par foarte pline de animație, replică ea, imprimând cu malițiozitate ultimului cuvânt o ușoară sugestivitate. În adâncurile argintii ale ochilor lui se aprinse o furie de nestăpânit când prerogativele lui teritoriale își spuseră cu tărie cuvântul, făcându-l să riposteze:

—Și în viitor ar putea deveni și mai animate. Bărbia i se sprijinea pe capul brun și ciufulit al lui Eduard, atitudinea îi era blândă și liniștită, dar cuvintele îi fură murmurate cu un glas grav și răgușit, iar amenințarea primejdioasă din ochii lui iscă un fior de-a lungul șirii spinării lui Empress, un fior care, în mod ciudat, se transformă într-o stranie căldură vibrantă, și ea își apăsă ambele mâini, cu palmele deschise, pe ușa solidă din spatele ei, ca și cum lemnul neted și rece ar fi putut să liniștească reacția trupului ei față de amenințarea subântelesă.

—Trey trebuie să vadă rochia mea pentru petrecere, intră în vorbă Emilie, fără a-și da seama de schimbul de emoții, tăcut și pătimaș, dintre cei doi adulți.

În mod forțat, amândoi își îndreptară atenția asupra fetei, încercând să se elibereze de senzațiile puternice care-i asaltau. Cu un aplomb care-i venea în ajutor cu o ușurință născută din practică, Trey răspunse înainte ca Empress să-și recapete vocea.

—Foarte bine, prințesă. Adu-o jos și arată-mi-o, și dacă îmi spui care sunt pietrele tale prețioase preferate, îți voi cumpăra un colier pentru petrecerea ta cea formidabilă. Orice tânără domnișoară are nevoie de bijuterii pentru prima ei serată. Când fata zâmbi, Empress văzu puternicul lui farmec în plină acțiune, și vreme de o clipă fulgerătoare își aduse aminte de o noapte vântoasă de iarnă, când el o întrebase care erau fiorele ei preferate.

—Vai, Trey! Adevărat? O să-mi cumperi diamante? întrebă Emilie în extaz.

Și aplecându-se înainte, în așa fel ca ochii ei să fie la același nivel cu cei ai lui Trey, șopti cu o încântare nebună:

—Mi le-ai cumpăra într-adevăr?

—Emilie, ai grijă cum te porți! se răsti Empress, văzându-l pe Trey că dă din cap în semn afirmativ. Bineînțeles că n-o să-ți cumpere diamante! negă ea enervată, cumplit de indispusă din cauza evidentei generozității impulsive a lui Trey și a adorației atât de clară a copiilor. Dracu să-l ia! Toată lumea îl adora.

—Trey zice că mi le va cumpăra, spuse Emilie apărându-și eroul, iar eu vreau diamante.

—Dă fuga, prințesă, și adu-ți rochia! ceru Trey calm, pe un ton împăciuitoare. Sora ta și cu mine vom discuta despre colier. Dar îi aruncă lui Emilie o scurtă privire conspirativă și încântată.

—Cu siguranță nu vom discuta așa ceva, declară Empress în defensivă, în timp ce Emilie, după un zâmbet cald spre Trey și într-un vârtej de fuste, o luă ia goană spre ușă. Câteva clipe, Empress se gândi să se țină tare pe poziție și să încheie odată pentru totdeauna controversa aceasta.

—Nu de față cu copiii, spuse Trey calm, cu un surâs firesc și îndreptându-și ochii pieziș către Guy și Genevieve, în timp ce degetele lui mângâiau părul mătăsos al lui Eduard. Ca și cum ar fi citit gândurile ei și ar fi avertizat-o să ia seama, să nu umbrească fericirea pură a copiilor, să nu-i aducă și pe ei în lumea ei bântuită de temeri negre.

—Ei, și-acum, dacă voi doi vreți să-l pregătiți pe Eduard pentru o plimbare, le sugeră el lui Guy și lui Genevieve, trăsura mea este afară și gata pentru a ne duce la grădina zoologică. Și vă promit o distracție pe cinste. Înainte ca Empress să poată protesta, Eduard sărise de pe genunchii lui Trey și acum alerga de colo colo, țipând cu un glas ce răsuna prin încăpere:

—Elefanți, elefanți, elefanți!

—Știi cât de mult îi plac plimbările cu trăsura, Pressy, zise Guy foarte surescitat, cu glasul plin de bucurie. Să-l luăm...

—Acum dă fuga dacă vrei să te duci! îl îndemnă Empress, tăindu-i vorba, înainte ca Guy să pomenească de Max și de faptul că plimbările cu trăsura erau distracția lui preferată. Tulburată, se întoarse repede spre Trey.

—O să-i ajut să se pregătească... știi, paltoane și tot felul de lucruri, se grăbi ea să spună, zorindu-i pe copii să iasă din cameră. Brusca încuviințare și agitația lui Empress îi trezi lui Trey o vagă suspiciune. Dar își alungă senzația de iritare, mulțumit fiind că îl însoțeau copiii. După zece pași de-a lungul coridorului, Empress îl apucă pe Guy de braț și, silindu-l să se oprească, șuieră printre dinți:

—Nu cumva să pomeniți de Max! Se întoarse să-i arunce o privire aspră lui Genevieve, care se oprise auzind geamătul de durere pe care și-l înăbușise Guy când i se înfipseră în braț unghiile lui Empress.

—Nu discutați, pur și simplu faceți ce vă zic. Și spuneți-i și lui Emilie. Vă voi explica mai târziu. Se uită cu ochi mari la ea, uimiți de înverșunarea din glasul ei, uluiți de ciudatul ordin; dar vocea ei tremura la fel ca atunci când, cu câteva luni în urmă, le ceruse să nu mai pomenească numele lui Trey, și amândoi copiii înțeleseseră că nu era bine să o contrazică.

—Eduard ar putea... începu Guy.

—Ce va spune el nu va fi clar, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-i dați atenție dacă povestește ceva despre Max.

—Nu-ți face griji, Pressy, dacă nu vrei, nu vom pomeni despre el, se grăbi să răspundă Guy, dornic să-i apere atât pe ea cât și pe Max, dacă ea simțea că asta era necesar. Dar, deși sentimentele îl îndemnau să fie loial față de sora lui, dorea, cu adorația unui băiat pentru eroul său, ca Trey să rămână la ei. Îl idolatriza pe bărbatul tolănit în haine de seară mototolite pe pardoseala din sufrageria lor, și spera ca indiferent ce ar fi mers strâmb între cei doi adulți, asta să nu compromită prietenia lui cu Trey.

—Îi voi spune lui Emilie, făgădui el, încercând să fie împăciuitor. Nu-ți face griji, Pressy, nimeni nu va aminti despre Max.

—Acum înțelegi, Genevieve? întrebă Empress răspicat. Cu ochii ei imenși, de un albastru intens, neînțelegând câtuși de puțin interdicția în legătură cu Max și nici pentru ce Empress se răstea mereu când era vorba de numele sau de prezența lui Trey, fetița dădu în tăcere din cap, exprimându-și consimțământul.

—Atunci, dați-i zor, și îmbrăcați-vă paltoanele! în timp ce ei se îndepărtau în fugă, ea se rezemă de perete și închise ochii. N-o să meargă, gândi cu teamă.

Într-un fel sau altul, numele lui Max avea să fie rostit din nebăgare de seamă... Cum poți să speri că niște copii aveau să-și țină limba? Doamne, ce să fac? Ieri își închipuia că Trey ieșise din viața ei, că îl descurajase îndeajuns. Ar fi trebuit să-și aducă aminte cât de insistent era el, cum se purta după propriul lui plac, cum își stabilea Trey Braddock-Black propriile lui reguli. Netezindu-și cu degetele nervoase părul, verifică dacă rochia ei avea toți nasturii încheiați după ce-l alăptase pe Max și, îndreptându-și umerii se duse să-l înfrunte pe bărbatul care îi putea distruge viața... sau care aproape l-o distrusese. Reintră în încăperea însorită, unde îl găsi pe Trey încă tolănit comod pe pardoseală. Ce caracteristic pentru el, gândi ea furioasă, să fie atât de nepăsător. Să nu-i pese că avea un fiu la etaj, lăsându-l indiferent că dădea buzna în viața ei, transformând în haos noua viață pe care ea și-o reconstruise cu grijă; neinteresându-l absolut deloc că majoritatea oamenilor considerau drept o bătănie faptul de a veni în vizită la o oră atât de nepotrivită a dimineții.

—Nu accept să cumperi diamante pentru Emilie, zise scurt Empress, în loc să-i spună ceea ce simțea în realitate, că el o irita și, încă și mai neliniștitor, că o tulbura în mod ciudat. Și, adăugă ea arătând printr-un gest larg al brațelor spre cadourile împrăștiate pe pardoseală, nici nu sunt de acord cu toate astea.

Ochii cu gene negre ai lui Trey se înălțară cu nonșalanță, aceasta fiind singura mișcare a trupului său tolănit. Cunoștea prea bine acel ton.

—De ce nu? îmi sunt foarte dragi. Propria-i voce era calmă. Era prea devreme ca să se certe, sau poate că era prea obosit, sau poate că, spre binele copiilor, nu-i păsa ce gândea ea. Neținând seama de tonul ei critic, simți deodată că ar fi trebuit să vină mai demult la Paris, cel puțin de dragul copiilor. Rămasă pe moment fără grai față de replica lui simplă, Empress știa doar că situația aceasta o înfuria,

nonșalanța lui, vorbele lui care de fapt însemnau: „Dar așa vreau eu“ punând-o în postura neplăcută de a spune: „Nu ai să poți.“ La care, cunoscându-l, el ar răspunde: „Ba pot și așa voi face.“ Afurisită să-i fie intrarea nepăsătoare în casa ei, clocotea de furie în sinea ei, și blestemată fie-i enorma influență pe care o avea asupra copiilor, turba ea de mânie, nevrând să admită că ceea ce o irita cel mai mult nu era atașamentul lui dezinvolt față de copiii, nici cadourile sau ora matinală, ci cearcănele negre de sub ochii lui și aspectul răvășit al hainelor lui de seară... ca și cum s-ar fi îmbrăcat din nou, cu neglijență. Gulerul hainei lui era răsucit înăuntru, cravata albă îi atârna lărgită, cămașa scrobită era parțial descheiată, câțiva dintre nasturii cu pietre scumpe lipseau, și el mirosea intens a ambră cenușie parfumată cu mosc, foarte la modă pe atunci la Paris. Inhalate, ambele mirosuri erau considerate ca fiind afrodisiace și euforizante, senzații pe care Trey le aprecia în mod sigur. În timp ce privirile ei alunecau în jos, de-a lungul trupului lui suplu, Empress remarcă pentru prima dată micile sclipiri de pe vârfurile cizmelor lui — dovadă mută a apropierei lui de o rochie împodobită cu paiete. Bineînțeles, activitățile lui putuseră să fie deduse încă de la primul lui comentariu referitor la lipsa de somn. Fusesse treaz toată noaptea, bucurându-și simțurile... împreună cu o femeie. Cum îndrăznește să vină aici, direct de la... orgiile lui?!

— Trebuie neapărat să porți la Paris cizme de cowboy? zise cu acreală, provocând o înălțare rapidă a privirii lui Trey. _

— Întotdeauna port cizme sau mocasini, replică el cu glas blând, ignorând bruschețea cu care schimbase ea subiectul cât și tonul usturător. Indiferent dacă mă aflu sau nu la Paris. Se abținu să adauge că felul în care era el încălțat nu era treaba ei. Empress avea chef de ceartă, dar el nu.

— A fost amuzantă? izbucni Empress, incapabilă să-și stăpânească impetuoasa dorință de a ști, trebuind să recunoască faptul că, chiar și cu cearcănele de sub ochi și cu vestimentația lui de seară în neorânduială el arăta superb.

Înaintând spre el cu câțiva pași, arătă spre vârfurile cizmelor lui. Trey remarcă pentru prima oară sclipirile argintii prinse de pielea lor neagră, și își aminti împrejurările în care fusese smălțuit cu paiete lucitoare. Ducesa de Soissons auzise, nu se știe cum, că Trey se afla la Paris, poate de la vreunul din bărbaii prezenți în salonul lui Empress, și când îi telefonase pentru a-l invita la serata ei, la început Trey refuzase politicos, necăjit din cauza felului categoric în care îl alungase Empress; mai mult decât necăjit, mânios pe polaritatea ei, înfuriat de mulțimea de admiratori care o doreau cu înfocare. "Nu fusese în starea de spirit potrivită pentru mulțimea frenetică a prietenilor lui Estee.

— Dar, cheri, am nevoie de extravaganța ta, insistase ea cu glasul ei deosebit, puțin răgușit.

— În seara asta nu-i în funcțiune, mârâise ei.

— Și de farmecul tău dulce, insistase ea pe un ton împăciuitoare, sensibilă la mormăitul lui. Poți cânta la noul plan Bosendorfer. Voi pune să fie montat în

biblioteca, în așa fel încât să poți măcina gânduri negre în siguranță, dacă ai chef, și să cânti muzică de Liszt pe pianul cu coadă al împărătesei Eugenia. Dacă o singură persoană va încerca să te supere cu ceva, voi avea grijă să i se taie capul. Trey izbucni în râs.

—Întotdeauna ai fost o gazdă perfectă, Esteé. Te previn, totuși, că în seara asta nu ofer o companie plăcută. Deoarece îl cunoscuse intim pe Trey, ducesa se cam îndoia că Trey ar fi putut deveni, din indiferent ce cauză, o companie neplăcută, dar știa că nu avea rost să discute în contradictoriu. Esteé avea o sumedenie de prieteni tocmai datorită tactului ei impecabil. El sosise târziu și încercase să-și croiască drum prin camerele aglomerate, către bibliotecă. Ducea, care își concentra cu politețe atenția asupra discursului marchizului de Bellemont, îl zări și, făcându-i discret cu mâna, arătă spre bibliotecă. Superbul pian cu picioare sculptate, poleite, și cu inserții din paisprezece esențe de lemn diferite îi atrase atenția, în lumina blândă a aplicelor, asemenea unei frumoase făpturi deosebite, un ornament formidabil în încăperea cu pereți îmbrăcați în lambriuri întunecate și încărcăți de cărți. Și cu obișnuita sollicitudine a lui Esteé, coniacul lui preferat era pus, cu grijă, la îndemână. Stând în picioare, el își plimbă mâinile peste clape, își turnă un pahar, și apoi se așeză pe scaun să cânte. Știa că Esteé avea să vină mai târziu la el; știa și că ea avea să aducă unul sau doi prieteni. Dar avea să-i lase răstimpul de singurătate făgăduit. Peste câteva clipe uitase totul, în afară de tristețea deznădăjduită din poezia în gamă minoră a lui Liszt transpusă în muzică. Mâinile lui cu degete lungi se mișcau cu grație, fără efort, cântând muzica lui Liszt cu o forță reținută, simțind intensitatea notelor în vârful degetelor, în fiecare terminație nervoasă și în adâncul sufletului.

Mult mai târziu își înălță privirile, uimit să vadă că încăperea se umpluse de lume, mai apropiate de el fiind femeile, zâmbind cu ochii plini de ispite voluptuoase. Celebru pentru înfățișarea și desfrâul lui, toate femeile dornice de flirt sperau că vârsta nu-l făcuse să-și piardă energia, și în trecut lui i-ar fi plăcut atât varietatea ispitelor cât și invitațiile. Totuși, de când cu Empress, dorința aprigă și ațățătoare dispăruse, cuvintele și nuanțele glasului, farmecul facil fiind ceva automat, venit de la sine. Ca un exercițiu binecunoscut, efectuat în mod inconștient datorită practicii. Așa că în seara aceea zâmbise și flirtase și fusese amuzant cu obișnuita și seducătoarea lui nerușinare, însă le refuzase pe toate.

Înainte de plecare, în timp ce bea un pahar împreună cu Esteé și cu soțul acesteia, tânăra contesă de Treviso, zveltă, de tip mediteranean, cu ochi întunecați și ten măsliniu, intrase în încăperea și, înaintând cu un pas alunecător, semănând cu o nimfă a nopții îmbrăcată în tul negru scânteind de paiete, se așezase lângă Trey și își înălțase spre el chipul zâmbitor. Răspunzându-I politicos tot printr-un surâs, el își reluase conversația cu ducele de Soissons. O clipă mai târziu ea îi atinse brațul și îi vorbise în șoaptă la ureche.

El scuturase din cap. Dar ea se aplecase mai aproape și murmurase ceva revoltător. Era de curând căsătorită, și pe moment ceea ce-i șoptise îl excitase, așa că mai reflectase, își terminase băutura, și se oferise s-o conducă acasă. Dar

mai târziu, când o sărutase în budoarul ei și ea îi smulsese înnebunită cămașa, pe ei îl izbise brusc gândul că ea era prea înaltă, că părul ei nu avea culoarea potrivită, și că frăgezimea caldă a buzelor ei nu-i făcuse deloc plăcere. Fusesse nevoie de mai mult decât diplomația lui firească pentru a se elibera, deoarece soțul ei era foarte bătrân și plictisitor... iar ea nu era deloc așa. Datorită faptului că trăsura sa fusese îndemnată să plece, ca urmare a obișnuitei lui griji față de somnul vizitiului, când se răzgândise în mod atât de capricios, se pomenise fără mijloc de transport. Nu crezuse că tânăra contesă, excitată, în pielea goală și mândioasă, ar fi fost dispusă să-i împrumute trăsura ei, și deși încercase să o liniștească atât cât îi stătuse în puteri, cu o iscusință îmbunătățită prin practică, la plecarea lui ea era tot îmbufnată. Fusesse extraordinar de greu pentru el. Va trebui să-I trimită ceva scump de la „Chaumet“. Și scuze, își zisese în sinea lui, stând pe treptele casei ei în orele reci și cenușii de dinaintea zorilor. Asupra unui brusc impuls, se hotărâse ca de la palatul Treviso să meargă pe jos până la locuința lui Empress, o distanță scurtă, deoarece toate femeile cu titluri vechi de noblețe locuiau în cartierul St. Germain. Și îi făcuse plăcere lumina zorilor în Paris; aceeași nuanță delicată de coral ca și a răsăritului de soare pe munții Ursului, și în solitudinea orașului adormit își găsisse pacea sufletească. Când, în timpul mersului, îi trecu prin cap că a se duce în vizită la palatul Jordan la o oră atât de matinală era ceva poate puțin cam nepotrivit, făcuse un ocol ca să cumpere cadouri pentru copii. Moțâind într-o trăsură închiriată, așteptase să se deschidă prăvăliile și, după ce trecuse prin mai multe magazine, umpluse trăsura cât să dea pe dinafară, încărcat cu daruri, cu inima ușoară și voios, își spusese că se va duce să-i vadă pe copii... era doar un gest politic. Empress nu-l interesa deloc. Deoarece conversația lor din aceea dimineață nu fusese pe deplin sinceră, ci mai degrabă una care se caracterizase prin omisiuni, Trey răspunse cu nonșalanță întrebării care-i scăpase lui Empress:

—Doamna a fost îndeajuns de amuzantă pentru a mă ține treaz toată noaptea. Tu cum le explici copiilor prezența bărbaților? Întrebă în clipa următoare.

Fiecare din ei evita răspunsurile, fiecare era gelos și mândios, fiecare dorea o răzbunare compensatoare pentru lunile de suferință trăite.

—Eu m-am înapoiat de la operă la miezul nopții.

—Ah... și copii dormeau?

—Foarte inteligent! zise ea îndreptându-se spre fereastră și privind afară de parcă prezența lui n-ar fi avut nici o importanță. Așadar, în seara trecută văduva veselă se amuzase în compania bărbaților până târziu, gândi el, contemplându-i trupul delicat, a cărui siluetă se decupa în contrast cu lumină. De ce era asta ceva atât de surprinzător? Dacă exista cineva care să-i înțeleagă purtările de târfă, el era acela. Cum de putea să pară atât de proaspătă și inocentă, ca o floare de primăvară, așa cum era în dimineața asta, îmbrăcată în mătase de culoare galben pal, cu părul ei blond deschis asemănător cu cel al unui copil, cu nuanțele lui de miere aurie, și totuși să joace cu atâta ușurință în fiecare noapte rolul de curtezană? Simțea o dorință imperioasă să-i înlănțuie cu mâinile mijlocul ei

subțire și delicat, s-o tragă spre el în așa fel încât să-i simtă trupul cald lipit de al lui, și să-și îngroape fața în părul ei cu miros de liliac. Nu se mai amăgea cum că singurul lui motiv de a se afla acolo ar fi fost copiii, și chinuit de gelozie față de toți bărbații din viața ei, spuse pe un ton categoric pe care niciodată nu-l mai folosise cu o femeie:

—Nu voi mai aștepta.Întorcându-se repede cu fața spre el, ea nu se mai prefăcu că nu înțelege ce voia el să spună, și se uită la el mândroasă de aroganța lui dracu' să-l ia, cu insuportabila lui încredere de sine cu tot!

—Nu mă poți sili.El zâmbi.

—Nu voi fi nevoit s-o fac.Siguranța lui, înfățișarea lui în neorânduială și senzualitatea lui nepăsătoare o scoteau din sărite. Dar știa că dacă era sinceră cu ea, el avea dreptate. Și asta o enerva mai mult decât orice.Cum putea el, cu privirea aceea leneșă, pătimașă, a ochilor lui argintii ,s-o face să se topească de dorul lui,s-o face să simtă un freamăt încântător în adâncul ființei ei, când toți bărbații aceia care o curtau cu atâta ardoare nu-i stârneau nici cel mai mic interes?El nu oferea decât o plăcere trecătoare, și apoi o frângere a inimii.

—Ți-aș fi îndatorată dacă n-ai mai veni aici, spuse Empress, iritată de siguranța lui de sine, mândroasă pe propria ei reacție.

—Pentru asta va trebui să votăm, zise el cu un minunat surâs. Cred că-i aud pe copii. Empress se îmbujorase la față.

—Dracu să te ia, Trey! exclamă ea, vrând să țipe,vrând să-i tragă o palmă peste fața aceea mulțumită de sine. Nu poți să revii pur și simplu în viețile noastre!

El o învăluie într-o privire zâmbitoare, caldă și indulgentă.

—Vei vedea că pot, spuse fără dușmănie.Și dintr-o singură mișcare elastică se ridică de pe pardoseală, rămânând în picioare.

CAPITOLUL 22

După plecarea lui Trey și a copiilor, Empress își petrecu cea mai mare parte a acelor ceasuri întrebându-se cu îngrijorare dacă nu era posibil ca, la un moment dat, Trey să decopere, ca urmare a vreunei vorbe neatente a copiilor, venirea pe lume a lui Max.Ce ar face el dacă ar ști? Ar veni, târându-se, să ceară ceva de la ea? Ar amenința că-l va declara pe Max nelegitim? Bineînțeles că n-ar face nimic de felul acesta,decise în următoarea clipă. Trebuia să înceteze să-și mai facă griji.În după-amiaza aceea, de fiecare dată când se deschidea ușa salonului pentru a lăsa să intre un nou vizitator, ea era vizibil înspăimântată, temându-se, în ciuda aprecierilor ei logice, că Trey avea să dea iar buzna în mijlocul prietenilor ei și că, printr-un cuvânt nepolitic, avea să-i expună unui scandal public întreaga viață. Dacă ar spune că o cumpăraseră într-un bordel, sau măcar dacă ar insinua cu vorba lui tărăgănată și plină de sarcasm că ea fusese de vânzare, ea ar muri de rușine.Posibilitatea adevărării acestui scenariu îngrozitor îi produse o profundă agitație pe toată durata sporovielii ei ,de obicei voioase ,din timpul ceaiului, și o făcu să-i îndemne pe toți să plece devreme, sub pretextul transparent al unei dureri de cap.Când Trey intră pe urma copiilor în

salon, tocmai când apunea soarele, spuse imediat, rotindu-și privirea prin interiorul tăcut al încăperii:

—Nici un harem astăzi? Stând lângă șemineu, Empress sorta invitațiile care sosiseră în aceea zi, dar la auzul vocii lui grave mâinile îi tremurară și, cu prudență, puse cărțile de vizită deoparte.

—Cealui s-a terminat la ora șase, zise ea, ignorându-i ironia.

—Așa numești tu asta? replică el, zeflemitor, fiindu-i prea bine cunoscută ora ceaiului. Apoi Eduard începu să-l tragă pe Trey de mână, cu cine știe ce treabă copilărească ce nu suporta amânare, și când el se aplecă să audă cuvintele lui șoptite, Guy, Emilie și Genevieve se adunară în jurul lui Empress, făcându-i cu însuflețire și pe nerăsuflăte relatări referitoare la activitățile lor din acea zi. Fiecare animal de la grădina zoologică fu descris cu lux de amănunte, și toți își arătară cu mândrie cadourile proaspăt primite. Cu voci pițigăiate de surescitare explicară cum, la Luvru, li se îngăduise să instaleze un șevalet, și cum, pentru a-i face pe plac lui Guy, pictaseră toți, copiind, tabloul lui Delacroix ce reprezenta o scenă de bătăile între arabi.

—Ar fi trebuit să-l vezi pe Trey cum pictează cai, declară Guy, cu obrazii îmbujorați, în glas simțindu-i-se o bucurie extatică. Și nesfârșitul șir de calități nemaipomenite ale lui Trey fu enumerat de copii pe rând. Ascultând politicos, până surveni o clipă de tăcere în care el își recăpătară suflul, Empress prinse prilejul pentru a pune capăt descrierii strălucitoarelor însușiri ale lui Trey și le reaminti că în curând avea să se servească masa de seară.

—Mulțumiți-i lui Trey, îl îndemnă ea, și pe urmă dați fuga la etaj și aranjați-vă pentru cină. Printre discuții și recomandări privind itinerariul de a doua zi, copii prezentară mulțumiri gălăgioase și călduroase, după care plecară în goană strigând:

—Ne vedem mâine la zece. Să nu uiți! Când zgomotul plecării lor se stinse, Empress, conștientă de bunele maniere cât și de plăcerea pe care o avuseseră copiii în tovărășia lui Trey, dar iritată de faptul că el se hotărâse să-și exercite farmecul asupra lor, declară pe un ton înțepat:

—Îți mulțumesc pentru amabilitatea pe care ai avut-o față de copii.

—A fost plăcerea mea, răspunse el cu simplitate.

—Sunt sigură că poți găsi singur drumul spre ieșire, zise ea sec, știind că, înainte de cina copiilor, trebuia să se ocupe de Max. În sinea ei se întrebă cât de complicată avea să devină adaptarea programelor ei de activitate și de primire a musafirilor, printre vizitele lui Trey, dacă acesta urma să rămână mult timp la Paris.

—Nu sunt invitat la masa de seară? întrebă Trey trăgându-și cuvintele.

Se gândea că o plăcea mai mult cu părul lăsat pe umeri, și fără broșa prinsă sub bărbie, și apoi că prefera rochia de mătase de un bleumarin proaspăt pe care o purta ea astăzi, cea pe care o alesese ca pe o apărare de suprafață împotriva lui Trey.

—Nu ești invitat, răspuse Empress, nepoliticoasă. Trey îi putea forța mâna când era vorba de fericirea copiilor; nu putea să le refuze compania lui, de vreme ce-l adorau în asemenea măsură, însă apropierea nu se extindea și asupra ei. Trey Braddock-Black era un tânăr lipsit de principii, răsfățat și prea bogat, iar lupta câștigată de ea atât de greu pentru a-și învinge sentimentele pe care i le purta era prea recentă ca să-și îngăduie vreo expunere inutilă la puternicul lui farmec.

—Se pare că voi fi nevoit să cinez singur. Mesajul ce se putea citi în ochii lui nu avea nici o legătură cu mâncarea. Empress își coborî o clipă privirea asupra mâinilor ei, ca să-și domolească reacția amețitoare, apoi și-o ridică din nou spre el.

—Dacă aș fi mai miloasă, spuse pe un ton tăios, mi-aș extinde compasiunea. Totuși, nu sunt. Poate este disponibilă cea care ți-a ținut companie azi noapte. Bună seara, Trey.

—Cât timp ai de gând să mă tot dai afară din casa ta? Dacă era să te iei după lipsa lui de reacție față de comentariile ei, puteai să vezi că Empress nici nu vorbise. Acum că ea stătea în picioare, el era prea aproape, prea de nestăpânit, și ochii lui luminoși o priveau prea întrebător, așa că ea trase aer în piept înainte de să răspundă:

—Cât se va putea de mult. El zâmbi cu faimosul lui surâs, devastator și sugestiv.

—Cel puțin ești îndeajuns de rațională ca să-ți dai seama că asta nu va dura veșnic. Glasul lui era coborât și ușor răgușit, și avea un efect dezastruos asupra hotărârii ei.

—Și ține minte, adăugă el, nu-i poți ține pe copii în preajmă chiar în orice clipă...

—Pleacă dracului de-aici! îi porunci ea, stăpânindu-și impulsul de a arăta cu degetul spre ușă, ca un actor dintr-o piesă de teatru proastă. Trebuie să părăsești casa mea, spuse în mod explicit și total nepolitic. Dar la ultimele cuvinte vocea îi tremură puțin, și îngrijorarea din obraji ei nu se datora mâniei. Chiar stând nemișcat, ca acum, îmbrăcat într-un costum cuviincios din stofă de lână, ca și alți bărbați, Trey emana de sub conformismul său calm aceeași binecunoscută intensitate personală proprie, tot atât de arzătoare și fascinantă ca o fiacără argintie. Cum de reușea pătimașa lui promisiune de plăceri să te excite fără cuvinte și fără mișcări? Conștient și încântat de agitația ei, Trey schiță o plecăciune sarcastică și murmură:

—Au revoir, draga mea. Părul lui negru și mățos fu destul de aproape cât să-l atingă, atunci când capul lui se aplecă vreme de câteva clipe, și Empress avu nevoie de toată voința ei ca să se rețină și să nu-i mângâie frumusețea catifelată.

—Voi reveni, adăugă el. Și când închise ușa fără zgomot în urma siluetei lui înalte, Empress se prăbuși iar în fotoliu, și câteva minute rămase nemișcată, așteptând să-i dispară tremurul de care era cuprinsă, ca reacție. Sau măcar să se diminueze, gândi ea cu nervozitate, în timp ce, multă vreme după aceea, bătăile inimii continuau să-i fie puternice și accelerate. Probabil că am dus prea multă

vreme o viață de celibatară, își aminti Empress în următoare clipă ,asta era toată explicația ,și reacția trupului ei era doar o simplă întâmplare, nedatorându-i-se lui Trey.Singurul lucru de care avea nevoie erau încă puține clipe de repaos calm, și avea să-și recapete obiectivitatea.Dar calmul refuza să se arate, și obiectivitatea părea să se eschiveze cu încăpățănare. Pervers și obstinat, Trey rămase în simțurile ei vibrante și nu vru să dispară decât atunci când Empress fu smulsă din gândurile în care era cufundată de către servitorii ce se agitau în sufragerie.Activitatea lor îi reaminti brusc că Max o aștepta, și urcând în fugă la etaj, parcurse cu pași repezi coridorul,temându-se că avea să audă plânsete deznădăjduite. Dar culoarul lambrizat era tăcut.Din fericire doica îl împăcase pe Max cu apă îndulcită cu zahăr, așa cum făcea uneori când Empress era reținută de vreo treabă.

— Îmi pare rău, zise Empress, începându-și deja scuzele când intră în multicolora cameră a copilului.Erau câteva persoane cu care eu...

Cuvintele îi muriră în gât.Trey stătea pe un fundal alcătuit din picturi murale reprezentând animale și jucării pufoase, ținându-l în brațe pe Max.

— Ce faci aici? întrebă Empress, după ce-și recăpătase glasul.Trey își luă ochii de la copilul pe care-l ținea în brațe, și cu uimire, ea văzu că el plânse.

—Îi povestesc fiului meu despre Montana, zise el, cu glasul găuit de emoție.

Și se gândea, cu o blândă recunoștință, că îi putea ierta lui Empress orice pentru asta... pentru fiul lui.

—Nu este fiul tău!Fraza era nemiloasă, rece, și rostită cu o asemenea intensitate încât, înainte să dispară, păru să plutească scurtă vreme în aer.Uitându-se în jos la Max, care gângurea fericit în brațele sale, Trey trecu în revistă reproducerea inconfundabilă a propriilor lui trăsături pe fața aceea mică,uimitor de plină de viață. Apoi își întoarse iar privirile spre Empress și, calm, replică:

—Pe dracu nu este.

—Dovedește!El trase adânc aer în piept; ochii îi străluceau de mânie, toată iertarea duiosă de care se simțea capabil fiind distrusă de câteva cuvinte răuvoitoare.

—Căteia cu inimă rece ce ești! zise cu glas coborât, în așa fel încât să nu-și tulbure fiul, dar aspru, și pus pe ceartă, subliniat de o amenințare implacabilă.

L-ai fi ținut pe fiul meu ascuns față de mine!

—Mă gândeam că erai prea ocupat cu toate prietenele tale... și cu celălalt copil al tău.Spuse totul într-un șuvoi repede, ca și cum cuvintele acelea simple ar fi explicat întreaga indiferență resimțită și toate omisiunile.

—Nu-ți dau ție socoteală pentru viața mea mondenă,iar despre copilul lui Valerie, acela nu e al meu. Tonul lui era imperturbabil: pentru ei nu existau decât scurte fraze spuse cu nepăsare pentru a-i reaminti ei independența lui, și aceeași renegare a copilului lui Valerie pe care o auzise ea încă de la început.

—Dar ce ai de zis în privința celorlalți? replică ea furioasă, nevrând să accepte tăgăduirea lui calmă.Ochii lui argintii se măriră apreciabil.

—Ce vrei să spui prin „ceilalți“?

—Ceilalți copii ai tăi! Ea înaintă cu pași autoritari pe covorul înflorat, rochia ei bleumarin târându-se peste trandafirii și ghirlandele lucrate la Aubusson. Nu-i poate renega pe toți, gândea ea, pusă pe ceartă. Mirarea de o clipă pierise din ochii lui, și autoritatea ei nu era deloc îngrijorătoare, de vreme ce nu-i ajungea decât până la umăr. În orice caz, el știa cu mult mai mare certitudine că ea se înșela.

—Nu am nici unul, zise fără echivoc.

—Arabella susține că ai mai mulți, îl informă Empress cu o specificare instructivă a sursei informatoare care pe el îl irită și mai tare.

—Cu riscul de a dovedi inexactitatea acestei opinii de expert, Arabella nu are acces la relațiile mele personale și, în mod sigur, nu este în situația de a ști absolut nimic despre presupușii mei copii. Glasul lui devenise brusc rece și distant.

—Știam că aveai să negi, insistă Empress, fără ca propria ei părere despre Trey și responsabilitatea acestuia să fie afectată. Tot așa cum îl renegi și pe al lui Valerie.

—Dar nu și pe al tău, îi reaminti el, scurt. Privește, zise cu un oftat obosit, ridicându-și mâna până la jumătatea distanței spre propria-i față, iată pentru ce acest copil e al meu, și oricine care are ochi știe că nici unul dintre ceilalți nu-mi aparține. Nu-i poți ascunde pielea, și nici ochii, iar tu știi asta.

—Nu știu absolut nimic de felul ăsta, replică Empress fără pic de rațiune, deși copilul ei era dovada vie a afirmațiilor lui. Pentru moment ea era pornită să-i refuze libertatea lui desfrânată și mulțumită de sine, și să-l facă să sufere așa cum o chinuse și el pe ea.

—De fapt, se răsti ea, practic nu te cunosc deloc, nu știu nimic despre tine, în afară, bineînțeles, de talentele tale amoroase. Cu ochii lui luminoși și reci, el o privi îndelung, de la picioarele încălțate cu pantofi de gală până la coroana de păr blond ca mierea.

—Iar eu constat că te cunosc și mai puțin, domnișoară, răspunse el glacial, după ce am asistat la unul din ceaiurile tale de după-amiază. Pretendenții tăi trag la sorti, sau tu ești cea care îl alegi în fiecare seară pe fericitul câștigător? Trebuie să fie epuizant să mulțumești atâția bărbați arși de dor, adăugă el, gura arcuindu-i-se într-o parodie de zâmbet.

—Îmi sunt doar prieteni, deși sunt sigură că tu nu înțelegi această noțiune, replică ea cu indignare. Există un mare număr de motive pentru care poți să-i plăci pe unii bărbați. Fascinantă alegere a cuvintelor! gândi Trey cu amărăciune. De mare profesionalism, deși indignarea teatrală era puțin exagerată.

—Vai, înțeleg și eu ce-i aceea prietenie, draga mea. Cândva am fost prietenul tău. Vocea îi coborî până la nivelul unui murmur înăbușit, primejdios:

—Și îmi amintesc foarte bine cum îți place ție să fie prietenia... toate modurile în care îți place.

—Te înșeli! Mânioasă, îi respingea presupunerile referitoare la admiratorii ei. Conversația lor decurgea în contradictoriu și, cu sarcasm, el remarcă:

—În cazul acesta ești o actriță minunată, draga mea, fiindcă întotdeauna dădeai impresia că-ți plăcea.

—Ticălos încrezut!

—Dimpotrivă, domnișoară. Nu sunt decât încă un umil pretendent la favorurile tale. Și, din întâmplare, tatăl copilului tău... dacă asta mai contează cât de cât în acea mulțime, zise el, cu o expresie cu totul lipsită de curtoazie. Dacă-i așa... aș vrea să mă bucur de timpul ce mi se cuvine, este oare o pretenție anunțată prea din scurt, chiar acum. Empress se uită la el cu furie și mirare, și avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină din șoc.

—Ieși afară! îi porunci. Trey își învălui fiul într-o privire plină de iubire.

—Nu! Un răspuns simplu, cu o nuanță de încântare.

—Voi chema servitorii! amenință Empress, furioasă. Sprâncenele lui se înălțară și coborâră rapid, în semn de consimțământ.

—Cheamă-i, zise. Niciodată în viața lui nu fusese Trey intimidat de vreun slujitor.

—O să chem jandarmii!

—Cum poftești, replică el, blajin. Cred că drepturile paternității sunt recunoscute în Franța.

—Dracu să te ia! strigă ea în cele din urmă, nemaîținând seama de servitori, nemaipăsându-i de Max, într-atât de enervată încât se lăsă în voia furiei.

Expresia lui Trey era indescifrabilă.

—Sentimental, dragă Empress, zise el foarte, foarte încet, este reciproc.

La auzul țipătului mamei sale, fețișoara lui Max se răsucise în sus și, după ce reacționase prin trei scâncete slabe, izbucni cu toată puterea într-un urlet pătrunzător, care-i congestionă chipul.

—Vrea să mănânce, spuse Empress, nervoasă, apropiindu-se cu un pas și temându-se vag că după remarcă lui în legătură cu drepturile paterne, Trey ar putea să nu i-l încredințeze pe Max. Întinzând brațele spre fiul ei, așteptă îngrijorată. Câteva clipe Trey ezită, apoi, sărutându-și ușor pe frunte fiul, i-l înmână lui Empress.

—Acum, dacă vrei să mă scuzi... zise Empress cu înțeleș, simțindu-se în siguranță din moment ce-l avea din nou pe Max. Trey se așeză într-un fotoliu aflat la îndemână, ignorând modul clar în care ea îl poftise să părăsească încăperea.

—Nu țin să plec, replică el cu dezinvoltură. Fie că mă crezi sau nu, acesta e primul meu copil. Cum îl cheamă? Empress se frământă în sine ea dacă să nu-i facă pe plac și să se certe din nou, apoi decise că nu era nimic rău în a-i oferi acea informație.

—Numele lui este Max, zise, trecând peste celelalte numeroase nume de familie.

—Cum ți-a venit ideea asta? Vocea lui suna blând peste țipetele fiului său înfometat, și instalându-se comod, el se lăsă pe spate și își puse un picior peste picior.

—Este un nume din familie, răspuse Empress scurt, luând loc într-un balansoar din fața lui. Ar fi preferat să nu-l alăpteze pe Max în prezența lui Trey, dar o privire spre atitudinea lui nonșalantă o convinsese că aceasta era în stare să dureze mai mult decât un ghețar. În afară de soluția de a-l împușca pe Trey acolo unde stătea, nu exista nici o altă posibilitate de evitare a situației, așa că începu, cu degete nervoase, să-și descheie rochia.

—Ce ai făcut cu doica? întrebă, înclinând să creadă că doica ar conferi un aer de autoritate profesională acestei scene de alăptare, pe lângă faptul de a-i abate ei gândurile de la intensitatea privirii indolente a lui Trey. Potrivindu-și-l pe Max la sân, se strădui să capete o liniște rațională, de parcă în fiecare zi a vieții ei și-ar fi alăptat fiul în fața lui Trey.

Deși acesta nu răspuse imediat, Empress își menținu privirea plecată, știind că ochii lui erau ațintiți asupra ei, știind că privirea lui se concentra asupra sânelui ei gol. Când răspunsese, glasul lui părea preocupat.

—În cele cinci minute de care am dispus înainte de sosirea ta, am tăiat-o în bucăți mici și am azvârlit-o pe fereastră. Ce întrebare stupidă! zise el cu blândețe, i-am spus să plece. Am un fiu, gândea el. Fiul meu. Experimentă situația curată, sublimă, pe care i-o provocau acele două cuvinte. Empress își înălță privirea, uimită de răspunsul lui blând și ușor amuzat.

—Și ea a plecat? Doica era o scoțiană zdravănă, în stare să-i țină piept chiar și lui Trey. El se mulțumi să-și ridice aproape, imperceptibil sprâncenele, mirat de naivitatea ei, și se lăsă puțin mai pe spate în fotoliul cu perne moi. Ochii lui strălucitori urmăreau cu atenție scena aceea de „mamă cu copil“. Ambii ai lui. Era un sentiment, nu o gândire rațională, și era atât de intens încât el se ținea cu putere de brațele fotoliului ca să nu se repeadă și să-i strângă pe amândoi la pieptul său. Încăperea deveni brusc tăcută, cu excepția slabului zgomot de supt, și pentru a scăpa de privirea descumpănitoare a lui Trey, Empress se uită iar în jos, la băiețelul ei. Cum putea Trey să reintre în viața ei atât de brusc și cu toate acestea, stând acolo liniștit, în poziția aceea tolănită și confortabilă, să pară că așa ar sta aici zilnic?

Și cel mai rău era că intensitatea prezenței lui era ca o puternică bătaie în ușă, în miez de noapte: insistentă, imperioasă, imposibil de ignorat — singurul bărbat cunoscut de ea care îi activa și-i accelera instinctele erotice numai uitându-se la ea. Iar ea lupta împotriva acestor sentimente, a acestei fierbinți fiăcări de dorință, amintindu-și că nu era decât una dintr-un lung șir de femei tot atât de intens afectate. Senzualitatea pasională a lui Trey era semnul lui distinctiv, a doua natură a lui, tot atât de fără efort ca și respirația. Dar pentru ea era prea nestatornic, prea greu de suportat. Nu va mai fi nici o slăbiciune, nici o cedare neajutorată în fața pasiunii lui Trey. Ea nu mai voia așa ceva.

—Nu vreau să te știu cu alți bărbați, spuse Trey pe neașteptate tăcerea aceea, așa încât cuvintele părură că vibrează în aer ca un curent sonor înzestrat cu propria lui viață. După ce-și stăpâni primul șoc iscat de declarația lui, Empress închise o clipă ochii pentru a se împotrivi sentimentelor care, fără să vrea, o copleșiră la

auzul acelor cuvinte șoptite, cuvinte rostite cu infinite nuanțe de înțelesuri și interpretări. Cuvinte impregnate de dorință, redade cu autoritate, pronunțate cu timbrul acela cald și mângâietor care amintea de trupuri calde, înlănțuite, și paturi moi.

—Nici eu n-am vrut să te știu cu alte femei, replică ea, ridicându-și genele negre. Galsul îi tremura din cauza luptei interioare pe care o dădea ca să-i reziste. Tonul îi deveni dintr-o dată mai ferm când se gândi la ultima ei întrevvedere cu Valerie.

—Dar asta n-a avut nici o importanță, continuă ea, nu-i așa?

—N-am fost cu alte femei, zise el cu blândețe. Nu spuse că din cauza ei petrecuse zile de chin într-un local de fumat opiu, că din cauza ei ucisese un om, că evita compania feminină, că în dimineața aceea o părăsise pe contesă... din cauza ei.

—Nu te cred. Cu greu reușea să păstreze un ton tot atât de potolit ca al lui, însă o simplă negare era nesatisfăcătoare acum... și prea tardivă. Prea multele nopți înlăcrimate din cauza imaginilor lui Trey în tovărășia altor femei interziceau acceptarea cuvântului lui.

—Când s-a născut copilul? îl întrebă pentru a-i aminti în mod deliberat infidelitatea lui.

—Pe paisprezece septembrie. O fetiță, adăugă, înainte ca ea să ceară o precizare. Valerie mi-a încredințat mie custodia ei. Nu a vrut-o. Pielea copilului era prea închisă, pentru gustul ei. Vorbea fără a da de înțeles că ar fi învinuit-o în vreun fel, dar simplele declarații erau și așa zguduitoare.

—Unde se află? Fetița trebuie să fie cu siguranță a lui, gândea Empress cu o strângere de inimă, de vreme ce-i păsa de ea. Trey n-ar fi făcut asta pentru copilul altui bărbat.

—E cu părinții mei la Washington, și Belle urmează să fie prima femeie președinte, dacă e să te iei după aprecierile mamei. Zâmbetul lui de acum era cu totul diferit de cel din ultimele zile. Cinismul dispăruse, căldura era sinceră, și când spuse: „Belle și Max pot fi buni prieteni”, pe un ton plin de încântare, Empress avu nevoie de toată puterea de voință de care era în stare ca să reziste frumuseții surâsului lui.

—Așa ceva nu va fi posibil! ripostă ea cu violență. Printr-o reacție de uimire, brațele și picioarele lui Max zvâcniră și înainte să-și reia suptul el scânci ușor. Deși refuzul aspru al lui Empress era total lipsit de rost, Trey replică prompt:

—Va fi! Nimic nu-i plăcuse vreodată mai mult decât această priveliște alcătuită din fiul său și Empress.

—Nu! Nu voia să discute sau să se întrebe cât de mult conta faptul că ea îl dorea, față de binecunoscuta lui reputație de amator de desfrâu. Nu voia să pună în cumpănă pasiunea cu siguranță, sau să evalueze grade de pasiune și iubire.

Fără sinceritate și fidelitate, chiar și cea mai puternică iubire moare, și Trey nu era capabil de fidelitate. Niciodată nu fusese... niciodată nu voise să fie, gândea ea cu tristețe.

—Pleacă de-aici! Îi porunci, mânioasă. Vreau să pleci și să nu mai revii niciodată, adăugă ea apăsând cuvintele, ca și cum rostirea lor ar fi putut s-o apere împotriva tumultoaselor ei sentimente. Alungarea aceea dură îi reaminti lui că Empress Jordan se stabilise acum în noua ei viață, și că deși aveau un fiu comun, făcea impresia că aveau amintiri diferite despre săptămânile petrecute împreună.

—Îl vreau pe fiul meu, se împotrivi Trey ritos. Pe el putea să-l îndepărteze în favoarea altor bărbați, dar nu va accepta să-i fie refuzat fiul.

—O să mă lupt cu tine până la ultimul meu ban. Este al meu.

—Este al nostru, replică el, cu chipul aspru și posomorât. Cândva, pe vremea când avea cincizeci ani, i se furase un cal de rasă în cursul unui dintre continuelle raiduri pustiitoare dintre Picioarele-Negre și indienii absarokee. După ce ceilalți membri ai grupului său renunțaseră, în frigul de ianuarie, el îi urmărise de unul singur. Îl urmărise de-a lungul a șase sute de kilometri, mult peste granița spre Canada. Și îl recunoscuse. Dacă Empress ar fi știut asta, și-ar fi reconsiderat răspunsul.

—Niciodată!

—Niciodată? repetă Trey, izbucnind într-un râs neplăcut. Nu crezi că-i puțin cam târziu, draga mea? Recunosc că întotdeauna te-ai priceput la negocieri, și asta mai ales după ce am văzut întreg sortimentul de... care-i termenul politicos pentru bărbații aceia pofticioși de care te lași înconjurată?

—Ar trebui să știi, replică Empress. Când e vorba de poftite trupești, sunt convinsă că tu ai experimentat această senzație într-o mie de moduri.

—Hai să nu ajungem la vorbe injurioase, iubito, zise el, stăpânindu-și mânia din glas, un talent pe care și-l însușise în luptele purtate în ședințele legislative. Să spunem pur și simplu că „prieteni tăi“ sunt toți manipulați cu acea sinceritate afabilă pe care am admirat-o întotdeauna la tine. Tot ce cer eu este să mă incluzi și pe mine în această acțiune de manipulare și să adaugi un codicil referitor la timpul ce-mi este îngăduit să mi-l petrec cu fiul meu. Voi plăti cu plăcere pentru acest privilegiu. Sufletul tău mercantil va avea cu siguranță în vedere aspectele practice ale unui astfel de aranjament. Întreținerea acestei case trebuie să coste scump.

—Și dacă spun da? întrebă ea pe un ton sarcastic.

—Ei bine, atunci, deoarece toată lumea te cunoaște ca pe o văduvă „prietenoasă“, mă întreb de ce nu vrei să extinzi această cordialitate asupra unui vechi prieten? Culcă-l în pat pe micuțul Max, de vreme ce se pare că a adormit, încuie ușa, și putem testa îngustul pat de companie al doicii, pe care-l văd acolo. Mai rămâne doar să întreb, spuse el cu o ironie fermecătoare, dacă preferi franci sau dolari. Grosolănia lui era incredibilă.

—Aș prefera să-ți iei de aici pofta trupească, răspunse Empress, tremurând de furie și abia stăpânindu-și vocea, și să te duci să distrezi altă femeie.

El îi adresă un zâmbet sclipitor.

—Dar eu pe tine vreau să te distrez.

—Așteaptă-ți rândul, dragul meu Trey, replică ea mușcător. Se pare că am mare căutare.

—Și pe bună dreptate, ripostă el, lăsându-și privirea să rătăcească în josul trupului ei și apoi iar în sus, pentru a se opri cu nepăsare pe sânii ei plini, expuși vederii.

—Nu te-ai schimbat! zise ea cu asprime.

—Ei bine... nici tu, murmură el foarte încet, în afară de... de acești sâni foarte generoși.

—Poți să te uiți cât poțfești, zise ea, enervată, și coborându-și copilul în poală, în așa fel ca privirea lui Trey să nu fie obstrucționată, dar mai aproape de atât nu vei ajunge.

—Nu mă provoca, Empress, spuse el, măsurând din ochi distanța dintre ei. Eu nu pierd niciodată. Ai da dovadă de o mare înțelepciune dacă ți-ai aminti asta. Iar acum, voi face orice ca să nu pierd.

—Pentru orice lucru există un început, replică ea cu glas mios, mulțumită de poziția ei de forță, avându-l pe micul ei fiu în chip de zid de apărare dar iritată de siguranța de sine și îngâmfarea lui Trey.

—Îmi aduc aminte de începutul tău, șopti încet Trey, fiind răsplătit cu o îmbujorare spontană care dădu o nuanță trandafirică până și palorii satinată a sânilor ei rotunzi și grei. Atunci ea se acoperi, ca și cum bariera de mătase subțire ar fi fost de ajuns pentru a anula căldura tot mai intensă pe care cuvintele lui o provocau în adâncul ființei ei. În memoria ei rămăsese gravată pentru totdeauna imaginea intensă a chipului lui frumos, a ochilor lui luminoși arzând de dorință în acel moment când ea ieșise din cada de baie de la localul lui Lilly.

Niciodată nu văzuse o cameristă concediată cu mai puține gesturi și cu mai multă autoritate.

El știa ce făcea ea când se dezgolea în fața lui, și își ținu bine în frâu sentimentele, nefiind un tânăr novice, nevrând să răspundă acelei provocări ispititoare. Dar văzuse gestul ei grăbit și agitat, înainte de a-și încheia corsajul rochiei, și experiența îi sugera că doamna simțea aceeași dorință intensă ca și el. Oare își închipuia cu adevărat că ar putea să-l țină pe dinafară? Bărbații din viața ei îl supărau mai mult decât ar fi vrut să recunoască; o dorea mai mult decât ar fi vrut; Empress Jordan era o femeie de afaceri mai dură decât ar fi vrut el să creadă. Toate sentimentele lui clocotitoare și frustate se combinară, temperându-i compasiunea și imprimând declarațiilor lui o asprime neîndurătoare. Așa încât atunci când ea spuse pe un ton disprețuitor: „Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă“, el se ridică în picioare printr-o mișcare suplă și agilă, intenționând să-și clarifice poziția. În timp ce înainta spre ea, Empress se cutremură, mărimea lui, impunătoare era amenințătoare, expresia lui, rău prevestitoare. Dar glasul lui fu blând când vorbi:

—A trecut prea mult timp de-atunci, nu-i așa? Și stând acum în picioare lângă ea, întinse brațul și-l atinse umărul, mâna lui alunecând lent în jos până când

degetele lui îi acoperiră rotunjimea sânelui, apăsând câteva clipe în chip de demonstrație explicită a dreptului său de proprietate. Ar trebui să lupt împotriva unei puteri atât de ostentative, gândi Empress, dar trupul ei trădător suspină sub acea apăsare autoritară, și ochii i se închiseră pentru a se lăsa cuprinsă de acele senzații.

—Și indiferent de lungimea șirului de bărbați din fața mea, șopti Trey, mângâind mătasea fină, simțind elasticitatea caldă și greutatea sânelui ei, privindu-i cu satisfacție ochii închiși, eu nu-mi aștept rândul. Voi veni în casa ta, zise înconjurându-i cu degetul mare sfârșul ce împungea mătasea neagră, în camera ta...atunci când voi vrea. O picătură de lapte se prelinse prin țesătură, și Empress gemu, un sunet slab, înăbușit, și ochii i se deschiseră lent pentru a urmări glasul lui catifelat, în timp ce simțea o încântătoare fierbințeală vibrantă coborând tot mai jos.

—Trupul tău... ispititor. Trey atinse ușor grăitoarea pată, și de pe buzele lui Empress scăpă un scâncet stins în clipa în care o plăcere intensă se răspândi în întreaga ei ființă, pornind de la atingerea ușoară ca un fulg a degetelor lui.

—Așa că te previn...Mâna lui rătăci în sus până când palma i se odihni pe vena ce pulsa sub urechea ei, și atunci degetele lui se răsfirară, îngemănându-se cu părul ei mătășos, susținându-i cu gingășie capul.

—Și îmi cer scuze că nu folosesc un limbaj mai frumos, șopti el, întărindu-și strânsoarea astfel încât să-i ridice fața spre el, dar am de gând să te f... până am să mă satur și până am să te epuizez, ca să nu-ți mai poți dăruia grațiile tuturor. Zâmbi, doar o foarte ușoară curbare a buzelor sale, și îi eliberă părul. Vârful unui deget atinse buza ei inferioară, plină și ispititoare.

—Încuie-ți ușa dacă dorești, Empress, draga mea, dar eu tot voi intra. Ea încă mai stătea locului, tremurând și șocată, când el îi întoarse spatele și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 23

Și în următoarele zile Trey fu tot timpul prezent, la prânz, sau luându-i pe copii în plimbări, în odaia lui Max, ori de câte ori apărea Empress acolo, părând să se insinueze în însăși esența vieții lor. Dar ea ar fi fost o brută dacă le-ar fi refuzat copiilor enorma bucurie pe care le-o dăruia el. De ani de zile nu-i văzuse atât de fericiți. În plus, pe lângă dresură, Guy învăța arta absarokee a stăpânirii cailor, și în ziua în care ea se duse la manej să-i vadă realizările, aproape că i se opri inima. Guy se balansa pe un cal în galop, stând în picioare cu brațele întinse și înclinându-se într-o parte și-n alta în timp ce calul lui gonia năpraznic de-a lungul manejului. Reținându-și țipătul de spaimă, ea îl urmărea îngrozită, așteptându-se ca în orice clipă el să se rostogolească din poziția lui nesigură. Văzând-o, Guy se lăsă să cadă din nou în șa și îi făcu semne voioase cu mâna. Țeapănă de frică, ea îi răspunse printr-o fluturare asemănătoare, dar inima ei nu și reluă ritmul în mod regulat decât după ce îl văzu din nou într-o poziție mai sigură. Apoi Guy își întoarse în loc calul și strigă:

—Privește-ne acum, Pessy, uită-te la noi! îngrijorată, Empress își încleștă mâinile pe balustrada îngrăditurii în timp ce Guy și Trey se îndreptau în galop mic către capetele opuse ale manejului și, întorcându-se încet, își postară caii în linie de coliziune. La început înaintară în trap ușor, apoi porniră în galop mic și, îndemnându-și caii să alerge tot mai repede pe măsură ce se apropiau de centru, goniră de-a dreptul unul spre celălalt. Înaintând într-un galop întins, fiecare din ei se ridică în picioare pe spinarea calului, se balansă evaluând cu grijă distanța și viteza și, sărind își schimbară locurile în vreme ce murgul și calul negru treceau razant unul pe lângă celălalt. Venind spre ea și oprindu-și calul chiar lângă îngrăditură, Guy exclamă cu voioșie:

—Ai mai văzut vreodată ceva atât de uimitor? Și nu mi-au trebuit decât două zile ca să învăț! Trey a spus c-o să-mi arate și cum să sar și de pe cal... în galop! Nu-i așa că Trey e cel mai bun profesor din lume? Niciodată n-aș fi putut să învăț asta de la Lecrere, nici într-un milion de ani! continuă Guy cu însuflețire.

Și cum Empress nu răspunse imediat, el insistă:

—Nu-i grozav, Pressy? Știi și tu că este. Absolut cel mai bun profesor!

Empress fu nevoită să fie de acord.

—Da, zise, vorbind în mod automat. Dar gândurile ei se îndreptară spre o altă formă de predare a lecțiilor, insistând asupra metodelor folosite de același profesor realmente iscusit. Spre sfârșitul săptămânii, Max îl recunoștea pe Trey ori de câte ori intra acesta în camera copilului, și ochii lui, atât de asemănători cu ai tatălui său, străluceau urându-i bun sos. Apoi brațele și picioarele lui dolofane începeau să se agite, ca niște mici pistoane, până când Trey îl lua în brațe și spunea: „Dăruiește-i lui tăticu'un zâmbet", ceea ce el făcea întotdeauna ca la un semnal, cu un gălgâit umed care se termina prin balonașe gângurite. În schimb, zâmbetul tăticului era plin de mândrie și iubire. Chiar și doica fusese cucerită de farmecul lui Trey, după ce descoperise că acesta își petrecea în fiecare an câte o săptămână pescuind somon în apropierea satului ei natal din Scoția. Lui Empress i se părea de-a dreptul oribil când el și doica se lăsau absorbiți de poezia lui Robert Burns, și când, vexată, întrebă odată cum se făcea că Trey devenise un cunoscător atât de bun al dialectului scoțian, el explicase pe un ton blajin și părănd amuzat:

—Nu te-ar interesa să afli. Asta are legătură cu o școală rurală ascunsă departe, într-o vale montană, și cu o profesoară drăguță care...

—Sunt sigură că nu mă interesează! îi reteză vorba Empress, furioasă, întrebându-se dacă exista în lume vreo femeie care să nu fi cedat în fața luminii calde și strălucitoare din ochii lui. Acum, Max era întotdeauna inclus în activitățile copiilor, și oricare ar fi fost programul lor, Max era cuibărit într-unul din brațele lui Trey și Eduard în celălalt, și plecau cu toții într-un tropăit zgomotos de picioare grăbite și într-o larmă de țipete voioase. Dar sâmbătă, când doica avea dupa-amiaza ei liberă, se întâmplă ca toți copiii să fie în camerele lor, iar Trey se odihnea liniștit în odaia copilului în timp ce Empress îl alăpta pe Max. Ori de câte ori venea acolo, Trey își luase obiceiul de a se instala în același

fotoliu, și stătea tolănit comod, doar în pantaloni și cămașă, cu gulerul descheiat. Privirile lor se întâlneau din când în când, și întotdeauna Empress era cea care și-o ferea prima, înfiorată de dorința neascunsă din ochii lui Trey. Dar el nu făcea nici un gest ca s-o atingă, ducându-și singur propria-i luptă interioară.

—Ce să fac eu cu tine? zise el în tăcerea ce domnea în încăperea învăluită în umbrele înserării. Cuvintele fuseseră spuse involuntar, gânduri rostite în mod inconștient. Schiță rapid un zâmbet timid și înălță din umeri, alungând vorbele scăpate din neatenție. „Orice vrei“, se simțea Empress îndemnată să răspundă, dar se abținu deși propria-i dorință era sensibilă la puternica lui prezență. Trupul zvelt al lui Trey, așa cum stătea lângă șemineul din odaia copilului, era învăluit în umbra violacee a amurgului, capul rezemându-i-se pe spătarul fotoliului, iar mâinile așezate pe tapițeria al cărei imprimeu avea un model cu licorni. Ar fi intrat în paradisiacă dacă mâinile acelea elegante ar

mângâia-o, dar cuvintele nonșalante ale lui Trey se bazau pe nevoia lui fizică, și dacă ea ar fi fost îndeajuns de proastă încât să descifreze în ele ceva mai mult, nu s-ar fi ales decât cu lacrimi de părere de rău mai târziu. Așa că răspunse pe cel mai liniștit ton de care fu în stare:

—Dacă ții neapărat, ne-am putea duce peste câteva minute la parter, să luăm cina. Cred că Max a adormit. Invitația era prima pe care i-o făcuse ea de la sosirea lui și, avertizându-se să nu-și contruiască prea multe vise pornind de la acea simplă ofertă, el acceptă. Masa din seara aceea se desfășură în familie, zgomotoasă, voioasă, și primejdioasă datorită tainicilor curenți de pasiune. Mica sufragerie, decorată în nuanțe stacojii și cu mobilier din lemn de mahon lustruit de către un Jordan plictisit de culorile pastelate ale stilului rococo, căpăta o atmosferă de locaș retras, de parcă ar fi fost izolați de lume. Umbrele din camera cu pereți stacojii erau mai adânci, roșul închis al covorului și siluetele mai întunecate ale mobilierului din mahon negru topindu-se în întunericul învăluitoare. Numai copiii însufiețiți de sub strălucirea candelabrului și cei doi adulți tăcuți erau iluminați. Era ca o piesă de teatru jucată pe o scenă foarte mică.

În timp ce copiii râdeau și se tachinau în felul lor obișnuit, Trey era tăcut, plăcut și agreabil, dar distrat când ei încercau să-i atragă în șotiile lor. Mâncă sporadic, refuzând primul fel și lăsându-l neatins pe cel de-al doilea. Gustă o bucată de vițel, dar după câteva îmbucături făcu un semn să-i fie luată. Empress constată că-și pierduse cu totul apetitul, și inima îi bătea atât de tare încât era sigură că se auzea peste râsetele copiilor. Erau mult prea aproape unul de celălalt, stând de o parte și de alta a mesei lustruite. Când ea își ridica privirile el era acolo, din nou în ținută corectă, cu haină și cravată, încruntându-se puțin, dacă nu cumva le răspundea copiilor, rezemându-se de spătarul scaunului său, încercând să nu-și îndrepte ochii spre Empress. Cina împreună cu copiii le reamintea amândurora zilele înzăpezite dar fierbinți de pe muntele Iernii. Guy fu nevoit să-l întrebe de două ori pe Trey dacă avea bilete pentru circ, și când Trey auzi în cele din urmă întrebarea, se rezumă doar la a da afirmativ din cap, mintea fiindu-i imediat

distrasă de uşoara roşeată de pe obrajii lui Empress. Cele două pete de culoare de pe pomeţii obrazilor ei erau atât de identici şi de un roz atât de perfect, încât păreau relizate cu pensula, dintr-o cutie de acuarele, întotdeauna se îmbujora aşa când făceau ei dragoste, îşi aminti el, simţind dorinţa acută cum i se concentrează într-o erecţie vibrantă, ce-l făcu să se agite puţin pe scaun.

—Desert, domnule?Trey îşi înălţă privirile şi scutură din cap, gândurile lui fiind absorbite de un alt desert, alcătuit din buze dulci, braţe subţiri înlănţuite de gâtul lui şi coapse fierbinţi, care să-i topească tăria dureroasă.

—Trey, trebuie să guşti puţin! zise Emilie.

—Am mâncat înainte să vin aici.

—Ba nu, n-ai mâncat. Ai fost împreună cu noi. Atunci el îşi aduse aminte că nu mâncase. Băuse prea mult în noaptea trecută, cu Satie, la „Chat Noire“, unde se încheiase petrecerea ducesei.

—E spumă de ciocolată, Trey! insistă Emilie, în ale cărei urechi se legănav, împrăştiind prisme de sclipiri multicolore, cerceii cu diamante pe care i-i cumpărase el în ziua aceea. Aşa că el încuviinţă dând din cap. Slujitorul îi puse cu grijă o porţie în farfurie. Trey luă o lingură şi peste câteva clipe spuse „Minunat!“, adresându-se chipului plin de speranţe şi radios al lui Emilie, şi se întrebă oare ce mâncase de fapt. Ar fi putut să fie coajă de arbore fiartă, şi el nu şi-ar fi dat seama. În schimb, Empress nici măcar nu se prefăcea că mănâncă. Spuse simplu „Nu mi-e foame“, şi se strădui să-şi împiedice ochii să se tot îndrepte spre Trey. Fu cea mai lungă cină din viaţa lui. Empress se gândi serios să se răstească la copii „Duceţi-vă în clipa asta la culcare!“ dar tulburată, nu ştia ce ar face dacă ei i-ar da ascultare şi ar rămâne singură cu dorinţa tangibilă a lui Trey, care trimitea semnale captate intens de către propriul ei dor flămând, ce curgea, fierbinte ca un râu de lavă, prin trupul ei.

Vino-ţi- în fire! îşi zise în sinea ei, şi îi zâmbi lui Genevieve, care tocmai terminase de istorisit o poveste şi avea întipărit pe faţă un surâs de mulţumire de sine.

—Genevieve are un minunat simţ al umorului, zise Empress adresându-se întregii mese. Şi întâlneşte privirile nedumerite ale copiilor.

—Îi povesteam lui Trey despre canarul meu. Cel pe care a călcat Guy! zise Genevieve, în a cărei expresie şireată se vedea clar dorinţa de răzbunare. Acum trebuie să se spovedească şi să facă penitenţă şi...

—De câte ori ţi-am spus c-a fost un accident! N-a fost din vina mea! protestă Guy.

—Bada!

—Ba nu!

—Of, Doamne! murmură Empress. Trey se uită la ceas şi dădu din cap afirmativ, acceptând să i se umple din nou paharul. Eduard fu cel dintâi dus la culcare, după cină, şi în decursul următoarelor două ore, rând pe rând plecară şi ceilalţi copii, fiecare insistând ca Trey să le ureze noapte bună. După ce ultimul copil se retrăsese, Empress şi Trey rămaseră în picioare în faţa uşii lui Guy, într-o tăcere

stânjenitoare ce se prelungea acum când erau singuri, fără sporovăiala, întrebările și veselia copiilor care le abătuseră gândurile de la propriile lor dorințe trezite pe neașteptate. Înălțându-și ochii, Empress îi întâlnește pe ai lui Trey doar vreme de o clipă fulgerătoare, dar își coborâ imediat privirea după cele ce văzuse în adâncimile lor înfierbântate. ,

—Mai bine... o să verific... la Max... încă o dată, zise ea bâlbâindu-se, simțindu-se în pericol din cauza lui Trey atât de aproape, din cauza întunericului tăcut al coridorului care-i învăluia... din cauza propriilor ei sentimente primejdioase, care cereau să se elibereze. Depărtându-se rapid, se îndreptă spre camera copilului, rugându-se ca Trey să plece politicos și s-osalveze de propria-i susceptibilitate. Dar după ce verificase că Max dormea liniștit, închise ușa în urma ei și îl zări pe Trey rezemat de lambriul de pe coridor.

—Doarme? întrebă el, desprinzându-se de lemnul lustruit. Ea confirmă dând din cap, incapabilă să găsească suficient suflu ca să răspundă.

—Toată lumea doarme. Ochii lui argintii străluceau, evidențiindu-se pe chipul lui întunecat; umerii lați păreau brusc și mai lați în semiobscuritatea coridorului slab luminat, statura lui fiind accentuată de însăși agitația ei intensă. Părea foarte mare.

—Nu ieși în oraș în seara asta? întrebă el atât de încet, încât cuvintele erau aproape o șoaptă. Înainte să răspundă printr-o negație, Empress înghiți o dată, ferindu-și cu nervozitate privirile de ochii lui scânteietori și de forța lui fascinantă. Așteptarea era apăsătoare, încordată, cercetându-i simțurile, și ea începu să numere medalioanele de pe covor, încercând cu disperare să se rețină să nu i se arunce în brațe.

—Unde-i camera ta? întrebă el, cu glas scăzut și răgușit.

—Nu! strigă ea, cu o vădită și neîndoielnică spaimă în ochii ei imenși și cu pumnii brusc încleștați. Dar Trey remarcă fiorul ei tremurător, perceptibil sub spaima fățișă, și știu cât de puțin însemna acel nu.

—Ai o seară liberă... murmură el, fraza neterminată fiind plină de înțelesuri.

—Nu, te rog, suflă Empress. Dar nu-ul era cu câțiva decibeli mai slab decât primul ei protest categoric, iar te rog-ul era mai mult o implorare decât un refuz. Cunoscând din experiență manifestările femeilor care spuneau în mod capricios nu când voiau să zică da, el întinse încet mâna spre ea, iar ea nu se mișcă, știind că nu se putea opri să nu tremure. Mâinile lui suple îi cuprinseseră cu blândețe umerii, și ea se cutremură într-o tăcere atât de densă încât răsuflarea lor părea că despică aerul în unde. Cu gesturi lente, el o trase mai aproape, și pe măsură ce distanța dintre ei se micșora, mireasma de liliac alb se îmbina cu mirosul de pin de munte ce impregna hainele lui Trey, iar trupul ei nu opunea rezistență sub mâinile lui, și fața ei se ridica în mod inconștient ca să-i primească sărutarea.

Amândoi luptau fără succes împotriva sublimei pasiuni ce le copleșea simțurile, și în clipa șovăitoare dinainte ca buzele să li se întâlnească, Empress șopti:

—Pleacă, te rog!

—Da, spuse el, curba genelor lui coborâte semănând cu o draperie de catifea neagră. Și îi atinse buzele cu ale sale. Fu un sărut ușor ca atingerea unui fluture, care dură doar o clipă, și când Empress își aruncă brațele pe după gâtul lui, ale lui alunecară în jos, spre șoldurile ei. O trase cu putere mai aproape de el, cu atâta violență încât ea scoase un țipăt, i-l ignoră cu egoism, dorind doar să guste dulceața fierbinte a gurii ei, să invadeze supunerea primitoare a buzelor ei întredeschise, să strivească trupul ei până când fiecare rotunjime moale și catifelată avea să se topească în trupul lui cu mușchi duri. Doar după câteva clipe, sub efectul unei tulburări fără astâmpăr, gura lui se desprinse brusc de a ei, ca și cum răbdarea lui ar fi avut o limită măsurabilă, de mică durată, care expirase dintr-o dată.

—Care-i camera? întrebă el. Cuvintele erau repezite și insistente, gura lui aluneca peste netezimea obrazului ei, mâna lui silind-o pe-a ei să coboare spre singurătatea crescândă a bărbăției lui. Ea tremură când simți sub mână formidabila lui mărime vibrantă, și tot atât de ușor ca și brusca lui întrebare își simți trupul deschizându-se, cuprins de un val fierbinte. Nerăbdător, el o împinse câțiva pași înapoi până când fu prinsă între el și peretele lambrizat. Neașteptând nici un răspuns, grăbit de o dorință nestăpânită, el îi dădu mâna la o parte, îi înșfăcă materialul fustei și îl înlătură din calea lui. Supraexcitat și îndemnat de lunile de abstenență, avea să găsească dormitorul... mai târziu.

—N-ar trebui să fii aici, gemu Empress, zguduită de dorința ei tot mai intensă, simțind pe picioare răcoarea aerului și conștientă, cu disperare, de mâinile puternice ale lui Trey, care urcau de-a lungul coapselor ei, atingerea lui făcând-o să se topească de dorința de a vrea mai mult.

—Știu, răspunse el cu o ușoară asprime, mototolind mătasea brodată a rochiei ei, împingând în sus jupoanele cu o grabă brutală și înfigându-și degetele în șireturile chiloților ei. Nu va dura mult.

—Fii blestemat! șopti ea ca reacție la grosolănia lui crudă, revenind brusc la realitate și trezindu-se din încântătorul ei extaz plin de plăcere.

—Să te înghită Iadul, Empress Jordan, pentru ceea ce-mi faci! mormăi el, rupând șiretul printr-o smucitură scurtă, mâinile tremurându-i, vrând să simtă fiecare centimetru din carnea ei fierbinte.

—Nu, Trey, te rog! strigă ea, speriată de puterea cu care împingea el, de forța lui implacabilă. Ce-ar fi dacă servitorii... copiii... El se opri brusc, de parcă l-ar fi lovit, cuvântul copiii având efect asupra furiei lui dezlănțuite... dar asta doar vreme de o clipită. Nu mai era în stare să judece rațional, fiind condus de o nevoie dureroasă care excludea logica.

—Unde? întrebă el cu glas aspru și grav, care vibra de dorință imperioasă, în timp ce mâna lui frigea ca un fier înroșit prin pânza fină a lenjeriei ei.

—Acolo, răspunse Empress, înțelegându-i foamea lipsită de prudentă, abia cu greu reușind să-și stăpânească propriile-i dorințe arzătoare, deși fuseseră rostite cuvenitele cuvinte de refuz. Gata să cedeze sub propria-i dorință nestăpânită, care

nu mai ținea seama de cinste și principii, ea arătă spre camera ei, în așa fel încât să-l poată simți iar înlăuntrul ei, în așa fel încât să-și poată potoli cumplita foame ce o împingea spre un bărbat infidel, frumos și îngrozitor de egoist, care o făcea să se simtă ca și cum ar fi luat foc. Ridicând-o în brațe dintr-o mișcare lină și rapidă, aducând-o astfel mai aproape de pielea lui încinsă, lipind-o de pieptul lui ca să-i simtă sânii plini, zdrobindu-i sfârcurile deja întărite, Trey se îndrepta cu pași mari spre camera ei, deschise ușa dintr-o izbitură și, neacordând atenție zgomotului, o închise cu o lovitură de picior tot atât de puternică. Privirea lui cercetă repede încăperea, în căutarea patului, deși în actuala lui stare, atât de aproape de orgasm, patul nu mai era o necesitate. Lăsând-o cu brutalitate pe Empress să cadă pe cuvertura de satin alb a patului în formă de scoică, de culoarea chihlimbarului poleit, îi scoase pantofii aruncându-i cât colo fără să se uite, îi dădu la o parte, cu mare nerăbdare, fusta și jupoanele, în tăcere și cu o viteză ucigătoare îi trase în jos chiloții, își descheie pantalonii bâjbâind ca prin ceață, în timp ce timpanele îi bubuia datorită dorinței imperioase, și urcându-se peste Empress fără preliminarii și fără menajamente, se înfipse în ea.

Expeditiv și egoist, termină în câteva secunde, ca și cum ea n-ar fi fost decât un recipient comod pentru pofta lui trupească, și retrăgându-se tot atât de abrupt pe cât o pătrunse, Trey se rostogoli de pe ea, încă mânios, încă frustat, încă în orgasm dar nesatisfăcut. Cu brațele aruncate peste cap, rămase culcat lângă ea, încordat și agitat. O învinuia pe Empress pentru haosul din mintea lui, o învinuia pentru nevoia care încă mai striga în el, pentru dorința lui pătimașă și violentă care-i măcina rațiunea. El nu se purta niciodată așa cu femeile. Niciodată. Și-i înjură pe cupidonii pictați pe tavan, de parcă zâmbitorii și indiferenții amorași înfășurați în ghirlande ar fi fost instrumentele nemulțumirii lui. Zăcând ghemuită pe o parte, cu spatele spre Trey, Empress plângea cu lacrimi tăcute, izvorâte din nefericire și autocompătămire. Chiar și cu cinismul și sarcasmul lui din ultimele două săptămâni și cu toate insinuările lui răutăcioase, ea nu se așteptase niciodată la asta: o împreunare rece și impersonală, fără nici o fărâmbă de sentiment, detașată ca și cum ei doi ar fi fost străini... mai rău, dușmani.

Nu- l mai cunoștea pe bărbatul acesta și nu mai putea să se amăgească în continuare cu vise în culori trandafirii, sau să se agațe de amintirile săptămânilor petrecute de ea cu Trey. Bărbatul culcat alături de ea era altfel, aspru și nemilos, un străin, iar ea nu dorea deloc să prelungească acest soi de război, deosebit de ticălos. Ridicându-se în capul oaselor, încercă să se furișeze din pat ca să fugă de dezastrul care se petrecuse. Dar mâna lui Trey o opri înainte ca ea să se depărteze, închizându-se în jurul încheieturii mâinii ei ca o câtușă și trăgând-o înapoi.

—N-am terminat. Atitudinea trupului său tolănit, pe jumătate culcat pe spate, era languroasă, printr-un contrast izbitor, expresia lui îi oglindea sentimentele turbulente, sentimente care erau cea mai formidabilă și nerușinată demență.

—Te rog, Trey, nu așa, îl imploră Empress cu glasul și ochii plini de regrete.

Îl văzu că încearcă să-și stăpânească reacția și că nu reușea.

—De ce nu? întrebă el în șoaptă, nesatisfăcut și încordat. Ai o seară liberă. Degetele lui o dureau, expresia lui era dură.

—Consideră-mă seara ta de sâmbătă, continuă el. Oferă-mi puțin din binecunoscuta, generoasa ta... ospitalitate. Nu sunt altfel decât ceilalți bărbați.

—Nu există alți bărbați, replică Empress, cu glas liniștit, nemaiinteresând-o să-l amăgească, încercând să ajungă la sufletul acestui bărbat rece care îi strângea dureros încheietura mâinii.

—Minți! ripostă el cu asprime.

—Întrebă-i! îl sfidă Empress, nevrând decât un armistițiu pe acest teren de luptă al unei greșite înțelegeri.

—Ce nostim! Ar trebui să fac asta individual, sau să economisesc timp și să-i întreb pe toți deodată dacă s-au culcat cu tine? Complimentele mele, iubito, pentru tupeul tău... cu siguranță cunoști subtilitățile situației în care o cacealma este sau nu o cacealma. Îi făcu cu ochiul și îi adresă cel mai strălucitor și cinic zâmbet al său.

—Adevărul adevărat ,spuse Empress păstrându-și calmul și privindu-l pe bărbatul frumos și brun care se culcase cu atât de multe femei încât ar fi trebuit să fie ultima persoană din lume care să ia o atitudine decentă și virtuoașă , este că... tu ești singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată.

—Asta-i cu siguranță o minciună fermecătoare, zise Trey cu o curtoazie voită, fără a fi mișcat de sinceritatea cuvintelor ei, deoarece propriile-i idei despre văduva veselă de la Paris erau cu totul altele. Nu ți se decernează porecla de Seducătoare Verde pentru felul în care pui masa.

—Negația aceasta inocentă are de obicei efect? Adăugă el, în glumă, ca și cum ideea i-ar fi venit mai târziu.

—Ce vrei de la mine? întrebă Empress epuizată. Sentimentele ei erau zdrobite, călcate în picioare, speranțele și visurile, sfărâmate.

Totul datorită unui bărbat frumos, care cândva se purtase blând cu ea.

—Pentru început, aș vrea să te f... încontinuu vreme de aproximativ o săptămână... și pe urmă îmi voi reevalua prioritățile. Cum ți se pare?

—Mi se pare potrivit cu Trey Braddock-Black, armăsarul de talie mondială replică Empress cu asprime, amintindu-și imediat ce puțin însemnau visele ei în comparație cu realitate vieții lui libertine ,și nu țin să-ți fac pe plac! adăugă ea furioasă, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. El nici nu se clinti, zvârcolelele ei neavând nici un efect împotriva puterii cu care o ținutia fără efort.

—Nu sunt convins că acordul tău ar fi absolut necesar, draga mea, replică el lent, ochii lui mângâindu-i trupul potrivit, tonul fiindu-i tot atât de mânios ca și al ei. Poate va fi la fel de interesant să te leg de pat vreme de două săptămâni și să văd dacă îmi pot reaminti tot ce-ți place.

—Îmi pare foarte rău că te dezamăgesc — ripostă ea cu malițiozitate, stând provocator în fața lui cu părul răvășit, cu picioarele doar în ciorapi și cu rochia mototolită — dar avându-l pe Max, programul meu este foarte limitat.

—Pentru a-l alăpta pe Max nu trebuie neapărat să fii dezlegată.

—Bestie ce ești! Nu ne aflăm pe teritoriul Montanei, unde cuvântul tău e lege! replică ea, vocea tremurându-i de furie. Cei din neamul Jordan-ilor au fost nobili încă de pe vremea lui Carol cel Mare, cu mult înainte ca ai tăi să fi văzut măcar un cal, pe vremea când indienii absarokee încă mai vânau alergând pe propriile lor picioare! Tot trupul lui încremeni, nici un mușchi nu i se mișcă și chipul îi deveni brusc asemănător cu o mască.

—Nu-mi pasă — zise Trey, fiecare cuvânt fiindu-i tot atât de necruțator ca și ținuta, dacă Jordan-ii existau aici înainte de potop. Un mușchi, sus, pe umărul obrazului, tresări, tulburând neclintirea aceea profundă, și glasul lui coborî, devenind o șoaptă aspră:

—Nu-mi pasă dacă ei călăreau pe cai cu o mie de ani înaintea noastră. Dacă vreau să te posed în noaptea asta, o voi face. Pricepi? Și o doică pentru Max nu-i nici o problemă. Nu fi naivă în privința posibilităților și a resurselor mele.

Empress păli amintindu-și de impulsurile despotice ale lui Trey, conștientă, de asemenea, de întreaga intensitate a dorinței lui nestăpânite. Nu era un gentleman care făcea o curte insistentă. Și tot ce era legat de puterea Braddock-Black îi reveni instantaneu în minte, gărzile personale, mica armată alcătuită din membri al clanului, trenul personal și linia de cale ferată privată, influența în domeniul politicii, nemăsurata avere.

Își aminti și cum odată, la ranch, când îl întrebase pe Trey ce avea de gând să facă în viață, el răspunsese: „Să domnesc în jumătatea mea din ținutul Montanei.”

—Ai face asta? M-ai ține captivă? Ochii ei, pe albul feței, erau mari și de un verde întunecat, asemănător cu verdele unei păduri de pini. Și străluceau de indignare și furie.

—Poate, zise el cu un glas inexpresiv. Vino aici și vom discuta această problemă.

—Te disprețuiesc! Fiecare cuvânt fu pronunțat distinct, glacial, și cu o înveninare ucigătoare, cu toate că sub pojghița de gheață, inima ei îl chema.

—Toată situația asta este o nebunie, replică el cu o nepăsare calmă, așa că nu contează, atâta vreme cât mă încânți cu fermecătoarea ta companie.

—Niciodată nu voi face asta de bunăvoie! ripostă ea scuiându-și cuvintele, cu o amărăciune usturătoare și posomorâtă.

—Hai să vedem dacă putem îndrepta lucrurile. Zâmbetul lui era atât de neplăcut, încât onctuositatea lui mieroasă o făcu să se înfioare, și când Trey îi smuci încheietura mâinii, ea înaintă spre el plină de teamă. Bărbatul acesta dur și necruțator o înspăimânta.

—Dezbracă-te, rosti el scurt și poruncitor. De luni de zile nu te-am mai văzut. Ea ezită o clipă, dar expresia de pe chipul lui era rece ca gheața, preântâmpinând orice împotrivire, și când degetele lui își slăbiră lent strânsoarea ca pentru a-i verifica supunerea, ea îi dădu ascultare. Stând în picioare în fața lui, clătînându-se nesigură, îl privi pe sub perdeaua densă a genelor sale, verdele ochilor ei, cu blestemata și ciudata lor sclipire de inocență, atrăgându-l ca un magnet.

Momeala inocenței, asta era ispita ,gândea el, dorind acea inocență tremurătoare. Și înțelegea foarte bine de ce, la un pahar, în cluburi, era numită Seducătoarea Verde.

—Aștept.Rezemat comod de tăblia de la căpătâiul patului, Trey își petrecu ambele mâini prin părul său lung, gestul având ceva insultător.Empress își duse mâinile spre micii nasturi emailați de pe rochia ei.

—Mai întâi despletește-ți părul, îi porunci el, vrând ca ea să arate așa cum și-o amintea, fără coafura modernă,pariziană, cu bucle prinse pe creștet. Vreau să mă înfășor cu părul tău.Ridicându-și brațele pentru a-și scoate din bucle un pieptene de бага, cu o expresie plină de revoltă ca urmare a cererii lui poruncitoare și cu teama de o clipă spulberată de firea ei iute, Empress bombăni cu dispreț:

—Da, domnule, mai doriți ceva, înălțimea voastră?

—Ceva mult mai substanțial, draga mea, înainte să termin cu tine, murmură el alene, ochii lui argintii semănând cu cei ai unui animal de pradă. Vom verifica docilitatea ta și imaginația mea... totul la timpul potrivit.

—Refuz — șuieră ea printre dinți, ochii ei scânteind cu sclipiri de fiăcări ca răspuns la constrângerea lui autoritară — să fiu tratată ca o... o...

—O târfă? sugeră el, ironic.

—Exact! Și nu voi accepta!Stătea în picioare, ținând ca pe a armă pieptenele împodobit cu pietre scumpe.

—Aș crede că rolul e foarte potrivit pentru dumneata,doamnă Miles. Cu siguranță nu sunt primul din haremul dumitale care își exprimă o dorință oarecum mai fantezistă. Îmi place să mă înfășor cu părul tău, remarcă el ca din întâmplare, de parcă ar fi discutat despre meritele cererii lui, iar amărăciunea ei n-ar fi avut nici o importanță. În orice caz ,adăugă el, nemaiîncercând să dea glasului său o notă de frivolitate ,nu mă interesează părerile sau sensibilitățile tale, ci numai disponibilitatea trupului tău. Și aștept...Ea azvârli cu pieptenele în el, dar Trey prinse proiectilul din zbor și se mulțumi să zâmbească.

—Totul depinde de tine, spuse cu o blândă ironie,stimata mea doamnă Miles.

O urmări cu privirea în timp ce ea, posomorâtă, își desfăcea coafura, și cu un vag surâs prindea fiecare pieptene cu care arunca ea în el, punându-le în ordine pe noptieră.

Empress se căzni câteva clipe să-și descheie nasturii de la încheieturile mâinilor, apoi, scuturându-și umerii, își scoase rochia sclipitoare, lăsând-o să cadă cu o afectare voită și studiată. Privirea lui Trey urmări alene căderea mătăsii ce se aduna în valuri la picioarele ei.

—Chiar ai de gând să mergi până la capăt cu mascarada asta despotică? întrebă ea pe un ton dușmănos, rămânând în picioare în fața lui, îmbrăcată doar cu cămașa și Jupoanele.

—Ca să fiu foarte sincer, prefer mai multă liniște, sau cel puțin o neutralitate odihnitore, răspunse el înălțând din umeri. Dar Parisul te-a făcut să devii mai puțin cooperantă.Fiindcă ceilalți bărbați ți-au lărgit enorm opțiunile ,își explică el în sinea lui, în mod critic.

— Iar în cazul tău, Parisul a scos la suprafață afurisitul de despot din tine, replică ea cu acreală.

—Vai, Doamne! oftă el în bătaie de joc. Și amândoi aveau atâtea speranțe de a ajunge în paradis! Dar hai să vedem ce satisfacții mai putem salva din toată această nemulțumire. Eu unul ,continuă el cu un zâmbet sardonice ,am considerat întotdeauna că un f... îmi abate gândurile de la dezamăgirile vieții.

—Cândva ,făgădui ea pe un ton calm ,o să-ți dau răsplata cuvenită pentru înjosirea asta blestemată.,,Mi-ai și dat-o,“ ar fi vrut el să spună. „Mi-ai transformat în Iad zece luni din viață.“

—Dacă ai tremenat să joci rolul îngerului răzbunător al lui Dumnezeu, n-ai putea să treci la următorul tău rol?zise în schimb, cu un glas voit blând. Sfârșește cu dezbrăcatul!Jupoanele ei fură scoase unul după altul, în timp ce Trey privea. Dar excitarea lui era o măsură mai puțin obiectivă a emoțiilor sale, deoarece erecția lui considerabilă sporea simțitor odată cu înlăturarea fiecărui jupon, până când, în cele din urmă, ea rămase doar în ciorapi și în cămașă, focarul întregii atenții sexuale fiind încadrat de aceste ultime articole vestimentare.De astă-dată el se rezumă la a-i face semn să meargă până la capăt, și în câteva clipe ea stătu goală în fața lui.

—Acum ești satisfăcut? întrebă Empress răstit, azvârlindu-și ultimul ciorap.

Părul blond ca mierea i se revârsa în jurul umerilor, iar ochii îi ardeau de furie.

—Nu chiar, răspunse el, subliniindu-și cuvintele trăgănate printr-o înălțare a sprâncenelor. Cunoști, desigur, iubito, succesiunea lucrurilor în aceste fascinante jocuri ale iubirii. Satisfacția vine... mult mai târziu. Dar constat, continuă el pe același tin insolent,că începe să ți se trezească interesul. În sfârșit, devii cooperantă...

—Ba deloc! negă ea furioasă, șoapta batjocoritoare silind-o să protesteze cu mânie.

—Atunci, ce-i asta?Trey ridică una din mâinile lui suple și bronzate și schiță un gest leneș.Rușinată, Empress simțea laptele mustind din sânii ei,picurând pe veșmintele mototolite de la picioare,simțurile fiindu-i imune la reacția ei mânioasă față de jignirea produsă de purtarea crudă a lui Trey.

—Nu mă interesează! susținu ea cu încăpățănare.

—Bine, șopti el, ne vom menține la nivel de afaceri.

—Perfect, replică ea scuturând din cap, tonul ei rivalizând cu al lui în privința indiferenței.El întinse mâna și, după câteva clipe de gândire și un scurt îndemn din partea lui Trey, ea înaintă spre el și își puse mâna într-a lui.Ridicându-se în șezut, el își azvârli picioarele peste marginea patului și o trase mai aproape.

—Nu am de gând să-mi strici costumul... cu asta,murmură el, prinzând cu degetul său prelung două picături de lapte ce i se prelingeau din sfârcul sânelui.

Umilită de reacția nerușinată a trupului ei, Empress simți cum îmbujorarea îi urcă până în obraji.Văzu și Trey roșeața trandafirică, și pe un ton mios remarcă:

—Ce actriță minunată!... o modalitate virtuoză, după toate prin câte am trecut!...Dar aceea nevinovăție prefăcută îl excita, mâniindu-l totodată, când se

gândea la cât de mulți bărbați în afară de el se bucuraseră de farmecul captivant al acestui spectacol.

—Ce altceva mai vrei? întrebă ea cu o voce slabă, încordată.

—Nici măcar n-am început, replică el foarte încet, admirându-i superba furie clocotitoare. Și dacă ar fi îndrăznit, ea l-ar fi îndepărtat cu un brânci când, peste câteva clipe, el își înclină capul și își coborî gura spre sânul ei. Buzele lui se închiseră cu gingășie peste sfârcul țuguiat, limba lui lingându-l, alunecând peste și în jurul vârfului întărit și sensibil, dezmierdând vreme de o secundă... de două, în timp ce ea aștepta cu încordare întreaga apăsare a gurii lui. Și apoi aceasta veni, dură, fermă, sugând, și laptele ei izvorî curgând în jos, udându-i genunchii, fiecare receptor de plăcere din trupul ei deschizându-se cu aviditate. Mâinile lui se ridicară repede s-o susțină, i se încleștară cu putere peste șolduri, și o sprijiniră în vreme ce el dezmierdă și sugea și ronțăia, făcând-o să gândească: A trecut prea mult timp... prea mult... N-ar trebui să reacționez atât de intens, nu trebuie, își zise Empress în clipa următoare, luptând cu disperare împotriva acelor senzații amețitoare. El întruchipa tot ce ura ea la un bărbat: aroganța, insolența, egoismul. Dar o plăcere formidabilă cânta în trupul ei, se amplifică în fiecare nerv tremurător, distrugând orice rațiune, bătându-și joc de gândirea conștientă, nedorind decât o imensă împlinire, fără restricții. Și simțea o umezeală ce cobora nu numai de pe sânii ei, ci aluneca și din adâncul ființei ei o căldură fierbinte, clocotitoare, care disprețuia cu lăcomie orice „n-ar trebui”, trecea cu nepăsare peste flagrantele cusururi ale caracterului lui Trey, și aștepta, cu respirația tăiată, să se intensifice valul de extaz. Cu gingășie și cu iscusință, cu o încetineală dulce și calculată, Trey îi sugea fiecare sân, în timp ce căldura concentrată în miezul ființei ei radia afară, până când o roșeață trandafirie îi înfrumusețea trupul, dorința arzând înăuntrul ei ca o fiacără sălbatică și violentă.

—Cred, murmură Trey, desprinzându-și în cele din urmă gura, glasul ușor răgușit căpătându-i o politețe exagerată, că am remediat lucrurile în ceea ce privește indiferența... nu ești de aceeași părere? Cu ochii pe jumătate închiși, respirând doar prin mici suspine întretăiate, Empress se răzvrăti împotriva siguranței veninoase a tonului lui.

—Nu, șopti cu încăpățănare. El înălță din umeri, atingând ușor cu vârful degetului fiecare sfârc, și murmură cu nepăsare:

—Presupun că am putea despica firul în patru cu privire la interpretarea fiecăruia din noi a termenului de indiferență, dar nu vreau să fiu nepoliticos când ești atât de docilă. Trasă cu delicatețe un cerc în jurul unui sfârc și continuă:

—Asupra unui lucru s-ar putea să fiu de acord. Cel puțin acum, zise el strângând ușor ambele sfârcuri, nu-mi vei mai uda costumul. Și așa cum un prețuitor ar face o evaluare sau s-ar gândi ce să facă în continuare, își puse palmele peste sânii ei, în timp ce ea stătea în picioare, copleșită de sentimentele ei tumultuoase, încercând să-și controleze respirația, străduindu-se să-și nege dorința vibrantă. Își răsfiră degetele peste bogăția voluptuoasă a sânilor ei și își rezemă mâinile pe rotunjimea lor proeminentă de parcă ar fi fost proprietatea lui. Sânii ei fuseseră

întotdeauna obraznici, dar acum erau ostentativi, țâșnind în afară, pielea ei albă lăsând să se vadă pe curbura exterioară o urmă de vene, ca și cum sub apăsarea greutății lor sporite carnea i-ar fi devenit translucidă. Asemenea unei mici și mândre zeițe a fertilității Empress ispita și ademenea. „Atinge-mă și îți voi dărui plăceri” — părea să spună — „suge-mă și îți voi da hrană, te voi îndestula”. Palmele lui fierbinți rătăciră peste rotunjimea provocatoare a sânilor ei, coborâră lent de-a lungul coastelor și mijlocului ei subțire, urmărind conturul șoldurilor ei, alunecând încet către splendida îmbinare a coapselor ei. Mângâie pielea netedă și înfierbântată și părul mătăsos, și calma lui evaluare încetă brusc, propria-i dorință nepotolită sporind la rândul ei, ca o reacție la excitarea ei. Zeița oferea mai mult decât plăceri și hrană; oferea o supremă fericire în miezul dulce și fierbinte al trupului ei, o fericire pe care el o dorea cu atâta intensitate încât simțea cum o durere vibrantă îl urcă lent pe șira spinării. Strecurându-și degetele lungi în miezul ei umed, în locașul acela voluptuos și ispititor, dezmierdă cu gingășie pielea catifelată și îi urmări expresia feței; alunecă încet în sus, până când atinse mugurele vibrant și prețios al extazului ei, și îi aud suspinul fericit, de plăcere. Complet desprinsă de orice realitate în afară de degetele atât de încântător de mângâietoare ale lui Trey, Empress se legăna ușor odată cu fiecare înaintare voluptuoasă a mâinii lui, lăsând să-i scape din adâncul gâtului un ușor tors mulțumit, și blestemându-l că era atât de iscusit. Ar fi trebuit să stea aici în picioare, rece și indiferentă, nu însetată de dorul apăsării delicate a degetelor lui, nu vrând ca Trey să facă dragoste cu ea, nu simțind că avea să moară de plăcere, — Te rog, Trey... nu mai pot să aștept... șopti ea. Terog... te rog...

Ea era absolut gata să se topească, constată Trey cu o pricepere adusă la perfecțiune prin nesfârșite observații. El își găsisse încântătorul său rai pe pământ și, după luni de exil, era pe cale să intre prin voluptuoasele porți ale lui Empress spre paradis. Lunga și frustranta așteptare luase sfârșit. Retrăgându-și degetele, se depărtă de Empress și se sprijini de speteaza sculptată a patului. În ciuda protestelor de mai înainte ale lui Empress, ea era excitată, mai mult decât excitată, și propria lui dorință fusese imperioasă încă de când o revăzuse la două ore după sosirea lui la Paris. Timpul unei rețineri nefirești trecuse; avea de gând să-și satisfacă dorința intensă de-a o avea pe frumoasa femeie care îl părăsise; care se bucura de atenția tuturor masculilor aristocrați și cu sânge fierbinte din Paris; care nu voise să recunoască faptul că și ea îl dorea, dar care, în ciuda refuzului și a împotrivirii sale, avea să-i facă pe plac în seara asta, pentru că în clipa aceasta era încinsă la maximum, întocmai așa cum și-o amintea el.

—Vino aici! spuse pe un ton răstit și aspru. Vino și așează-te pe mine!

În mintea lui Empress pasiunea cerea imperios o eliberare. Asta cerea tot trupul ei, pielea înfierbântată și nervii încinși, încordați la maximum. Dar mândria ei se împotriva și, fără a se mișca, se uită la el cu ochi sălbatici, mânioși.

—Dacă nu ai de gând să fii ascultătoare, zise Trey cu glas foarte scăzut, o vei face în încântătoarea închisoare pe care o pot pregăti pentru tine. Manierele

frumoase nu sunt domeniul meu forte. O privea cu admirație pe superba femeie din fața lui, mândră și sfidătoare, frumusețea ei fragilă contrastând în mod paradoxal cu o izbitoare sexualitate neîmblânzită. Ochii ei, acum de-a dreptul ostili, îi întâlneau pe-ai lui.

—Tu hotărăști, spuse el în șoaptă. Atunci ea se apropie de patul pe care stătea el culcat, cu formidabila lui erecție expusă ostentativ. În întregime îmbrăcat, doar cu pantalonii descheiați, veșmintele lui în contrast cu nuditatea ei erau anume gândite pentru a sublinia umilirea ei. Asemenea vizitelor de după-amiază pe care le făceau membrii „Jockey Club“-ului, luând la rând bordelurile înainte de a se duce la curse. Prilejuri în care nu trebuia să te dezbraci pentru rapidele întâlniri cu o curtezană, sau când era necesar doar un minimum de dezgolire. Nici măcar nu era nevoie să te urci în pat, dacă dunga pantalonilor era prioritară.

—Sunt sigur că ești obișnuită cu asta... știi că ești, se corectă el, lăsându-și ochii argintii să rățăcească peste trupul ei voluptuos, în timp ce ea îngenunchea lângă el, șovăitoare. Reținerea aceasta prefăcută nu-i necesară. Se trase cu doar câțiva centimetri mai la o parte, neoferindu-i nici un ajutor, ci numai lărgindu-și lavaliera de la gât.

—Nemernic fățarnic ce ești! șuieră Empress printre dinți, furioasă, repezindu-și mâna să-l lovească. Reflexele lui fură impecabile. Ba chiar îi lăsă mărunta satisfacție de-a fi fost cât pe-acum să reușească, degetele lui închizându-se cu cruzime în jurul încheieturii mâinii ei cu o secundă înainte să-i atingă obrazul cu vârful degetelor.

—Să nu complicăm lucrurile, zise în șoaptă, în vreme ce-i strângea mâna cu duritate. Nu-ți cer să faci asta de plăcere, ci doar s-o faci... altminteri te voi lua de-aici și mă vei servi în tihna unei zone rurale. Îi ținea mâna ridicată vertical între ei, cu o strânsoare neînduplecată, tot trupul ei încordându-se într-o rigiditate agresivă.

—Nu ești îndeajuns de puternică — șopti el, remarcându-i expresia mânioasă și combativă, de parcă s-ar fi repezit să-i atace dacă el și-ar fi slăbit priza. Sper că ne înțelegem unui pe celălalt. N-aș vrea — spuse cu o fermecătoare delicatețe — să-ți produc vreo durere.

—Bărbatul care posedă cu forța o femeie are scrupule! remarcă Empress, zâmbind batjocoritor.

—Iubito, murmură Trey cu blândețe, după cum arată trupul tău gata pregătit, singurul lucru pe care l-aș face împotriva voinței tale ar fi să te forțez să... aștepți. Mâna ei liberă se înalță cu furie, și Trey, a cărui mânie sporea, i-o prinse înainte să i se apropie de față.

—Încep să mă plictisesc de această împotrivire melodramatică, bombăni el.

Așa cum stătea ea, îngenuncheată lângă el, cu ambele mâini ținute prizoniere de către Trey, ochii le erau la același nivel, și vreme de câteva clipe nesfârșite ea nu vru să i se supună. Apoi ochii ei se plecară, docili. Iar el își slăbi încet strânsoarea cu care-i ținea încheieturile mâinilor. Dar cu toată indiferența de care făcea el caz, mâinile lui îi cuprinseseră șoldurile când ea începu să coboare pe el, și după

ce îi absorbise cu totul întreaga lungime rigidă și el o simți fierbinte în jurul lui, Trey închise o clipă ochii și gemu — un sunet tot atât de binecunoscut lui Empress ca și propriul ei suspin cutremurat.Fără efort, el o ridica, apoi o lăsa în jos cu o încetineală voită, săltând-o iarăși până când Empress menținu ea însăși ritmul, ridicându-se și coborând cu o lentoare măsurată, coapsele ei frecându-se de stofa de lână a pantalonilor lui, sâni ei plini atingându-i țesătura hainei în timp ce ea se supunea exigențelor lui. Cravata lui dezlegată i se păru rece când îi alunecă între sâni, contrastând cu frecarea caldă de pe coapsele și sâni ei, unde pielea îi era atinsă de țesătura de lână.

Empress nu avea câtuși de puțin intenția de a reacționa la calculatul act de tiranie al lui Trey, dar trupul ei trădător, ținut atâta vreme în sihăstrie, nu ținu seama de gândul dușmănos și, fără rușine, după doar câteva clipe fugare, se lăsă cu ingratitudine în voia unei dorințe vibrante și pătimașe.Trey avea de gând să stea reținut și s-o lase pe Empress să facă ceea ce făcea ca văduvă veselă din Paris, însă ea se apropia atât de repede de orgasm, încât propria lui dorință luă avânt și spori ca reacție la setea ei imperioasă și înfierbântată.Ținând mâinile încleștate cu putere pe șoldurile ei, se ridică nerăbdător să întâmpine ardoarea ei nestăpânită,se împinse în sus în același timp în care Empress își apăsa cu violență șoldurile în jos, și ea scoase un țipăt când o senzație amețitoare îi invadă trupul.La auzul țipătului ei sălbatic, Trey simți cum se umflă înăuntrul ei, așa că vreme de câteva clipe îl duru.Senzația de o violență intensitate îl făcu să strângă din dinți, până când, o secundă mai târziu, fu copleșit de un imens val de plăcere.Cu înfrigurare, se înfipse din nou în ea, și în următoarea clipă de pasiune fierbinte, ea plonjă dincolo de granița sublimului. Cu o impetuoșitate nestăvilită, trepidantă, el o însoți, mâinile ridicându-i-se, fără voia lui, pentru a se îngemăna în mătasea palidă a părului ei bogat și răvășit.

O strânse cu atâta putere încât simți cum se topește în el în timp ce ajungeau amândoi la climax. Un tremur convulsiv îl scutură când totul se termină, și cu un imens suspin, gâfâind, Empress se prăbuși peste umărul lui.

Îngropându-și fața în părul ei moale ca un nor, el continuă s-o țină strâns în vreme ce încântătoarea dulceață vibra cu o intensitate tot mai scăzută. A face dragoste cu ea, a o ține îmbrățișată, era ca o întoarcere acasă, gândea el, cu o profundă mulțumire.Culcată pe umărul lui, Empress auzea inima lui Trey bătând ca un ecou înnebunit al propriei sale inimi, și săltându-se, sărută cu duioșie curbura gâtului lui,exprimându-și recunoștința.Uitase intensitatea senzației profunde și pure care te poartă ca un val de flux, precum și superba, plăcuta căldură care o cuprindea când el o ținea îmbrățișată, așa cum făcea acum. Mâinile lui îi mângâiau ușor spatele, și brusc, ea vru să-i simtă pielea lipită de a ei.Trey îi simți degetele pe pielea fierbinte și umedă a gâtului său, și în momentul următor cravata îi alunecă,eliberată dintr-o singură smucitură rapidă. Când mâinile ei se îndreptară spre nasturii hainei lui,erau nervoase și zorite, fără urmă de blândețe feminină sau de stângăcie timidă, și toate celulele senzitive din

trupul lui reacționară la graba ei nerăbdătoare, exigentă, și dorința i se reaprinse de parcă niciodată n-ar fi ajuns la climax.

—Te vreau, șopti ea, atingându-i buzele cu vârful trandafiriu al limbii.

—Mă ai, murmură el, mișcându-se ușor și sugestiv înăuntrul ei, în așa fel încât ea simți un imens val de excitare.Îi descheie cămașa, și mâinile ei se strecurară înăuntru, să-i mângâie pieptul muscular.

—Scoate-ți hainele!Glasul ei era ca o ispită fluidă, și lentă, alunecătoarea rotire a șoldurilor ei era atât de provocatoare și echivala cu o invitație atât de caldă încât toate femeile care fuseseră vreodată în viața lui fură trecute la rangul de nevoie.Și când la porunca ei el spuse nu din principiu,neplăcându-i din fire femeile care dau ordine în pat,Empress șopti „Ba da“, și aplecându-se mult, trecu cu limba peste lobul catifelat al urechii lui, murmurând un motiv convingător pentru a-l face să se răzgândească. El o ajută să-i smulgă hainele de pe el cu o grabă febrilă, și nu existară preliminarii, amândoi fiind de prea multă vreme însetați, amândoi fiind dușmănoși sub pasiunea tumultoasă care le domina toate impulsurile, asemenea unui vârtej de flăcări ce gonește mugind peste câmpii uscate. A treia oară fu la fel de egoistă ca mai înainte. El nu se putea sătura de ea, și nici ea de el, și când începu a patra oară fu ca și cum pe amândoi i-ar fi biruit o forță disperată. Dintr-o mișcare frenetică, Trey o rostogoli sub el, și Empress se agăță de trupul lui de parcă ar fi crezut că el avea s-o părăsească. El își dădu seama că ea nu ar fi vrut să-l lase să plece — oricum, el n-ar fi fost în stare să-i dea drumul, atâta timp cât ea era în viață — și cu o impetuozitate nebună, amețitoare, o luă împreună cu el,cu o violență încăpățânată, doar în parte stăpânită, până pe o culme înaltă, pe care, printr-o iscusință obținută de el prin practică, rămaseră vreme de lungi, nesfârșite clipe de plăcere extatică. Chiar în momentul maxim al acelei senzații extraordinare, el o mușcă — o ușoară înfingere a dinților, ca o ciupitură, voluptuoasă și excitantă, în carnea încinsă a umărului ei.Reacționând la fel de sălbatic, ea se ridică și își înfipse dinții în pielea lui bronzată, chiar sub ureche, dându-i părul la o parte cu o bruscă mișcare a mâinii, când șuvițele îi alunecară între dinți. Mușcă realmente cu sete, dur, dinții ei închizându-se cu o ferocitate sălbatică. Și el simți că-i începe următorul orgasm.Explozia ce rezultă îi lăsă pe amândoi gâfâind din greu ca să respire, și zăcură într-o uitare de sine buimacă,având impresia că trupurile li se topiseră.Când în cele din urmă Empress își ridică privirile,ochii lui Trey erau închiși, și respirația lui — așa cum zăcea peste ea, proptit ușor în coate pentru a o feri de întreaga lui greutate — era și acum chinuită. Cuprinzându-l cu duioșie, cu mâinile ei mici rezemate pe umerii lui puternici, Empress simțea o mulțumire deplină, ce vibra în valuri palpabile pe pielea ei și în adâncul sufletului. Cum își închipuise vreodată că ar putea să trăiască fără el?Cum poate ea să susțină ritmul acesta cu atât de mulți bărbați? se întrebă el.Și atunci un glas bărbătesc împleticit se auzi de undeva, de lângă scară:

Îți spun — fir-ar să fie! — că vreau s-o văd!îi răspunse — protestând — vocea majordomului, deși tonul lui scăzut nu se auzi cu claritatea vizitatorului amețit

de băutură. Trey încremeni, ținându-și respirația, în timp ce zgomotele unei altercații străpungeau liniștea serii. Cu un volum al vociferărilor din ce în ce mai mic, bărbatul cel insistent fu convins să coboare iar scara, și glasurile se stinseră. Fără un cuvânt, Trey se desprinse din brațele cu care-l înconjura Empress și se rostogoli departe de ea. În vreme ce el se retrăgea în tăcere, Empress șopti:

„Nu pleca“, cu o voce slabă, sinceră, care îi aduse lui aminte de prima noapte de la stabilimentul lui Lilly, când ea îl convinsese să rămână. În starea lui de spirit dintr-o dată posomorâtă, întunecată, cuvintele i se părură nerușinate, iar ochii ei, când se uită la ea, culcată la doar câțiva centimetri de el, caldă și ușor disponibilă, erau... curtenitori. Manierele ei de curtezană îl scârbeau, propria-i gelozie fiind un sentiment pe care nu și-l cunoștea. Nu-l de mirare, gândea el, că ea avea atâta căutare. Puține femei erau atât de exploziv excitabile, atât de spontan, de imediat receptive... cu orgasmul tot atât de prompt ca al unei nimfomane.

—S-ar putea să fii așteptată de un vizitator, la parter, spuse el pe un ton detașat, iar eu am un alt angajament. Părăsind patul, se îndreptă spre mica chiuvetă din colț, udă un prosop și își șterse de pe trup sudoarea și urmele lăsate de actul dragostei.

—Nu știu cine era — spuse Empress cu calm, remarcând indignarea lui Trey, vizibilă în ochii lui, în linia severă a gurii și în însăși rigiditatea ținutei lui — dar acum a plecat. Te rog să rămâi. Nu am pic de mândrie — gândi ea în timp ce rostea cuvintele. Nici mândrie, nici rușine, în pasiunea pentru bărbatul acesta.

Trey tocmai își lua hainele de pe pardoseală, și vorbele lui Empress îl făcură să-i arunce o privire pătrunzătoare. Cu gustul ei încă în gură, intensitatea cu care o dorea fiind la fel de acută ca și savoarea dulce ce dăinuia asemenea unei amintiri plăcute, avu nevoie de foarte multă stăpânire de sine pentru ca, în cele din urmă, să spună:

—Nu pot.

—Aș vrea să poți, zise ea în șoaptă, sfâșiată între lupta pentru a-i câștiga interesul și umilința de a-i implora. Închizând o clipă ochii spre a se apăra de propriile-I sentimente puternice, el trase ușor aer în piept înainte de a și-i redeschide, și continuă să-și încheie nasturii cămășii.

—I-am promis ducesei de Soissons — spuse calm — să-mi fac apariția la balul ei. Deși până în momentul în care vizitatorul beat al lui Empress întrerupse seara, el uitase de acea obligație.

—N-am putea să discutăm despre asta? Insistă Empress, ridicându-se în capul oaselor printre așternuturile răvășite și îndreptând întreaga intensitate a privirii ei nedumerite și întrebătoare către bărbatul care se îmbrăca rapid în mijlocul încăperii.

—Nu are nici un rost să mai discutăm despre ceva, replică el sec, îndesându-și cămașa în pantaloni, cu toate că îi mulțumesc sincer, domnișoară Jordan, pentru

timpul duminică. Cu gesturi economice și energice, își trecu degetele prin părul său lung, întinse mâna să-și ia haina costumului și, scoțând din ea un portofel din piele subțire, extrase câteva bancnote și le azvârli pe masa de toaletă.

—Fă-mi o chitanță, dacă asta nu-i suficient. Nu sunt obișnuit cu prețul laptelui de mamă, dar cunoscându-te, sunt sigur că este ridicat.

O tresărire de tandrețe îi îmblânzi trăsăturile aspre, înainte de a adăuga:

—Avocații mei te vor contacta în legătură cu fiul meu, domnișoară, și îți sugerez să cooperezi. Ochii luminoși deveniră duri precum cremenea, și glasul îi căpătă o notă dură când continuă, într-un murmur:

—Doar ca un avertisment prietenesc... dacă încerci să-l ții departe de mine pe fiul meu, te voi distruge... La auzul crudei amenințări din spatele cuvintelor rostite în șoaptă, Empress se făcu albă ca varul, trăgându-se instinctiv înapoi, ca și cum glasul primejdios al lui Trey ar fi putut, el însuși, să-i facă vreun rău.

Chinuit de înflăcărata ei pasiune și de efectul acesteia asupra lui, Trey nu voia să se mai uite la Empress, așa cum stătea pe pat, într-o dezordine atrăgătoare. Nu voia pentru că încă o mai dorea, nu se putea sătura niciodată de ea, și mândria lui — rod al multor generații de căpetenii absarokee — nu îi îngăduia să dorească pe cea mai căutată văduvă din Paris. Însă viciul mândriei sluji și altui scop: îi păstră glasul ferm când îi ură noapte bună. Cu toate acestea, nici unul din ei nu se bucură de o noapte plăcută. Tulburat, Trey se decise să se înapoieze în America, și după ce-și făcu bagajul, își petrecu restul nopții străbătând pardoseala încolo și-ncoace. Empress constată că îi era cu neputință să doarmă, inima fiindu-i zdrobită și sângerândă. Mânia din glasul lui fusese ucigătoare... și plină de răceală. Spre dimineață, amorțită și apatică, nu mai putea să plângă, secătuită de emoții ca și de lacrimi.

CAPITOLUL 24

De îndată ce decența i-o îngădui, Trey ceruse să vină sus portarul pentru ca acesta să se ocupe de obținerea unor bilete de vapor către New York. Odată ce se hotărâse să părăsească Parisul, sperase să facă aranjamentele necesare în acea dimineață, dar cea mai apropiată plecare era peste o zi, așa că îi mulțumi frumos omului, înjură zdravăn în clipa în care ușa se închise în urma spatelui îmbrăcat în uniformă, și își turnă încă un coniac ca să-și mai lumineze dispoziția întunecată. Călătoria lui la Paris fusese o greșeală nefericită, cu excepția minunatului fapt că aflase de existența fiului său. Și pus în balanța cu dezgustul amar pe care-l simțea când se gândea la Empress, Max cântărea mult mai mult. De asemenea, și ceilalți copii erau importanți pentru el, și avea să se intereseze dacă se puteau aranja unele vizite, deși, după noaptea trecută, probabil că avea să fie necesar mai mult decât o cerere politicoasă. Din fericire, când avea de-a face cu Empress, argumentul unor mari sume de bani dădea cu siguranță rezultate...și din fericire el dispunea de mari sume de bani. Cel puțin era previzibilă, își zise el cu o apreciere caustică, și foarte... comodă.

După ce își termină coniacul ieși în oraș ca să le telegrafieze părinților săi, informându-i despre înapoierea lui, și după obișnuitele întârzieri cu birocratică bandă roșie, dimineța se scurse deja pe jumătate când trecu din nou prin ușile cu grilaj ale hotelului „Athenee”. Holul de recepție era relativ aglomerat cu cei care includeau în regimul lor o dimineată de plimbare și veneau sau plecau. În căutarea unei ocupații sănătoase, Sam Chester ieșea în evidență prin hainele lui de seară, dar tot așa se întâmpla și cu Trey, în calitatea lui de singurul indian piele-roșie în amestecul acela obișnuit de oameni de afaceri și lume bună fără treburi anume. Sam, în mod evident puțin băut, strigă din celălalt capăt al holului un salut, și Trey, adresând zâmbete politicoase tuturor privirilor curioase îndreptate spre ei, decise că Sam era exact ceea ce-i trebuia lui astăzi ca să-i îndepărteze gândurile de la Empress, din câte se părea, avea să fie nevoit să facă unele eforturi pentru a-l ajunge din urmă în privința consumului de alcool. După ce întrebările mirate își primiră destule răspunsuri în obișnuita manieră bărbătească, laconică, și disprețuind trecutul, viitorul și orice altceva în afară de prezentul imediat și neemoțional, Trey și Sam se retraseră la „Jockey Club”, să încheie în tihnă ziua. Într-un colț liniștit al clubului, discutară despre cai, apoi, inevitabil, despre femei, și mai spre sfârșitul zilei, comparară meritele diverselor mărci de coniac. Cu soarele strălucind cald prin ferestrele înalte, coniacul, băut în modul preferat de Trey, cu o felie trecută prin zahăr ca preludiu, părea și mai cald când aluneca pe gât... și liniștitor, netezind tăișurile dure și brutale ale nemulțumirii și dezamăgirii lui. Stând de vorbă cu Sam, Trey își aminti de zilele lipsite de griji de la colegiu, când plăcerea și joaca erau predominante, problemele erau inexistente, și nimic mai grav decât nemulțumirea unui profesor nu întuneca scurgerea plăcută a zilelor. Să fi fost doar câțiva ani de atunci? Astăzi se simțea obosit, ca un bătrân.

—Ai auzit de duelul pentru ducesa du Montréal? Părul de un castaniu nisipos al Lui Sam îi stătea țepos, cu o energie electrică pe măsura vitalității lui.

La școală, el și Trey conduseseră întotdeauna poznele tinerești, mai nesăbuiți decât majoritatea colegilor, firile lor impulsive recunoscând fiecare la cealaltă un spirit înrudit, și acum ochii lui Sam se luminaseră de plăcerea de a relata amuzantul scandal din jurul unui tânăr ofițer ce se lupta pentru o femeie căsătorită, cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el.

Zâmbind blajin față de nestăpânitul interes al lui Sam pentru distracții de orice fel, Trey spuse pe un ton blazat:

—Cine n-ar fi făcut la fel?

—Nu mă pot imagina duelându-mă pentru ea. E o adevărată babă!

Sam considera orice femeie trecută de treizeci de ani ca fiind bătrână.

Uitându-se la el pe deasupra marginii paharului său, Trey își exprimă în glumă dezacordul.

—Am văzut-o la restaurantul „Dunette”, și cred că nu sunt deloc de părerea ta. Iar tu nu te-ai duela pentru o femeie nici dacă ți-ai găsi soția în flagrant delict.

—Adevărat... cu atâtea femei pe lume, nu merită să înnebunești prea tare după una anume, rânji Sam. Până la Empress, Trey ar fi susținut din toată inima opinia prietenului său, însă acea împrejurare îi schimbase nonșalanța de mai înainte.

Acum nu era totuși dispus să divulge pasiunea lui pentru una dintre cele mai recente horizontals ale Parisului.

—S-ar părea că există foarte multe femei disponibile, spuse el, fără a se angaja la nimic.

—Parcă n-ar exista mereu, conveni Sam, cu o ridicare din umeri disprețuitoare. Înzestrat cu o înfățișare chipeșă, cu un splendid trup de atlet, și cu milioanele tatălui său, Sam nu dusesese niciodată iipsă de activități plăcute, fiind întotdeauna asaltat de oferte încântătoare.

—Guiley a fost nevoit să fugă în Belgia, anunță el, revenind la bârfa lui amuzantă.

—Nu pentru multă vreme, remarcă Trey, turnându-și încă un pahar. De dragul formeii.

—După aceea soțul ei a făcut aici cinste tuturor, și i-a plictisit pe toți cu povești despre tânăra lui metresă, zise Sam. O cunoști pe noua dansatoare de la Comedia Franceză? Trey dădu din cap. Cine n-o cunoștea pe cea mai tânără stea din corpul de balet?

—Lui Montréal nu-i păsa de nevastă-sa, dar, dacă stau să mă gândesc, cui îi pasă? Nu ești căsătorit, nu-i așa? Se grăbi să întrebe, ideea venindu-i cam târziu, deoarece el și Trey nu se mai văzuseră de doi ani.

—Nu, răspunse Trey pe un ton sec și scurt.

—Nici nu-mi închipuiam... nu ești tocmai genul celor care se însoară, nu? zise Sam rânjind. Dar dacă te-ai însura vreodată, te-ai gândi să te duelezi pentru soția ta? Tradiția aceea europeană i se părea lui Sam o ciudățenie, mai ales cu felul lui de a nu concepe compania feminină altfel decât în pat. Trey își aminti de furia pe care o simțise când îi privise pe admiratorii lui Empress, și cum dorise să-i ucidă pe toți bărbații care o atingeau. Deschise gura pregătindu-se să vorbească, dar apoi spuse lent:

—Nu știu. Răceala din vocea lui Trey fu cea datorită căreia o amintire despre unele zvonuri referitoare la Trey răzbi prin ceața tot mai deasă creată de coniac în mintea lui Sam.

—Dumnezeulee, am uitat! izbucni el. Existase odată un duel, după o lungă noapte de beție în Montmartre, când aproape nimeni nu mai fusese destul de treaz cât să-și numere pașii. Cu excepția lui Trey, desigur. Mâna lui fusese sigură și nu tremurase. Numai ochii lui argintii erau neobișnuit de sclipitori.

Omul murise. Și nu fusese din cauza unei femei — acum că-și amintea el — deși era implicată o femeie, încercam să-l ratez, zise Trey cu un glas cumpătat, încruntându-și ușor sprâncenele negre. Prostul naibii n-a stat locului.

Pe măsură ce se apropia seara, Sam începu să insiste ca Trey să-l însoțească în seara aceea la petrecerea dată de LeNotré.

—Nu poți s-o pierzi, Trey. Cea mai a dracului de bună pivniță de vinuri din Franța. În actuala lui stare de spirit, asta părea un motiv rațional pentru a lua parte la o petrecere.

—Aș putea veni, Sam. E ultima mea noapte la Paris..

—Atunci trebuie să plecăm, replică Sam, scurt. În ultima ta noapte la Paris îți trebuie o băutură și o femeie.

—De ce nu? murmură Trey. Cu Empress se terminase... în cele din urmă. Niciodată n-ar fi putut s-o împartă cu alții, iar ea nu era genul de femeie care să se stabilească la un bărbat. O dreptate ironică, gândi el cu amară nostalgie. Cât de adesea se descotorosise el politicos de o femeie, trăindu-și viață fără restricții! Acum întâlnește o femeie care făcea același lucru... pentru ea nu existau restricții. În ciuda anilor săi, se simți dintr-o dată, transformat în cenușă.

Deși erau câteva săptămâni de când Empress se angajase să se ducă la petrecerea lui LeNotré, ea îi telefonă lui Etienne, care intenționase s-o escorteze, și îi lăasă un mesaj în care își exprima regretul, invocând motivul bolii.

În dimineața aceea, durerea din inima ei era mai insuportabilă ca niciodată, proaspătă de parcă Trey ar fi plecat doar cu câteva minute înainte, și o durea atât de tare încât Empress nu știa dacă ar fi în stare să schițeze un zâmbet silit și să facă schimb de glume. Mâncarea îi făcea greață, gâtul i se strângea de fiecare dată când se gândea la ochii reci ai lui Trey, și numai invitația plină de sensibilitate a Adelaide! de a-i lua pe copii la ea în acea zi o salvase de înspăimântătoarea perspectivă de a le explica plecarea lui Trey. După o dimineață petrecută suferind de propria-i milă, alternând cu furia împotriva disprețului jignitor al lui Trey, Empress decise că ambele soluții nu prea aveau viitor și că în ultimele luni vărsase destule lacrimi pentru Trey Braddock-Black cât să poată pluti pe ele toată flota franceză. Era timpul să-și continue viața. Așa că atunci când Etienne nu vru să țină seama de politicoasa informație a majordomului, cum că „Madame nu este acasă astăzi” și îi spuse: „Mulțumesc, Bartlett, ți-ai făcut datoria”, îi înmână pălăria și mănușile lui, intră peste o clipă în camera de zi a lui Empress cu un zâmbet voios și declară: „Nu se poate să fii bolnavă, în seara asta te scot în oraș”, Empress îl întâmpină cu o sinceră afecțiune. În cursul vizitei sale, el o înveseli cu umorul său ciudat, o distră cu anecdote amuzante, o făcu să se simtă îndrăgită ca femeie și prețuită ca prietenă. După noaptea trecută era vulnerabilă la farmecul lui captivant și fu de acord ca el să vină s-o ia la ora nouă. Pentru a o abate de la proasta-i dispoziție, el îi trimise zece duzini de trandafiri.

Îngrămădiți în salon, în toată splendoarea lor purpurie și voluptuoasă, florile îi ridicară moralul. Și Empress decise brusc că Etienne avea să fie cel mai rațional, plăcut și satisfăcător mijloc pentru a-l uita pe Trey. Își păstrase pasiunea pentru el depășind cu mult un raționament prudent, și noaptea precedentă demonstrase cu cruzime profunzimea sentimentelor lui Trey față de ea.

În noaptea trecută, după ce încercase cu furie și fără succes să rupă în bucăți banii lăsați de Trey, îi aruncase cu furie pe focul din șemineu.

În noaptea asta, decise ea, am să pun capăt îndelungatului celibat, greșitei fidelități față de un bărbat care habar nu avea ce însemna cuvântul acesta.

Cu Etienne avea să fie în siguranță, fără melancolie sau inimi frânte... și el era amuzant. Și totodată el avea să-I țină la distanță pe претенденții mai serioși care voiau ca dragostea să le fie răsplătită prin dragoste. Ea nu era pregătită pentru o iubire și o angajare serioasă, și pentru toată tandrețea și gravitatea pe care ar implica-o luarea în considerare a unei căsătorii. Pretendenții ei care o sâcâiau dorind o soție vor trebui să aștepte până când inima ei sângerândă avea să se vindece. Deocamdată, tot ce voia ea era să șteargă amintirea lui Trey, iar Etienne — dacă zvonul nu mințea — era îndeajuns de iscusit și de talentat pentru a i-l scoate din minte pe Trey.

Și totul în legătură cu nou planificatul viitor al lui Empress părea să pornească la drum în mod plăcut. Etienne sosi, arătând superb în hainele lui de seară, la nivelul reputației sale de cel mai frumos bărbat din Paris. Fu atent cu copiii înainte de plecare, prietenos în timp ce se îndreptau spre bal în trăsura lui proiectată anume pentru a lăsa spațiu suficient pentru picioarele lui lungi, priceput să susțină o conversație și bun partener de dans. Și strălucitor de amuzant. Empress se pomeni râzând sincer, ceva ce crezuse că niciodată nu va mai fi posibil după noaptea trecută. Ca o recunoaștere a noii sale intenții, Empress renunțase la pretenția ei de a purta doliu, și se îmbrăcase într-o rochie de mătase de un purpuriu aprins, înfrumusețată cu o dantelă neagră și metrii întregi de panglică argintie — o rochie de seară complicată și costisitoare, care se potrivea cu dispoziția ei sclipitoare și spumoasă și cu trandafirii lui Etienne.

Câteva dintre acele flori parfumate îi împodobeau părul, altele îi erau înfipse seducător în decolteul adânc, și când intră în sala de bal la brațul lui Etienne, o tăcere bruscă demonstră că toți cei prezenți erau conștienți că ducele de Vec câștigase premiul pariului de la Club. Ieșită din doliu, contesa de Jordan își tăia respirația: părul ei blond și tenul luminos scos superb în evidență de intensa nuanță de roșu, dantela decorativă care conferea imaginii ei o ispititoare notă primejdioasă, și veselia ei molipsitoare accentuau contrastul profund romantic cu senzualitatea suavă și discretă a ducelui.

— Ei bine, fata a refăcut averea familiei... ba chiar cu mare succes, de vreme ce se bucură de atenția lui de Vec. Este un bărbat foarte generos. Vorbitoarea o cercetă pe Empress printr-o lornietă superb emailată.

— E la fel de îndrăzneată ca și tatăl ei, în rochia asta superbă și la brațul lui de Vec, și tot atât de bătătoare la ochi, dacă vrei să mă crezi... dar sângele nu se dezmente, remarcă însoțitoarea ei, ridicându-și la rândul ei lornietă la nivelul ochilor. Cine altul decât Maximilian Jordan ar fi fugit cu logodnica fiului ambasadorului britanic? Deși toți bărbații flirtau și încercau jocuri erotice cu urmașa contelui englez. În definitiv, aceasta era cea mai frumoasă fată din Paris, în acel sezon monden — continuă doamna, scrutând-o cu ochiul critic al unei matroane care a urmărit zeci de fete frumoase trecând pe lângă ea — oricine altul nu ar avea destulă minte ca să-și dea seama de limitele flirtului. Dar cu

Max, poți fi sigur că nu renunță la ceea ce vrea —încheie ea în maniera persoanelor în vârstă care discută despre trecut de parcă ar fi prezentul.

—L-a răsfățat Heloise.

—Era singurul ei copil. Deoarece ambele doamne vârstnice o cunoscuseră pe bunica lui Empress, scurta frază era o explicație suficientă, și amândouă clătinară solemn din cap, într-un acord perfect, depășind în continuare evenimentele trecute de atâta vreme.

—Chiar și duelul cu Rochefort a fost nesăbuit. Nici un om zdravăn nu și-ar fi pus mintea cu Rochefort. Era un tip necruțător. Nimeni, în afară de Max... și totul pentru mult-iubita lui soție.

Ambele lorniete se ridicară simultan, măsurând-o din priviri pe superba fiică a lui Maximilian Jordan în brațele ducelui de Vec, valsând atât de aproape pe lângă ele, încât parfumul trandafirilor le pătrunse în nări.

—E mai frumoasă decât mama ei. Să fi fost o remarcă veninoasă sau un compliment? Tonul era sec, fraza terminându-se printr-un pufăit pe nas. Sau ceea ce dădea tonului o nuanță ambiguă era nostalgia față de trecut?

—Are ochii lui Max... o îmbinare spectaculoasă, cu coloritul ei.

—Max și-a folosit ani de-a rândul ochii aceia ademenitori. Și încă cu mare succes. Și vreme de câteva clipe, ambele își amintiră splendoarea celui de-al treilea imperiu, când erau încă îndeajuns de tinere pentru a lua parte la aceea veselie.

—Până când s-a îndrăgostit până peste urechi de La Belle Anglaise, veni brusca readucere la realitate.

—Cât de serios este de Vec?

—Este mai interesat decât de obicei. Isabelle m-a cam repezit, ceva mai înainte, când am remarcat că soțul ei pare să prefere în seara aceasta dansul, spre deosebire de obișnuitul lui interes față de mesele de joc.

—Ai dreptate. El nu dansa niciodată.

—Îmi place să dansez, Etienne, zise Empress ridicându-și privirea surâzătoare spre partenerul ei. Ești un dansator minunat. Zâmbetul lui fu plin de indulgență, ochii lui cu pleoape pe jumătate coborâte părând amuzați de evidentă ei plăcere.

—Iar mie îmi place să dansez cu tine. Era sclipitoare ca șampania și atât de frumoasă încât el era tentat s-o sărute. Trandafirii fuseseră o idee bună — coloritul lor se potrivea admirabil cu părul și tenul ei, iar parfumul lor contribuiau la sporirea ispitei.

—Soția ta nu se va supăra? întrebă Empress cu delicatețe, deoarece acesta era al zecelea dans consecutiv al lor, și abia acum își dăduse seama că și Isabelle se afla la LeNotre. Când Etienne se oferise s-o însoțească, presupusese că Isabelle era la țară sau invitată în altă parte, și deși înțelegea că mariajul lui Etienne era bazat pe principii de ordin dinastic, dar, totuși, nu era sigură că eticheta ar fi trebuit încălcată, deodată ce soția ducelui se întâmpla să se afle la bal.

—Pentru ce să se supere? spuse ducele absent, atenția fiindu-i concentrată asupra metisului înalt și cu păr negru care intrase în sala de bal venind dinspre camera destinată jocurilor de cărți.

—Pentru că dansez cu tine.Se uită în jos, la ea. Cu siguranță nu era atât de naivă... în nici un caz cu firea ei francă, pe care el o găsea atât de atrăgătoare.

—Isabelle și cu mine înțelegem curtoazia mondenă.Sunt sigur că nu se va supăra.Răspunsul lui era neutru, pentru eventualitatea că Empress ar fi fost sinceră când întrebase.El și Isabelle înțelegeau perfect curtoazia mondenă: el achita toate notele ei de plată; ea îi creștea copiii; și dacă dorea să discute personal cu el ceva, îi trimitea printr-un servitor un bilet, fixând o întâlnire.

Totul era foarte civilizată. Cățelandrul de Braddock-Black se uita la ei cu ochi mândri, remarcă el pe deasupra buclele blonde ale lui Empress. Nu... acum atenția îi era distrasă de o femeie care îl bătea ușor peste umăr cu evantaiul ei. Ah, Clothilde Chimay! Asta era fără îndoială în stare să atragă atenția cuiva. Poate că gândurile americanului aveau să fie abătute în altă direcție.

Pe măsură ce seara se desfășura în mod plăcut,Empress se convingea că luase o decizie bună. Balul îi producea o plăcere extraordinară. Etienne nu era numai un dansator desăvârșit, ci și amuzant — ea nu se gândise la Trey nici măcar o dată. Cât de ușor avea să fie totul — își zise cu mulțumire, și se dojeni o clipă în sinea ei pentru că nu-și dăduse mai curând seama de avantajul pe care-l constituia un bărbat fascinant ca Etienne.

Mulțumirea ei de sine fu totuși serios zguduită puțin mai târziu, când zări capul brun al lui Trey aplecat într-o atitudine de atenție către o superbă femeie cu păr blond deschis pe care o strângea ușor în brațe, zâmbindu-i.

Instantaneu îngreșată de intimitatea zâmbetului lui și de poziția sugestivă a mâinilor lor, Empress făcu un pas greșit, întrerupând cu stângăcie ritmul și călcând pe bombeul pantofilor lui Etienne. Își ceru scuze printr-un surâs și se sili să-și ia ochii de la cumplita priveliște: cea pe care o ținea el în brațe era Clothilde Chimay, cea mai căutată moștenitoare din Europa. Și atracția ei nu era exclusiv de ordin bănesc, deși umbla zvonul că familia ei finanțase războiul franco-prusac. Era întotdeauna descrisă ca „acea fiică de prințesă baltică”, ceea ce explica nu numai părul ei de un blond aproape alb, ci și firea ei pătimașă.

Un tremur de neliniște o străbătu când și-i închipui pe Trey și pe Clothilde împreună în pat, și de cum se termină dansul ceru șampanie.

—Două pahare, te rog, spuse cu un zâmbet silit.Și când Etienne reveni cu ele, le dădu pe amândouă pe gât cu o grabă deloc cuviincioasă.

—Sper că nu este curajul bețivului, pentru a înfrunta următoarele ore în compania mea, zise el în glumă, cu un zâmbet dezarmant.Presupunerea lui o făcu pe Empress să roșească, și neputând să recunoască că era îngrozitor de geloasă pe Clothilde Chimay din cauza unui bărbat care față de ea nu avea nici un sentiment în afară de poftă carnală,minți:

—Nu, bineînțeles că nu. Dansul mi-a făcut o sete cumplită, asta-i tot.

—Atunci, încă unul? întrebă el curtenitor, dorind s-o facă să se simtă bine, dorind să-i schimbe înainte de sfârșitul serii, starea de spirit fragilă:

—Da, te rog. Și acea nouă porție se duse pe gât la fel de repede. Foarte târziu, tocmai când se pregăteau să plece, Trey se apropie de Empress și de duce. Toată seara fusese conștient de prezența lui Empress, tot așa cum fusese și ea de a lui, încă de când îi văzuse capul brun aplecat spre sporovăiala ușuratică a Clothidei, și în ciuda tuturor eforturilor sale de a o ignora, constata că era incapabil să plece în America fără să-i spună o ultimă oară la revedere. Nu se așteptase ca asta să conteze atât de mult, dar conta... la gândul că nu avea s-o mai vadă niciodată.

—Bună seara, le spuse Trey amândurora, cu ochii la Empress. Mușcătura de sub urechea lui era vizibilă — un oval perfect de urme de dinți, înroșite și mai întunecate decât pielea lui bronzată. Ducele o văzu și se întrebă într-o doară ce altceva mai mușcase doamna. Empress se îmbujoră intens la vederea „semnăturii” ei pătimășe.

—Nu știam că ești prieten cu LeNotre, zise ducele.

—Nu sunt. Trey nu-și lua ochii de la Empress.

—Aud că astăzi erai la „Jockey Club“, continuă Etienne. LeNotre este administratorul. Poate l-ai cunoscut.

—Nu, repetă Trey. Ca să-și împiedice tremurul mâinilor, Empress strânse cu putere evantalui ei din pene de struț. Ducele înregistra gânditor atitudinea rigidă atât a lui Empress cât și a lui Trey, și dorința din ochii lor. Era o greșeală să-ți arăți dorul atât de clar. Tinerețe imprudentă. Cu vârsta mai înveți.

—Plec în cursul dimineții — zise Trey, pe al cărui maxilar tresări un mușchi — așa că m-am gândit să-mi iau la revedere. Asigură-i pe copii că le voi scrie. Vocea lui era coborâtă și de un calm perfect. Empress simți că-i stă inima în loc la auzul finalității spuselor lui, dar nu exista nici o alternativă decât să răspundă politicos, și cu același calm cu care vorbise el.

—În cazul acesta, drum bun. Copiii se vor bucura să primească vești de la tine. Cu o extraordinară putere de voință reuși să nu i se frângă glasul. Așadar, în seara asta e rândul ducelui, gândi Trey cu amărăciune, simțind cum fiera geloziei îi urca în gură. Înghiți și, după o ușoară înclinare către duce, izbuti să schițeze zâmbetul acela lipsit de efort care fermeca atâta lume.

—La revedere, spuse Empress, cu mai puțină experiență în domeniul politeței ce putea trece drept sentiment, nu izbuti să-i răspundă tot printr-un zâmbet.

—La revedere, șopti ea, simțind cum i se oprește inima. Și-l privi cum se depărtează. Blonda și frumoasa Clothilde îl aștepta, remarcă Empress în timp ce Etienne îi pune așarfa ei de catifea în jurul umerilor. Dumnezeu, ce suferință era să-l iubești!

—Cred că am nevoie să beau ceva, zise ea. Însuflețită de o nouă hotărâre, Empress urcă în trăsură la Etienne, și când el își puse brațul în jurul umerilor ei și o trase mai aproape, ea se sprijini de forța lui sigură. În seara aceasta avea nevoie de el, simțea cu disperare nevoia de a șterge toate imaginile senzuale ale

lui Trey, care îi distrugeau rațiunea, și să se elibereze de puterea tenace pe care o avea el asupra senzațiilor ei. Gura lui Etienne fu caldă și blândă când o atinse ușor pe-a ei, dar când îmbrățișarea lui deveni mai strânsă și sărutul mai apăsător, Empress fu cuprinsă de panică. Cu o ușoară cutremurare, se trase în mod inconștient înapoi. Ducele își dădu Imediat seama de incertitudinea ei.

—Ești foarte frumoasă, spuse într-un murmur blând, iartă-mă, ma petite, că te-am luat prea repede. Empress își ceru scuze, bâlbâindu-se, rușinată de reacția ei virginală.

—Nu, Etienne... este... vina mea.

—Acum e prima dată după moartea soțului tău? Mâna lui era caldă pe umărul ei, glasul — liniștitor. Empress încuviință, dând din cap. Deși Trey nu era soțul ei, ar fi fost prima dată cu un alt bărbat.

—Lasă, iubito, avem toată noaptea înaintea noastră. Nu-i nici o grabă. Nu ca Trey, gândi Empress, a cărui grabă o egala pe a ei. Ducele o trase la pieptul lui și, lăsându-și capul pe spate, zise în glumă:

—Ei, ia spune-mi, ți-a plăcut balul lui LeNotre? Indiferent de orice altceva, bucătarul lui este formidabil. Ducele se întrebă dacă soțul ei fusese bătăran în pat, ceea ce ar fi explicat această lipsă de siguranță în a face dragoste. Sau poate că era pur și simplu timidă. Și una și cealaltă situație putea fi lesne remediată cu răbdare, două calități pe care ducele le posedă. Ridicându-și fața zâmbitoare spre el, Empress spuse:

—Îți mulțumesc, Etienne, că ești atât de înțelegător... și da, m-am distrat foarte bine. Poate că niciodată nu avea să mai aibă parte de pasiunea violentă, de nestăpânit pe care o trăise cu Trey, dar Etienne îi oferea o tandrețe cu care voia să se mulțumească, și uitându-se în ochii lui languroși, cu pleoape pe jumătate lăsate și sclipind de o senzualitate nereținută, înțelese că el îi oferea mai mult decât tandrețe. Ceea ce explica, fără îndoială, imensa lui reputație de amant, precum și pentru ce atât de multe femei fuseseră corupte de farmecul lui.

Străbătând holul de intrare, trecând pe lângă buchetele enorme de trandafiri și urcând scara de marmură, Empress și ducele vorbeau în șoaptă pentru a evita trezirea servitorilor. Când intrară în budoarul ei, Empress râdea ușor de felul caraghios în care imita el o prințesă plictisitoare care îi ceruse informații despre sănătatea mamei lui, în tot acest timp aruncând priviri aprige către Empress.

—Ai fost foarte galant — spuse ea, înălțându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta ușor pe obraz — când ai spus că mama ta și cu mine îți suntem cele mai apropiate prietene.

—Mama te-ar adora. Este mai amatoare de plăceri decât mine, și nu și-a petrecut toată viața îngrijindu-și grădina cu flori, replică Etienne, cu un zâmbet rapid și vioi.

—În cazul acesta va trebui s-o cunosc într-o bună zi, declară Empress cu voioșie. După timiditatea din trăsură, dispoziția ei se schimbă iar. Veselă și simțindu-se în largul ei, se bucura de curtea dezinvoltă pe care i-o făcea Etienne, convinsă din nou că acesta era tovarășul ideal care s-o amuze și să-i abată gândurile.

Pentru prima dată în viața ei avea sentimentul extraordinar de a fi sofisticată, de a avea o nouă atitudine față de uzanțele mondene, pe care i-o datora în parte sfaturilor Adelaidei. De săptămâni întregi, încă de la nașterea lui Max, verișoara ei o îndemnase să-și ia un amant. Și mulțumită Adelaidei, nu trebuia să se teamă de o nouă sarcină, deoarece acum avea bureții grecești despre care verișoara ei o asigurase că erau eficienți.

—Nu zău, draga mea — spuse Adelaide — uită-te în jurul tău. Vezi pe cineva cu mai mult de doi copii? Valentin își are moștenitorul lui, eu o am pe drăgălașa Stephanie, ca s-o îmbrac în volănașe, și cu asta mi-am făcut datoria. Iar Valentin este de aceeași părere. Și cum ar fi dacă de fiecare dată când o doamnă și-ar lua un amant l-ar cadorigi pe soțul ei cu un bastard? Există femei care fac asta, desigur, dar acelea sunt cele îndrăgostite nebunește de iubii lor.

Așa că în noaptea aceasta Empress intenționa să pășească în moderna lume a desfăului și a amour-ului cu ochii larg deschiși și cu inima într-o vacanță din care Trey să fie exclus.

Binedispusă, se depărtă de duce printr-o piruetă, își dezlegă eșarfa de seară, o azvârli pe pat și reveni spre e cu un zâmbet călduros. Însă câteva clipe mai târziu, când el o îmbrățișă blând și începu s-o sărute pe îndelete, o cuprinse o panică îngrozitoare. Nu simțea nimic, senzația pe care i-o produceau buzele calde ale lui Etienne nu se deosebea cu nimic de sărutul pe care i l-ar fi dat Guy urându-i noapte bună. Doamne Sfinte! Gândi ea cu disperare. Putea oare să treacă realmente prin asta fără să simtă nici o dorință? Oare sentimental fierbinte și pasiunea furtunoasă de care se simțea cuprinsă când o atingea Trey, sau când pur și simplu se uita la ea, toate ; acele senzații copleșitoare aveau oare să apară mai târziu, când Etienne va începe să facă dragoste cu ea?

Mâinile pe care și le ținea pe pieptul lui Etienne tremurau, indecizia și senzația de jenă o invadau cu o intensitate tulburătoare. Era de-a dreptul o nebulie infantilă să te aștepti la sunete de tobe și la coruri cerești, judecă ea cu înțelepciune, și era timpul să se maturizeze. Ar fi trebuit, desigur, să fi învățat cu brutală claritate din noaptea trecută că și un singur sentiment era suficient pentru a începe să faci dragoste. Perfecta alăturare de iubire, pasiune, tandrețe, sentiment și afecțiune era o idee absurdă în lumea modernă de azi. În noaptea trecută, pofta trupească fusese de ajuns. În seara asta, poate că avea să învețe ceva despre tandrețe... și numai inocenții se lasă în voia visurilor neîngrădite de o realitate de netăgăduit. Bărbatul care o strângea în brațele sale era esența a tot ce era fermecător și galant. Cine altul ar fi mai bun pentru a șterge amintirile despre Trey și a-i arăta ei noi desfătări? Dar în clipa următoare capul brun al lui Etienne coborî, gura lui trasă un drum de-a lugal gâtului el, și tot ce simți ea fu o groază copleșitoare. Nu sunt pregătită, gândi agitată. Nu pot, realmente nu pot. Și abia mai respirând, începu să împingă în pieptul lui.

—Nu te teme, ma petite, murmură el, trăgând-o înapoi și încercând s-o liniștească mângâind-o, așa cum ar fi făcut cu un copil speriat.

Plin de încredere în priceperea sa, ducele știa că poate s-o excite, și se mira, după atât de multe femei cu experiență, că găsisese o virtute atât de neprefăcută. Cât de ispășitoare era rezerva ei simplă, nesofisticată! Pentru prima dată după ani de zile se simțea excitat mai mult ca de obicei.

—Nu-ți voi face nici un rău, draga mea, zise el, cuprinzându-i fața în mâini. Acum sărută-mă, murmură el, și o să-ți arăt...

—Domnule duce, aș putea beneficia de câteva clipe din timpul dumneavoastră? Glasul binecunoscut, cumplit de calm, o paraliză pe Empress. Mâinile ducelui se desprinseseră de pe fața ei, și el se întoarse, căutând originea acelui glas. Trey, tolănit într-un fotoliu de lângă fereastră, se ridică încet și ieși din umbră în lumina slabă a focului din șemineu.

În largul său, cu un surâs vag pe chip, cu haina de seară descheiată și cu cravata lărgită, cu butonii lui scumpi, cu diamante și lapislăzuli, dădea impresia unui calm dezinvolt, însă sub cuvintele rostite blând, în vocea lui se simțea o inconfundabilă notă dură și tăioasă, precum și o dorință primitivă de a-i nimici pe amândoi. Cei doi se priviră câteva clipe unul pe celălalt, apoi Trey zâmbi și se înclină — un gest sarcastic. Și singurul lucru la care era în stare Empress să se gândească în clipa aceea fu: Cum de poate el să fie întotdeauna atât de frumos? Ducele remarcă expresiile lor, așteptarea tăcută; cuvintele și prezența îndrăzneată, nepoftită a lui Trey; aproape că simțea nerăbdarea tânărului mascul, ținută strâns în frâu. Pretendentul acesta era hotărât, și expresia i se schimbase, masca de nepăsare fiind dată la o parte. Conflict pentru o femeie. Asta îi amintea de sentimentele pe care nu le mai trăisese de ani de zile, despre care, până în chiar clipa asta, și uitase că le simțisese vreodată. Cu o compasiune pe care rareori o arăta și cu un aplomb despre care toată lumea era de acord că de Vec îl ridicase la nivelul unei arte, ducele făcu față situației cu grație.

—Desigur, domnule Bradoock-Black, răspunse politicoasă. Ați prefera biblioteca, sau trăsura mea? Și când Trey zise scurt: „Biblioteca”, fără a-și lua ochii de la Empress, Etienne se întoarse spre ea și, galant, spuse:

—Scuză-mă, draga mea.

—Trey! exclamă cu asprime Empress, recăpătându-și în fine rațiunea, după ce cuvintele lui Etienne o readuseră în prezent. Dracu' să te ia! suflă ea încet. Cine naiba crezi că ești, ca să dai buzna în budoarul meu?

—Un prieten, explică Trey, sarcastic. Un prieten foarte apropiat, adăugă el cu o subliniere plină de înțeles.

—Etienne! strigă Empress, cerând ajutor. Nu era posibil să i se întâmple așa ceva. Dacă Trey își închipuia că urma să-nceapă să joace rolul îngerului păzitor al virtuții ei — sau să-l provoace la duel pe Etienne, sau să se amestece în vreun fel în viața ei — naiba să-l ia, nu avea nici un drept!

—Blestemat să fii, ticălos îngâmfat ce ești! Șuieră printre dinți, întorcându-se spre Trey cu ochi furioși.

—Sst, draga mea, zise Trey sec. Etienne va fugi speriat de privirea ta nestăpânită.

—Sau de prezența ta blestemată! izbucni ea.

—Asta rămâne de văzut... Acum, dacă ești amabilă să ne scuzi... replică el, târăgându-și leneș cuvintele. Etienne fu cel care o liniști:

—Mă voi înapoia, draga mea, de îndată ce domnul Braddock-Black și cu mine vom lămuri lucrurile. Liniștește-te, și promite-mi că la înapoiere îmi vei dăruia un surâs. Și îl urmă pe Trey, afară din încăperea. Cei doi bărbați bruni și înalți stăteau față-n față în bibliotecă, amândoi superbi în haine de seară, ducele încă mai purtând capa sa neagră; ochii le erau la aceeași înălțime și la fel de duri.

—Aș putea să teucid, zise Trey, cu glasul foarte coborât.

—Ai putea să încerci, replică ducele. Și dezlegându-și de la gât șnurul de mătase împletită, lăsă să-i cadă capa pe un fotoliu. Trey îl măsură din ochi cu grijă pe bărbatul suplu care-i răspunsese pe un ton calm, lipsit de expresie, și văzu un membru al unei străvechi și puternice familii, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el însă dur și în formă, în mod evident antrenat și altfel decât numai printr-o frivolitate trândavă.

—Sunt tatăl copilului ei, spuse Trey, în mod vădit pus pe ceartă.

—Am știut asta din clipa în care ai pășit în salonul lui Empress, în prima duminică zi la Paris. Asemănarea cu fiul duminică este... de o evidență exotică.

Ducele auzise de reputația lui Trey în legătură cu femeile. Din câte se părea, cu prilejul unor vizite anterioare se culcase cu aproape toate femeile de obârșie nobilă din Paris. Îl mira tonul lui ferm, atunci când vorbea despre fiul lui Empress. Un bărbat care se distrase cu atât de multe femei ar fi trebuit să fie, desigur, blazat în privința copiilor.

—Nu este de ajuns să fii tatăl, continuă ducele, contrazicându-l în mod prietenesc. Orice copil are un tată. Ceea ce mă interesează este faptul dacă Empress te vrea, și sincer să fii, socotind după ultimele două săptămâni, s-ar zice că există foarte multe semne că nu acesta ar fi cazul. Poate n-ai convins-o așa cum trebuia. Ducele nu era novice în interpretarea reprezentantelor sexului frumos. Iscușința lui de a vedea dincolo de replica scânteietoare era cea mai valoroasă însușire a lui. Așadar, urmărise cu atenție scena de adio din seara aceea dintre Empress și Trey, la LeNotre și sesizase o manifestare chinuitoare de iubire neîmpărtășită. O surpriză pentru el. Aproape că-l făcuse să renunțe la curtea pe care i-o făcea frumoasei doamne Miles, și dacă ar fi fost un om mai puțin egoist, poate ar fi renunțat. Dar trăsese concluzia falsă că după ce trista despărțire a celor doi tineri avea să fie înfăptuită, Empress va simți nevoia unui umăr pe care să plângă și, în cele din urmă... de alte lucruri. Pe care el era mai mult decât dispus să i le ofere. Trey se gândi la modul brutal în care o posedase pe Empress în noaptea precedentă și avu o tresărire interioară. Fir-ar să fie! probabil că asta era greșeala lui. Dar imediat se răzgândi, socotind că vina nu-i revenea în întregime lui, că Empress era și ea vinovată, înnebunindu-l cu blestematele ei maniere asemănătoare cu cele ale unei curtezane și cu nenumărații ei admiratori.

—Ei, la dracu'! înjură în șoaptă. Dilema lui nu era deloc mai aproape de o rezolvare decât înainte; cuvintele rezonabile ale ducelui îl descumpăneau; ceasurile de beție din ziua aceea nu-l ajutau să gândească limpede și rațional. Venise împins de un impuls de furie, și acum era nedecis, în afară de faptul că o voia pe Empress doar pentru el. Sentiment care nu era nou în momentul acesta și în împrejurarea de acum. Simțise același lucru încă din prima noapte în care o cunoscuse.

—Am nevoie să beau ceva, spuse calm, cu un oftat de exasperare. Îndreptându-se spre o masă laterală încărcată cu băuturi alcoolice, scoase dopul unui clondir și își turnă o porție zdravănă. După ce-și clăti gura cu coniac ca să spele gustul celor douăsprezece ore de băutură, înghiți alcoolul și, întorcându-se iar spre duce, care-l urmărise cu o privire amuzată, spuse cu amărăciune:

—Poate că la urma urmei nu trebuie să ne ucidem unul pe celălalt în seara asta. Vrei să bei ceva? Câteva clipe mai târziu, stăteau amândoi, privindu-se reciproc pe deasupra unor pahare cu coniac și a unei mese de bibliotecă cu incrustații ornamentale.

—Scuzele mele, spuse Trey cel dintâi. Mă simt ca un prost. Nu știu ce anume are ea deosebit. Apoi zâmbi — un zâmbet slab, ca pentru el — și adăugă:

—De fapt lista e foarte lungă, dar nu vreau să te plictisesc. Sunt sigur că ai descoperit dumneata însuși — este foarte neobișnuită.

—Este singura femeie pentru care m-am gândit vreodată s-o părăsesc pe Isabelle, zise ducele pe un ton visător. De-a lungul anilor au existat multe femei. Înălță din umeri, în maniera aceea, specific franceză, apoi continuă:

—Căsnicia noastră a fost dintre cele dinastice, încheiată din motive de ordin practic. Nu-i ceva neobișnuit. Dar niciodată nu am avut în vedere în mod serios o altă femeie, cu intenții cât de cât permanente... niciodată, până am întâlnit-o pe Empress. Ea este ca un foc ce-ți pătrunde în sânge.

—Și în suflet, spuse Trey, nemulțumit.

—Ah, zise ducele, zâmbind peste marginea paharului. Cam așa părea la balul din seara asta.

—Aproape că te-am împușcat fără somație când ai intrat în budoarul lui Empress.

—Înțeleg. Odată am împușcat așa un bărbat... nu din iubire, ci din gelozie. Eram foarte tânăr.

—Eu sunt gelos pe orice bărbat care se uită la ea. Și sunt prea mulți, conchise Trey cu amărăciune, ducânduși paharul la gură și golindu-l.

—Întotdeauna vor fi, cu o femeie atât de frumoasă ca Empress. Cuvintele ducelui nu făcură decât să întărească concluzia neplăcută a lui Trey.

—La dracu' ocări șoptit în paharul său gol. Dacă era o înjurătură referitoare la nedreptățile vieții sau, mai prozaic, o remarcă privitoare la un pahar de băutură gol, nu-i fu clar ducelui, dar de un lucru era sigur. Cu acest ex-iubit în preajmă, nu părea probabil ca Empress să caute în noaptea asta alinare din partea lui, așa că se ridică în picioare și privind în jos, spre deznădăjduitul tânăr, spuse:

—Îți mulțumesc pentru băutura, și te rog să-I transmiți lui Empress regretele mele. Etienne era un om practic și trecuse de mult de nerăbdarea tinereții când era vorba de probleme de amour. Empress avea să fie și mâine aici, și dacă nu... nimeni nu moare din dragoste.

—Regrete... replică Trey pe un ton caustic, ridicându-și privirile ochilor săi luminoși și cinici. Oare nu le avem toți, cu ea? Deși amabil, ducele nu era excesiv de binevoitor, și în plus, propriile sale sentimente în legătură cu frumoasa Empress erau mai mult carnale decât filozofice. Nefiind înclinat în acest moment să-i servească drept preot confesor acestui flăcău dezamăgit, se mulțumi, în loc de orice alt răspuns, să zâmbească.

Cei doi vor trebui să se ocupe de problemele lor fără ajutorul lui.

Trey abia dacă observă plecarea ducelui. După plecarea bărbaților, Empress străbătu camera încoace și încioio, întrebându-se cu ce idioțenie revoltătoare o nefericea Trey acum, frământându-se în legătură cu incredibila lui intervenție nepoftită în seara ei cu Etienne și enervându-se din ce în ce mai mult din cauza aroganței lui afurisite. Așezându-se într-un fotoliu de lângă fereastră, privi în noaptea neagră și încercă să-și imagineze conversația din bibliotecă. Posibilitățile erau înspăimântătoare; își vedea întreaga viață distrusă pentru totdeauna printr-un scandal și, nervoasă, își îndreptă gândurile spre cugetări mai puțin dezastruoase. Peste câteva clipe se ridică nerăbdătoare în picioare, își luă capa de pe pat și o agăță în garderob, ca și cum o criză de aranjare a lucrurilor ar fi readus ordinea în viața ei. Privindu-se în oglinda dulapului, își netezi părul cu degete agitate, apoi își adresă o strâmbătură. Oricum, naiba să-i ia de bărbați! Cu siguranță Etienne avea să se înapoieze în curând. O descumpănea faptul că fusese lăsată singură și, mai ales, era absolut ridicol că fusese sfidată în propriul ei budoar. Dacă se pricepea cineva să fie neformalist, acela era Trey.

Cât de mult avea să continue această „discuție”? se întrebă ea exasperată. începuse să plouă, observă ea, absentă. Când micul orologiu de pe polița șemineului sună ceva mai târziu, ea își desprinsе privirea de pe fereastră udă de ploaie și fu surprinsă văzând cât se făcuse ceasul. Pentru ce aștept eu aici, ca un copil pedepsit? se întrebă cu indignare. Asta era locuința ei, ea era o femeie matură, și de mult devenise îndeajuns de independentă pentru a lua propriile ei decizii. În plus, nu era vreo afurisită de târfă căreia îngâmfatul Trey Braddock-Black, cu afurisita lui fire poruncitoare, să-i poată da ordine după cum avea chef! Și mânată de acest gând mândios, se îndreptă cu pași furioși spre ușă, o deschise dintr-o smucitură și, ridicându-și fustele de mătase, coborî în fugă scara spre bibliotecă. Nu erau în evul mediu! Nu avea de gând să aștepte supusă la etaj, în vreme ce bărbații discutau despre ea ca și cum ea ar fi fost un obiect de uz personal. Palidă de furie și din ce în ce mai mândioasă din cauza aceluia spectacol anacronic — de mult, de foarte multă vreme depășit — dădu brânci ușii bibliotecii și se năpusti în încăpere, gata de luptă.

—Dacă-ți închipui, Trey, că poți să-mi faci tu ordine în viață... începu ea înfierbântată. Oprindu-se, scrută interiorul slab luminat și privirea i se îndreptă

spre silueta impunătoare a lui Trey, stând la masa bibliotecii, ținând absent paharul cu coniac în mână și privind în gol, frământat de gânduri negre.

—Unde-i Etienne? se răsti ea.

—A plecat, zise el calm.

—L-ai amenințat? întrebă iritată, exasperată din cauza acțiunilor lui, a pătrunderii lui nedorite în locuința ei, și a însuși felului în care domina încăperea cu prezența lui.

—Firește. Vocea lui era lipsită de expresie, răspunsul — simplu.,,De ce?“ fu cât pe-acți să întrebe răstit, până să sesizeze intonația lui ciudată și dispoziția necaracteristică.

—De ce? întrebă atunci cu un glas șoptit, șovăitor. Trey oftă ușor.

—Nu știu. Băuse toată ziua. Frecându-și capul cu ambele mâini, încercă să-și limpezească gândurile, apoi, trecându-și distrat degetele prin mătasea neagră a părului său pentru a-i netezi şuvițele răvășite, își ridică încet privirile spre ea, pe sub sprâncenele-i dese.

—Ba da, știu. Pentru că atunci când te-a atins aș fi vrut să-lucid.

—Nu poți face asta, replică Empress în șoaptă, de fiecare dată când aduc pe cineva acasă.

—Știu, murmură el, schițând o vagă grimasă. Ea constituia tot ce-și dorea el, și groaznicul adevăr era... că numai ea făcea ca viața să fie dulce. Ridicându-se brusc în picioare, se depărtă de ea cu pași mari, îndreptându-se către fereastra prin care se vedea grădina spălată de ploaie. În timp ce străbătea încăperea, mirosul de coniac era pătrunzător, sub el simțindu-se slab esența de ambră cenușie.

—Ești beat, replică ea cu glas liniștit. El înălță din umeri, silueta lui bine clădită, în haine de seară, profilându-se pe geamul sclipitor.

—Probabil, replică el șoptit, stând nemișcat și privind afară de parcă în grădina pustie ar fi fost ceva de văzut.

—Ce vrei? Ca să-și împiedice tremurul mâinilor, Empress și le rezemă pe masa cu intarsii. Inima îi bătea foarte repede, ca aceea a unei fete tinere, sub mătasea purpurie, dantela neagră și metrii de panglică argintie a superbe și rafinatei rochii care, potrivit gândirii mondene, ar fi trebuit s-o ferească de priviri pofticioase.

—Ceva ce n-ar trebui să vreau, mormăi el posomorât în întunericul nopții, mândria lui dorind o explicație a tuturor acelor bărbați, o negare, o scuză... o ștergere totală a noii ei vieți. Se întoarse cu fața spre ea, rămânând încă în umbră, cu expresia chipului ascunsă. Înaintă cu un pas, și strălucirea focului îi lumină fața, accentându-i trăsăturile marcate de oboseală.

—Este de înțeles, șopti el, de vreme ce te văd cu alți bărbați. Sentimentele mele sunt... Urmă o tăcere adâncă, și apoi, cu glas scăzut, spuse:

—Mă înspăimântă. Și pentru prima dată Empress îl văzu lipsit de aroganță.

Inima ei începu să bată într-un tremurător ritm de speranță, dar încă prudent din cauza trecutului lui Trey, a mentalității lui de copil bogat, cu dorințe capricioase,

dar nu pentru mult timp.

—Cunosc acest sentiment, spuse ea. Cu Valerie, cu Arabella, cu Clothilde la LeNotre, în seara asta... cu toate celelalte, încheie ea într-un murmur stins.

Capul lui, se ridică precum cel al unui lup care adulmecă vântul, și puterea, energia, atât de caracteristice lui și atât de demne de invidiat se văzură clar.

Era sigur — cel puțin — de sentimentele lui, și cuvintele ei erau ca un vânt înviorător pentru un animal în alertă, plin de dulceața făgăduinței și de parfumul speranței, răspunsul a ceea ce căutase el. Ea îl văzu cum inspiră adânc.

— Ai putea renunța... începu el. Făcu o pauză, și când pași mai aproape, ea văzu o foarte vagă urmă a zâmbetului ușor ironic pe care-l folosea el cu atâta eficacitate. Iar Trey își încheie întrebarea:

—...la harem?

—Dacă ai fi fost mai puțin cinic m-ai fi crezut și până acum. Surâsul ei era cel jucăuș, pe jumătate ispititor, care-i plăcea lui cel mai mult.

—N-au existat alți bărbați, afirmă ea.

—Ducele, îi reaminti el, încruntându-se iar,

—A fost răspunsul meu la cuvintele tale de adio de aseară... și la blonda Clothilde, îi aminti ea, cu gelozie.

—Nu te putea înlocui, spuse el cu simplitate, așa că la jumătatea drumului spre casa ei am sărit jos din trăsură și am luat o alta până aici. Venise pentru ea. În sfârșit. Tocmai când ea renunțase definitiv la orice speranță. Chiar dacă nu toate visele ei s-ar împlini pe lumea această, măcar cel mai important se împlinise: el se afla aici.

—Asta înseamnă iubire? Ea fu cea care rosti prima dată cuvântul, fiindu-i mai puțin teamă decât lui să-și recunoască propriile-i sentimente, îndrăznind să spere, chiar dacă încruntarea lui nu se șterse cu totul.

Încruntarea lui dispăru, și ochii lui căpătară o tandrețe despre care ea își închipui că o văzuse mama lui pe vremea când el era foarte mic.

—Dacă nu este, aș dori oricui această înspăimântătoare nefericire, zise Trey cu o umilință pe care Empress nu o auzise niciodată din partea lui.

—Îl vrei pe fiul tău? întrebă ea. După toate întrebările rămase fără răspuns cu privire la Trey, la copii și la paternitate, ea trebuia să știe dacă dorința lui de a-l avea pe Max se baza pe intenția de posesiune, sau pe o reală afecțiune. Prea adesea îl văzuse folosindu-și fără rost farmecul pentru a fi sigură când anume era sincer, și sentimentele ei materne erau tot atât de intense ca acelea pe care le nutrea față de Trey.

—Aproape tot atât de mult pe cât te vreau pe tine, răspunse el, cu ochii plini de sinceritate. Apoi, scuturând încet din cap și întinzând mâna ca să-i mângâie cu gingășie obrazul, se corectă:

—Vă vreau pe amândoi... vă vreau cu disperare. Trase adânc aer în piept, și acest tânăr privilegiat, care niciodată nu dusese lipsă de nimic până când n-o întâlnise pe Empress, întrebă foarte calm:

—Tu mă vrei?

—Acum?Tachinarea voioasă, semn al victoriei, străluci în ochii ei de un verde proaspăt și-i ilumină chipul cu fericire.Cuprinse cu privirea lui luminoasă aranjamentul mobilierului, remarcă o canapea convenabilă, și răspunzându-i printr-un zâmbet tot atât de plin de bucurie, replică:

— Acum ar fi un moment cât se poate de potrivit.

—Te avertizez, sunt atât de îndrăgostită încât s-ar putea să mă sfarm în bucăți înainte de marele torent copleșitor...

—În cazul acesta ar trebui să încui ușa, zise el, cu un zâmbet cuceritor.

Dar dincolo de tachinare el era serios, dorind s-o țină în brațele lui o mie și unu de ani și chiar și după aceea, în noaptea aceasta, îmbrăcată în rochia împodobită cu dantelă, cu pietre scumpe în urechi și la gât și cu mireasma trandafirilor lui de Vec ocupând al doilea loc după dulceața propriului ei parfum, ea era o doamnă rafinată. Dar el o iubea tot atât de mult în veșminte uzate de cowboy sau fără absolut nimic pe ea, și în sinea lui își spuse, cu o tăcută mirare: Mă iubește.

—Vei renunța și tu la haremul tău? întrebă în șoaptă Empress, urmându-l în timp ce el se îndrepta spre ușă și o încuia.Cu obișnuitul ei fel de a se purta, fără ocolișuri și rețineri, voia o confirmare și un singur răspuns.Ca un om cu experiență, Trey știa ce ar fi vrut ea să audă, însă de astă-dată, spre deosebire de toate frazele liniștitoare din trecut, răspunsul fu sincer. Se întoarse spre ea, cu ochii lui de culoarea lunii, cu pomeții obrazilor ușor încrețiți în partea de sus datorită zâmbetului ce-i înălța colțurile buzelor lui pline.

Își desfăcu larg brațele și ea se repezi în îmbrățișarea lui, petrecându-și mâinile în jurul pieptului său, lipindu-se strâns de el.Ridicându-și privirea spre el, zise cu încăpățănare:„Hai, spune-mi!“, vrând să se simtă în siguranță, dorind, întocmai ca o tânără fată, să fie sigură de iubirea lui nemuritoare.

—Nu există nici un harem, răspunse el, glasul lui grav, cu timbru plin, sunând blând. A dispărut de mult.

—Încă mai miroși a ambră cenușie. În ochii ei verzi se vedea o urmă de neîncredere și suspiciune. Știa de ce era folosită ambra cenușie... pentru a spori senzualitatea, pentru a face senzațiile mai puternice.

—Este o prostie, replică el cu dezinvoltură, în timp ce Empress îi simțea căldura mâinilor prin mătasea purpurie de pe spatele ei. Le place doamnelor. Le face să se simtă vicioase... este un nimic.Ambra cenușie era întotdeauna disponibilă la petreceri, pentru doamnele îndrăznețe și bărbații aventuroși. Ca și opiul, pentru cei care căutau căi de evadare mai serioase.

—Ce faci tu cu doamnele vicioase? insistă Empress,geloasă pe toate femeile care se uitau la el.Trey înălță din umeri, dorind să poată s-o facă să înțeleagă că nici una din ele nu avea importanță.

—Râdem puțin, zise pe un ton blând, și pe urmă...nimic. Cineva spune ceva nostim, și toată lumea râde iar.Iubito, știi și tu cât de banală este această viață frivolă.Dar de acum înainte, zise el cuprinzându-i fața cu ambele mâini — tu ești ambra mea cenușie.Își îngropă nasul în părul el înmiresmat, inhalând adânc, și murmură:

—Ești ambra mea cenușie... afrodisiacul meu...Ridicându-și puțin capul, își frecă fața de a ei, alunecând ușor cu obrazul peste pielea ei catifelată, nasul lui drept și fin urmărind umbra maxilarului ei.Inhală din nou.

—Ești visul meu de opiu devenit realitate.Și o sărută cu sălbăticie, ars de dor.

Chiar în timp ce simțea căldura buzelor lui, gusta savoarea dulce a coniacului și simțea cum încântătorii.Fiori încep când gingășia sărutului lui se transformă rapid într-o intensitate voluptuoasă binecunoscută ei, în pasiunea nerăbdătoare pe care ea o adora, Empress se întrebă într-un mic colț al creierului ei dacă în seara aceea el o sărutase în felul acesta pe Clothilde. Ce importanță mai aveau acum celelalte femei? Și totuși, de ce trebuia să știe asta, când ce-și dorea pe lume se afla în brațele ei? N-ar fi fost mai înțelept să nu știe? Dar ea nu era înțeleaptă și nici nu fusese vreodată, așa că voia o explicație mai clară decât o negare nonșalantă în legătură cu femeile din viața lui. Așa că atunci când se desprinsese din minunea sărutului lui și în vreme ce Trey îi urmărea cu limba curbură ușoară a sprâncenei, ea zise pe un ton hotărât:

—Trey, vreau să aflu totul în legătură cu... doamnele vicioase.

Vocea îi era serioasă, și el știa ce anume întreba ea.

—Am dus o viață de celibatar, spuse foarte încet. Pe cuvânt de onoare, oricât de ciudat ar părea. Ceea ce ar putea explica — adăugă el, ca o scuză — nefericita mea purtare de noaptea trecută. Îmi pare rău, zise cu un timbru grav, dacă te-am făcut să suferi, deși — se corectă el — parțial ești și tu de vină, întărâtându-mă cu toți masculii aceia care alergau tot timpul cu limba scoasă după tine.

—Ești gelos! exclamă Empress cu bucurie, simțind cum un val cald de mulțumire îi inundă simțurile.

—Și posesiv, replică el posomorât, întărindu-și strânsoarea îmbrățișării.

—Data viitoare când te vei uita la o femeie așa cum te uitai la Clothilde, la LeNotre, o să-ți arăt eu ce-nseamnă să fii posesiv.Bărbia lui Empress țâșni în sus cu o combativitate doar pe jumătate prefăcută.

—Întotdeauna ai fost o persoană cu care greu te poți înțelege.

—Iar tu ești imposibil.

—Fermecătoare combinație — dificil și imposibil, comentă el cu un rânjel ștregăresc. Cel puțin nu va fi plictisitor.

—Adevărat? întrebă ea, cu totul în afara contextului, întrebându-se în secunda următoare dacă prin chestionarea ei insistentă nu avea să-l îndepărteze iarăși, tocmai când abia îl regăsise, deoarece ea era atât de cumplit de geloasă, iar răspunsurile lui erau întotdeauna atât de ambigue încât nu era sigură dacă aceasta constituia o caracteristică vag masculină sau dacă era ceva intenționat.

—Ce să fie adevărat? o tachină el.Ceea ce o făcu să devină și mai suspicioasă, deoarece el știa foarte bine la ce anume se referea.

—Că ai dus o viață de celibatar, spuse ea cu o mutră îmbufnată, fiindcă el îi zâmbea amuzat.Și părul lui negru era mult prea frumos pentru un bărbat.

Orice femeie ar fi în stare să ucidă pentru un asemenea păr, gândi ea în timp ce privea în sus, spre el.Și dacă o altă femeie își petrecuse degetele prin părul acela

lung și mățâsos, ieri, sau alaltăieri, sau oricând... ea ar fi ucis-o într-o clipă. Oare cum se poate descurca cineva cu o gelozie atât de irațională, se întrebă Empress, fără să ajungă la închisoare?

—E adevărat? repetă ea cu mult mai multă nerușinare, simțind că trebuia să-l pună la locul lui.

—Acesta-i un test? replică el pe un ton dulce. Expresia de amuzament îi dispăru instantaneu din ochi, și glasul îi sună în mod clar ca un mormăit:

—Da, spuse. Este al dracului de adevărat. Dar tu?

—Se primește un punctaj suplimentar pentru răspunsuri parțiale? întrebă ea cu un surâs caustic, despre care credea că ar fi fost destul de bun pentru o scenă de teatru.

—Nu se permite decât un singur răspuns, replică el, în vreme ce mâinile lui mari își întăreau strânsoarea în jurul mijlocului ei.

—Of, Doamne! exclamă ea. Și când sprâncenele lui negre se uniră asemenea unor aripi mari și întunecate, ea răspunse într-o șoaptă foarte scăzută:

—Da, și eu. Apoi zâmbi ușor ironic. El izbucni într-un râs puternic, după care o sărută pe nas.

—Te ador!

—Perfect, atâta vreme cât sunt singura pe care o adori.

—Ești, ai fost și vei fi. Ți-e destul de clar, sau ai vrea să capeți de la părinții mei declarații întărite prin jurământ cum că de luni de zile am fost cuminte?

—Dacă tot a venit vorba despre părinți — și sincer, n-aș vrea să fac dificultăți, acum când totui este realmente ca-n paradis — ar fi mai bine să-ți spun că nu am de gând să locuiesc ia ranch. Simplul fapt că suntem căsătoriți nu înseamnă că voi deveni în mod automat o parte din imperlul Braddock-Black, declară ea pe tonul unui copil hotărât să nu se supună. Ritmul frenetic de la ranch era prea copleșitor pentru ea. Toată lumea era amabilitatea în persoană, dar întotdeauna te împiedicai de avocați, de contabili, și trei linii telefonice instalate în casă sunau încontinuu cu apeluri de la toate companiile și minele, și persoanele influente care aveau nevoie urgentă de bani, de dispoziții sau de ajutor.

Ea era egoistă, îl voia pe Trey doar pentru ea, măcar o parte din timp.

—Cine a spus ceva despre vreo căsătorie? întrebă Trey pe un ton calm. Fu răsplătit văzând pentru prima oară dovada transpusă în viață a expresiei mut de uimire.

—Să-l chem înapoi pe duce? replică ea mios.

—Cum îți sună o căsătorie — să zicem — mâine dimineată, la zece? întrebă el repede, temându-se, cu tot zâmbetul ei, că ar putea vorbi serios.

—Îmi place enorm eum sună. În glasul ei se simțea bucuria victoriei și siguranței.

—Așa îmi închipuiam și eu.

—Bărbat îngâmfat ce ești! Crezi că toate femeile din lume vor să se mărite cu tine?

—Nu contează, spuse el cu modestie. Atâta vreme cât văduva veselă din Paris vrea asta, eu sunt mulțumit.

—Te Iubesc, șopti ea.

—Ești viața mea, pisicuță aprigă, acum și întotdeauna, răspuse el încet, sărutând-o foarte tandru, ca și cum gustul ei ar fi fost ceva nou. Vino acasă, murmură, răsuflarea lui caldă mângâind buzele ei. Vino acasă împreună cu mine. Mâinile lui suple îi mângăiară părul.

—În munți? El dădu din cap.

—Ieri a telefonat Blue. Brândușele încep să răsară din zăpadă în zonele adăpostite de pe muntele Iernii. Clover îți duce dorul. Palmele lui coborâra de-a lungul spatelui ei; zâmbetul lui fu doar pentru ea.

—Primăvară, șopti Empress, amintindu-și pacea voluptuoasă și maiestuoasă, promisiunile pe care i le făcuse Trey în tăcerea nopții, în patul lor din podul pentru fân.

—Pe muntele Iernii. Primul nostru cămin, așa cum ți-am făgăduit.

Glasul lui era coborât și tandru, propriile lui amintiri despre dragostea lor pe munte fiind pline de o dureroasă intensitate. Cât de mult avuseseră, cât de fragil era ceea ce avuseseră... cât de aproape fuseseră de a pierde totul pentru totdeauna.

—Va fi la fel?

—La fel... și mai bine, zise, zâmbindu-i cu vechea lui siguranță de sine. O să-ți clădesc o casă.

—Cu balcoane. Vocea ei era blândă. El dădea din cap, surâzând.

—Și cu turnuri.

—Și cu camere pentru copii, adăugă el. Apoi, repede, ca o reflecție târzie și cu sentimental vinovăției de a se fi gândit numai la intensa lui fericire, întrebă:

—Le va părea rău să vină înapoi? Empress izbucni în râs.

—Am fost nevoită să-i iau de acolo cu forța.

—Bun, în cazul acesta, camere pentru copii.

—Și o odaie pentru Max, adăugă ea în șoaptă.

—Și pentru fetița noastră cu păr blond, spuse el cu un glas răgușit, sentimentele citindu-i-se în ochi. Apoi își petrecu degetele prin părul ei și, aplecându-se, o sărută cu dragoste, cu duioșie și afecțiune. Și urmă plăcere după plăcere. Iar ușa bibliotecii rămase încuiată până cu puțin înainte de ora zece, a doua zi dimineața.

EPILOG

Pe la începutul verii erau acasă. Iar turnurile fuseseră ridicate odată cu prima ninsoare. În primăvara următoare, primul copil născut pe muntele Iernii fu botezat Solange Braddock-Black, pe scurt — Sunny. Iar nașa fetiței, Daisy, plecă la Paris să se ocupe de statutul finei sale ca moștenitoare a părții ce-i revenea lui Empress din moștenirea conților Jordan. Cu totul întâmplător, Daisy îl întâlni pe ducele de Vec. Antipatia lor fu reciprocă. Ea era stăpână pe

sine, independentă, imună la farmecul facil — toate acestea fiind trăsături de caracter asemănătoare cu ale lui. Era firesc să nu se placă unul pe celălalt. Dar Daisy mai era și o brunetă exotică și frumoasă. Și inteligentă. El nu cunoscuse niciodată o femeie avocat. Desigur, ea era imună la farmecul lui. O provocare, gândi el. O provocare la pat. Care se transformă în ceva mai mult. Deveni o pasiune tainică și neîngăduită.

SFARSIT